

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\David Morell - Bez slitování.pdb

PDB Name: David Morell - Bez slitování
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

DAVID MORRELL

BEZ SLITOVÁNÍ

Kniha první

1

Na otázku pasového úředníka Decker odpověděl, že do Itálie přijíždí v obchodní záležitosti.

"Jakého druhu?"

"Reality."

"Zdržíte se?"

"Dva týdny."

Úředník orazítkoval pas a vrátil mu ho.

"Grazie" poděkoval Decker.

Vyšel z letiště Leonarda da Vinciho, a i když si mohl zařídít, aby pro něho někdo přijel, raději se těch dvacet šest kilometrů do Říma svezl autobusem. Ve chvíli, kdy autobus vjížděl do husté městské dopravy, požádal řidiče, aby mu zastavil a nechal ho vystoupit. Chvilí počkal, až se autobus znovu rozjede, aby měl jistotu, že s ním nevystoupí ještě někdo jiný, a pak zamířil k nejbližšímu vchodu do podzemní dráhy. Nasedl do prvního vlaku, který přijel, na příští zastávce vystoupil, vyšel na ulici a zamával na taxík. Asi po deseti minutách taxík opustil, opět zašel do podzemky, svezl se jednu zastávku a nahoře pak zastavil další taxík. Tentokrát řekl řidiči, aby ho zavezl k Pantheonu. Možná to byla zbytečná opatrnost, ale Decker byl přesvědčen, že jen díky ní je stále ještě naživu.

Problém však spočíval v tom, že všechna ta námaha ho už začínala unavovat. Zůstat naživu nebylo to samé co žít. Zítra bude mít čtyřicáté narozeniny, a možná i proto si poslední dobou s nepříjemným pocitem uvědomoval, jak okolo něho čas letí. Žena, děti, domov - to všechno pro něho byly pouhé prázdné pojmy. Hodně cestoval, ale ať byl kde byl, všude se cítil jako za sklem. Měl sice pár přátel, vídával se však s nimi jen zřídka. Život se mu scvrkával pouze na jeho profesi, a to bylo trochu málo.

Zapsal se v recepci hotelu a únavu z cesty zahnal tím, že se na pokoji hned osprechoval a převlékl do čistého. Tenisky, džínsy, modrá košile a džínsová bunda byly na Řím uprostřed června tak akorát. Bylo to zároveň oblečení, ve kterém tu chodila většina amerických turistů jeho věku, takže si mohl být jistý, že nebude zbytečně upoutávat pozornost. Vyšel z hotelu a splnul s davem na chodníku. Asi půl hodiny se procházel rušnými ulicemi a nenápadně kontroloval, jestli ho někdo nesleduje. Došel až na jedno z nejživějších míst Říma, Piazza Venezia, kam ústilo několik hlavních ulic věčného města. Když zvedl sluchátku pouličního telefonu, hluk dopravního ruchu mu dělal zvukovou kulisu.

"Haló," odpověděl mužský hlas.

"To je Anatol?" zeptal se Decker italsky.

"Žádnýho Anatola neznám."

"Ale on mi řekl, že bude na tomhle čísle." Decker udal číslo lišící se od toho, které vytočil.

"To souhlasí až na poslední dvě číslice. Moje končí na pět sedm." Spojení se přerušilo.

Decker zavěsil, nenápadně se ujistil, že se na něho nikdo nedívá, a znovu se vmísil do davu. Až potud bylo vše bez problémů. Tím že hlas na druhém konci drátu vyslovil určitá čísla, dal Deckerovi pokyn, aby pokračoval dál. Kdyby řekl "Vytočil jste špatné číslo", znamenalo by to, aby se držel stranou, protože něco není v pořádku.

2

Byt ve třetím poschodí nedaleko Via Sálana nebyl ani přepychový, ani chudý.

„Jaký byl let?“ zeptal se muž, který tam bydlel. V jeho hlase byl patrný lehký novoanglický přízvuk a zněl stejně jako ten v telefonu.

Decker pokrčil rameny a rozhlédl se po skromném zařízení bytu. "Znáš ten starý fór: Nejlepší let je takový, ze kterého

vyjdeš živý." Pak dokončil smlouvenou poznávací formuli: "Většinu času jsem prospal."

"Takže žádná pásmová nemoc?"

Decker zavrtěl hlavou.

"Nepotřebuješ si schrupnout?"

Decker zpozorněl. Proč se ten chlápek stará o jeho únavu? Schrupnout? Že by měl nějaký důvod, kvůli kterému by se ho chtěl pro zbytek dne zbavit?

S tímhle agentem nikdy předtím nepracoval. Mladík se jmenoval Brian McKittrick a byl to asi třicetiletý, metr osmdesát pět vysoký, slušně udělaný blondák s rameny jako zápasník a s ostrou hranatou bradou, s jakou si Decker vždy spojoval představu hráče univerzitního fotbalového mužstva. Ostatně na McKittrickovi bylo víc věcí, které tuto představu podporovaly, jako například potlačovaná vnitřní energie, která z něho přímo vyzařovala, a zjevná dychtivost dostat se do akce.

"Žádné schrupnutí nepotřebuju," řekl Decker. "To si spíš potřebuju ověřit pár věcí." Pohlédl na lampu a zásuvky elektrického rozvodu. Neměl ve zvyku ponechávat cokoli náhodě. "Jak se ti tady bydlí? V takových starých bytech, jako je tihle, bývají švábi."

"Tady švábi nejsou. Kontroloval jsem to celý den, před chvílí jsem skončil."

"Fajn." Decker uspokojen, že v místnosti není žádné odposlouchávací zařízení, pokračoval: "Ve svém hlášení naznačuješ, že jsi udělal pokrok."

"Jo. Našel jsem ty parchanty."

"Chceš říct, že je našli tvoji informátoři."

"Správně. Tak jsem to myslel."

"A jak je našli?" zeptal se Decker. "Zbytek našich lidí po nich slídí doslova všude."

"Je to v mém hlášení."

"Připomeň mi to."

"Semtex. Moji informátoři rozšířili v kruzích, kde se ty parchanti s oblibou zdržují, že není problém ho dostat, stačí jen mít dost peněz."

"A jak jsi ty své informátory sehnal?"

"Podobným způsobem. Pustil jsem ven hlášku, že dobře zaplatím každému, kdo mi dodá informace, který potřebuju."

"Italové?"

"Jo. Jsou to jen prostředníci, vždycky od nich můžeme dát ruce pryč. My Američani můžeme tu hru rozehrát, ale pak už se musí sestavit mančaft z domácích lidí. Jen nesmíme dopustit, aby se celá operace dala vysledovat zpátky k nám."

"Jako bych četl příručku."

"A jak se na to teda díváš ty?"

"Místní ano, ale musí být spolehliví."

"Chceš říct, že ti moji nejsou?" zeptal se vyzývavě McKittrick.

"Chytil jsi je na peníze."

"Proboha, honíme přece teroristy!" vyjel McKittrick. "To si myslíš, že bych ty informace získal, kdybych apeloval na jejich občanskou uvědomělost?"

Decker se usmál. "Ne. Já věřím na staré osvědčené způsoby - na využívání jejich slabostí."

"Máš možnost."

"Ale i tak bych se s nimi rád setkal," řekl Decker.

McKittrick vypadal znepokojeně.

"Jen abych si udělal názor, s kým máme co činit," dodal Decker.

"Ale to všechno je v mém hlášení!"

"Vím. Úžasné čtení. Jenže já si vždycky nejradši omrknu věci sám. Kdy s nimi můžeš sjednat schůzku?"

McKittrick zaváhal. "Dnes večer v jedenáct."

"Kde?"

"Dám ti vědět."

Decker podal McKittrickovi kousek papíru. „Zapiš si do paměti tohle číslo. Máš to? Výborně." Potom zašel do kuchyně, hodil speciální papír do výlevky, a když na něj pustil vodu, pozoroval, jak se rozpadá a jeho kousky mizí v odtoku. "Jestli budeš chtít schůzku potvrdit, volej dnes večer v osm nebo pak každou půlhodinu až do deseti. Po desáté se už neobtěžuj, budu předpokládat, že se ti je nepodařilo dát dohromady. V tom případě se to ale pokus sjednat na zítřejší večer, případně na některý další. Pro volání platí každý večer stejné schéma, jaké jsem ti před chvílí řekl pro dnešek. Ptej se na Baldwina. Já se zeptám, jestli jsi Edward."

"To číslo je do tvého hotelu?"

Decker ho odhadoval pohledem. "Začínáš mě znepokojoval. Ne, to není číslo do mého hotelu. A pokud na něj budeš volat, v žádném případě to nedělej odsud."

"Znám předpisy."

"Volej z automatu, který jsi nikdy předtím nepoužil."

"Řekl jsem, že znám předpisy."

"Nikdy neuškodí, když se ty věci připomenou."

"Poslyš, vím, co máš na mysli," řekl McKittrick.

"Opravdu?"

"Nejspíš sis zjistil, že v takové operaci jedu poprvé. Chceš mít jistotu, že na to stačím, co?"

"Jsem rád, že jsi mě pochopil správně," řekl Decker.

"Fajn. Nemusíš se obávat."
"Vážně?" ozval se Decker pochybovačně
"Dovedu se ovládat."

3

Decker vyšel ven, přešel rušnou ulici, a když uviděl projíždějící taxík, naznačil gestem řidiči, aby na něho počkal za nejbližším rohem. Ve vedlejší ulici, kde už ho nemohl McKittrick ze svého bytu vidět, se omluvil řidiči a řekl mu, že se najednou rozhodl trochu se projít. Taxikář něco zamumlal a odjel. Decker se vrátil na roh, ale tam zůstal v skrytu stát. Kavárna měla okna jak do hlavní ulice, tak i do vedlejší, takže když se Decker vhodně postavil, viděl skrz obojí na dům, ve kterém byl McKittrickův byt. Reflexe slunečního světla v předním okně ho pomáhaly maskovat. McKittrick se objevil dřív, než Decker čekal. Jakmile vyšel z domu, Decker se sklonil nad vypůjčeným mopedem, který měl zamknutý řetězem ke kandelábru, a odemkl ho; koutkem oka však stále pozoroval situaci na protější straně hlavní ulice. McKittrick si prohrábl rukou kštici blondatých vlasů, nervózně se rozhlédl napravo i nalevo, a když uviděl projíždět volný taxík, zuřivě zamával a nastoupil. Decker rychle odemkl zavazadlový box, složil do něho džínsovou bundu a oblékl si hnědou koženou bundu a přilbu s tmavým štítkem před očima. Potom nastartoval moped a rozjel se za taxíkem.

Ta schůzka mu dělala starosti. Zdálo se, že nejasné tušení problémů, které se ho zmocnilo při čtení McKittrickova hlášení, se nyní potvrzovalo. Nebylo to pouze tím, že mladík byl poprvé zapojen do akce na takové úrovni; ostatně jestliže chce člověk něčeho dosáhnout, vždycky se k něčemu musí postavit poprvé - stejnou zkušeností prošel i Decker. Na McKittrickovi bylo znepokojující spíš to, že se choval až příliš sebejistě; zřejmě své řemeslo ještě pořádně neznal a nedokázal v sobě

najít dostatek pokory a sebekritičnosti, aby si uvědomil své meze. Ještě než Decker odletěl do Říma, vyslovil před svými nadřízenými mínění, že měli McKittricka přidělit k jiné, ne tak choulostivé operaci, ale k synovi legendy jejich profese (zakládající člen CIA, bývalý náměstek ředitele tohoto úřadu) se zřejmě nemohlo přistupovat jako ke každému jinému nováčkovi, protože by se jeho otcí těžko zdůvodňovalo, proč nedostal příležitost k povýšení.

Takže Decker byl do Říma poslán, aby na operaci dohlédl a ujistil se, že všechno je tak, jak má být. Jako opatrovatel, pomyslel si Decker. Sledoval taxík hustým provozem a nakonec zastavil blízko Španělských schodů, kde McKittrick vystoupil. Decker rychle zamkl moped ke kandelábru a vydal se za ním. Bylo tu tolik turistů, že nebýt blond vlasů, které McKittricka dělaly nápadným, snad by ho i ztratil. Měl si je obarvit na nějaký tmavší odstín, uvědomil si Decker, další chyba nezkušeného začátečníka.

Privíral oči před jasným odpoledním sluncem a následoval McKittricka okolo kostela Trinità dei Monti a pak dolů po Španělských schodech na Španělské náměstí. Místo, proslavené kdysi prodavači květin, bylo nyní přeplněno stánkaři s levnou bižuterií, keramikou a kýchovitými obrázky. Decker si ale všiml pouze svítící blondaté kštic. Sledoval McKittricka okolo Berniniho fontány, pak dál davem turistů, a když minuli dům, ve kterém v roce 1821 zemřel básník Keats, uviděl, že jeho mladý kolega vstoupil do jedné z kaváren.

Další chyba, pomyslel si Decker. Dávat si schůzku v podniku, před kterým prochází tolik lidí, bylo krajně neopatrné; ten, kdo by vchod pozoroval, by se nemusel ani moc skrývat. Decker si vybral částečně skryté místo, kde chtěl počkat, ale McKittrick téměř vzápětí vyšel ven s jakousi ženou. Mladá Italka - mohlo jí být něco málo přes dvacet - byla vysoká, štíhlá, s oválným smyslným obličejem, orámovaným krátkými tmavými vlasy, do kterých měla na vrcholu hlavy vetknuté sluneční brýle. Přestože bylo teplo, měla na nohou vysoké kovbojské boty. Jinak byla oblečená do těsně upnutých džinsů a trička. Dokonce i na vzdálenost třiceti metrů Decker poznal, že nemá podprsenku. McKittrick šiji vedl s rukou položenou okolo jejích ramen, ona zase na oplátku objímala jeho boky s palcem ruky zaháknutým v kapse jeho kalhot. Oba šli po zastíněné straně Via dei Condotti, až se zastavili na schodech jednoho z domů, hladově se políbili a vešli dovnitř.

4

Telefon zazvonil přesně v devět hodin večer. Decker řekl McKittrickovi, že číslo, na které má volat, není do jeho hotelu. Byla to pravda, protože to bylo číslo veřejného telefonu v hale jiného hotelu. Decker seděl opodál a četl noviny, aby nebudil pozornost.

Každou půl hodinu počínaje osmou se zvedl, přistoupil blíž a několik minut čekal. Když se nic nedělo, usadil se opět v pohodlném křesle a dál četl noviny. V devět hodin telefon zazvonil a Decker zvedl sluchátko. "Haló?"

"Baldwin?" I to jedno slovo stačilo prozradit McKittrickův lehký novoanglický přízvuk.

"Edward?"

"Je to zařízení na jedenáctou dnes večer."

"Kde?"

McKittrick udal místo.

"Budu tam," odpověděl Decker. Váhavě zavěsil a opustil hotel. I když to před McKittrickem popřel, cítil únavu a byl by raději, kdyby měl dnes v noci klid; zvláště po tom, co celé odpoledne strávil konzultacemi v mezinárodní realitní agentuře a snažil se ze všech sil etablovat jako obchodník s realitami. Kromě toho si však vyzvedl od svého člověka v agentuře balíček velikosti větší vázané knihy. Po návratu do hotelu balíček otevřel, vytáhl z něj poloautomatickou pistolí Walther.380 a přesvědčil se, že je v pořádku. Mohl si vybrat silnější zbraň, ale dal přednost Waltheru pro jeho

malé rozměry. Pistole byla tak akorát do ruky a perfektně sedla do pouzdra, které měl připnuté k pasu džínů vzadu na zádech. Když si nechal rozepnuté sako, vůbec nic se nepoznalo. Ani to však Deckera neuklidnilo.

5

Sešlo se jich pět: vysoká kráska, kterou si McKittrick odpoledne vyzvedl v kavárně, a čtyři muži - Italové ve věku od dvaceti do třiceti let, štíhlí, vlasy ulízané dozadu. Decker si připadal, jako by se ocitl v kovbojském klubu; všichni měli vysoké boty, džínsy, opasky s přezkami s označením Wild West, džínová saka a dokonce všichni kouřili stejné cigarety značky Marlboro. Spojovalo je však ještě něco mnohem důležitějšího: jejich vzájemná podoba byla zřejmá na první pohled - byli to čtyři bratři a sestra.

Skupinka seděla v pokoji soukromého bytu nad kavárnou blízko Piazza Colonna, jednoho z nejživějších římských obchodních center. Proto nebyl Decker místem konání schůzky nadšen. Ale nejen proto - stačil zběžný pohled, aby bylo jasné, že McKittrick nedokázal zajistit jako místo schůzky nic jiného než byt, který zjevně byl oblíbeným nočním doupětem. Množství prázdných lahví od vína a piva svědčilo o tom, že sourozenci tu už nějakou dobu na Deckera čekali.

Zatímco McKittrick seděl v rohu a pouze pozoroval, Decker přešel po kratším úvodu k věci: "Lidé, po nichž jdeme, jsou mimořádně nebezpeční," řekl italsky. "Nechci, abyste dělali cokoli, co by vás mohlo vystavit riziku. Pokud byste měli sebemenší podezření, že si vás všimli, jděte od toho. Nezapomeňte ovšem podat zprávu mému příteli." Pokynul směrem k McKittrickovi. "Potom zmizte."

"A dostaneme pak odměnu, která nám byla slíbena?" zeptal se jeden z bratrů. "Jistě." "To je správná otázka," konstatoval nejmladší a dopil sklenici piva.

Vzduch v místnosti byl tak prosycený kouřem, že Decker cítil, jak ho při dýchání škrábe v krku. Samozřejmě mu to ani trochu nepomohlo od bolesti hlavy, která souvisela s únavou z cesty a s přechodem do jiného časového pásma. "Co vás vede k jistotě, že jste našli lidi, po kterých jdeme?"

Jeden z bratrů se zahihňal.

"Řekl jsem snad něco zábavného?" zeptal se Decker.

"Nesměju se vám, ale jím - těm, co je hledáte. Hned jsme věděli, o koho jde. Chodili jsme s nima do školy. Vedli vždycky potrhlé řeči."

"Itálie Italům," ozvala se jeho sestra.

Decker se na ni obrátil. Až do této chvíle se nijak moc neprojevovala. Od odpoledne si převlékla tričko - teď na sobě měla modré, a i když přes něj měla oblečený džínový kabátek, přesto bylo poznat, že ani teď nemá podprsenku.

"To bylo jediné téma, o kterém se bavili. Itálie Italům." McKittrick ji Deckerovi představil jako Renatu. I teď večer měla sluneční brýle zastrčené do svého krátkého chlapeckého účesu. "V jednom kuse si stěžují, že nás pohltnou Evropské společnosti. Tvrdí, že když se odstraní národní hranice, zaplaví Itálii druhořadí přistěhovalci. Obviňují Spojené státy z podporování hnutí za unifikaci Evropy a z toho, že se tu snaží vytvořit nový obrovský trh pro americké zboží. Říkají, že pokud se chce zbytek Evropy nechat Američany zkazit, nic proti tomu nemají, ale Itálie podle nich musí proti ekonomickému a kulturnímu ovládnutí bojovat. Takže když začaly ty bombové útoky na americké diplomaty, první, na koho jsme si vzpomněli, byli lidé z této skupiny - zvláště po těch telefonátech na policii, kdy se ohlašovali jako Mussoliniho děti. Mussolini je totiž jejich idolem."

"Proč nejdete na policii, když je z těch útoků podezříváte?" zeptal se Decker.

Renata vydechla kouř z cigarety a pokrčila rameny. "Proč? Byli to dřív naši kamarádi. Nám neudělali nic. Ale udělali by, až by je po našem udání propustili pro nedostatek důkazů."

"Možná by se vyšetřovatelům podařilo najít dostatek důkazů."

Renata se ušklíbila. Každý pohyb jejího štíhlého smyslného těla vyvolával dráždivé zhoupnutí řader pod tenkou látkou trička. "Ujišťuju vás, že to nejsou žádní hlupáci. Dovedou se postarat, aby po sobě žádné důkazy nezanechali."

"Pak se vás musím znovu zeptat, co vás vede k jistotě, že to jsou lidé, které hledáme?"

"Když nás začal Brian platit," ukázala směrem k McKittrickovi a Decker si s hrůzou uvědomil, že McKittrick jí řekl své skutečné jméno, "tak jsme si těch našich přátel začali všimnat trochu blíž. Jednou v noci jsme je sledovali. Jeli za limuzínou vašeho velvyslance, když se vracel z opery - byli za ní asi sto metrů, když vyletěla do povětří. Museli použít řízenou nálož na dálku."

Decker se snažil, aby na něm nebylo znát napětí, které se ho po Renatiných slovech zmocnilo. Právě vražda velvyslance Spojených států Robbinse způsobila, že nejmocnější osobnosti ve Washingtonu ztratily svou obvyklou rezervovanost a požadovaly, aby bylo podniknuto něco, co by ty obludnosti zastavilo. Tento tlak byl také příčinou, proč si Deckerovi podřízení všimli mladého McKittricka. Kdyby se teď ukázalo, že jeho informátoři jsou schopni pozitivně označit teroristy zodpovědné za velvyslancovu smrt, byla by polovina problému vyřešena. Druhá polovina ovšem byla, jak s tou informací naložit. "Možná se tam ocitli jen náhodou," navrhl Decker. "Odjížděli z místa výbuchu a mohli se potřhat smíchy." Deckerovi se stáhlo hrdlo. "Víte, kde bydlí?" "Renata mi už předala informace," vstoupil do rozhovoru McKittrick. "Ale zřejmě se na těch adresách nebudou zdržovat navěky." Gestikuloval, aby svá slova zdůraznil. "Musí se to s nimi rychle vyřídit."

McKittrick kupil chybu za chybu. Informátoři by neměli nikdy vědět, co si agent myslí. A co znamenalo to McKittrickovo "vyřídit"?

"Renata mě informovala o klubu, který s oblibou navštěvují," řekl McKittrick. "Kdybychom je tam dostali všechny pohromadě..."

6

"Můžeš mi, ksakru, vysvětlit, jakou hru to s nimi hraješ?" osopil se Decker zlostně na McKittricka po skončení schůzky.

"Nevím, o čem mluvíš.

Decker se zkoumavě rozhlédl, a když ve světle reflektorů projíždějích aut uviděl skrytou uličku, vzal McKittricka za levý loket a vedl ho stranou od hluku noční hlavní třídy.

"Zkompromitoval jsi celou operaci," zašeptal Decker drsným hlasem, jakmile se ocitli mimo doslech chodců. "Řekl jsi jim své skutečné jméno.

McKittrick neodpověděl a zatvářil se rozpačitě.

Ty s tou ženskou spíš, co?" pokračoval Decker. "Copak ti naši instruktoři nevysvětlili, že se nikdy, rozumíš nikdy, nesmíš se svým informátorem zaplést?

"Proč si myslíš, že s ní spím?"

"Že byste dnes odpoledne na těch schodech nacvičovali oživovací dýchání z úst do úst?"

"Ty jsi mě sledovali"

"Nebylo to tak těžké. Porušil jsi spoustu zásad, kterými se rozumný agent vždycky řídí. Já se prostě nestačím divit...

Podle tvého dechu předpokládám, že jsi s nimi před mým příchodem popíjel."

"Chtěl jsem, aby se uvolnili a neměli přede mnou zábrany." "Peníze, to uvolní jejich zábrany, ne tvůj fešácký úsměv a poplácávání po ramenou. Všechno je to jen obchod, ne žádný seznamovací klub. A co jsi vlastně myslel tím 'vyřídít'?"

"Co 'vyřídít'? Nepamatuju se, že bych něco takového..." "Měl jsem dojem, jako bys před těmi Italy prohlašoval, že ty, po kterých jdem, hodláme..." Přestože mluvil téměř šeptem a nacházeli se v pusté uličce, svoji myšlenku nedořekl. "Bez slitování," řekl McKittrick.

"Co?"

"Není to snad ten nový termín, co se teď v agentuře razí? Dříve se používalo 'eliminovat s maximální účinností' a teď 'bez slitování'."

"Kde jsi to, kčertu, slyšel?

"Copak tahle operace není o tom? Ty parchanti budou tak dlouho zabíjet, dokud je někdo nezastaví s konečnou platností."

Decker se otočil a z temnoty uličky pohlédl na jasně osvětlenou hlavní třídu, jako by se bál, že je někdo z chodců může uslyšet. "Ty ses snad zbláznil? Vykládal jsi tohle ještě někomu jinému než mně?"

McKittrick zaváhal.

"Té krasavici?" tlačil na něho Decker. "Říkal jsi to před ní?

"No, něco jsem jí o tom musel říct. Jak jinak bych je přiměl, aby pro mě pracovali?"

"Panebože," zamumlal polohlasně Decker.

"Mám perfektní plán. Objevil jsem organizaci, která je zaměřená proti Mussoliniho dětem. Dokonce si to dali do názvu a policii se ohlásili jako Mussoliniho nepřátelé."

Mluv, ksakru, tišeji. "Nikdo nám nemůže nic dokázat. "Ta žena může," zasyčel Decker. "Když zmizím, nebude mít hmatatelný důkaz. "Zná tvé jméno"

"Pouze jméno, příjmení nezná," řekl McKittrick. "Je do mě blázen. Udělá, co mi vidí na očích."

"Ty..." Decker se k němu ve tmě nahnul blíž, aby si byl jistý, že jeho vztekklý šepot uslyší jen McKittrick. "Poslouchej mě dobře. Vláda Spojených států neorganizuje vraždy. Jejím úkolem není slídit po teroristech a zabíjet je, stará se pouze o to, aby získala důkazy a předložila je soudu - ten jediný může vynést rozsudek."

"Jistě. Ani izraelská vláda nebyla zodpovědná za komando vyslané proti teroristům, kteří na olympiádě v Mnichově v roce 1972 zabili jedenáct izraelských sportovců."

"Co udělali Izraelci, to je jejich věc a nemá to s námi nic společného. Od té operace se tenkrát distancovali proto, že při ní byl zabit jeden nevinný člověk. To je další důvod proč naše vláda neorganizuje trestnou výpravu."

"Tak dobře, teď zase poslouchej ty mě," řekl McKittrick. "Jestliže připustíme, aby to těm parchantům prošlo jen proto, že nemáme žaludek udělat s nimi krátký proces, pak jsme tu oba zbyteční."

"Zítra v poledne.

"Co?"

"Běž do svého bytu a zůstaň tam," zašeptal Decker. "Nic

nedělej. Nekontaktuj tu ženu. Nevycházej ani pro noviny. Nedělej vůbec nic. Přijdu k tobě přesně ve dvanáct a řeknu ti, jak se naši šéfové ohledně tebe rozhodli. Kdybych byl tebou, sbalil bych si zavazadla."

7

Všechno nejlepší k čtyřicátinám, popřál si sám sobě Decker. Ztrhaný výraz jeho tváře, zhlížející na něho ze zrcadla nad umývadlem, svědčil o tom, jak bídě spal po včerejším večeru, kdy se potvrdily jeho obavy ohledně McKittricka.

Bolest hlavy z cesty a změny časového pásma, navíc umocněná cigaretovým kouřem, který byl včera nucen dýchat, přetrvávala. Včerejší pozdní večere mu stále ještě ležela v žaludku. Díval se na sebe a měl dojem, že k drsným rysům

jeho tváře přibýly další vrásky, paprskovitě se rozbíhající z koutků ostražitých akvamarínových očí. A jako by to vše ještě nestačilo, našel ve svých vlnitých, pískově zbarvených vlasech jeden šedivý vlasek. Pečlivě ho oddělil od ostatních a vytrhl.

Sobotní ráno. Pro většinu lidí začátek víkendu, pomyslel si Decker, ale ne pro mě. V mé branži se víkendy nedrží. Už si ani nedokázal vzpomenout, kdy naposled zažil ten pocit uvolnění, který si spojoval se správným víkendem. Ani nevěděl, proč - i když si to za chvíli uvědomil - se mu právě teď vybavilo to včerejší odpoledne, kdy sledoval McKittricka dolů po Španělských schodech a potom okolo domu, ve kterém zemřel Keats. Představil si, jak se básníkova hrud' otřásá dusivým kašlem a zhoubná tuberkulóza zachvacuje jeho tělo. Tak mladý, ale přece už na vrcholu své velikosti.

Potřeboval bych na čas vypnout, pomyslel si.

Nasoukal se do sportovní soupravy a bez ohledu na davy lidí na chodníku a ovzduší plné výfukových plynů vyrazil z hotelu do realitní firmy, kterou navštívil už včera. Byl přesvědčen, že jeho zdánlivě bezcílný běh ulicemi spolehlivě odradí kohokoliv, kdo by ho chtěl sledovat. Když ukázal svou identifikační kartu, vpustili ho do kanceláře, ve které byl telefon s připojeným kódovacím zařízením. O pět minut později už hovořil se svým nadřízeným, který seděl v podobné mezinárodní realitní firmě, jako byla tato, jenže v Alexandrii ve státě Virginie. Jeho telefon měl kódér nastavený na stejnou frekvenci jako ten na Deckerově straně.

Rozhovor trval asi patnáct minut, a když skončil, byl Decker ještě víc rozladěný než předtím. Dověděl se, že McKittrickův otec byl už o Deckerových úmyslech informován -jeho syn mu pravděpodobně volal ještě pozdě v noci (Decker jen doufal, že mladý McKittrick použil veřejného telefonníhoautomatu a hovořil s nejvyšší opatrností). Jeho otec, který nebyl pouze legendou ve zpravodajských kruzích, ale také bývalým předsedou Národní bezpečnostní rady a stále si udržoval značný politický vliv, se už mezitím dotazoval na Deckerův služební profil a obvinil ho, že se pokouší jeho syna odstavit jen proto, aby si pak mohl přisvojit jeho výsledky. I když se Deckerův nadřízený vyjádřil, že on osobně věří víc jemu než McKittrickovi, faktem bylo, že s ohledem na své postavení byl nucen ignorovat Deckerova varování a mladého McKittricka z operace neodvolat. "Dej na něho, prosím tě, pozor," řekl nakonec. "Pokud uvidíš, že dělá chyby, snaž se jim zabránit. Ověř zbývající informace z jeho hlášení. Pokud budou pravdivé, poskytneme je italským úřadům a oba vás stáhneme. Slibuju ti, že už s ním nebudeš muset nikdy pracovat."

"Jenže já s ním mám problémy právě teď."

Ani běh zpátky do hotelu jeho znepokojení a rozmrzelost nerozptýlil. V pokoji si rozprostřel na zemi ručník, udělal 150 kliků a stejný počet sedů z lehu s rukama za hlavou. Jeho atletický hrudník se leskl potem. Vstal, udělal ještě několik prvků bojového umění, potom se osprchoval a oblékl si čisté džinsy a čistou světle modrou košili. Pistoli vzadu za pasem překryla hnědá kožená bunda. Žaludek ho stále tlačil.

8

Přesně ve dvanáct Decker zaklepal na McKittrickovy dveře.

Nikdo neotvíral.

Zaklepal ještě jednou a chvíli čekal se zamračenou tváří. Když se pořád nic nedělo, zaklepal potřetí, potom se zamračil ještě víc, rozhlédl se na obě strany chodby a z límce bundy vytáhl paklič. O deset vteřin později byl uvnitř s pistolí v ruce. Okamžitě za sebou zajistil dveře. Že by ho McKittrick neposlechl a odešel? Nebo se mu něco stalo? S nejvyšší opatrností začal prohledávat byt.

V obývacím pokoji nikdo nebyl. Postupně prohlédl koupelnu, kuchyň a ložnici včetně skříní - nikdo. Decker skříně nenáviděl, nikdy se nedalo dopředu odhadnout, jaké překvapení se v nich může skrývat. Dokončil obhlídku bytu, posadil se do čalouněného křesla v obývacím pokoji a začal uvažovat o všech eventualitách. V bytě neobjevil nic, z čeho by se dalo usuzovat, že došlo k něčemu mimořádnému - to však nic neznamenalo. McKittrick se mohl dostat do potíží někde jinde. Anebo ho ten parchant ignoroval a šel si jednoduše po svých, napadlo Deckera už podruhé. Rozhodl se počkat, a aby si ukrátil čas, znovu, tentokrát důkladněji, prohledal byt. Vytáhl všechny zásuvky, nazvedl matrace na posteli, díval se pod křesla a pod pohovku a prozkoumal také koupelnu s toaletou.

To, co našel, ho zděsilo. Nejenže McKittrick po odeslání hlášení nezničil své poznámky, ale navíc je ukryl na místě, kde je každý zkušenější čmuchal musel bez problémů najít -pod papírem na poličkách v kuchyni. Hned za jmény lidí, se kterými se včera Decker setkal, byly uvedeny adresy, přičemž jedna z nich odpovídala domu, do kterého McKittrick vešel včera odpoledne s Renatou. Také tam byla adresa něčeho, co se nazývalo Tiber Club.

Decker si všechny informace několikrát přečetl, aby si je zapamatoval, potom dal papíry s poznámkami na talířek, zapálil je, rozemnul popel na prach a ten pak vysypal z okna, aby ho vítr rozfoukal na všechny strany. S talířkem v ruce si vzápětí uvědomil, že mu kručí v břiše hlady. Ukrojil si krajiček chleba, který našel v jedné z políček, vrátil se do obývacího pokoje a pomalu ho žvýkal. Celou dobu však nespustil oči z venkovních dveří.

Čas plynul, a když se znovu podíval na hodinky, zjistil, že už je tady dvě hodiny. Jeho obavy silily. Co bych ale měl dělat? uvažoval už poněkolkáté. Mohl jít zpět do realitní firmy

a telefonicky oznámit svému nadřízenému, že McKittrick nebyl přítomen na sjednané schůzce. Co by tím však dosáhl, kromě toho, že by jen podpořil tvrzení McKittricka otce o své zaujatosti? Ten mladý hejsek byl v každém případě trestuhodně nedbalý - o tom se Decker znovu přesvědčil tady v jeho bytě -, ale copak je možné, aby buď zapomněl, nebo dokonce vědomě ignoroval předem domluvenou schůzku? Možná se právě teď váli v posteli s Renatou.

Jestli je to opravdu tak, potom je možná chytřejší než já, pomyslel si Decker. Kdy jsem byl já s nějakou ženskou v posteli? Ani si nevzpomínal. Protože pořád cestoval, měl jen pár blízkých přátel mezi muži; samozřejmě všichni byli ze zpravodajské branže. Jakékoliv příležitostné známosti u něho nepřicházely v úvahu - známostem na jednu noc se

vyhýbal dokonce i před tím, než se rozšířil AIDS. Zastával názor, že náhodný intimní vztah pouze zvyšuje riziko zranitelnosti; nemělo přece smysl házet za hlavu opatrnost kvůli někomu, o kom vůbec nic neví. To všechno ta jeho zatracená práce. Pokud se při ní nestane z člověka paranoik, pak zcela určitě mnich. Znovu se rozhlédl po pokoji jeho nos podráždil slabý závan ztuchliny. Stále ještě cítil nepřijemný tlak na žaludku. Krásné čtyřicáté narozeniny, řekl si znovu v duchu.

9

Do chvíle, než v zámku zaharašil klíč, snědl Decker všechnen chleba, který v kuchyni našel. Bylo téměř devět hodin večer. McKittrick vrazil bez dechu dovnitř, ale jakmile spatřil Deckera, strnul.

"Zavři dveře," řekl Decker.

"Co, co tady - ?"

"Nevzpomínáš si, že jsme si tu dali schůzku? Zavři dveře."

McKittrick poslechl. „Ještě ti nefekli? Nemluvil otec - "

"Vím, nechal mi vzkaz. Ale to není důvod, abychom přerušovali naši rozmluvu!"

Decker vstal. "Kde jsi, ksakru, byl?"

"Ty nevíš?"

"Jak bych to měl vědět?" "Ty jsi to ještě neviděli" "Nechtěl bys přestat mluvit v hádankách?" McKittrick přistoupil k televiznímu přijímači a zapnul ho. "Byly tam tři různé televizní štáby. Určitě to na některém kanálu ještě pořád bude." Decker si všiml, jak se mu třesou ruce, když zapínal televizi. "Tady"

Zpočátku si Decker nedokázal uvědomit, na co se vlastně dívá; najednou však pochopil. Ty hlučné zmatené záběry, ten černý kouř halící oblohu, plameny šlehající z oken... Mezi polorozbořenými zdmi se pohybují hasiči a stříkají gejzíry vody na vysokou hořící budovu. S kvílením přijíždějí další požární vozy a zastavují mezi policejními auty a sanitkami. S hrůzou si uvědomil, že kvílení nepochází jen od požárních vozů, ale také od sežehnutých obětí, které záchranáři vynášejí na nosítkách. Jejich černé tváře zkřivené bolestí jako by ani nepatřily lidem. Kus dál odtlačuje policie dav od nehybných balíků těl přikrytých plachtou.

"Co to je, proboha? Co se tam stalo?"

Ještě než mohl McKittrick odpovědět, začal televizní reportér mluvit o Mussoliniho dětech, o nejbrutálnější protiamerické teroristické akci, o dvaceti třech zabitých amerických turistech a dalších čtyřiceti třech zraněných při obrovské explozi, o lidech, kteří sem přijeli až ze Salt Lake City a oslavovali v Tiber Clubu svůj poslední večer v Římě.

"Tiber Club!" Decker si připomněl adresu uvedenou v McKittrickově seznamu.

"Podnik, ve kterém se podle Renaty scházejí teroristi." McKittrickova tvář byla popelavě bílá. "Řekla mi, že je to sto procentní plán, který se nedá zkazit. Nikdo jsme nepředpokládali, že to takhle dopadne! Renata přísahala -"

"Nech už těch keců!" Decker chytil McKittricka za rameno. " Řekni konečně, co se stalo! Co jste udělali!"

"Včera v noci" McKittrick se odmlčel, aby mohl nabrat dech, "po naší rozmluvě v té uličce," jeho hrud' se divoce zdvihala, "uvědomil jsem si, že mi nezbývá moc času, protože zařídíš, abych byl z operace odvolán, a všechno, čeho jsem tady dosáhl, mi ukradneš."

"Ty jsi opravdu věřil těm kecům, co ti nakukal otec? Opravdu si myslíš, že na tebe žálím?"

"Musel jsem něco dělat. Neměl jsem jistotu, že všechno vyřeší můj telefonát s otcem. Měli jsme plán, o kterém jsem s Renatou diskutoval už dřív. Naprosto perfektní plán. Když jsme se my dva rozešli, vrátil jsem se zpátky do kavárny. Renata a ty další byli pořád ještě v ty horní místnosti. Rozhodli jsme se, že to rozjedeme."

"Bez konzultace? Bez schválení?" Decker byl šokován.

"S kým jsem to měl konzultovat? Kdo mi to mohl schválit? Tyl Tvůj názor jsem znal předem. Udělal bys všechno, abych byl z operace odvolán a pak bys to uskutečnil sám."

"Poslyš, nezahrávej si s mou trpělivostí." Na televizní obrazovce vyšlehly plameny z jakýchsi dveří a hasiči prchali před hroustící se zdi. Kvílení sirén sílilo. Záchranáři vybíhali z kouřové clony a nakládali zraněné do sanitek. "Řekni konečně, v čem spočíval ten naprosto perfektní plán."

"Bylo to jednoduchý, nemělo to chybu."

"O tom nepochybují."

"Renata se svými lidmi měla počkat, až se teroristi někde

sejdou - buď v soukromém bytě, nebo v Tiber Clubu -, a potom umístit blízko východu balíček s plastickou trhavinu. Jakmile by se objevili, měla Renata na dálku nálož odpálit. Vypadalo by to, jako by jim nešťastnou náhodou vybuchla trhavina, kterou si s sebou nesli oni sami."

Decker poslouchal a nevěřil svým vlastním uším. Zíral strnule na McKittricka a chvíli se nezmohl na jediné slovo. Zdálo se mu, že se s ním místnost naklání na stranu. Panebože, to přece není možné, musel jsem to špatně pochopit, říkal si.

"Tomuhle ty říkáš naprosto perfektní plán, který nemá chybu?" Decker si třel místo na čele, ve kterém mu vystřelovala bolest. „To vás nikoho nenapadlo, že jste mohli vyhodit do vzduchu i lidi, kteří nemají s terorismem nic společného?"

"Jsem si absolutně jistý, že Renatina skupina našla ty pravý teroristy."

"Ale to přece nezaručovalo, že při té vaší akci nemůže zahynout spousta nevinných lidí."

"Varoval jsem Renatu, aby neriskovali. Pokud by existovalo jakékoliv nebezpečí, že by se v oblasti výbuchu mohl zdržovat ještě někdo jiný, měla počkat."

"Měla? Ona!" Decker se musel zdržovat, aby McKittricka nechytil pod krkem. "Kam jsi dal, proboha, rozum? Kolik

obyčejných lidí umí zacházet s takovou trhavinou a kolik by jich bylo ochotných nálož odpálit? Proč právě ona!"

"Protože jsem ji o to požádal."

"Cože?"

"Miluje mě."

"To se mi snad jenom zdá. To musí být zlý sen," zaúpěl Decker.

"Udělal by pro mě cokoliv?"

"Včetně vraždy?"

"Likvidace teroristů není přece vražda."

"A jak tomu chceš, ksakru, říkat?"

"Vykonání spravedlnosti."

"Ty jsi úžasný. Včera jsi tomu říkal 'bez slitování'. Jenže at' to nazýváš jakkoliv, je to pořád zabíjení, a jestliže se někdo k tomu propůjčí, musíš si položit otázku, proč je ochotný to udělat. A právě v tomhle případě si nemyslím, že by šlo o projev lásky k tobě."

"Nevěřím, že by to dělala jen pro peníze." "Odkud myslíš, že ta trhavina pocházela?"

"Ode mě."

Decker měl pocit, jako by ho někdo udeřil do tváře. "Tu nálož jsi jim dal ty?"

"Dal jsem jim balíček semtexu už na začátku - chtěl jsem, aby pomocí něj pronikli do ty teroristický skupiny, aby jim ho nabídli a tím si získali jejich důvěru."

"Takže ty jsi vlastně zásoboval...?" Decker se vzrůstající hrůzou zíral na televizní obrazovku; na plameny, kouř, trosky domů a mrtvá těla; na spoušť, nad kterou se stále ještě neslo vytí sirén. "Ty jsi zodpovědný za...?"

"Ne! Byl to omyl! Nějak se stalo, že k výbuchu došlo v nesprávný okamžik! Ten klub byl najednou plný Američanů! Museli jsme nějak... já... Renata musela udělat... chybu." McKittrick se snažil mluvit dál, jeho široká ústa byla otevřená, rty se pohybovaly, ale žádná slova z nich nevycházela.

"Tolik semtexu, aby stačil udělat takovou spoušť, jsi nemohl mít," prohlásil Decker zlověstně.

McKittrick na něho zamrkal, jako by nechápal.

"Měl jsi pouze malé množství jako vzorek," dodal Decker. "Jenom tolik, abys teroristy navnadil a vyvolal v nich dojem, že mohou dostat víc. Renata musela mít přístup k daleko většímu množství, aby mohla srovnat se zemí takovou budovu."

"Co tím chceš říct?"

"Dej si to všechno dohromady! Nenajal sis skupinu studentů, aby ti pomohli najít teroristy! Najal sis teroristy samotné, ty idiote!"

V McKittrickových očích se objevil šok poznání. Přesto prudce zavrtěl hlavou. "Ne! To není možné!"

"Ale je. Hledal jsi je a oni se ti dívali do tváře. Je div, že se dokázali udržet, aby se ti nesmáli. Klasické chytnutí se do nastražené pasti. Celou tu dobu, co jsi šoustal Renatu, z tebe tahala informace a ty jsi jí nakonec prozradil naše plány - všechno, co jsme dosud udělali, abychom se jim dostali na stopu."

McKittrickova popelavě bledá tvář ještě víc zesinala.

"Není to snad tak, jak říkám? Nemám pravdu?" dorážel na něho Decker. "Všechno jsi ji vykecal, dočista všechno!"

"Panebože."

"Když jsi jim včera v noci řekl o tom, že bys mohl být odvolán, rozhodli se hru ukončit. Byl čas dát se zase do práce."

Navrhl jsi spuštění toho vašeho plánu proti teroristům ty, nebo

Renata?"

"Renata..." McKittrick polkl naprázdno. "Ona to navrhla."

"Aby ti pomohla ve tvé kariéře."

"Ano."

"Protože tě miluje."

"Ano."

"Celý ten plán vymyslela ona"

"Ano."

"A dnes použila vzorek semtexu, který jsi jí dal. Vsadil bych se, že mají videozáznam toho, jak jí ho předáváš. Přidala tu tvoji trochu k tomu, co už měla dřív, a vyhodili do vzduchu skupinu amerických turistů. Chtěl jsi, aby ti někdo pomohl s tvou kariérou? Tak mě, kamaráde, poslouvej: tvoje kariéra je u konce."

10

"Panebože, to je hrůza!" Decker poslouchal zděšený hlas svého nadřízeného, ozývající se ze sluchátka bezpečného telefonu v mezinárodní realitní firmě. "Těch mrtvých! Strašné. Odporné. Díkybohu že za to nenesu zodpovědnost."

Deckerovi chvíli trvalo, než mu došel smysl poslední věty jeho šéfa. Napřimil se na židli a sevřel pevněji sluchátko.

"Neneseš zodpovědnost? A kdo ji tedy nese? Já! Chceš to snad shodit na mě!"

"Nech mě, abych ti to vysvětlil." „Neměl jsem s tím nic společného. Poslal jsi mě sem na poslední chvíli. Hlásil jsem ti, že to tady nevidím dobře. Ignoroval jsi moje návrhy a -"

"Já jsem tvoje návrhy neignoroval," bránil se Deckerův nadřízený. "Zodpovědnost za celou operaci převzal starý McKittrick. Ten je teď pověřen jejím vedením."

"Co že!"

"Ano. Ode dneška řídí celou operaci on. Od toho telefonického rozhovoru s mladým začal obvolávat všechny, co mu byli něčím zavázáni. Mimochodem, právě teď je na cestě do Říma. Měl by tam být v..."

11

Astra Galaxy, osmimístný služební letoun, který byl z krycích důvodů prezentován jako soukromý, dosedl na plochu letiště Leonarda da Vinciho krátce před půlnocí. Zatímco vysoký bělovlasý, patricijsky vyhlížející muž jednal s úředníky, Decker čekal před stanovištěm celního a pasového odbavení. Muži bylo sedmdesát dva let, ale hezké, ostře řezané rysy jeho opálené tváře a štíhlá postava s širokými rameny jako by tento věk zcela popíraly. Jason McKittrick, stejně jako jeho šedý vlněný oblek, nebyl ani v nejmenším poznamenán dlouhým, narychlo naplánovaným letem. Decker se už s touto zpravodajskou legendou setkal dřív, a když se k němu McKittrick blížil, pokynul mu krátce hlavou na znamení, že ho poznává.

"Doufám, že jste měl příjemný let. Dovolíte, abych vám pomohl se zavazadlem?" nabídl se.

McKittrick však okolo něho prošel k východu, aniž mu věnoval sebemenší pozornost. Decker si musel pospíšet, aby ho dostihl. Jejich kroky se rozléhaly prázdnou letištní halou v tuto pozdní hodinu tu bylo pouze několik cestujících.

Decker přijel na letiště pronajatým fiatem. Když došli k autu, McKittrick se zastavil a čekal, až Decker prohlédne vnitřek vozu a zkontroluje, jestli tam někdo během jeho nepřítomnosti neumístil odposlouchávací nebo sledovací zařízení.

Teprve když oba seděli uvnitř a Decker vyjel za drobného mženi k městu, velký McKittrick konečně promluvil.

"Kde je můj syn?"

"V hotelu," odpověděl Decker. "Ubytoval se na náhradní pas. Po tom, co se stalo... předpokládám, že vás během letu informovali."

"O tom výbuchu?" McKittrick zasmušile přikývl.

Decker hleděl před sebe a vůbec nevnímal rytmický pohyb stěračů. "Domníval jsem se, že by nebylo bezpečné, aby váš syn zůstal po tom všem ve svém bytě. Ta banda totiž znala jeho adresu."

"Očekáváte, že by na něho mohli podniknout útok?"

"Ne." Decker sledoval ve zpětném zrcátku světla aut, která jela za ním. Ve tmě a za drobného deště bylo obtížné poznat, jestli je mezi nimi některé, které by se je pokoušelo sledovat. "Ale je možné, že poskytnou policii důkazy o jeho účasti na atentátu. Domnívám se, že o to jim šlo v první řadě - zapojit příslušníka americké zpravodajské služby do teroristické akce proti Američanům."

Výraz McKittrickovy tváře ztvrdl.

"Jakmile si budu jistý, že nejsme sledováni, zavezu vás k němu," řekl Decker.

"Zdá se, že myslíte na všechno."

"Dělám svou práci."

"Myslel jste také na to, kdo za to všechno ponese zodpovědnost?" zeptal se McKittrick.

"Jak to myslíte?"

Do střechy automobilu bubnovaly kapky deště.

"Nenapadlo vás, že byste mohl být například vy?" zeptal se znovu McKittrick.

"Za to, co se stalo, mě nemůže nikdo ani v nejmenším."

"Pak tedy uvažujte, kdo jiný, když to v žádném případě, a na to se můžete spolehnout, nebude můj syn."

12

Skromný hotel na odlehlé ulici - nic, co by přitahovalo pozornost. Decker pokynul nočnímu vrátnému a ukázal mu hotelové klíče, aby ho uklidnil, že sem patří. Prošel s McKittrickem malou halou, minuli výtah a zamířili nahoru po schodech pokrytých kobercem. Pokoj mladého McKittricka byl ve třetím poschodí a Decker se pokud možno vyhýbal potenciální pastí výtahu.

Zdálo se, že McKittrick považuje takovou opatrnost za samozřejmou. I když nesl zavazadlo, nebyly na něm během výstupu po schodech patrné žádné známky zadýchávání.

Zastavili se před dveřmi s číslem 312. Decker čtyřikrát zaklepal, což bylo smluvené znamení, aby mladý McKittrick věděl, kdo je přede dveřmi. Když se nic neozvalo, použil Decker svůj klíč a otevřel. Uvnitř byla tma. Decker se zamračil. Sáhl po vypínači, a když uviděl, že postel je ustlaná a nikdo v ní nespí, zamračil se ještě víc. "Sakra!" "Kde je?" zeptal se starý McKittrick. I když byl Decker přesvědčen, že tu nikdo není, prohlédl ještě obývací pokoj a koupelnu. "Váš syn má jeden nedobrý zvyk - nedodržuje příkazy. To už je dnes podruhé, že není tam, kde jsem mu řekl, aby byl."

"Musel mít nějaký výjimečný důvod." "Nechal tu své zavazadlo, zřejmě se tedy hodlá vrátit." V tu chvíli si Decker všiml obálky ležící na nočním stolku. "Podívejte, je to adresováno vám."

V McKittrickově tváři se objevil neklid. "Vy jste mu řekl, že jsem na cestě sem?"

"Samozřejmě. Proč? Záleží na tom?"

"Možná to nebylo zrovna nejrozumnější."

"Co je na tom špatného, že jsem ho o vašem příjezdu informoval?"

McKittrick neodpověděl, protože v tu chvíli už otevíral obálku. Svraštil obočí, aby na dopis lépe viděl, z jeho tváře se však nedala vyčíst sebemenší reakce na obsah.

Konečně spustil ruku s papírem a dlouze vydechl.

"Je tam něco, co by... ?" zeptal se Decker.

McKittrick neodpověděl.

"Co je v tom dopise?"

Opět žádná odpověď.

"Rekněte přece."

"Nejsem si jist, jestli..." McKittrickův hlas zněl chraptivě. "Možná jde o poslední dopis před sebevraždou."

"Sebevraždou? Proč by měl..." Decker si od něho vzal list papíru. Dopis byl psaný rukou a oslovení prozrazovalo studentika univerzity, který stále ještě není dospělý.

Tatko,

myslím, že jsem to opět zvrátil. Promiň. Měl bych říct, že jsem to pořádně zvrátil, nemyslíš? Promiň mi to. Chtěl bych jen, abys věděl, že tentokrát jsem se opravdu snažil. Poctivě snažil. Myslel jsem, že to mám všechno vyřešené, že už je to hotová věc. Pořád ty stejné řeči, co? Nevím vlastně, co je horší - překážet ti, nebo se ti zavděčit. Ale přísahám, že tentokrát od svého selhání neuteču. Odpovědnost padá na mě. A také trest. Až udělám, co je třeba, už se za mě nebudeš muset dál stydět.

Bry

McKittrick si odkašlal, jako by se mu těžko mluvilo. "Tak jsme Brianovi říkali - Bry."

Decker přelétl dopis ještě jednou. "Odpovědnost padá na mě. A také trest." Co tím chtěl říct?"

"Velmi se obávám, že se chce zabít," řekl zasmušile McKittrick.

"A tím by zařídil, že se už za něho nebudete muset dál stydět? Opravdu si myslíte, že to je smyslem té poslední věty?"

Decker zakroutil hlavou. "Sebevražda by smazala jeho hanbu, ale ne vaši. Váš syn v tom dopise nemluví o sebevraždě. Tak dramatické to nebude."

"Nevím, co máte..."

"Já v tom cítím pózu. Chce na vás zapůsobit. Tentokrát od svého selhání neuteču. Odpovědnost padá na mě. A také trest." O žádné sebevraždě tady nemluví. Mluví o pomstě. Zřejmě se rozhodl jít po nich."

13

Decker odbočil z Via dei Condotti do postranní uličky. Kužely reflektorů prořizly clonu drobného deště a v jejich světle se objevila dvě policejní auta s blikajícími majáky. V osvětleném vchodu jednoho z obytných domů stáli dva policisté v nepromokavých pláštích a mluvili s několika nájemníky. Ti byli pouze v pyžamech nebo měli přes sebe narychlo přehozený župan a všichni vypadali dost vyčerpání. V mnoha oknech domu se svítilo.

"Sakra, doufal jsem, že se budu mýlit." "Co je to za dům?" zeptal se McKittrick. "Sledoval jsem v pátek vašeho syna s jeho přítelkyní," řekl Decker. "Zašli spolu do tohoto domu. Vím jen, že ta žena se jmenuje Renata. Její příjmení neznám, ostatně si myslím, že ani Renata není její pravé jméno. Vede skupinu, kterou si váš syn najal a která s největší pravděpodobností vyhodila do vzduchu Tiber Club. Jinými slovy, je to šéfka teroristické skupiny." "To je zatím pouze vaše domněnka. Kde máte důkazy, že se jedná o jednu a tutéž skupinu?" odporoval McKittrick.

"Váš syn používal termín, který, řekl bych, znáte - bez slitování"

Decker zpomalil, aby se mohl protáhnout v úzké uličce kolem policejního auta. Oba policisté ho sice krátkými pohledy zaznamenali, ale hned zase pokračovali v rozhovoru s lidmi ve vestibulu domu.

"A také si nemůžete být jist, že ti policisté jsou tady kvůli něčemu, co má spojitost s Brianem," řekl McKittrick.

"Vy víte stejně dobře jako já, že se nemůžeme spokojit s konstatováním, že jde o pouhou náhodnou shodu okolností. Kdybych byl na Brianově místě, logicky bych šel nejdříve sem. Tady mohl dopadnout ženu, která ho zradila a které se chtěl pomstít. To je jedna cesta, jak ho najít. Chcete, abych zastavil a promluvil si s těmi policajty?"

"Proboha, ne! Jedte dál. Jak by zjistili, že jsme Američané, chtěli by vědět, proč se o to zajímáme. Dovedu si představit tu spoustu otázek. Nakonec bych byl nucen ukázat jim svoje pověření."

"Správně. A pokud by měl Brian něco společného s tím, co se stalo tady v tom domě, mohl byste se zaplést i do případu Tiber Clubu, protože se dá předpokládat, že teroristé poslali policii důkazy o jeho účasti na atentátu. Myslím, že to by vám vůbec nestálo zato."

"Myslíte, že Brian tu ženu našel?" V McKittrickově hlase zazněl jakoby větší zájem.

"Pochybuju. Nikde jsem tam neviděl záchranku." Decker vjel do další ulice.

"Obáváte se, že mohl být natolik rozčilený, že by seji pokusil zabít?"

"Ne. Obávám se úplně opačné věci."

"Nerozumím."

"Že ona mohla zabít jeho. To, co si zřejmě předsevzal, je úkol nad jeho síly. Navíc v sobě nemá dostatek sebekritiky, aby si to uvědomil. Ti lidé jsou profesionální vrazi. Nejen že svoji práci perfektně ovládají, ale přímo se v ní vyžívají. Zatím si s ním pouze zahrávali, ale jakmile zjistí, že by pro ně mohl představovat vážnější hrozbu, v tu chvíli bude mrtev. Nezbylo by z něho ani to, co by se dalo dát do rakve a poslat zpátky domů."

McKittrick se na sedadle napřímil. "Jak myslíte, že bychom ho mohli zastavit?"

Decker zíral přes kmitající stěrače před sebe do tmy. Stále hustě pršelo. "Váš syn nechává s oblibou po bytě různé důležité poznámky - například seznam svých informátorů včetně jejich adres."

"Panebože, chcete mi říct, že se dopouští tak základních chyb?"

"Pane McKittricku, mám pocit, že jste mě až do této chvíle vůbec neposlouchal. Dvacet tři mrtvých a čtyřicet tři zraněných - to je výsledek jeho působení tady v Římě."

"Proč jste se vlastně o tom seznamu zmiňoval?" zeptal se McKittrick nakvašeně.

"Než jsem ho spálil, tak jsem se údaje z něho naučil nazpaměť," odpověděl Decker. "Renatino jméno včetně adresy bylo hned na prvním místě. Proto jsem říkal, že je logické, že po ní půjde nejdřív. A také je logické, že půjde po všech dalších adresách, dokud ji nenajde."

"Ale jestli se opravdu jedná o teroristy, nebudou se na těch adresách zdržovat."

"Přesně tak." Decker zahrnul za další roh. "Jsou to profesionálové, nikdy by nedali Brianovi adresy míst, kde se skutečně zdržují. Ten byt v ulici, kterou jsme před chvílí projeli, si zřejmě Renata držela jako součást své krycí identity. Dost pochybuju, že si to Brian uvědomil. Má teď rudé kruhy před očima a chce se za každou cenu pomstít. Možná že na té adrese přepadl lidi, kteří nemají se zločinem nic společného. Možná právě s něčím takovým Renata počítala. Třeba to vymyslela jako závěrečný žertík v celé té hře s ním."

"Jaká je adresa, která byla v tom seznamu na druhém místě?" zeptal se McKittrick naléhavě.

"Je to adresa čtvrti ležící za řekou. Ale tam bych teď nejel. Brian má před námi příliš velký náskok." Decker přišlápl plynový pedál a kola zasvítila po mokré dlaždění. "Teď už může být na třetí nebo čtvrté adrese. Navrhuju, abychom to vzali z opačné strany - jeli nejdřív na poslední adresu a pak postupovali zpátky. Můžeme jen doufat, že někde na něho narazíme."

14

Děšť houstl. Jediné, co hrálo v jejich prospěch, byla pozdní noční hodina. Takhle je alespoň neomezoval hustý dopravní provoz.

I tak se však Decker musel soustředit, aby v té rychlosti nedostal na mokré kluzké dlažbě smyk. Začal pociťovat, že těch pár hodin neklidného spánku ve včerejší noci nestačilo zahnat následky únavy z odlišného časového režimu po dlouhém letu. Nyní se deficit spánku projevoval stále intenzivněji - bolelo ho čelo, svědily ho oči a cítil podivný tlak za ušima. Bylo zvláštní, že navzdory vysokému McKittrickovu věku nebyly na vzpřímené postavě starého muže patrné žádné známky únavy. "Co je to za ty vysoké budovy vpředu?" zeptal se v jednom okamžiku a ukázal rukou.

"Univerzita." Decker na chvíli zastavil a podíval se do mapy. Když se znovu rozjel, zabočil do jedné z postranních úzkých tmavých ulic a potom do další, která byla ještě užší a temnější. Tady se už pokoušel sledovat čísla domů, namačkaných těsně na sebe. Najednou zastavil. "To je ta poslední adresa," ukázal na vchod do domu.

McKittrick vyhlédl bočním okénkem. "Zdá se, že je tu klid. Žádná světla, žádná policejní auta."

"Nevypadá to, že by tady byl," souhlasil Decker.

McKittrick najednou otevřel dveře a vystoupil na chodník. Ve tmě a v dešti ho bylo sotva vidět.

"Co chcete dělat?"

"Už je to pěkných pár let, kdy jsem byl naposled v akci, ale snad jsem ještě všechno nezapomněl. Nechtě mě tu a jedťe na další adresu."

"Ale-"

"Možná že už je Brian tady, možná sem teprve míří. Když pojedeme dál, můžeme ho minout."

"Neřekl bych, že je dobré se rozdělit," namítal Decker.

"Měl byste stejné námitky proti tomu, co dělám, i kdybych byl ve vašem věku?"

"... Ne."

"Díky za upřímnost." McKittrick se chystal zabouchnout dveře.

"Počkejte!" pokusil se ho zadržet Decker. "Nechci, abyste mi dělal zbytečné přednášky."

"To nemám v úmyslu. Jen si myslím, že bude lepší, když si vezmete tohle."

"Pistoli?" McKittrick vypadal překvapeně. "To si vážně myslíte, že potřebuju pistoli, abych se mohl postavit před svého syna?"

"Nemusíte se setkat pouze s vaším synem. Mám z toho, co se dnes v noci děje, divný pocit." "Já odmítám - "

Vezměte si ji, nebo odtud neodjedu."

McKittrick si ho chvíli zkoumavě měřil, potom natáhl ruku a zbraň si přece jen vzal.

"Vrátím se hned, jak jen to bude možné," řekl Decker. "Jak vás najdu?"

"Jedťe pomalu po této ulici. Já najdu vás." McKittrick zabouchl dveře, zastrčil pistoli pod sako a odcházel. Teprve když už postava starého muže zmizela ve tmě, Decker zařadil rychlost a rozjel se.

15

Za osm minut byl Decker na adrese, která byla v seznamu uvedena na předposledním místě. Cestou rozvažoval, co bude dělat, jestli tam nezjistí žádné známky, že tam Brian je nebo byl. Zůstat, nebo jet dál na další adresu?

Jeho dilema však vyřešily další události. Ještě když byl několik ulic od místa, ke kterému mířil, zaslechl ze tmy kvílení sirén a vzápětí uviděl nad nezřetelnými konturami domů rudou zář. Žaludek se mu úzkostně sevřel. Zahrnul do ulice, kde měl být dům, který hledal, a zastavil přímo před hučícím požárním vozem a dalšími auty první pomoci. Z oken jednoho domu se valila oblaka kouře a šlehaly plameny. Zatímco obsluha požárního vozu rozvínovala hadice a začínala stříkat proudy vody do zasažených oken, zřizenci záchranné služby ošetřovali několik osob na nosítkách, balili je do plachet a přikládali jim kyslíkové masky.

Decker celý zděšený vyskočil z auta, přišel blíž, a když zjistil, že hořící dům je právě ten, který hledal, rychle se pospíchal narůstajícím davem zvědavců zpět k autu, otočil se a odjel.

Jeho srdce vzrušeně tlouklo. Co se tam, kčertu, mohlo stát? Že by se Brian mstil tím, že založil požár a doufal, že tak

chytí teroristy do pastí? Jenže každý trochu soudný člověk si musel uvědomit - a to i kdyby byl v takovém stavu jako Brian -, že kromě teroristů tam mohou být ještě jiní lidé. Navíc byla pochybená celá úvaha, že se teroristé budou zdržovat na adresách, které dali Brianovi oni sami.

Ted' už ale nebylo o čem se rozhodovat - musel se vrátit tam, kde nechal Brianova otce. Rychlou a riskantní jízdou proletěl okolo budovy univerzity, zahrnul do postranní ulice a pak do další. Najednou se ho zmocnil pocit, že je chycen do pastí v úzkém uzavřeném prostoru. Asi půl bloku od místa, kde nechal starého McKittricka, musel prudce zabrzdit a ve smyku téměř srazil temnou postavu, která se zčistajasna objevila ve světle reflektorů. Vysoký statný muž, celý promočený, hrozil pěstí k obloze a něco křičel.

Byl to Brian. Decker neslyšel, co křičí, protože měl zatažená okna. Porozuměl teprve, když vystoupil z auta a hnal se k němu, aby ho umlčel.

"Parchanti! Parchanti prašiví!"

Brianova tvář, po které stékaly proudy vody, se ve světle reflektorů zlověstně leskla. "Zbabělci!"

V oknech okolních domů se začala objevovat světla. "Briane! Musíme pryč!" křikl na něho Decker.

"Tak kde jsi? Bojuj se mnou!" zařval Brian jako smyslů zbavený do tmy.

Rozsvěcela se další okna.

"BOJUJ SE MNOU!"

Voda stékala Deckerovi z vlasů a studila ho vzadu na krku. "Tady nemůžeš zůstat! Za chvíli tu bude policie! Musím tě odvézt!" Chytl Briana a snažil se ho zatáhnout do auta.

Brian se vzpíral.

"Proboha, pojď!" naléhal Decker. "Neviděl jsi někde svého otce? Nechal jsem ho tady.

"Parchanti!"

"Briane, poslouchej mě! Viděl jsi svého otce?" Brian se prudkým trhnutím osvobodil z Deckerova sevření a znovu zahrozil pěstí k obloze. "Bojiš se, co?"

"Co se tam dole děje?" ozval se italsky mluvící hlas odněkud shora.

Decker znovu chytl Briana za rukáv. "Proboha, poslouchej, co ti říkám! Tím kraválem, co tu děláš, svému otci nepomůžeš. Měl jsem si ho tady vyzvednout. Potřebuju vědět, jestli jsi ho tady někde viděl."

Najednou Deckera zamrazilo. "Panebože, tvému otci se něco stalo?"

Když neodpovídal, Decker ho udeřil přes tvář.

Vypadalo to, že Brian je v šoku. Jeho oči plály ve světle reflektorů divokým jasnem.

"Řekni mi, kde je tvůj otec!"

Brian se vrávoravým krokem potácel pryč.

Decker ho v předtuše něčeho hrozného následoval. Blížili se k domu, před kterým Brianova otce vysadil. I v té deštivé temnotě Decker uviděl, že hlavní vchod je otevřený.

Sáhl pod kabát a vytáhl pistoli. Pokoušel se uklidnit vzrušený dech. Když prošli dovnitř, zadržel Decker Briana a přinutil ho, aby se skrčil k zemi. Rozhlédl se. Po pár vteřinách, kdy se jeho oči přizpůsobily tmě, zjistil, že jsou v jakémsi dvoře. Napravo uviděl velkou dřevěnou bednu a postrčil Briana směrem k ní. Potom si klekl na mokrou dlažbu z velkých kamenných oblázků a znovu se rozhlédl. Přešel pohledem nezřetelné obrysy různých objektů, pak pohlédl výš a uviděl stěží rozpoznatelná zábradlí balkónů.

"Ukaž mi, Briane," zašeptal.

Na okamžik si nebyl jist, jestli ho Brian slyšel, vzápětí ale rozeznal jeho ruku, která mířila kamsi do tmy. Ještě chvíli musel počkat, až se jeho vidění víc přizpůsobilo tmě, aby rozeznal zneklidňující světlou skvrnu v pravém rohu dvorku.

"Zůstaň tady," řekl Brianovi. Rychle se přesunul k další bedně, nervózně se rozhlédl a pak se znovu přiskokem dostal k něčemu, co snad mohla být stará studna. Mokré kalhoty se mu lepily na nohy a stahovaly mu svaly. Ted' už však byl natolik blízko, aby si potvrdil, že světlá skvrna kousek nad zemí ve tmě je hlava bělovlasého člověka - hlava Jaseona McKittricka. Starý muž ležel opřený o zeď, ruce bezvládně podél těla, bradu opřenou o hrud'

Decker se znovu rozhlédl, proběhl tmou až k ležícímu tělu a přikrčil se vedle. Sáhl na starcovu ruku a zkusil jeho tep. I ve tmě si všiml na jeho šedém saku v místě na pravé straně hrudi tmavé skvrny, kterou nemohl způsobit déšť. Krev, uvědomil si. Znovu zkusil nahmatat starcův tep na zápěstí, na krku a potom poslechem na hrudi.

Zhluboka vydechl ulehčením - stařec nebyl mrtev.

Za sebou zaslechl hluk. Otočil se a uviděl, že se k němu tmou plíží temná postava.

Byl to Brian. Klesl vedle otce a přitiskl tvář k jeho hlavě. "Nechtěl jsem -"

"Pomoz mi," zasyčel na něho Decker. "Musíme ho dostat do auta."

Nevěděl jsem, kdo to je. "O čem to mluvíš?" "Nenapadlo mě, že "Co?"

"Myslel jsem, že je to jeden z nich" vzlykal Brian."

"Proboha! To jsi udělal ty!" Decker ho chytl za kabát a ucítil v jeho kapse revolver.

"Co jsem měl dělat? Vyrázil proti mně ze tmy."

"Panebože!"

"Musel jsem střílet."

"Panebože!"

"Nechtěl jsem ho zabít."

"Nezabil jsi ho."

"Říkám ti, nechtěl jsem -"

"Není mrtev!"

I v té tmě Decker zaznamenal mladíkův užaslý pohled. "Musíme ho dopravit do auta. Musí do nemocnice. Chytni ho za

nohy."

V okamžiku, kdy se Decker pokoušel uchopit ležící tělo pod pažemi, mu cosi zabzučelo okolo hlavy a plesklo do zdi za ním.

Decker přeběhl k bedně a skrčil se v jejím úkrytu. Výstřel ze zbraně, která musela mít nasazený tlumič, přišel odněkud svrchu. Vytáhl pistoli a zamířil do tmy nahoře. Privřel oči a zoufale se snažil něco ve tmě rozeznat.

"Nepustíš tě odtud," ozval se Brian.

"Kdo?"

"Jsou tady."

Teprve teď si Decker uvědomil, komu byly určeny Brianovy výkřiky tam venku na ulici. Nekřičel, jak se zdálo, proti nebi nebo proti Bohu.

Jeho výkřiky byly určeny jim, Renatě a jejím bratrům.

Brian zůstával nekrytý vedle ležícího těla svého otce.

"Přeběhni sem," zavolal na něho Decker.

"Mně se nemůže nic stát."

"Proboha, přeběhni sem za tu bednu!"

"Mě nezastřelí."

"Copak ses dočista zbláznil?"

"Před tím, než jsi přijel, se mnou mluvila Renata. Řekla mi, že nejlepší trest pro mě bude, když mě nechají naživu."

"Cože?"

"Abych si prý mohl celý zbytek života připomínat, že jsem zabil svého otce."

"Ale ty jsi ho nezabil! Není mrtvý!"

"Ale jako by byl. Renata nedovolí, abysme ho odtud odnesli. Nenávidí mě. Strašně mě nenávidí." Brian vytáhl z kapsy revolver. Deckerovi se ve tmě zdálo, že namířil ústí hlavně proti sobě.

"Briane! Ne!"

Místo toho, aby vystřelil, se Brian zvedl a se zaklením zmizel někde v zadní části dvorku.

Mezi bubnováním dešťových kapek Decker uslyšel kroky - s hrůzou si uvědomil, že Brian vystupuje po venkovních dřevěných schodech.

"Briane, varuju tě!" ozval se odněkud shora ženský hlas. Podle chraptivého a zastřeného zabarvení to byla nepochybně Renata. "Nepřibližuj se ke mně! Zahráváš si s ohněm!"

Brian se nezastavil.

V několika balkónových oknech se rozsvítila světla.

"Ještě pořád ti dávám šanci!" vykřikla Renata. "Vrať se, nebo udělám to, co už jsem udělala v těch jiných domech!"

"Táhni k čertu! Za to, že jsi ze mě dělala hlupáka, mi zaplatíš!" zařval Brian.

Renata se zasmála. "Hlupáka jsi ze sebe dělal sám!"

"A za tatku mi zaplatíš!"

"Toho jsi odpráskl taky sám!" Brianovy kroky se ozývaly čím dál výš.

"Nebud' idiot!" vykřikla Renata. "Ještě krok a odpálím nálož!"

Kroky na schodech se zrychlily.

Z bytu ve čtvrtém poschodí vyšlehl záblesk a domem otfásla ohlušující detonace. Decker se zapotácel, jak ho odhodila tlaková vlna. Vzápětí se na jeho hlavu snesla sprška střepů a úlomků zdiva. Dvůr ozářily plameny.

Po levé straně se něco hnulo. Bleskově se otočil. Za odpadkovým kontejnerem se vynořila hubená postava jednoho z Renatinych bratrů.

Decker strnul. Zřejmě tu jsou všichni - poschovávaní v temných koutech, kde je nemá šanci uvidět.

Bylo zřejmé, že mladíka výbuch překvapil stejně jako Deckera. I když držel v ruce pistoli, jeho pozornost se zcela obrátila na druhou stranu dvorku, odkud se ozval výkřik. V záři plamenů se objevil další z bratrů. Pravděpodobně ho zasáhl nějaký intenzivně hořící předmět, protože jeho šaty a vlasy byly v jednom plameni. Zdálo se, že déšť na oheň vůbec nepůsobí. Hořící postava zoufale křičela.

Decker dvakrát vystřelil na prvního z bratrů a zasáhl ho do prsou a do hlavy. Když se terorista svalil na zem, Decker se vztyčil za bednou a dvakrát vystřelil na muže v plamenech. Také ten se okamžitě zhroutil k zemi. Přestože Decker neměl na své zbrani tlumič, všechny jeho výstřely téměř zanikly v hukotu ohně, který se z balkónu ve čtvrtém poschodí šířil dál.

Do dvora stále ještě dopadaly úlomky všeho možného, vržené výbuchem vysoko do vzduchu. Příkrčený za bednou se pátravě rozhlížel a hledal pohledem někoho z dalších členů bandy. Brian! Kde je Brian! Periferním viděním zaznamenal jakýsi pohyb v levém vzdálenějším koutě dvorku blízko vchodu, kterým sem s Brianem vešli.

Ale to nebyl Brian. Ze stínu dalšího schodiště se vynořila vysoká štíhlá postava ženy. Renata. V běhu ke dveřím několikrát nazdařbůh vystřelila. Její výstřely, ne hlasitější než rány pěstí do polštáře, zcela zanikly v hukotu a praskotu ohně.

Decker, který se po kolenou a po loktech doplazil k okraji bedny, vykoul a za prchající ženou poslal další dvě kulky. První pleskla do zdi těsně před ní, ale druhá ji zasáhla do krku. Zarazila se a ruka jí vylétla k hrdlu. Mezi prsty jí vytryskla krev.

Decker věděl, že i kdyby její zranění nebylo přímo smrtelné, zemře v každém případě do tří minut na zadušení.

Nad hukotem ohně se ozval úzkostný výkřik. Za schodů sjel za Renatou další z bratrů a vystřelil dvakrát nebo třikrát směrem k Deckerovu úkrytu. Potom chytil ležící sestru a táhl ji k východu ze dvora. Ještě ve dveřích se obrátil a vystřelil ke schodům v zadní části dvorku, jako by tím chtěl předejít kulkám, které z toho směru očekával. Když se

Decker chystal poslat i jemu pozdrav, objevil se poslední z bratrů, několikrát vystřelil Deckerovým směrem a potom oba zmizeli s bezvládným tělem své sestry na ulici. Decker vytáhl prázdný zásobník, ve spěchu ho naplnil a znovu zasunul do pistole. To už však byli teroristé pryč.

Pot se na jeho tváři mísil s dešťovými kapkami. Zatřepal hlavou a znovu přelétl pohledem celý dvůr pro případ, že by tu byl ještě někdo, kdo by ho mohl ohrozit. Právě v tom okamžiku seskakoval Brian z posledních schodů na dlažbu.

V třesoucí se ruce svíral revolver.

"Musíme okamžitě odtud!" křikl na něho Decker.

Od výbuchu neuplynula ještě ani celá minuta, ale už teď se začali ke schodům vrhat vyděšení lidé v pyžamech, aby unikli z dosahu šířícího se ohně.

Decker uhnul před hořící štěpinou dřeva, která přilétla odkudsi shora, a vrhl se k Brianovi. Ten už klečel vedle svého otce a pokoušel se ho zvednout.

"Mám pocit, že dýchá!" vykřikl.

"Vezmi ho za ruce, já ho ponesu za nohy.

Nesli starce přes dvůr k východu a nad nimi duněly schody pod nohama lidí, kteří se snažili v panice dostat co nejrychleji dolů.

Počkej," křikl Decker na Briana. Spustil nohy zraněného na zem a opatrně vykoul ven na ulici. Od okraje chodníku právě vystartovalo auto, rozstříklo několik kaluží a zmizelo za nejbližším rohem.

Teď už byl natolik daleko od hučících plamenů, že uslyšel blízkí se kvilení sirén. Báł se, že by jeden z teroristů mohl zůstat někde v blízkosti a z úkrytu na ně začít střílet. Těžko se ale dalo předpokládat, že by tu čekal, až ulici obsadí policie. Kvílení sirény představovaly pro teroristy stejnou hrozbu jako pro Deckera a oba McKittricky.

Rozhodl se to risknout. "Jdeme!" řekl Brianovi.

Obklopeni prchajícími lidmi přenesli starého McKittricka k fiatu a položili ho na zadní sedadlo. Zatímco Brian zůstal vzadu s otcem, Decker vklouzl za volant a těsně okolo prchajících vyrazil pryč. Jekot sirén za jejich zády sílil. Decker sešlápl plynový pedál a nervózně mrkl do zpětného zrcátka. Za nimi se na konci ulice objevily blikající majáky policejních aut.

Co kdyby přijížděli z druhé strany proti nim, napadlo Deckera a ruce mu na volantu ztuhly. Ulička byla tak úzká, že by jim policejní auta a požární vozy zcela zatarasily cestu. Byli by v pasti.

Vpředu se zaleskla vodou zmáčená dlažba křižující ulice. Decker strhl volant doprava a fiat se smykem dostal do ulice, která byla znatelně širší. Vpředu nebyla vidět žádná blikající světla, vytí sirén za jejich zády však bylo slyšet stále.

Myslím, že jsme z toho venku," konstatoval Decker. "Jak to vypadá s tvým otcem?"

"Jediný, co ti můžu říct, je, že stále ještě žije. Decker se pokoušel uklidnit dech. "Co myslela Renata tou hrozbou, že udělá to, co v těch ostatních bytech?"

"Řekla mi, že v těch bytech instalovala výbušninu. Kdybych se tam objevil a hledal je, abych se jim pomstil..." Brianovi dělalo problémy ovládnout hlas.

Jakmile bys odtud odešel, nálož by odpálili?"

"Ano."

Předpokládali, že všude uděláš takový rozruch, že si tě nájemníci všimnou a pak tě označí jako pachatele těch explozí."

"Tak nějak."

Takže Renata si z toho udělala další příležitost, jak ovlivnit

"veřejné mínění proti Američanům."

"Ano."

"Kčertu! Umožnil jsi jim, aby tě využili k další hře."

"Ale teď jsem seji konečně pomstil."

"Pomstil?"

"Copak jsi neviděl? Zastřelil jsem ji."

"Ty... ?" Decker nevěřil svým uším. Ty že jsi ji zastřelil? To nemyslíš vážně?"

"To se ví, že myslím. Střelil jsem ji do krku," řekl Brian.

"Ne. Ty ne." Chceš snad tvrdit, že jsi to udělal ty?" dorážel na něho Brian.

Panebože, on se opravdu zbláznil, pomyslel si Decker. "Poslyš, Briane, tohle není otázka prestiže. Jestli tvrdíš, že jsi ji zastřelil ty, já z toho mindrák mít nebudu a o tobě si také nepomyslím, že jsi hrdina. Nanejvýš mi tě bude líto. Je to hrozné žít s vědomím, že..."

"Líto? Mě? O čem to, ksakru, mluvíš? Myslíš si, že jsi něco lepšího než já? Co tě opravňuje k tomu, aby ses na mě tak vytahoval?"

"Zapomeň na to, Briane."

"Takže líto. Ty tedy hodláš tvrdit, že jsi udělal to, co jsem udělal já."

"Mlč už, prosím tě!" vyjel na něho podrážděně Decker.

"Ty mě nenávidíš tak, že budeš za chvíli tvrdit, že jsem otce postřelil já."

Decker měl pocit, jako by se ho zmocňovala závrať. "Říkej si co chceš, Briane, Jediné, o co mi teď jde, je dostat ho co nejrychleji do nemocnice!"

"V tom máš ztraceně pravdu!"

Odněkud zpředu se ozval kolísavý zvuk sirény a vzápětí uviděli, že se k nim rychle blíží blikající světlo policejního auta. Decker cítil, jak se mu potí ruce. Najednou je auto minulo a řítilo se směrem, odkud přijeli.

"Dej mi svůj revolver, Briane!"

"Dělej si legraci z někoho jinýho."

"Myslím to vážně. Podej mi svůj revolver!"

"Ty snad musíš bejt - "

"Panebože, poslouchej mě alespoň chvíli! Za chvíli se můžeme střetnout s dalšími policajty. Někdo jim mohl popsat naše auto. Je už tak špatné, že vezeme zraněného, ale jestli u nás ještě najdou zbraně..!"

"Co hodláš s mým revolverem dělat? Chceš ho dát na balistickou expertizu, abys dokázal, že jsem z něj vystřelil na otce? Bojiš se, že se ho budu chtít zbavit?"

"Ne, já se ho chci zbavit!"

Brian naklonil hlavu a překvapeně se na něho podíval.

Decker zastavil na kraji temné ulice a otočil se dozadu. "Dej... mi... svůj... revolver!"

Brian ho chvíli zkoumavě pozoroval, pak pomalu sáhl do kapsy saka a vytáhl zbraň.

Decker vytáhl svoji pistoli.

Teprve když mu Brian podal revolver pažbou napřed, jeho napětí povolilo. Vytáhl ještě jednu pistoli - tu, kterou vzal ze saka Brianova otce ještě na dvoře domu, když odnášeli starého muže pryč. Vystoupil do chladného deště, přešel pohledem okolí, aby se ujistil, že ho nikdo nepozoruje, obešel auto k okraji chodníku a dřepl si, jako by kontroloval tlak v pneumatice. Potom nenápadně strčil všechny tři pistole do blízkého kanálu.

Hned potom vstal, vrátil se za volant a rozjel se.

"Takže takhle jsi to chtěl vyřešit?" řekl Brian.

"Jo," odpověděl Decker. "Takhle jsem to chtěl vyřešit."

16

"Ztratil velké množství krve," informoval je italský doktor konající službu na chirurgii. "Má velmi nízký tlak a také puls je slabý a nepravidelný. Nechci vás strašit, ale měli byste být připraveni na všechny eventuality."

"Chápu," ozval se Decker. "Já i jeho syn vám budeme vděční za všechno, co pro něho můžete udělat."

Doktor pokýval vážně hlavou a vrátil se na sál.

Decker se otočil na dva unaveně vypadající muže, kteří stáli v uctivém odstupu v rohu čekárny. "Jsem vám velmi vděčný za váš vstřícný přístup," řekl jim. "Nepochybuji ale, že moji nadřízení vám projeví ještě větší vděčnost."

Samozřejmě že přiměřené vyjádření vděčnosti naší strany bude poskytnuto všem zainteresovaným."

"Vaše vedení k nám bylo vždycky víc než štědré," řekl jeden z mužů a sundal si brýle. "Uděláme, co bude v našich silách, abychom před úřady utajili pravou příčinu pacientova zranění."

"Mám plnou důvěru ve vaši diskrétnost." Decker si s oběma muži potřásl ruce. Bankovky, které jim vtiskl do dlaní, zmizely rychle v jejich kapsách. "Grazie"

Jakmile oba muži odešli, Decker se vrátil k Brianovi a posadil se vedle něho na lavici. "Díkybohu že jsi byl celou dobu zticha."

"My máme s touhle nemocnicí nějakou dohodu?"

Decker přikývl.

"Má alespoň nějakou úroveň?" zeptal se Brian. "Zdá se mi hrozně malá."

"Je to nejlepší ústav, jaký si můžeme přát."

"Uvidíme."

"Tady není prosebník nikdy odmítnut." Brian se zamračil. "Chceš říct, že jsi nábožensky založený?"

"Máš nějaké výhrady?" Decker se podíval dolů na své promočené kalhoty, které se mu lepily na lýtko. "Myslím, že dnes už tu nejsme nic platní. Bude lepší vrátit se do hotelu a převléknout se do suchého."

"Ale co když tu mezitím - ?"

"Myslíš, jestli zemře?" zeptal se Decker.

"Ano."

"To nemůžeme svou přítomností ovlivnit." "Všechno je to tvoje vina."

"Cože?" Decker opět pocítil náhlý tlak za ušima. "Moje vina?"

"Tys nás do ty kaše dostal. Nebýt tebe, k ničemu by nedošlo."

"Jak to, ksakru, myslíš?"

"Kdyby ses tu v pátek neobjevil a nezačal mě buzerovat, zvládl bych Renatu a tu její bandu bez problémů."

"Poslyš, na tyhle hádky tady není vhodné prostředí. Můžeme si o tom promluvit cestou do hotelu."

17

"Tvrdí, že jakmile jste opustili nemocnici, zatáhl jsi ho do jakési tmavé ulice a tam ho napadl," řekl Deckerův šéf.

"Může tvrdit, co se mu zachce. Má na to právo." Bylo pondělí. Decker seděl znovu v kanceláři mezinárodní realitní firmy, ale tentokrát se svým nadřízeným mluvil osobně, ne prostřednictvím kódovaného telefonu.

Šedovlasý muž, jehož povadlá tvář byla zrudlá napětím, se nahnul přes stůl. "Chceš jeho obvinění popřít?"

"Brian byl zraněn při tom výbuchu. Nemám ponětí, jak přišel na to, že jsem ho napadl."

„Řekl, že na něho žárlíš."

„Správně!"

„Že jsi na něho měl vztek, protože našel teroristy."

„Jistě."

"A teď se mu snažíš pomstít tvrzením, že nešťastnou náhodou postřelil svého otce!"

"Představ si to!"

"A také se pokoušíš přivlastnit si zásluhy za zneškodnění teroristů, když je ve skutečnosti zastřelil on."

"Podívej se," povzdychl si Decker, "vím, že je na tebe vyvíjen značný politický tlak a ty si potřebuješ především chránit svoji vlastní kůži, to všechno chápu, ale proč přede mnou opakuješ směšná obvinění toho blbce, to je mi opravdu záhadou!"

"Proč si myslíš, že jsou směšná?"

"Zeptej se Brianova otce. Je sice hrozně slabý, ale snad by byl schopen -"

"Už jsem s ním mluvil!"

Deckerovi se vážný tón hlasu jeho šéfa přestával líbit. "A co?"

"Jason McKittrick všechno, co řekl jeho syn, potvrdil. Střelil ho jeden z teroristů, ale až po tom, co jeho syn tří z nich vyřídil. Jeho vyjádření mohly samozřejmě potvrdit, nebo také vyvrátit balistické testy, ale ty ses rozhodl odstranit všechny zbraně, které byly v tu noc použity!"

Deckerův pohled byl stejně pevný jako pohled jeho šéfa. "Takže je to přesně tak, jak to muselo být!"

"Co tím chceš říct?"

"Jason McKittrick mě varoval už cestou z letiště - řekl, že nepřipustí, aby se jeho synovi dávalo cokoliv za vinu. Moje vina, že jsem jeho varování nebral vážně. Měl jsem být obezřetnější. Čekal jsem, že největší nebezpečí mi bude hrozit od Italů, a zatím sedělo hned vedle mě!"

"Nemám v úmyslu diskutovat o charakteru Jasona McKittricka."

"Samozřejmě. Nikdo si přece nechce udělat z Jasona McKittricka nepřítele, jenže nikdo také nechce nést zodpovědnost za to, že se jeho neschopnému synovi dovolilo dovést ke krachu tak důležitou operaci. Ale na někoho se ta vina bude muset hodit, nemám pravdu?"

Deckerův nadřazený neodpověděl.

"Řekni mi, jak chceš Brianovo počínání zamaskovat?" zeptal se Decker. Copak o tom teroristé neposlali policii inkriminující důkazy?"

"Když jsi mě varoval, že je tu reálná možnost něčeho takového, uvedl jsem do pohotovosti lidi, které máme na jejich policejním velitelství. Žádné důkazy na policii nepřišly - byly včas odstraněny."

"A co televize, noviny - tam také nic nedostali?"

"Teroristé poslali balíček s důkazy do televizní stanice, kam už dřív posílali své zprávy. I ten se nám však podařilo zachytit. Krize je zažehnaná."

"Krize je zažehnaná. Akorát že zemřelo dvacet tři Američanů," poznamenal s hořkostí v hlase Decker.

"Chtěl bys na svém hlášení něco změnit?"

"Ano. Přiznávám, že jsem toho hajzla opravdu spráskal. Teď ale lituju, že jsem z něho nevyrazil duši."

"Ještě nějaké změny?"

"Změny ne. Jen bych něco připsal na závěr."

"Ale? A co?"

"Že jsem měl v sobotu čtyřicáté narozeniny."

Deckerův šéf zakroutil hlavou. "Obávám se, že to s případem nesouvisí."

"Řekl bych, že souvisí. Jestli chvíli počkáš, napíšu svou rezignaci."

"Cože? Ale nikdo přece nechce, abys šel tak daleko. Co si myslíš, že tou rezignací získáš?" "Život."

Kniha druhá

1

V jedné ruce sklenku s Jackem Danielsem, v druhé ovladač televize, s tímhle vybavením ležel na posteli v apartmá jednoho newyorského hotelu a neúnavně přepínal jeden kanál za druhým. Co teď? Kam jít, když už všude byl? New York vnímal vždy jako příjemné město, do kterého automaticky směřoval vždy, když se mu poštěstilo zařadit si volný víkend. Tady byla Broadway, Metropolitní opera, Muzeum moderního umění - místa, kde se cítil téměř jako doma. Tady se oddával uklidňujícímu rituálu běhání v Cenral Parku, tady si dopřával sváteční oběd v Carnegie Deli a těšil se z přehrabování knih v Strandově knihkupectví nebo prohlížení novinek na chodníku umělců na Washington Square. Večer pak obvykle vybíral, na kterého zpěváka si zajde do Algonqium Room, Rádio City Music Hall nebo Madison Square Garden. V New Yorku měl vždycky co dělat a nepamatoval si, že by si tu někdy stěžoval na nudu. Tentokrát se mu však nechtělo nikam. Samotného ho to překvapilo. V Michel's Pub byl Mel Thormé. Za normálních okolností by si už objednával místo, teď ho to nechávalo chladným. V Blue Notě byl zase Maynard Ferguson, jeho nejoblíbenější trumpetista, ale dnes v sobě Decker nenašel ani tolik energie, aby se ustrojil a vyrazil ven. Jediné, na co měl chuť, bylo občas si dolít do sklenice bourbonu a hrát si s přepínačem kanálů televizního ovladače. Po návratu z Říma neměl vůbec chuť vrátit se do svého bytčku v Alexandrii ve státě Virginie. Nic ho netáhlo do toho

malého obývacího pokoje, ložnice, kuchyně a koupelny. To nebyl jeho domov. Bral to jako místo, kde si mohl uložit oblečení a vyspat se mezi jednotlivými akcemi. Zvířené nánosy prachu, které ho při každém návratu přivítaly, ho svědily v nose a vyvolávaly bolesti hlavy. Charakter jeho práce mu však nedovoloval zjednat si uklízečku, která by mu před jeho příjezdem dala byt do pořádku. Přestože tam nic důležitého nenechával, myšlenka, že by se jeho věcmi probíral cizí člověk, mu naháněla husí kůže.

Po tom, co podal výpověď, se svému nadřízenému - vlastně bývalému nadřízenému - ani slovem nezmínil, kde se bude zdržovat. Ten samozřejmě mohl předpokládat, že zamíří do New Yorku, a pak už bylo jen otázkou rutiny ověřit si to ze seznamu pasažérů pravidelných leteckých linek. Po přiletu sice Decker použil několik obvyklých maskovacích manévrů a ubytoval se v hotelu, ve kterém ještě nikdy nebyl - jmenoval se St. Regis -, přesto však deset minut po tom, co se zapsal v recepci a složil své věci v hotelovém pokoji, zazvonil telefon. Samozřejmě že to byl jeho šéf - vlastně bývalý šéf; zatraceně, kdy už si na to zvykne - a žádal ho, aby všechno ještě jednou uvážil.

"Věř mi, Steve," hučel do něho unaveným hlasem, "já si cením těch, kteří jsou schopni velkých gest, ale to, co jsi teď udělal... zkrátka zapomeň na to, co bylo, a naskoč zpátky na palubu. Souhlasím s tebou, že ta záležitost v Římě byla z každého pohledu svinstvo a navíc obrovské neštěstí, ale tvoje rezignace už nic nespraví. Věř mi, ničemu tím nepomůžeš. Je to marné gesto, co jsi udělal, a ty na to určitě přijdeš."

"Poslyš, ty máš strach, že jsem tak naštvaný, že někomu nesprávnému prozradím, co se v tom Římě stalo, je to tak?" zeptal se Decker.

"Samozřejmě že není. Každý o tobě ví, že ty bys to neudělal, na to jsi až moc velký profesionál. Věřím ti, že bys nás nepotopil."

"Pak nechápu, co tě na mém odchodu tak trápí."

"Jsi příliš dobrý a my si nemůžeme dovolit takové lidi ztrácet."

"Ale, ale. S takovými fešákama, jako je Brian McKittrick, přece ani nepoznáš, že jsem pryč." Decker zavěsil.

Za minutu se telefon ozval znovu; tentokrát to byl šéf jeho bývalého šéfa. "Poslyš, Steve, jestli se jedná o zvýšení gáže, pak..."

"To, co jsem bral, jsem nikdy ani nestačil utratit," přerušil ho Decker.

"Takže víc volna?"

"Na co?"

"Na cestování."

"Správně. Měl bych se podívat po světě. Třeba do Říma. Nalítal jsem se tolik, že už jsem celý nesvůj v posteli, která není tvarovaná jako sedadlo v letadle."

"Podívej se, Steve, každý toho má někdy až po krk, to už tak k naší branži patří. Proto si držíme psychology, kteří vědí, jak symptomy stresu uvolnit. Řekl bych, že by ti ze všeho nejvíc prospělo, kdyby ses hned teď sebral a příští linkou se vrátil do Washingtonu. Promluví si s tebou a všechno se vyřeší."

"Copak jsi mě neposlouchal? Řekl jsem ti, že mám letadel až po krk."

"Tak jed' vlakem."

Decker rozhovor ukončil stejně jako v prvním případě: zavěsil. Vůbec nepochyboval, že pokud bude chtít vyjít ven, zvednou se v hotelové hale dva muži a neomylně k němu zamíří. Ukážou odznaky, vysvětlí mu, že jeho přátelé se obávají, aby si ty události v Římě nebral příliš, a navrhnou společnou návštěvu nějakého tichého baru, kde by si mohli promluvit o tom, co ho trápí.

K čertu s nimi se všemi, pomyslel si Decker. Pít měl tady v pokoji a nemusel přitom nikoho poslouchat. Ostatně projížďka, na kterou by ho vzali, by stejně neskončila v žádném baru.

Zvedl tedy telefon, objednal si láhev Jacka Danielse se spoustou ledu, pustil televizi a začal přepínat kanály. O dvě hodiny později, kdy šero za zataženými závěsy v oknech potmělo, měl třetinu láhve vypitou a stále přepínal kanály. Rychlý sled obrazů působil na jeho mysl jako blikání strobo-skopu.

Kam jít? Co dělat? Peníze pro něho nebyly bezprostředním problémem. Za těch deset let, co pracoval ve zpravodajské službě, si nechával podstatnou část svého platu posílat na bankovní konto. Tam měl také peníze, které si vydělal v mládí ještě jako člen vojenské protiteroristické jednotky. Do zpravodajské služby odešel po tom, co dosáhl věku, kdy člověk přestává být natolik odolný, aby byl schopen dál snášet extrémně vysokou fyzickou zátěž. Ostatně tak to řešilo i mnoho jiných vojáků ze specializovaných oddílů. V Deckerově případě byl ten věk třicet let. Tenkrát už měl za sebou dvakrát zlomenou nohu, tři zlomená žebra a dvě střelná zranění. I když tedy Deckerova fyzická kondice přestávala stačit nárokům, které se kladly na příslušníka protiteroristické jednotky, byla stále mnohem lepší než většina běžných civilistů mužského pohlaví.

Jeho úspory tedy dosahovaly výše zhruba tři sta tisíc dolarů. Ale přestože byl finančně dostatečně zabezpečený a nezávislý, v ostatních ohledech se cítil jako králik chycený do pastí. Nakonec si ze všech možností, které mu svět nabízel, vybral tento bezvýznamný hotelový pokoj. Pokud by byli živi jeho rodiče, zaplatil by jim návštěvu New Yorku, kterou jim tak dlouho sliboval. Jenže jeho matka zahynula před třemi lety při automobilové nehodě a otec zemřel o několik měsíců později na následky srdečního záchvatu. Obě tragédie se staly v době, kdy Decker plnil své zpravodajské poslání mimo území Spojených států, takže otce viděl naposledy živého na matčině pohřbu.

Decker neměl sourozence. Také nebyl nikdy ženat - částečně proto, že nechtěl svým spartánským stylem života žádnou ženu obtěžovat, ale i z toho důvodu, že právě takový způsob života mu bránil najít partnerku, vedle které by se cítil natolik volný, že by se do ní dokázal zamilovat. Jeho jedinými přáteli byli kolegové ze zpravodajské služby, jenže těch se teď, kdy ji opustil za tak kontroverzních okolností, stranil, protože si nebyl jistý, o čem by vlastně s nimi měl mluvit. Možná to nebylo dobré rozhodnutí, pomyslel si a znovu usrl ze sklenice. Možná jsem se s tou výpovědí unáhlil, mudroval, když přepínal kanály. Bylo to přece jen zaměstnání, které dávalo jeho životu jistý směr.

Ale také ho ničilo, připomněl si vzápětí. Znehodnocovalo každé prostředí, ve kterém se ocitl s nějakým služebním posláním. Řecko, Švýcarské Alpy, francouzská Riviera, Španělsko - to bylo pouze několik nejznámějších a také nejkouzelnějších míst, kde Decker působil. Z jejich krás mu však zůstalo velice málo dojmů, protože všechna byla poznamenána jinými zkušenostmi a zážitky - zločinem, zločineckým podsvětím a lidskou špatností vůbec. Neměl chuť se do těchto míst vracet a připomínat si ty věci. Když o tom teď přemýšlel, napadlo ho, že je tu jedna zvláštní ironie - stejně jako s těmito místy, na která má většina lidí kouzelné vzpomínky, je to i s jeho bývalou profesí: v knihách a ve filmech se s oblibou prezentuje jako vrchol hrdinství a romantiky, on sám ji však znal pouze jak těžkou, nebezpečnou a unavující práci. Honit teroristy a šéfy drogových klanů bylo sice ušlechtilým posláním, ale špína, se kterou přitom člověk přišel do styku, na něm ulpívala jako prokletí. A jak zjistil, ta špína ulpívala i na některých jeho nadřízených, kteří s tou sprostou prací se zločinci přicházeli do styku minimálně.

Co teď bude dělat? Otupělý bourbonem zíral přes přivírací se víčka na televizní obrazovku. Najednou svraštil obočí, protože ho cosi upoutalo. Ani si pořádně nedokázal uvědomit, o co vlastně šlo, a vzpomatoval se až po několikerém přepnutí na další kanály. Přesto začal přepínat zpět, aby se to pokusil nalézt. Záběr, který ho upoutal, skutečně po pár vteřinách našel, ale stále nechápal, co ho na něm tak zaujalo. Cítil ale, že je to silné, že to působí na jeho podvědomí.

Šlo o dokumentární pořad o skupině stavebních dělníků, kteří pracovali na obnově jakéhosi starého domu. Byl to zvláštní dům, připomínal hliněná obydlí, z jakých sestávala indiánská puebla v Mexiku. Ale když zesílil zvuk, dověděl se, že tento jednoduchý, a přesto úžasně elegantní dům se nachází ve Spojených státech konkrétně v Novém Mexiku. Byl opravdu postaven z velkých hliněných nepálených bloků, které se vyráběly pouhým vysoušením směsi hlíny a slámy, jak vysvětloval předák stavební party. Z těchto bloků se pak stavěly velmi pevné, zvukově dokonale izolující zdi, které se omítaly pomalovanou hliněnou omítkou. Muž na obrazovce dále vysvětloval, že hliněné domy mívaly plochou střechu s malým sklonem, aby z ní mohla stékat voda. Působ takových domů zvyšovalo to, že všechny rohy a hrany byly měkce zaoblené. Vchod často chránila stříška podpíraná sloupky a okna byla hluboko vsazená v tlustých stěnách.

Zatímco kamera pomalu opouštěla dům, jehož světle hnědý odstín dokonale ladil s barvami okolní přírody, průvodce pořadem končil svůj komentář úvahou o umu lidí, kteří ty domy stavěli, a o vzácném dědictví, které nám zanechali. V záběru se objevila širší krajina. Teprve teď bylo vidět, že z podobných hliněných domů je tam celé město, posazené na úpatí hor a obklopené jalovcovými a borovými lesy. Každý jinak tvarovaný a zdobený, a přesto ve své různosti tvořily dohromady jeden harmonický celek. Jak ale komentátor vysvětlil, podobné domy jsou i v Novém Mexiku zvláštností, protože v takovémto počtu se vyskytují pouze v jednom místě.

Decker si najednou uvědomil, že se naklání k televizoru, aby nepřeslechl jméno toho místa. Dověděl se, že je to jedná nejstarších osad na území Spojených států, jejíž historie sahá až někde k roku 1500 do doby španělských dobyvatelů a také si stále zachovává svůj španělský charakter: město, jehož jméno by se dalo přeložit jako svatá víra a v dnešní době se někdy označuje sloganem "jiné město" - Santa Fe.

2

Decker se ve svém očekávání nemýlil - dole v hotelové hale na něho čekali dva muži. Bylo krátce po osmé hodině ráno. Právě se otočil od recepčního pultu, kde odevzdával klíče, a uviděl je. Bylo mu jasné, že nemá nejmenší smysl pokoušet se jim uniknout. Zamířil rušnou halou přímo k nim a oni se na něho na oplátku vesele usmívali. Alespoň na to vybrali ty správné chlapy, pomyslel si Decker. Jejich nadřízení zřejmě doufali, že si s ním nějak poradí, protože s oběma se znal ještě z dob, kdy sloužil v armádě v protiteroristické jednotce.

"Ahoj, Steve, pěkně dlouho jsme se neviděli. Jak se máš?" spustil na něho jeden z mužů. Oba byli přibližně stejně velcí a silní jako Decker, to znamená měli něco přes sto osmdesát na výšku a vážit mohli okolo osmdesáti pět kilo. Také věkem se od Deckera nelišili. Protože prošli stejným výcvikem a stejným fyzickým tréninkem, byli i stejného tělesného typu - měli úzké boky, ze kterých se trup rozšiřoval do pevných širokých ramen. Z těch pak vycházela síla paží, která byla ve speciálních vojenských oddílech jedním z nejzákladnějších požadavků. Ale tady veškerá podobnost s Deckerem končila. Zatímco Deckerovy pískově zbarvené vlasy byly lehce vlnité, muž, který ho oslovil, měl krátce střiženého rezavého ježka. Ten druhý měl trochu delší hnědé vlasy hladce sčesané dozadu. Oba měli tvrdé rysy a ostré pronikavé pohledy, což vůbec neladilo s jejich úsměvy a uhlazeným oblečením byznysmanů.

"Docela fajn, Bene," řekl Decker tomu s rezavým ježkem. "A co ty?"

"Nestěžuji si."

"A jak se vede tobě, Hale?" zeptal se Decker druhého z mužů.

"Taky si nestěžuju."

Ani jeden z nich nezvedl ruku, aby si s ním potřásl na pozdrav.

"Doufám, že jste tu kvůli mně netvrdli celou noc."

"Přišli jsme teprve v sedm," řekl Hal. "Odjíždíš?" Ukázal na Deckerovo zavazadlo.

"Jo. Změnil jsem na poslední chvíli plán."

"A kam máš namířeno?"

"Do La Guardia," odpověděl Decker.

"Co kdyby sme tě tam hodili?"

Decker zpozorněl. "Nechci vás obtěžovat. Radši si vezmu taxi."

"Ale co bys nás obtěžoval," opáčil Hal. "Jaký bysme to byli kámoši, kdybysme to pro tebe neudělali, že jo Bene? Auto tu bude ani ne za minutu." Hal sáhl do náprsní kapsy saka, vytáhl mobilní telefon a navolil pár čísel. "Nevěřil bys, na koho jsme právě teď narazili," řekl do telefonu. "Jo, mluvíme s ním přímo v recepci hotelu. Dobře, budeme čekat." Hal zrušil spojení a telefon zase schoval. "Nechceš pomoci s tím kufrem?"

"Ne, díky. Stačím na to sám."

"Tak můžeme jít ven a počkat tam na auto."

"Podívej," řekl Ben, když se ocitli před hotelem a dívali se na hustý dopravní provoz. "Stejně bys tu těžko chytl taxíka." Vzápětí se obrátil na vrátného v uniformě, který k nim právě mířil. "Všechno je v pořádku," řekl mu a pokynem ho poslal pryč. Pak pohlédl starostlivým pohledem k zamračené obloze. "Vypadá to, jako by se chystalo pršet."

"Podle předpovědi by mělo," řekl Hal.

"Pro mě je nejspolehlivější předpověď cukání v levém lokti. A vida, už je tu auto," řekl Ben.

Před hotelem zastavil šedý pontiac. Řidiče Decker neznal. Okna na úrovni zadních sedadel měla kouřová skla, takže dovnitř téměř nebylo vidět.

"Co jsem ti říkal?" hlaholil Ben. "Ani ne minutu." Otevřel zadní dveře a gestem vybídl Deckera, aby nastoupil.

Decker přešel oba pohledem a nehýbal se. Srdce mu prudce bušilo.

"Nějaký problémy?" zeptal se Hal. "Nemyslíš, že by bylo lepší si pospíšet? Chceš přece stihnout letadlo."

"Jen jsem uvažoval, co s mým zavazadlem."

"Dáme ho dozadu. Otevři nám, prosím tě, kufr," houkl Ben na řidiče. Vzal Deckerův kufřík, odklopil víko zavazadlového prostoru, strčil kufřík dovnitř a víko zase zaklapl. "Takže teď si už nemusíš dělat starosti, Steve. Můžeme jet?"

Decker stále ještě váhal. Po chvíli přikývl a nastoupil. Srdce mu bušilo čím dál rychleji a okolo žaludku cítil mrazení.

Ben se usadil vedle něho, zatímco Hal, který zaujal místo vedle řidiče, se otočil a pozoroval Deckera zpředu.

"Zapněte si pásy," řekl řidič s tlustým krkem.

"Jistě, bezpečnost především," řekl Ben.

Decker zasunul přezku pásu do zámku. Ozvalo se cvaknutí kovu o kov. Také Ben s Halem si zapjali pásy.

Řidič stiskl knoflík a všechny dveře zamkl. Motor pontiacu zaburácel a auto vyrazilo do hustého proudu ženoucího se ulicí.

3

"Jeden náš společnej známej mi řekl, že jsi mu včera večer do telefonu tvrdil, že nemůžeš letadlo ani cejtít," řekl Ben.

"To je pravda." Decker se díval přes kouřová skla ven, kde po chodníku do práce spěchali lidé se složenými deštníky. Prestože byli od něho jen pár metrů, měl pocit, že jsou strašně daleko.

"Tak proč se teď ženeš na letiště?" chtěl vědět Hal. "Prostě náhlé rozhodnutí." "Aha. Jako s tou tvou výpovědí, co?"

"To zase tak náhlé rozhodnutí nebylo." "Náš společnej známej říkal, že to bylo zatraceně náhlý rozhodnutí."

"Asi mě dost dobře nezná."

"Asi ne, protože říkal, jestli tě vůbec někdo zná."

Decker pokrčil rameny. "A co ještě říkal?"

"Divil se, proč jsi odpojil telefon."

"Nechtěl jsem, aby mě pořád někdo rušil."

"A ještě se divil, proč jsi nepřišel otevřít, když u tebe jeden z našich lidí večer klepal."

"Přišel jsem otevřít, jenomže jsem neotevřel. Ptal jsem se, kdo je, a ten chlap řekl, že je hotelový posluha a jde mi převléknout postel. Řekl jsem, že si to dovedu udělat sám, tak si zase vymyslel, že mně nese čisté ručníky. Tak jsem ho ujistil, že žádné nepotřebuju. Pak se ještě vnucoval, že mně dá sáček s mátou peprnou do nočního stolku. Řekl jsem mu, ať si ho strčí do prdele."

"To od tebe nebylo moc slušný." "Potřeboval jsem klid, abych mohl přemýšlet." Ted' převzal výslech Ben. "A o čem jsi potřeboval přemýšlet?"

Pontiac právě zastavil na světelné křižovatce a Decker se obrátil na toho rezavého nalevo. "O životě."

"To už je pořádný téma k přemýšlení. A přišel jsi na něco?" "Jo. Přišel jsem na to, že je na čase trochu ho změnit."

"Takže v tom to celý vězí? Hodláš změnit svůj život?" zeptal se pro změnu zase Hal.

Decker se obrátil k hnědovlasému muži na předním sedadle. Pontiac se rozjel přes křižovatku. "Přesně tak. Hodlám změnit svůj život."

"A proto podnikáš ten výlet?"

"Proto."

"A kam konkrétně máš namířeno?"

„Do Santa Fe v Novém Mexiku."

"Nikdy jsem tam nebyl. Co je tam tak zvláštního?"

"Nevím. Ale vypadá to tam pěkně."

"Vypadá pěkně?"

"Včera večer jsem v televizi viděl pořad o tom, jak tam opravují jeden hliněný dům."

Pontiac projížděl další křižovatkou.

"A na základě toho ses rozhodl, že tam pojedeš?" vpadl Ben.

Decker se otočil zase k němu. "Jo."

"A to je všechno?"

"Jo, to je všechno. Abych řekl pravdu, uvažuji, že se tam usadím."

"Tak je to teda. Víš, právě ty tvoje náhlý rozhodnutí našeho společného známého dost znepokojujou. Jak myslíš, že se bude tvářit, když mu řeknu, že ses z hodiny na hodinu rozhodl usadit se v Santa Fe. A to jen proto, že jsi v televizi viděl, jak tam opravují nějaký starý barák?"

"Dům postavený z nepálených cihel."

"Vždyť říkám. Myslíš si, že ho to uklidní a už nebude mít obavy, jaký další divoký rozhodnutí uděláš?"

Deckerovy svaly se napjaly. "Už jsem řekl, že moje rezignace nebyla žádné divoké rozhodnutí. Uvažoval jsem o tom hezky dlouho."

"A že ses o tom před nikým nezmínil."

"Nezdálo se mi, že by to mělo někoho zajímat."

"To ses teda mýlil, zajímá to spoustu lidí. Ale na tom už teď nezáleží. Co tě k tomu rozhodnutí pohnulo? Ten malér v Římě?"

Decker neodpověděl.

Na předním skle se začaly objevovat dešťové kapky.

"A hele, já jsem říkal, že bude pršet," prohlásil Ben.

Děšť rychle sílila a kapky hlasitě bubnovaly na střechu auta. Lidé na chodnicích roztahovali deštníky nebo se utíkali schovat. Kouřová skla dělala náhle zešerelou ulici ještě pošournější, než než byla ve skutečnosti.

"Pověz nám něco o tom Římě," řekl Ben.

"Nemám v úmyslu nikomu o Římě nic povídat." Decker se snažil uklidnit dech. "Předpokládám, že o to se vám jednalo.

Můžete se klidně vrátit a ujistit našeho společného známého, že zase nejsem tak nažhavený, abych si před kdekým ule-voval. Jsem jen zatraceně unavený. Nemám nejmenší zájem dělat okolo toho případu nějaký rozruch. Právě naopak - chci mít od všeho svatý pokoj."

"A ten svatý pokoj hodláš najít v Santa Fe, v místě, kde jsi nikdy nebyl."

Decker opět neodpověděl.

"Víš," začal opět Hal, "když ses zmínil o Santa Fe, první, co mě napadlo, bylo, že právě v tom kraji je spousta supertajných objektů, jako třeba testovací laboratoř zbraní Sandia v Albuquerque nebo nukleární laboratoř v Los Alamos. A hned potom jsem si vzpomněl na jedno jméno: Edward Lee Howard. Vzpomínáš?"

Decker cítil tlak na prsou. Howard byl agent CIA, který prodal Sovětům vrcholně důležité informace o jedné moskevské operaci. Po tom, co selhal u testu detektorem lži, začali ho jeho nadřízení podezírat a krátce nato byl propuštěn. Zatímco se jeho případ vyšetřoval, přesunul se Howard do Nového Mexika, kde se mu podařilo sestráž skupinu, která ho měla sledovat. Nakonec odtud unikl do Sovětského svazu. Město, kde tenkrát žil, se jmenovalo Santa Fe.

"Chceš naznačit, že se chystám Howarda napodobit?" Decker se na sedadle napřímil. "Chceš říct, že mám v úmyslu poškodit svou vlast?" Ted' už se Decker nesnažil udržet svůj dech klidný. "Tak poslouchej, Hale, řekni našemu společnému známému, že když mě za ty roky nestačil poznat, ať si přečte moje materiály a zkusí v nich najít něco, z čeho bymohl usuzovat, že jsem schopný zničit nic zapomenout na svoji čest."

"Lidi se mění, sám jsi takovou filozofii před chvílí propagoval."

"Dnes většina lidí vystřídá během života nejméně tři kariéry."

"Jaksi mi dělá potíže sledovat, co tím chceš říct."

"Jen to, že já jsem si jednu kariéru odbyl v armádě, druhou ve vládních službách a teď nadešel čas na tu třetí."

"A co to teď bude?"

"Ještě nevím. Ale chtěl bych se zařídit tak, abych už nikdy nemusel dělat rozhodnutí ze dne na den. Kam mě vlastně vezete?"

Hal neodpověděl.

"Něco jsem se tě ptal," řekl Decker.

Ani ted' Hal neodpověděl.

"Byl bych radši, kdyby to nebyla rehabilitační klinika ve Virginii," poznamenal Decker.

"Tady někdo mluvil o Virginii?" Zdálo se, jako by se Hal rozhodl. "Vezeme tě tam, kam jsi chtěl - na La Guardiú."

4

Decker si koupil letenku pouze na jednu cestu, zpáteční odmítl. Během šestihodinového letu s mezipřistáním v Chicagu měl spoustu času přemýšlet o tom, co bude dělat dál. Uvědomil si, že jeho jednání je opravdu dost zvláštní, a částečně znepokojení svých bývalých šéfů chápal. Kčertu, vždyť byl svým rozhodnutím sám znepokojen. Celá jeho profesionální kariéra zpravodajského agenta byla založena na sebekontrolě, a teď se najednou nechával ovládat náhlými změnami nálad, které neměly daleko k vrtochům.

Letiště v Santa Fe nebylo vybavené pro přistávání velkých dopravních letadel, a proto letěli do Albuquerque. Už když letoun MD-80 společnosti American Airlines kroužil na přistání, vyděsil Deckera pohled na pustou, dožluta spálenou krajinu dole pod ním - nic než písek a skály táhnoucí se na obzoru k horám bez vegetace. A co jsi vlastně čekal? ptal se sám sebe. Přece jsi věděl, že Nové Mexiko je z větší části poušť.

Ovšem albuquerqueský čtyřúrovňový terminál měl svůj půvab; především proto, že jeho interiér byl vyzdoben ve

stylu, který ctil místní tradici. Také ho překvapilo, na jak vysoké úrovni je celá organizace letišť - během deseti minut měl své zavazadlo a stál u pultu společnosti Avis, u které si pronajal vůz značky Dodge Intrepid (neohrožený - pozn. překladatele). Název auta se mu velmi líbil.

"Jak se nejlépe dostanu do Santa Fe?" zeptal se mladé ženy za přepážkou.

Na první pohled bylo zřejmé, že v sobě má španělskou krev, a její zářivý úsměv ještě umocňovaly výrazné a působivé tmavé oči. "Záleží, jestli se tam chcete dostat nejkratší cestou, nebo jet tak, abyste poznal krajinu."

"A stojí ten druhý způsob zato?"

"Nepochybně. Pokud ovšem máte čas."

"Čas je jediné, čeho mám dost."

"Pak máte k dovolené v Novém Mexiku ten správný přístup. Jedte podle mapy," ukázala. "Nejdříve pár mil po mezistátní číslu dvacet pět na sever, pak odbočíte na východ na čtyřicítku a asi po dvaceti mílích odbočíte na sever na turkoiskou cestu. Máte rád margaritas!"

"Miluji."

"Tak se zastavte v městečku, které se jmenuje Madrid." Žena položila důraz na první slabiku jako by jméno města chtěla odlišit od běžné výslovnosti španělské metropole. "Před třiceti lety to byla téměř opuštěná osada, dnes je střediskem umělců. Je tam taková stará ošuntělá hospoda, která se jmenuje U Šachty - má pověst, že tam dělají nejlepší margaritas na světě."

"A je opravdu nejlepší?"

Žena pouze zabýškla svými nádhernými zuby a podala mu klíče od auta.

Decker projel okolo kovové siluety dvou závodních koní, stojící před letištní budovou, a pustil se směrem, který mu poradila kráska z půjčovny aut. Zatím nezaznamenal, že by se architektura domů v Albuquerque podstatně lišila od té, která se vidí v jiných městech Spojených států. Tu a tam se sice objevovaly štukové domy s plochou střechou, které v něčem připomínaly hliněné domy z televizního pořadu, ale ty byly spíš výjimkou. Už se pomalu začal obávat, že dojem o Santa Fe, získaný z televizní obrazovky, je přehnaný a město se ukáže stejně nudné jako všechna ostatní.

Mezistátní číslo čtyřicet ho vedla podél mohutného pásu rozeklaných skalních útvarů. Potom odbočil na Turquoise Trail a tvářnost krajiny se začala měnit. Sem tam bylo vidět sroube-né chaty - všechny se sedlovou střechou -, ale za chvíli zmizely i ty a zůstala jen neosídlená krajina. Tady už byla bohatší vegetace - jalovce, mexické borovice, různé druhy nízkých kaktusů a keře pelyňku, dorůstající výšky dospělého muže. Úzká silnice se vinula podél úbočí hor a stále se šplhala výš. Decker si připomněl slova letušky, která mu na jeho dotaz sdělila, že Albuquerque leží v nadmořské výšce 1500 m, tedy stejně jako například Denver, ale Santa Fe leží ještě výš - až ve výšce 2130 m. Čekalo ho tedy ještě značné stoupání. Návštěvníci přijíždějící z nižších poloh se prý první dny cítí malátní a těžko se jim dýchá. Letuška se při té příležitosti zasmála, protože si vzpomněla, že se jí jeden pasažér ptal, jestli se Santa Fe nachází tak vysoko po celý rok. Decker zatím žádnou reakci svého organismu na větší nadmořskou výšku nepozoroval. To ostatně očekával, vždyť měl za sebou parašutistický výcvik a absolvoval mnoho seskoků z výšky šesti tisíc metrů s otevřením padáku nízko nad zemí. Zato si všiml, jak je vzduch průzračně čistý, obloha sytě modrá a slunce září s takovým jasnem, až musel přivírat oči. Teď si také vzpomněl, jak mu jeden zřízenec na letišti řekl, že Nové Mexiko je "zemí tančícího slunce". Přijel na odpočívadlo, odkud se naskýtal úžasný výhled. Nalevo byla vidět poušť táhnoucí se stovky mil na sever i na jih, zatímco západní obzor ohraničovaly vzdálené masivy hor, které se zdály vyšší a mohutnější než ty v okolí Albuquerque. Silnice šplhala ostrými serpentínami dál a téměř v každé zatáčce se otevíraly doslova pohádkové výhledy. Decker měl pocit, jako by se nacházel na vrcholu světa.

Madrid, který si Decker pořád připomínal tou výslovností s důrazem na první slabiku, byla vesnička sestávající z dřevěných chat i zděných domů, obývaných většinou lidmi, kteří připomínali poslední radikální vzbouřence z hnutí proti oficiální buržoazní morálce z šedesátých let. Domky se táhly podél úzkého zalesněného údolí, lemovaného po pravé straně haldami hlusiny po těžbě uhlí, kvůli kterému byla osada na přelomu století založena. Hostinec U Šachty byla vratká jednoposchodová dřevěná stavba zoufale volající po náteru. Decker ji našel bez problému, protože to byl největší dům v městečku.

Decker zaparkoval a vystoupil z auta. Právě kolem projížděla na silných motocyklech skupina mladíků v kožených bundách. Zastavili u domu o kousek dál, odepnuli z nosičů složené malířské stojany a zpola pomalovaná plátna a odnášeli všechno do domu. Decker se usmál a vystoupil po několika schůdkách ke dveřím uzavřené verandy hostince. Jeho kroky vyvolávaly na dřevěných prknech podlahy dutý zvuk. Otevřel skřípějící dveře a vstoupil do něčeho, co připomínalo výčep z přelomu století. Na stěně za barovým pultem byly vylepeny bankovky ze všech koutů světa. Lokál byl zpola zaplněn a prostorem se nesly hlučné hlasy pijáků. Když si Decker sedal k jednomu z volných stolů, zavanul na něho duch širokých kovbojských klobouků, korálkových náhrdelníků a zahradních oslav. Na rozdíl od dokonalé organizace na albuquerquešském letišti, tady to trvalo celou věčnost, než se k němu ledabyly přiloudal muž v zástěře a s vlasy svázanými do koňského ohonu. Trpělivost, říkal si Decker. Nikam přece nespěcháš.

Džínsy číšníka měly na kolenou díry.

"Jedna přítelkyně mi říkala, že tady děláte nejlepší margaritas na světě," začal Decker. "Myslíte, že je to pravda?"

"Není nic jednoduššího než se o tom přesvědčit."

"Tak mi jednu přineste."

"Něco k jídlu?"

"Co mi nabídnete?"

"V poledne bych vám doporučil kuřecí fajitas, ale teď pozdě odpoledne zkuste nachos."

"Tak mi to doneste."

Nachos byla směs montereyského sýra, zelené salsy, strakatých fazolí a pepře. Toho pepře bylo tolik, až Deckerovi vhrkly slzy do očí. Kdybych tohle jídlo dostal na stůl před dvěma dny, asi by to skončilo žaludeční kolikou, pomyslel si.

Margaritas byla opravdu nejlepší, jakou kdy okusil.

"Máte na to nějaké tajemství?" zeptal se potom číšníka.

"Jedna a čtvrt unce nejlepší tequily, tři čtvrtě unce cointreau a jedna a půl unce čerstvě vymačkané citrónové šťávy. Do toho pak plátek citrónu."

Bylo to opravdu skvostné pití a jeho chuť zůstávala Deckerovi v ústech, i když už byl pohár prázdný. Olízl si rty a objednal si další sklenku. Když vypil i tu, měl chuť ještě na jednu, ale radši se zarazil, protože nedovedl odhadnout, jak na něho bude účinkovat alkohol v takové výšce. V neznámém kraji by byla sebemenší dopravní nehoda nepříjemná a kromě toho chtěl ještě dnes dorazit do Santa Fe.

Zaplatil, nechal číšníkovi čtvrtinu útraty spropitného a vyšel ven. Byl tak příjemně omámený a uvolněný, že si už ani nepamatoval, kdy něco podobného cítil naposledy. Chvilí mžoural na slunce sklánějící se k obzoru, potom se podíval na hodinky a zamířil ke svému autu. Bylo téměř půl páté. Kdyby neměl jiné pocity, stačilo už to, že se mu vzduch zdál ještě čistší, obloha modřejší a slunce jasnější. Vyjel z městečka a pokračoval dál po úzké točité silnici, podél níž se objevovalo stále víc jalovců, mexických borovic, keřů pelyňku a ještě jiné vegetace, kterou ani neuměl pojmenovat. Také si všiml, že barva půdy se stále víc přibližuje nažloutlému pískovému odstínu a vegetace má sytější zelenou barvu. Dojel k zatáčce, kterou se cesta stáčela doleva a odhalovala tak další výhled na míle daleko. Před ním se v ještě vyšší poloze, než se teď nacházel, tiskly k úpatím kopců malé domky připomínající miniaturní z dětské stavebnice. Za nimi se zvedalo ohromující panorama hor, které se podle Deckerovy mapy nazývaly San-gre de Cristo - Kristova krev. Slunce sklánějící se k obzoru ozařovalo město zvláštním zlatým jasnem, takže působilo doslova pohádkovým dojmem. Decker si vzpomněl na slogan uváděný na poznávacích značkách automobilů tohoto státu, který zněl: "Nové Mexiko - pohádková země." Výhled zmizel za borovým lesíkem a Decker neměl nejmenší pochybnost, že se blíží k cíli své cesty.

5

Uvnitř města sledoval směrové tabule s nápisem HISTORIC PLAZA. Rušné uličky byly čím dál ke středu užší a užší a jejich rozložení připomínalo bludiště. Vypadalo to, jako by čtyři sta let staré město vznikalo zcela náhodně bez jakéhokoliv urbanistického plánu. Domy z nepálených cihel byly všude - každý jiný, jako by i ony vznikaly zcela náhodně. Zatímco většina byla přízemních, pár dosahovalo výšky dvou poschodí a jejich dispozice ve stylu puebla připomínaly terasovité domy někde na skalním útesu. Decker záhy objevil, že to jsou hotely. Dokonce i parkovací garáže byly postaveny ve stylu puebla. Zamkl auto a vydal se dál uličkou, nad kterou se klenul dlouhý portál. Na jejím konci uviděl katedrálu ve stylu španělských chrámových staveb. Než k ní však došel, objevilo se po levé straně čtvercové náměstí velikosti menšího městského bloku s trávníkem, bílými kovovými lavičkami pod vysokými stromy a pomníkem k uctění obětí občanské války. Při zběžném obhlédnutí ho nejdříve upoutaly denní bar s názvem Plaza Café a restaurace Ofe House s balkónem, ze kterého visely svazky suchého červeného pepře. Před dlouhou nízkou, starobyle vyhlížející budovou nesoucí nápis Palác místodržitele seděli u zdi pod portálem domorodci. Přímě na chodníku měli roztažená prostěradla a na nich nabízeli na prodej stříbrné a tyrkysové šperky.

Decker se posadil na jednu z laviček. Příjemně omamný účinek alkoholu z margaritas začínal ustupovat a místo něj mu v hlavě začal vrtat červ pochybnosti o smyslu toho, co právě podniká. Po všech těch dvacet let, jak v armádě, tak i ve zpravodajské službě, se o něho někdo staral a řídil ho. Jeho život byl v podstatě vždy organizován někým jiným. Teď nad ním nikdo nestál. Byl sám. Sám nesl nejistotu svého rozhodování.

Ale právě to jsi přece chtěl, ozval se v něm jakýsi vnitřní hlas.

Dobře, ale co tu budu dělat?

Snad by sis měl nejdřív obstarat ubytování.

A co potom?

Pokus se znovu najít sám sebe.

S nepříjemným překvapením si uvědomil, že v něm stále přetrvávají zafixované profesionální návyky - když přecházel přes náměstí k hotelu La Fonda, neodpustil si, aby podvědomě nekontroloval, jestli ho někdo nesleduje. Desítky let staré hotelové foyer s výzdobou ve španělském stylu bylo laděno do teplých uklidňujících tmavých tónů, ale jeho vypěstovaný instinkt mu klidu nedopřál, varoval ho, aby se nedal oklamat prostředím a soustředil se na lidi kolem sebe. Jakmile otevřel dveře svého pokoje, okamžitě zkontroloval všechna místa, kde by mohly být zabudovány odposlouchávací přístroje. Také když se později vracel k autu, znovu se přistihl, že pečlivě sleduje okolí, připraven zaregistrovat jakoukoliv znepokojující skutečnost.

Proboha, to už musí přestat! řekl si v jednom okamžiku. Takhle už dál žít nemůže!

Když krácel po parkovací rampě, všiml si, že za ním jde jakýsi muž s plnovousem. Decker se zastavil u svého auta, vytáhl klíče a připravil si je jako zbraň. Muž nastoupil do range roveru a odjel. Decker vydechl úlevou.

Proboha, to už přece jednou musí přestat! opakoval si znovu.

Přinutil se, aby cestou do parkovací garáže hotelu La Fonda i potom, kdy odnášel své zavazadlo do hotelového pokoje, zcela ignoroval, jestli jde někdo za ním, vedle něho nebo jestli ho někdo pozoruje z úkrytu. Při večeři si schválně sedl zády ke vchodu do restaurace. Večer, když se vydal na procházku městem, nejen že se nevyhýbal méně osvětleným

místům, ale záměrně šije vybíral.

V malém parčíku, který lemoval hluboký betonový kanál s jakousi říčkou, se ze tmy vynořila postava. "Naval peněženku!"

Decker zůstal na okamžik jako omráčený. "Řek sem ti, abys navalil peněženku. Nevidíš, že mám pistoli?"

Decker v úžasu zíral na kluka, kterého bylo sotva vidět. Nemohl si pomoci, ale začal se smát.

"Co ti je k smíchu, doprdele?"

"Takže to je opravdu loupežné přepadení? Já myslel, že si ze mě děláš srandu. To se mi snad jenom zdá. Po tom všem, co mám za sebou... po tom, jak jsem se snažil být bezstarostný..."

"Až do tebe napálím kulku, tak si přestaneš myslet, že si dělám srandu."

"Dobře, dobře, zasloužím si to." Decker vytáhl náprsní tašku a sáhl dovnitř. "Tady jsou všechny peníze, co mám."

"Řek jsem ti, abys navalil peněženku, nejenom peníze."

"Nepokoušej štěstí. Klidně ti dám peníze, ale řidičský průkaz a kreditní kartu potřebuj u."

"Nech si ty kecy a naval ji celou."

Decker zlámal výrostkovi obě ruce, strčil jeho pistoli do kapsy a hodil ho přes obrubník kanálu. Slyšel, jak se lámou keře lemující břeh říčky. Nahnul se přes betonovou zídku a ze tmy pod sebou uslyšel sténání. "Říkal jsem ti, abys nepokoušel štěstí. Chtěl jsi toho moc."

Zapamatoval si název nejbližší ulice, našel první telefonní automat a řekl dispečerovi na čísle 911, kam má poslat ambulanci. Potom hodil pistoli do vody a vrátil se do hotelu. V hotelovém baru si dal velký koňak, aby srazil hladinu adrenalinu. Jeho pohled najednou upoutal nápis pověšený na stěně.

"To je míněno vážně?" zeptal se barmana. "To je opravdu protizákonné, mít tady zbraň?"

"Ano. Bary jsou v Novém Mexiku jediná místa, kam se se střelnou zbraní nesmí. Můžete s ní chodit po ulicích, ale musíte ji nosit tak, aby ji každý viděl."

"To snad ne."

"Samozřejmě spousta lidí ten zákon nedodržuje a nosí zbraně schované."

"Já nestačím zírat."

"Každý, koho znám, má minimálně jednu pistoli v autě."

Decker na něho zíral stejně ohromený, jako když se před ním objevil ten kluk v parku. "Vypadá to, že tady se vyplatí být zatraceně opatrný."

6

Naše firma je křesťanský obchod se zbraněmi," řekl mu prodáváč za přepážkou.

Decker pozvedl obočí. "Opravdu?" To bylo jediné, na co se zmohl.

"Věříme, že Ježíš vložil do rukou každého z nás zodpovědnost za svou osobní bezpečnost."

"Myslím, že Ježíš má pravdu." Decker se rozhlédl po policích s vystavenými puškami a dalšími střelnými zbraněmi. Jeho zájem se však soustředil na pistole pod uzamčeným proskleným pultem. Krátkem se nesla nasládlá vůně konzervačního oleje. "Měl bych zájem o Walther .380." "Tu teď bohužel nemáme," "A co tak Sig-Sauer 928?"

"Vynikající zbraň," řekl prodáváč. Byl statné postavy, asi pětatřicetiletý, měl na sobě džinsy, kostkovanou košili a za opaskem poloautomatický Colt .45. "Když se v americké armádě zavedly devítimilimetrové beretty jako standard pro osobní zbraň, rozhodli šéfové zpravodajských služeb, že jejich lidem budou stačit menší pistole, aby se snadněji nosily." "Opravdu?" podivil se znovu Decker. Proáváč odemkl prosklený pult a vytáhl odtud pistoli velikosti Deckerovy ruky. "Tahle používá stejné náboje jako devítimilimetrová beretta, jenom má trochu menší zásobník -třináct nábojů v zásobníku, jeden v komoře. Po výstřelu se automaticky zasune nový náboj - stačí jen mačkat spoušť. Ale jestliže je úderník natažen a vy se rozhodnete, že nebudete střílet, zajistíte zbraň bezpečně tady tou pojistkou na boku. Je to perfektní pistole, mohu vám ji jen doporučit."

Prodáváč vyjmul zásobník a stáhl dozadu závěr, aby ukázal, že nábojová komora je prázdná. Teprve pak podal pistoli Deckerovi, který zasunul zásobník zpět a namířil na plakát s portrétem Saddama Husseina.

"Berte to, jako že jste mi ji už prodal," prohlásil Decker. "Podle ceníku je za devět padesát, ale já vám ji dám za osm sto."

Decker položil na pult svou kreditní kartu.

"Je mi líto," řekl prodáváč, "ale Velký bratr se dívá. Abych vám ji mohl prodat, musíte vyplnit tenhle formulář a policie si zkontroluje, jestli nejste veden na seznamu teroristů nebo jiných nebezpečných osob. Je to papírování navíc, ale my za to nemůžeme - vymyslela to federální vláda. Bude vás to stát deset dolarů."

Decker se podíval na formulář, který se ho dotazoval, zda není ve Spojených státech ilegálně, zda není závislý na drogách a zda není zločinec. To musela být hlava, která takovou věc navrhla, pomyslel si. Chtěl bych vidět někoho, kdo by si přišel koupit pistoli a uvedl do dotazníku, že je zločinec.

"Za jak dlouho si tu pistoli mohu vyzvednout?"

"Zákon říká za pět dní. Tady je přetisk článku o pravidlech, kterými se musí řídit ti, co nosí zbraně."

Pod článkem zákona byla připojena citace z bible a Decker si znovu uvědomil, jak je přezdívka "jiné město" pravdivá. Venku v záplavě slunečního jasu musel znovu obdivovat úžasné panorama horského masivu Sangre de Cristo, který se začínal zvedat hned za východní hranicí města. Stále mu dělalo problémy uvěřit, že se ocitl z vlastní svobodné vůle v Santa Fe. Opravdu, těžko by si vzpomínal, kdy se naposledy rozhodl tak spontánně a vášnivě.

Když odjížděl od obchodu se zbraněmi, probíral si v hlavě, co všechno musí ještě dnes dopoledne zařídit: otevřít si

bankovní účet, převést na něj peníze z bankovních ústavů ve Virginii, kontaktovat místní pobočku celonárodní brokerské firmy, která spravovala jeho cenné papíry, zatelefonovat svému domácímu v Alexandrii a domluvit se s ním, že mu zaplatí odstupné za předčasné zrušení nájemní smlouvy výměnou za to, že on mu zase sbalí a pošle sem těch pár věcí, které tam po něm zbyly. Všechny ty činnosti ho sice unavovaly, ale zároveň mu byly připomínkou, že jeho přesídlení do Santa Fe není živým snem, ale obyčejnou prozaickou skutečností. Mělo to však ještě jeden aspekt - čím víc praktických záležitostí zařídil, tím víc se sám před sebou zavazoval, že tu zůstane. A toho, co ještě zbývalo vyřídit, bylo tak moc. Musí se spojit s půjčovnou aut a vůz, který měl vypůjčený, koupit. Musí si najít stálé místo na bydlení. A nakonec si musí najít něco, čím se tu bude zabývat.

V autorádiu si během jízdy poslechl úvahu o trendu, který se šíří především mezi manažery obchodních společností ve středním věku. Podle komentátora tito lidé často opouštějí své únavné a stresující posty dřív, než je jejich společnost sama odsune na vedlejší kolej. Odcházejí do hornatých států na západě Ameriky, kde začínají se svými vlastními obchodními aktivitami a objevují vzrušující dobrodružství práce pro sebe. Komentátor je nazval "osamělými orly". Zatím se spíš cítím osamělým než orlem, pomyslel si Decker. Musím si najít jiné bydlení než v hotelu. Ale jaké? Pronajmout si apartmá? Nebo si koupit byt v kondominiu? Na základě čeho se rozhodnout? Bude stačit pouze projít inzertní rubriky v místních novinách? Zabraný do úvah si najednou všiml firemního štítu nad vchodem domu, okolo kterého právě projížděl: REALTOR - realitní zprostředkovatel. Odpověď na otázku, kde začít, přišla sama.

7

"S tímhle mám dost problémy," řekla žena. Mohlo jí být tak šedesát, měla krátké hnědé vlasy, hubenou, sluncem zvrásněnou tvář a byla ověšená spoustou tyrkysových šperků. Jmenovala se Edna Freedová a vlastnila realitní kancelář, jejíž firemní štít Deckera tak upoutal. Ukazovala mu už čtvrtý dům. "Mám ho tu na prodej už víc než rok. V současné době je prázdný, nikdo tam nebydlí, a daně, pojištění a náklady na údržbu majitele zbytečně zatěžují. Mám jejich svolení, abych vám řekla, že jsou ochotni přistoupit na nižší cenu, než je vyvolávací."

"A jaká je vyvolávací cena?" zeptal se Decker.

"Šest set třicet pět tisíc."

"Decker pozvedl v údivu obočí. "Vidím, že když jste říkala, že nemovitosti jsou tu drahé, myslela jste to vážně."

„A každým rokem dál rostou." Edna mu vysvětlila, že v Santa Fe se nyní děje něco podobného jako před dvaceti lety v Aspenu v Coloradu. Mnozí bohatí turisté, kteří v Aspenu trávili dovolenou, se tak zamilovali do malebné krásy tamních hor, že se rozhodli koupit si tam svůj vlastní dům a vyhnali ceny do závratných výšek. Místní lidé se pak museli stahovat do jiných míst, kde byly ceny pro ně přijatelnější. A Santa Fe začíná být stejně drahé, protože sem začínají přijíždět bohatí návštěvníci z New Yorku, Texasu a Kalifornie.

"Cena domu, který jsem minulý rok prodala za tři sta tisíc, stoupla za devět měsíců na tři sta šedesát tisíc," řekla Edna. Měla na hlavě stetson a na nose jí seděly velké sluneční brýle. "To je teď v Santa Fe normální. Dokonce se většinou ani nejedná o původní domy z nepálených cihel. Stavební firmy opraví kostru domu a dají mu nový kabát, aby vypadal jako původní."

"A tenhle je původní?"

"Na to můžete vzít jed." Edna ho vedla od svého BMW po šterkové cestičce k vysoké železné bráně ve stejně vysoké štukové zdi. Brána byla vyzdobená tepanými indiánskými petroglyfy. Za ní byla malá zahrada a portál před vchodem.

"Ten dům je až neuvěřitelně pevný. Zkuste si poklepat na zeď blízko vstupních dveří."

Decker to udělal a zdálo se mu, že klepe na kámen. Znovu odstoupil a prohlížel si exteriér domu. "Tady na těch sloupech vidím zaschlou plíseň."

"Máte dobré oči."

"Zahrada je moc zarostlá a vnitřní zdi potřebují opravit omítku. Ale to snad není nic tak hrozného," prohlásil Decker. "V čem to tedy je, že o něj není zájem? Stojí přece ve čtvrti, která, jak jste sama řekla, patří k nejatraktivnějším. Je odtud rozhled na všechny strany. Co za tím vězí, že ho ještě nikdo nekoupil?"

Edna zaváhala. "Bohužel to není jeden velký dům, ale dva malé, spojené společnou zdí."

"Cože?"

"Abyste se dostal z jedné poloviny do druhé, musíte vyjít ven a vstoupit druhými dveřmi."

"Panebože, kdo takový nesmysl vymyslel?"

Edna jen pokrčila rameny.

"Pojďte mi ukázat zbytek."

"Takže vás dispozice domu neodradily?"

"Musím si nejdříve něco ověřit. Ukažte mi, prosím vás, prádelnu."

Edna ho poněkud zmatená vedla dál. Prádelna byla vedle garáže. Z ní vedly padací dveře do nízkého prostoru pod domem. Když se odtud Decker vynořil a oprášil si šaty, zatvářil se spokojeně. "Elektrická instalace je asi deset let stará a vodovodní trubky jen o málo starší. Obojí je ve slušném stavu."

"Vidím, že se vyznáte, na co je třeba se podívat v první řadě."

"Nemá smysl pokoušet se přestavovat dům, pokud tyto věci nejsou v pořádku."

"A vy byste ho chtěl přestavovat?"

"Pokud bych ten dům koupil, bylo by to nezbytné. Podívejte se, obě poloviny odděluje garáž. Kdyby se předělala na obytnou místnost a zbourala se část té společné zdi, mohla by se pak podél nové místnosti udělat chodba, která by

obě poloviny domu spojovala."

"Hmm, možná máte pravdu." Edna nahlédla do garáže. "To mě nenapadlo."

Decker začal v duchu uvažovat. Původně neměl v úmyslu koupit tak drahý dům. Přemýšlel o svých tři sta tisících v úsporách, o první splátce, kterou by musel zaplatit hotově, o hypotéčních splátkách a také o tom, jestli je ochoten vydat se ze všech svých finančních rezerv. Na druhou stranu ho možnost takové investice lákala.

"Nabízím šest set tisíc."

"O tolik méně než vyvolávací cena? Za tak hodnotnou nemovitost?"

"A kolik byste chtěla za dům, na který hledáte kupce víc než rok? Nebo že by ho můj návrh udělal najednou víc zajímavým?"

Edna si Deckera přeměřila zkoumavým pohledem. "Čím to, že mám pořád silnější dojem, jako byste byl v obchodech s nemovitostmi odborníkem?"

"Býval jsem konzultantem v mezinárodní realitní firmě." Decker vytáhl jednu z vizitek, kterými ho zásobila CIA.

"Agentura Rawley-Hackman s hlavním sídlem v Alexandrii ve státě Virginie. Není to sice Sotheby's International, ale disponovala mnoha unikátními nemovitostmi. Mým úkolem bylo vyhledávat takové objekty, které mají větší hodnotu, než jaká se jeví při povrchním pohledu."

"Jako například tenhle," řekla Edna.

Decker pokrčil rameny. "Mým problémem je, že šest set tisíc dolarů je absolutní maximum, které si do koupě domu mohu dovolit investovat."

"Sdělím vaši nabídku svému klientovi."

"Připomeňte mu prosím, že standardní dvacetiprocentní splátka v hotovosti je sto dvacet tisíc. Při běžné úrokové míře osm procent je třicetiletá hypotéka na zbytek..."

"Musím si dojít do auta pro tabulku..."

"Není třeba, spočítám vám to." Decker vytáhl zápisník. "Bylo by to přibližně tři tisíce pět set měsíčně, tedy něco přes čtyřicet dva tisíc ročně."

"Ještě jsem neviděla, že by to někdo spočítal tak rychle bez kalkulačky."

Decker opět pokrčil rameny. "Je tu ještě jeden problém - nemohu si ten dům dovolit, pokud nebudu mít práci."

"Takový odborník v realitách?" Edna se rozesmála. "Pokoušíte se mě chytit na špek?"

"Možná trochu."

"Líbí se mi váš styl." Edna se zazubila. "Jestliže dokážete chytit mě, svedete to s kýmkoliv. Když chcete práci, budete ji mít. Ale řekněte mi, kde chcete vzít prostředky na přestavbu domu?"

"To je jednoduché, budu mít levnou pracovní sílu. "A kde ji, proboha, chcete najít?" Decker zvedl ruce. "Přímo tady."

8

Decker věděl, co je to strach. V dobách, kdy působil v protiteroristickém oddílu a později jako agent zpravodajské služby, se s tímto pocitem setkal mnohokrát, ale nikdy se to nedalo srovnat s hrůzou, se kterou se probudil uprostřed následující noci. Srdce mu divoce tlouklo a potem promočené pyžamo se mu lepilo na tělo. Na chvíli nevěděl, kde je - to přece není jeho pokoj v hotelu La Fonda. Teprve po chvíli si uvědomil, že se přestěhoval do bytu, který mu pronajala Edna. Byl malý - možná ještě menší než ten v Alexandrii - ale zato levnější než apartmá v La Fonde a pro něho teď bylo nejdůležitější zbytečně nemrhat penězi.

V ústech cítil sucho. Vstal a marně se snažil nahmatat vypínač. Když se ve tmě pokoušel najít cestu do malé koupelny, bolestivě si narazil bok o hranu stolu. Potřeboval se napít, aby zahnal tu hroznou vyprahlost v hrdle. Dotápal k jedinému oknu, které v místnosti bylo, a odhrnul závěs. Místo velkolepého výhledu uviděl auta na parkovišti, ozářená bledým měsíčním světlem.

Co tu, proboha, dělám? ptal se v duchu a znovu se začal potit. Nikdy v životě jsem nic nevlastnil a teď jsem najednou podepsal papír, kterým kupuju dům za šest set tisíc dolarů, což mě bude stát sto dvacet tisíc jako okamžitá platba v hotovosti a čtyřicet dva tisíc ročně v hypotéčních splátkách. Copak jsem se dočista zbláznili Co si budou moji bývalí šéfové myslet, až se dovědí, že jsem investoval takovou částku do koupi domu v Santa Fe? Musí je přece napadnout, odkud беру tu jistotu, že to všechno budu schopen splatit.

Ano, nebudu to schopen splatit, ale problém je v tom, že oni to nevědí.

Decker nemohl zapudít myšlenky na nedávný skandál okolo agenta Aldriche Amese, který za dva a půl miliónu dolarů předal Rusům informace o moskevské síti CIA. Důsledky jeho zrady byly otřesné - síť byla rozbita a agenti popraveni. Trvalo však ještě několik let, než se kontrašpionáž CIA dopracovala podezření na agenta, který pracoval pro obě strany - na Aldricha Amese. Navíc k hrůze řídících pracovníků CIA tuto skutečnost objevila kontrašpionáž víceméně náhodou. I když měl Ames při pravidelných prověrkách dvakrát potíže s detektorem lži, byly výsledky těchto testů interpretovány jako neprůkazné a celý posudek prověrek nakonec vyzněl v jeho prospěch. Amese však zradilo něco jiného. První vážné podezření přišlo v okamžiku, kdy se lidé z kontrašpionáže dověděli, že Ames investuje neobyčejně vysoké částky do realit - koupil několik rekreačních objektů a ranč v Jižní Americe o velikosti deseti tisíc akrů - a také že má stovky tisíc dolarů rozstrkaných na kontech u nejrůznějších bankovních ústavů. Samozřejmě že je okamžitě napadlo, kde na to všechno vzal peníze. Nedlouho potom byli Ames a jeho žena zatčeni a obviněni ze špionáže. V tu chvíli si vedení agentury uvědomilo, že se nedostatečně zajímá o soukromý život svých lidí, a přijalo nové, podstatně

přísnější metody hodnocení agentů.

Deckerovi bylo jasné, že jejich zájem o něho se s jeho odchodem neskončil. Naopak, podezřelý byl už způsob, jakým z agentury odešel, a také se to hned druhý den projevilo starostí o to, co hodlá dál dělat. A až se dopátrají dokumentu, který včera podepsal, bude vyhlášen poplach. Musím hned ráno zavolat Langleyovi, uvažoval. Musím mu vysvětlit, do čeho se chystám pustit.

Ano, to bude nejlepší. Ale vím to vůbec já, do čeho se chystám pustit? Nahmatal židli a klesl do ní. Tma se okolo něho sevřela ještě těsněji. Ta kupní smlouva, kterou podepsal, obsahuje přece klauzuli umožňující odstoupení v případě, že se při zítřejší prohlídce najde na domu nějaká podstatná vada. Toho musí využít.

Ano, příliš ho ovládla touha po majetku. Obezřelost, tou se teď musí řídit.

Pomalů a opatrně. Musíš se vyhýbat všemu, co by zavánělo nějakou výstředností, říkal si. Všem, co by vzbuzovalo pozornost. Můžeš jet dál, ale s nohou na brzdě. Nesmíš se nechávat unášet emocemi, vždycky ses přece uměl ovládat. Panebože, uvědomil si najednou, ale to bych žil přesně ten samý život jako v uplynulých deseti letech. Vždyť jsem právě formuloval zásady chování tajného agenta. Bouchl pěsti do opěrky židle. Přece jsem se už dávno dokázala vyrovnat se strachem. Co vlastně mohu ztratit?

Mohu, uvědomil si hořce. Šanci na život.

O tři týdny později se stal vlastníkem domu.

9

Santa Fe to byly Zia Diner, El Nido, U Juliána, U Pasquala, U Tomasita a nespočet dalších skvělých restaurací. Byly to margaritas, nachos, červená a zelená salsa, ale také báječná zářivá rána, klidná odpoledne a nádherné večery. Bylo to neustále se měnící sluneční světlo, které odhalovalo nevyčerpatelnou škálu barev vysokohorské krajiny. Byly to pohádkové hory, obklopující město ze všech stran. Byl to vzduch tak čistý, že umožňoval výhled stovky mil daleko. Byla to krajinná zátiší, která jako by vypadla z obrazů Georgie O'Keeffa. Bylo to starobylé náměstí, umělecká galerie na Canyon Road, španělský a indiánský trh, fiesta. Byly to žlutnoucí listy osik, přinášející podzim, ale i sněh v zimních měsících, který dokázal udělat z města jednu velkou vánoční pohlednici, byly to svíčky zastrčené do pytlíků s pískem a lemující celé historické náměstí na Štědrý den. Byly to louky plné nádherné horské jarní květeny, ale také deště, přicházející s naprostou pravidelností každé pozdní červencové odpoledne. Byl to teplo slunečních paprsků opírajících se do zad a pot a příjemná bolest ve svalech, kterou cítil po každém dni, který strávil práci na svém domě. Byl to klid a mír.

Kniha třetí

1

"Steve, myslím, že máš dnes službu, pokud se nemýlím." Do dveří nakoukla Edna.

Decker zvedl hlavu od nabídky na koupi domu, kterou zpracovával pro jednoho ze svých klientů. "Až do oběda." Všichni realitní zprostředkovatelé firmy bývali obvykle tak zaměstnaní předváděním objektů potenciálním zájemcům, že se zřídkakdy ukázali v kanceláři. Edna ovšem trvala na tom, že musí být vždy alespoň jeden z nich k dispozici, aby odpovídal na telefonické dotazy, případně se věnoval klientům, kteří navštívili agenturu osobně. Z toho vyplynula pro každého povinnost strávit jednou za čtrnáct dní dopoledne "ve službě".

"V přijímací kanceláři je návštěva. Chce mluvit s nějakým agentem," oznámila Edna. "Já bych to vyřídila, ale musím během čtvrt hodiny odjet."

"V pořádku. Zajdu tam." Decker založil dokument do složky, vstal a zamířil do přijímací kanceláře. Byl červenec, rok a jeden měsíc po tom, co přišel do Santa Fe. Za tu dobu jeho pochybnosti o tom, jestli bude schopen se o sebe postarat, rychle zmizely. I když některým agentům pracujícím pro firmu Santa Fe Realtor se nevedlo zrovna nejlépe a někteří dokonce odešli, Decker si nestěžoval. Metody, kterými získával důvěru klientů, se osvědčily tak, že měl nyní na kontě víc než čtyřmilionový obrát, což mu při šestiprocentní provizi vyneslo dvě stě čtyřicet tisíc dolarů. O polovinu této částky se samozřejmě musel podělit s Ednou, která mu dávala k dispozici kancelář, organizovala reklamu, inzerci a všechny ty nepříjemné činnosti spojené s chodem firmy, ale i sto dvacet tisíc dolarů bylo víc než si za rok vydělal kdykoliv předtím.

Vešel do přijímací místnosti a za pultem uviděl ženu, která si prohlížela barevný nabídkový katalog. Měla skloněnou hlavu, takže Decker jí neviděl do tváře, ale okamžitě ho upoutaly její bohaté světle kaštanové vlasy, opálená pleť a elegantní štíhlá postava. Byla vyšší než většina průměrných žen - mohla mít tak sto sedmdesát centimetrů - a její postava byla skutečně dokonale tvarovaná. Styl oblečení na ni nade vši pochybnost prozrazoval, že pochází z východního pobřeží: měla na sobě perfektně padnoucí tmavomodrý kostým od Calvina Kleina, na nohou elegantní boty na nízkých podpatcích z dílny Joan & David, v uších perleťové náušnice a na ruce černou italskou kabelku spletenou z kožených řemínků.

"Čím vám mohu být nápomocen?" zeptal se Decker. "Tuším, že jste chtěla mluvit s některým realitním agentem."

Žena zvedla hlavu od katalogu. "Ano, chtěla."

Usmála se a Decker cítil, jak se v něm cosi hnulo. Neměl však čas zkoumat své pocity, pouze si uvědomil, že se mu tep zrychlil stejně jako ve chvílích vrcholného strachu. Jenže v tomto případě to bylo následkem něčeho, co se strachu vůbec nepodobalo.

Ta žena byla skutečně nádherná. Mohlo jí být něco málo přes třicet a její pleť zářila svěžestí jako pleť mladé dívky. V jejích šedomodrých očích se nezračila pouze inteligence, ale ještě cosi víc, co se dalo těžko vyjádřit, cosi tajemného, co jim dodávalo působivost. Měla souměrnou tvář, kterou tvořila vyvážená kombinace ostře řezané brady, vysokých lícnicích kostí a krásně vyklenutého čela. Její úsměv byl zářivý a každému, komu byl určen, musel brát dech.

Decker měl co dělat, aby se uklidnil a mohl se představit. "Jsem Steve Decker a pracuji pro tuto firmu jako zprostředkovatel realitních obchodů."

Žena mu podala ruku. "Beth Dwyerová."

Její dlaň byla tak sametově hladká, že Decker to cítil jako křivdu, zeji musí zase pustit. "Moje kancelář je hned vedle," řekl.

Rukou jí ukázal cestu, a když šel za ní, snažil se přivyknout tomu drtivému, a přesto příjemnému tlaku na hrudi. Určitě existují méně příjemné způsoby, jak si vydělávat na živobytí, pomyslel si.

Kanceláře v budově realitní fitny byly navrženy jako prostorná čtvercová oddělení s přepážkami do výše dospělého člověka, které vypadaly jako zdi starých domů. Beth vrhla udivený pohled na vrchol těchto přepážek, kde bylo vystaveno množství kusů glazované hrnčířské keramiky a důmyslně spletené proutěné košíky, vše z místních indiánských dílen.

"Ty lavice pod okny, co vypadají jako štukové římsy -jak se jim říká? Nejsou to bancos?" Měla hluboký a zvučný hlas.

"Máte pravdu, jsou to bancos. Většina architektonických termínů, které se tu používají, pochází ze španělštiny. Mohu vám něco nabídnout? Kávu? Minerálku?"

"Ne, děkuji."

Beth si se zájmem prohlížela ručně tkané rohože a další výzdobu z výrobků místních řemeslníků. Zvláštní pozornost věnovala reprodukcím obrazů novomexických krajinek. Přistoupila ke každé zvlášť a každou si prohlédla zblízka.

"Krásné," řekla potom.

"Mně se nejvíc líbí ty peřeje v soutěsce na Rio Grande," poznamenal Decker. "Ale skoro všechny jsou kouzelné."

"Mně se také líbí ten, co vám." Decker měl pocit, jako by za její snahou působit vesele a uvolněně cítil podivný náznak smutku. "I na těch reprodukcích je vidět, jak jsou malované jemně."

"Zřejmě se v malířství vyznáte."

"Téměř celý život se pokouším malovat, ale nejsem si jistá, jestli to někdy k něčemu povede."

"Jestli jste malířka, bylo by pro vás Santa Fe ideálním místem pro usazení."

"Musím se vám přiznat, že to byla první věc, která mě napadla, když jsem do Santa Fe přijela." Beth zakroutila pochybovačně hlavou. "Nejsem si však jistá, jestli o sobě mohu tvrdit, že jsem malířka. Maluju - to je asi přesnější vyjádření."

"Kdy jste sem přijela?"

"Včera."

"Předpokládám, že jste tu byla už dřív, když se zajímáte o koupi nemovitosti."

"Nejsem tu poprvé."

Decker měl pocit, jako by ho zasáhla žhavá jiskra. Pokusil se nedat na sobě nic znát, ale když mu v mysli vyvstala připomínka jeho vlastní zkušenosti, neubránil se, aby si v křesle vzrušeně nepoposedl. "A to na vás Santa Fe za jediný den udělalo takový dojem, že začínáte uvažovat o koupi nemovitosti?"

"Víc než to -já jsem se už rozhodla. Jsem blázen, že?"

"Tak bych to nenazval." Decker sklopil oči a podíval se na své ruce. "Znám ještě někoho jiného, kdo se rozhodl ze dne na den, že se tu usadí." Opět se na ni podíval a usmál se. "Santa Fe je opium. Působí tak, že lidé dělají věci, které by jinde neudělali."

"Ano. Právě proto tady chci žít."

"Věřte mi, že vám rozumím. Přesto bych měl špatné svědomí, kdybych vás nevaroval, abyste příliš nespěchala. Ukázu vám několik domů, ale než cokoliv podepíšete, v klidu si všechno rozmyslete."

Beth pozvedla obočí. "Nikdy bych nečekala, že mě bude realitní zprostředkovatel zrazovat od koupě nemovitosti."

"Samozřejmě že bych vám rád prodal dům, ale vzhledem k tomu, jak jste tu krátce, bych vám doporučoval, abyste si nejdříve něco pronajala a teprve potom, během delší doby, se ujistila, že Santa Fe je pro vás tím pravým místem. Znám případy, že se sem přestěhovali lidé z Los Angeles a po nějakém čase začali zdejší klid pociťovat jako nudu. Teprve tady zjistili, že jim ta nervní energie velkoměsta přešla do těla."

"Jenže já nejsem z Los Angeles," řekla Beth, "A když si uvědomím, jak jsem v poslední době žila, tak mi slovo klid zní jako rajska hudba."

Cítil, že její slova jsou určitým projevem důvěry k němu, ale rozhodl se, že se raději zdrží otázek, co za její poznámkou vězí.

"Přesto vám děkuji. Alespoň vím, že jsem narazila na rozumného realitního agenta," řekla Beth. "To mně vyhovuje."

"Já se raději představuji jako zprostředkovatel. Mým zájmem je sice dohodnout koupi nebo prodej, ale také se snažím, aby moji klienti byli spokojení. Nerad bych, abyste svého rozhodnutí třeba už za rok litovala."

"Vidím, že jsem v dobré ruce," řekla s úsměvem. Její šedomodré oči se rozjasnily a Decker si uvědomil, že oči takové barvy snad ještě nikdy neviděl. "Byla bych ráda, kdybyste mi co nejdříve pár těch domů ukázal."

"Samozřejmě, rád. Bohužel musím tu zůstat až do dvou hodin odpoledne, pak vám ale budu k službám. Vyhovuje vám

to?"

"Takže žádné okamžité uspokojení mé nedočkavosti?" zasmála se lehkým zvonivým smíchem. Decker měl přesto dojem, že i v něm je obsažen jakýsi smutný a vážný podtón. "Budu to muset do těch dvou hodin vydržet."

"Do té doby bychom si mohli pohovořit v jaké cenové relaci byste si tu koupili představovala, paní... Jak vám mohu vlastně říkat? Paní Dwyerová? Nebo Beth? Nebo..." Decker se přistihl, že zkoumá pohledem její levou ruku. Žádný snubní prsten na ní neviděl, ale to nemuselo nic znamenat.

"Nejsem vdaná."

Decker přikývl.

"Říkejte mi Beth."

Decker opět přikývl. "Výborně, Beth." Cítil, že se mu opět rozbušilo srdce.

"A co se týče té cenové relace - myslím tak mezi šesti až osmi sty tisíci."

Decker zpozorněl. Tak vysokou sumu neočekával. Byl zvyklý, že když potenciální klient přistoupil na diskusi o částce převyšující půl miliónu, obvykle se tvářil, jako by dělal Dec-kerovi kdovíjakou milost. Beth se však chovala naprosto přirozeně a skromně.

"Ukážu vám několik prvotřídních objektů, které by této ceně vyhovovaly, ale zatím byste se mohla podívat tady na ty katalogy. Jsou tam ceny i příslušné popisující údaje." V této chvíli se rozhodl, že se naskytá vhodná příležitost, aby z ní vytáhl něco víc o její osobě. "Zřejmě se budete chtít s někým poradit. Jestli chcete, můžete s sebou vzít na prohlídku svého přítele."

"Ne. Pojedeme sami."

Decker přikývl.

"Jsem sama. Nemám žádného přítele," dodala po krátkém zaváhání.

"Chápu. Santa Fe je vhodné místo na to, aby tu byl člověk sám a necítil se osamocený,"

Její pohled se upřel kamsi do dálky. "S tím také počítám."

2

Doprovodil ji ke dveřím a pak se díval, jak odchází. Její chůze měla půvab, s jakým se pohybují atletky, když právě nevynakládají vrcholné úsilí do svého sportovního výkonu. Raději však ustoupil dovnitř dřív, než došla na roh ulice, aby se náhodou neohlédla a nezjistila, že ji pozoruje.

Když se ho zeptala, kde by mohla poobědvat, doporučil jí La Casa Sena, španělskou restauraci, založenou někdy v polovině minulého století, kde měli stoly ve stinné zahradě pod stromy. Doufal, že se jí bude líbit fontána, květiny i zpěv ptáků, jak jí to popsal. Najednou zatoužil nechat tu rozpracovanou nabídku plavat a být tam s ní.

Každá nová šance na obchod ho obvykle zcela zaujala a vtáhla ho do té vzrušivé hry, která byla nyní jeho povoláním. Ale dnes neměl na obchod ani pomyšlení.

Dokončil rozpracovaný dokument a oznámil jeho hlavní body klientovi. Ten se vyjádřil, že si nabídku ještě potřebuje zvážít a že mu dá vědět. Decker měl však ještě jednu povinnost - měl domluvený oběd s jedním z členů Výboru pro dohled nad historickými památkovými objekty v Santa Fe. Rozhovor nad kuřecím fajitas však byl roztržitý, protože Decker nebyl schopen myslet na nic jiného než na tu elegantní oduševnělou ženu a na to, jak se čas, zbývající do druhé hodiny odpoledne, zoufale vleče.

Čím mě tak zaujala? přemýšlel. Byl svým zmatkem sám překvapen.

Konečně zaplatil a spěchal zpátky do agentury, aby tam zklamaně zjistil, že na něho nikdo nečeká.

"Neptala se po mně nějaká žena?" zeptal se vrátného. "Taková štíhlá, vysoká, se světle hnědými vlasy - ta, co tady byla dnes dopoledne."

"Je mi líto, Steve. Nikoho jsem neviděl."

Zklamaně se vrátil na chodbu. Možná si ji vrátný nevšiml a ona na něho čeká v jeho kanceláři.

Ale ani tam nebyla. Posadil se za stůl a chvíli nepřítomně civěl doprázdna. Co to se mnou je? uvažoval. Jak to, že jsem připustil, aby to se mnou došlo tak daleko?

Jeho pozornost upoutal jakýsi pohyb - ve dveřích stála Beth. "Dobré odpoledne." Její úsměv v něm vzbudil naději, že i ona ho postrádala.

Srdce se mu prudce rozbušilo. Je to jako strach, uvědomil si znovu. Ale jako krásný strach.

"Doufám, že nejdu pozdě," řekla.

"Jste tu naprosto přesně." Snažil se, aby jeho hlas zněl přirozeně. "Jak se vám líbila ta zahradní restaurace, kterou jsem vám doporučil?"

"Moc. Můj dojem je ještě lepší, než jste mi sliboval. Měla jsem pocit, jako bych byla v úplně jiné zemi."

"Nejste první, kdo má v Santa Fe takové dojmy."

"Připadala jsem si tam jako v severním Španělsku nebo v té části Mexika, kde je nejbujnější vegetace," řekla. "Ale přesto to bylo v něčem jiné."

Decker přikývl. "Když jsem přijel do Santa Fe poprvé, dal jsem se do řeči s recepčním v jednom hotelu. Řekl mi, že turisté z východního pobřeží se často ptají, jaký je limit pro bezcelní převoz zboží a podobné věci. Prý mu obvykle dalo velkou práci přesvědčit je, že Nové Mexiko je součástí Spojených států."

"To myslíte vážně?" zeptala se Beth se smíchem. "Oni si opravdu mysleli, že jsou v jiné zemi?"

"Přisahám. Myslím, že by neškodilo, kdyby se na našich středních školách věnovalo víc pozornosti zeměpisu. A měla jste příležitost podívat se do toho katalogu, co jsem vám dal?"

"Abych se přiznala, ani ne. Přinesli mi totiž tu nejlepší enchiladas, jakou jsem kdy ochutnala. Ani nemohu říct, která byla lepší - jestli se zelenou nebo červenou salsou. Nakonec jsem si dala jejich kombinaci."

"Místní lidé té kombinaci říkají 'Vánoce'." Decker si navlékl sako a přistoupil blíž k ní. Vzrušovala ho jemná vůně jejího parfému. "Můžeme jít? Můj vůz je vzadu za budovou." Decker používal jeep cherokee, protože měl náhon na všechna čtyři kola, což se mu často hodilo v zimě a při cestách do hor. Jeho oblíbenou barvou byla bílá, ale když auto před rokem

kupoval, ozvala se v něm dlouholetá zkušenost agenta zpravodajské služby, a vybral barvu v odstínu lesní zeleně, která není tak nápadná. Říkal si sice, že už žije jiný život, ale bylo těžké zbavit se starých návyků během pár dní. Když projížděli směrem na sever po dlouhé Bishop's Lodge Road, ukázal rukou napravo, kde se nad střechami nízkých domků rýsovaly hřebeny Sangre de Cristo. "Měla byste vědět, že reálná cena té které nemovitosti je do značné míry určena kvalitou vyhlídky na hory. Proto se většina těch nejdražších domů nachází právě tady na jižní straně města blízko Sangres. Ale odtud je také výhled i na pohoří Jemez na západě. Večer a v noci se dají dokonce vidět i světla Los Alamos."

Beth pohlédla směrem, kterým ukazoval. "To musí být fantastické, mít před okny takový výhled."

"Obávám se, že si teď o mně budete myslet, že jsem přecitlivělý, ale podle mě se ty honosné vily sem nehodí. Zasahují příliš hluboko do přírody a ruší přirozenou krásu hor. Ano, ti, co tu bydlí, mají krásný výhled, ale na úkor všech ostatních."

Beth, trochu zmatená, se na něho obrátila. "Chcete říct, že každého vašeho zákazníka, který by si tady chtěl koupit dům, od jeho úmyslu odrazujete?"

Decker pokrčil rameny.

"A to i tehdy, když byste tím přišel o vyšší provizi?"

Decker jen znovu pokrčil rameny.

"... začínáte se mi líbit čím dál víc."

Decker jí ukázal objekty, které ji zaujaly v katalogu. Jeden byl poblíž Bishop's Lodge, dva na cestě k lyžařskému areálu a dva na Acequia Madre. "Ten název znamená 'matčina strouha', vysvětloval na tom posledním místě. "Vznikl podle potoka, který teče podél cesty. Je to součást zavlažovacího systému vybudovaného před několika staletími."

"Tak proto jsou ty stromy tak mohutné." Beth se rozhlédla po okolí obdivným pohledem. "Vypadá to tu krásně, ale řekněte mi, jaké to má vady. Nic přece není perfektní. Jaké má bydlení v téhle čtvrti nevýhody?"

"Malé pozemky a různá omezení vzhledem k tomu, že se jedná o historickou část města. Ale největší nevýhodou je velký dopravní ruch."

"Ale," povzddechla si zklamaně Beth. "V tom případě můžeme jet dál."

"Je skoro pět hodin. Pořád ještě nejste unavená? Nechcete nechat zbytek na zítra?"

"Ne, já unavená nejsem, pokud ovšem toho nemáte se mnou dost vy."

Kdyby bylo na mně, jezdil bych s tebou až do půlnoci, pomyslel si Decker.

Cestou k dalšímu objektu Decker poznamenal: "Ten další je jen kousek od mého domu. Je to na východním okraji města těsně pod úpatím kopců. Říká se jim Slunce a Měsíc. Občas je odtud v noci slyšet vytí kojetů."

"Hmm. Takže romantika se vším všudy."

"A tady je moje ulice."

Beth ukázala na tabulku na rohu. "Camino Lindo. Co to znamená v angličtině?"

"Krásná cesta."

"Krásná opravdu je - spousta zeleně, velké zahrady."

"Tamhle napravo je můj dům."

Beth se naklonila k oknu, aby lépe viděla. "Závidím vám ho."

"Těší mě, že se vám líbí."

"Škoda že není na prodej."

3

"Ne, není. Však jsem se také nadřel, než jsem ho dal do pořádku. Ale ten vedle je na prodej."

Šli po šterkované cestičce lemované keři pelyňku, které ho tak upoutaly, když přijel do Santa Fe poprvé. Tenkrát se dověděl, že tady se jim říká chamisa. Pěkný atraktivní dům atriového typu byl podobný tomu, který vlastnil on sám.

"Na kolik by přišel tenhle?" zeptala se Beth.

"Jeho cena se blíží spíš k té horní hranici, kterou jste udala: sedm set tisíc."

Decker si nevšiml, že by na tu cifru nějak zareagovala. "Je tu poměrně dost vylepšení - má moderní vytápění v podlaze a vzadu sluneční kolektory."

Beth nepřítomně přikývla, jako by se k ceně nehodlala vyjadřovat. "Jak velký je pozemek?"

"Stejný, jako mám já - dva akry."

Rozhlédla se na obě strany. "Není odtud vidět sousední dům."

"Kdyby byl vidět, byl by to ten můj."

Beth se na něho zadívala zvláštním pohledem.

"Co se děje?" zeptal se znepokojeně Decker.

"Myslím, že bych se docela ráda stala vaší sousedkou."

Decker cítil, jak mu rudne obličej.

"Myslíte, že by nám majitel umožnil podívat se dovnitř i teď, tak pozdě?"

"Nemusíme se nikoho dovolovat. Starý pán, který tu bydlel, dostal infarkt a potom se přestěhoval ke svým dětem v Bostonu. Má zájem, aby se dům rychle prodal."

Decker jí ukázal zahradu před vchodem a potom odemkl řezbami zdobené vstupní dveře. Vešli do chladného vestibulu, ze kterého vedla chodba k prostorným obytným místnostem. "Je to tu kompletně zařízené. Dlaždicové podlahy. Celý strop tvoří vigas a latillas."

"Vigas a... ?"

"Velké nosné trámy a pod nimi menší příčné - je to nejobvyklejší konstrukce stropů v místních domech. Také je tu spousta bancos a několik krbů, jaké mívali indiáni ve svých pueblech, velká kuchyně s elektrickým sporákem, střešní okna a ..." Decker se zarazil, protože zjistil, že Beth ho neposlouchá. Zdálo se, že je přímo očarována pohledem na hory z oken

obývacího pokoje. "Nebudu vás unavovat vypočítáváním, co tu všechno je. Však se tu rozhlédněte. Máme čas."

Beth pomalu procházela jednou místností za druhou a jen zamyšleně pokyvovala hlavou. Decker ji s odstupem následoval, aby ji nerušil. Cítil, že si opět začíná uvědomovat sám sebe - ne v nějakém nepříjemném smyslu, spíš si uvědomoval své šaty, tělo, vzduch, který mu proudil okolo rukou a tváří; uvědomoval si, že je v prostoru tohoto domu, že Beth je blízko něho, že tu jsou sami.

Najednou zaregistroval, že Beth něco říká. "Prosím? Omlouvám se, ale trochu jsem se zamyslel."

"Je v té ceně zahrnuto i vnitřní vybavení?"

"Ano."

"Rozhodla jsem se, že to vezmu."

4

Zvedl sklenku a oba si přitukli.

"Je to nádherný dům. Nemohu věřit, že majitel přijal moji nabídku tak rychle." Beth upila ze sklenky s margaritas a olízla si rty. "Zdá se mi to jako sen."

Seděli u okna v prvním poschodí restaurace s názvem Garduño, zařízené ve stylu španělské haciendy. Španělský kolorit doplňovala navíc dvojice hudebníků, kteří chodili od jednoho stolu ke druhému a hráli vděčným posluchačům serenády. Zdálo se, že Beth neví, čemu se věnovat dříve: jestli obdivovat jednu z místních malebných uliček, kterou měla přímo pod sebou za oknem, sledovat hudebníky nebo pozorovat přes velkou sklenici ve tvaru koule muže sedícího proti ní. Zvedla ji a namočila si rty. "Věřte mi, jako sen."

Hudebníci dohráli a ozval se potlesk. Beth se usmála a pohlédla ven z okna. Když se znovu obrátila, úsměv na její tváři byl pryč a vystřídal ho vážný výraz. "Děkuji vám," řekla prostě.

"Nemáte zač. Dělal jsem jen svou práci a -"

"Staral jste se o mě tak, že jsem byla klidná a důvěřovala jsem vám. Moc jste mi ulehčil rozhodování." Decker si najednou s překvapením uvědomil, že se natáhla přes stůl a dotkla se jeho ruky. "Ani si neumíte představit, kolik odvahy jsem v sobě musela najít, abych se k tomu odhodlala."

"Odvahy?" Decker stále cítil hebkost jejího dotyku.

"Určitě vás napadlo, kde jsem vzala těch sedm set tisíc dolarů."

"Do toho mi přece nic není. Pokud se rozhodnu, že svému klientovi věřím..." Svoji myšlenku nedokončil.

"Řekla jsem vám, že jsem malířka a skutečně se malováním živím. Ale... také jsem vám řekla, že nejsem vdaná."

Decker ztuhl.

"Nejsem, ale byla jsem."

Se zmatkem čekal, co řekne dál.

"Ten dům jsem koupila za peníze, které pocházejí..."

Z rozvodového vyrovnání, očekával Decker se sklopeným pohledem.

"... z proplacené životní pojistky," řekla Beth. "Můj manžel před půl rokem zemřel."

Decker postavil sklenici a pohlédl jí do očí. "To je mi líto," řekl tiše.

"Zemřel na rakovinu." Hlas Beth se zachvěl. Vzala sklenici, usrkla z ní a prohlížela si její tvar. "Vzadu na krku měl mateřské znaménko."

Decker mlčel a čekal.

"Loni v létě se začalo zvětšovat a měnit barvu, ale on to podcenil a nešel včas k lékaři. Pak začalo krvácet a nakonec se z toho vyvinula nejhorší forma rakoviny - melanom."

Decker stále mlčel.

Bylo cítit, jak se Beth snaží ovládnout svůj hlas. "I když mu melanom vyoperovali, bylo už pozdě, protože metastázy se rozšířily do dalších orgánů. Ozařování a chemoterapie už nepomohly... Zemřel v lednu."

Hudebníci se právě přiblížili k jejich stolu. Zvuk kytary a trubky byl tak silný, že Decker stěží rozuměl, co mu Beth říká.

Otočil se a podrážděně jim naznačil, aby šli pryč.

"Najednou jsem byla sama. A stále ještě jsem. Měli jsme dům ve westchesterském okrese kousek od New Yorku.

Nemohla jsem v něm vydržet. Všechno mi tam připomínalo Raye. Lidé, které jsem považovala za své přátele, se asi v mé společnosti cítili nepříjemně a začali se mi vyhýbat. Nikdy jsem si nemyslela, že budu tak osamělá." Sklopila hlavu a

dívala se na své ruce. "Před několika dny, když jsem seděla v čekárně svého psychiatra, jsem si prohlížela katalog jedné cestovní kanceláře - myslím, že to byla Condé Nast Traveler. Psalo se tam, že Santa Fe je z hlediska turistiky jedním z nejatraktivnějších míst na světě. Moc se mi líbily fotografie, které tam byly uveřejněny. Rozhodla jsem se prakticky okamžitě."

U jejich stolu se zastavila servírka. "Přejete si objednat nějaké jídlo?"

"Já ne," řekla Beth. "Obávám se, že jsem ztratila chuť."

"Zatím ještě počkáme," odpověděl Decker.

Čekal, až se servírka vzdálí. "To je zajímavé. Se mnou to bylo podobné - myslím to okamžité rozhodnutí."

"A litoval jste toho někdy?"

"Ne. Santa Fe mi dalo víc, než jsem doufal."

"Bože, jak bych byla šťastná, kdybych mohla po čase říct to samé." Beth přejížděla prstem po okraji sklenice.

"A co řekl na vaše náhlé rozhodnutí váš psychiatr?"

"Už se o něm nedověděl. Zavřela jsem časopis a vrátila se domů sbalit si věci. Koupila jsem si letenku do Santa Fe bez zpátečního lístku."

Decker nemohl uvěřit, jak si jsou jejich zkušenosti podobné.

"Ani já toho nelituji," dodala Beth odhodlaně. "Moje budoucnost už nemůže být horší než to, co jsem zažila za poslední rok."

5

Decker zaparkoval pod otevřeným přístřeškem vedle svého domu. Vystoupil a už chtěl rozsvítit světlo, aby mohl odemknout dveře, ale pak se opřel o kovové zábradlí a zadíval se na oblohu plnou hvězd. Ulice v této části města nebyly osvětlené a většina lidí tu chodila spát poměrně brzy, takže tu neuvěřitelně jasnou scenerii nad jeho hlavou nerušila ani žádná světla v oknech. Nad obzorem začínal stoupat měsíc, kterému zbývala jedna čtvrtina do úplňku. Chladný vzduch voněl nasládlou vůní. Jaká krásná noc, pomyslel si Decker.

Od vzdálených hor k němu dolehlo vytí kojetů a on si připomněl, jak o tom vypravoval Beth. Přál si, aby teď stála vedle něho a mohli zvuky noci poslouchat spolu. Stále ještě cítil na své ruce její dotyk. Během večere se snažili hovořit uvolněně a vyhýbat se jakýmkoliv tíživým tématům. Také když ji doprovázel přes několik ulic do hotelu Anasazi, snažila se být veselá. Před vchodem mu podala ruku a rozloučila se.

S pohledem upřeným na oblohu si představil, jaké by to bylo krásné, kdyby ji mohl vzít do auta, jet s ní okolo setmělých uměleckých galerií na Canyon Road, pak dál podél zdi zahrad na Camino del Monte Sol a do Camino Lindo k domu nedaleko odtud.

Hluboce si povzdychl. Už se v tom vezeš, kamaráde, řekl si v duchu.

Kdy se vlastně naposledy zamiloval? Pátral v paměti a s úžasem zjistil, že naposledy se mu něco podobného stalo jako mladíčkovi ještě před vstupem do armády. Jak si často namlouval, mohla za to jeho příslušnost k speciálnímu proti-teroristickému oddílu a pozdější kariéra agenta zpravodajské služby. Od svého příjezdu do Santa Fe se samozřejmě seznámil s několika ženami, se kterými strávil sem tam nějaký večer, ale nikdy to nebylo nic vážného. S jednou dokonce určitou dobu udržoval sexuální poměr, ale ani z toho se nevyvinulo nic stálého. Líbila se mu, ale nějak si nedovedl představit, že by měl vedle ní strávit zbytek života. Nutno dodat, že i ona to cítila podobně. Občas ji vídával i teď, protože stejně jako on se živila obchodováním s nemovitostmi, ale teď už se stýkala s jiným mužem. Jenže to, co cítil nyní, bylo něco naprosto odlišného od chvilkových vzrušení, která v něm vzbuzovaly ty ostatní ženy. Vzpomněl si, že starověcí filozofové považovali lásku za jakýsi druh nemoci, která způsobuje nevyrovnanost mysli a emocí. V tom měli zcela určitě pravdu, pomyslel si. Ale jak je možné, že té nemoci propadl tak rychle? Vždycky se domníval, že láska na první pohled je pouhý mýtus. Četl sice kdysi o látkách chemické podstaty nazývajících se feromony, kterými na sebe působí někteří živočichové a snad i lidé, ale ani to se mu moc nezdálo. To mám věřit, že mě přitahuje nějaký její záhadný pach? říkal si. Možná opravdu ano, protože je vnímán jiným smyslem než čichem a navíc zcela nevědomě. Ta správná osoba prý může vydávat takové feromonické signály, že toho druhého mohou přivést do stavu naprostého pobláznění. Ještě že mám takové štěstí, uvažoval, že ta osoba, která má feromony mého typu je tou nejkrásnější ženou, jakou jsem mohl v Santa Fe potkat.

Ale co mám teď dělat? uvažoval dál. Začínal tušit problém. Beth nedávno ovdověla. Když se k ní začne chovat romanticky, mohla by to vnímat jako ohrožení památky svého zemřelého manžela. Potom by se mohlo stát, že by se ho začala stranit, a přestože bude bydlet v sousedním domě, bude mu stejně vzdálená, jako kdyby žila v sousedním státě. Nech to, ať všechno vyřeší čas, řekl si nakonec. Ničemu nemůžeš uškodit, když se k ní budeš chovat jako opravdový přítel.

6

"Steve, máš tu návštěvu," hlásil mu interkomem vrátný.

"Hned tam přijdu."

"Není třeba," ozval se z reproduktoru ženský hlas a Decker okamžitě poznal, komu patří. "Znám cestu."

Decker vstal. Srdce se mu vzrušeně rozbušilo. O pár vteřin později se na prahu jeho kanceláře objevila Beth. Zatímco včera měla na sobě tmavé šaty, dnes tu stála v proužkovaných kalhotách a žlutohnědém kabátku, který dokonale ladil s barvou jejích vlasů. Vypadala ještě zářivěji, než když ji viděl poprvé.

"Jak se vám vede?" zeptal se Decker.

"Jsem tak vzrušená, že si to ani neumíte představit."

Decker netušil, co tím myslí.

"Když jsem přišla včera večer do hotelu, najednou mě to popadlo a zavolala jsem majiteli domu. Nemohla jsem se dočkat, až se tam budu moct nastěhovat. Zdálo se mi, že když je zařízení, je škoda ho nechávat prázdný, a tak jsem majitele požádala, jestli bych si ho nemohla pronajmout do doby, než se převod oficiálně vyřídí."

"A co? Souhlasil?"

"Byl velmi laskavý. Řekl, že si od vás mohu vzít klíče."

"No to je skvělé. Samozřejmě že vám dám klíče, a jestli chvíli počkáte, mohu vás tam i svést."

"Celou noc jsem se převalovala na lůžku a uvažovala, jestli dělám dobře," řekla mu, když vyšli na rušnou ulici a on ji otevřel dveře svého auta.

"Chápu vaše pocity. Přesně tak mi bylo, když jsem přijel do Santa Fe poprvé."

"A jak jste se přes to dostal?"

"Probral jsem si, jaké mám jiné možnosti."

"A k čemu jste došel?"

"Že o žádných rozumných nevím. Alespoň ne o takových, které by mi nabídly něco jiného než to, z čeho jsem utekl."

Beth se mu podívala do očí. "Vím, co máte na mysli." Ještě než Decker nastoupil, zachytil bezděčným pohledem něco, co ho zarazilo. Na protějším chodníku stál v davu procházejících turistů muž. Nebylo na něm nic zvláštního, přesto Deckerův instinkt okamžitě vyslal varovný signál. Muž se díval směrem k nim a ve chvíli, kdy si ho Decker všiml, se okamžitě otočil. Stál teď zády do ulice a předstíral, že si prohlíží výlohu klenotnictví. Chyba však byla v tom, že se nedíval dolů na dno výlohy, ale rovně, což znamenalo, že místo šperků ho zajímá víc zrcadlový odraz ulice ve skle. Decker nastoupil a rozjel se. Ve zpětném zrcátku uviděl, že muž se otočil a díval se za nimi. Mohlo mu být okolo třiceti pěti let, měl středně dlouhé vlasy a byl průměrného vzrůstu i váhy. Rysy jeho tváře se nedaly na tu vzdálenost moc rozeznat, snad proto na nich Deckera nic neupoutalo. Stejně tak styl a barvy jeho oblečení byly zcela nenápadné. A právě to byla další věc, která Deckera varovala - jeho zkušenost mu říkala, že taková anonymita nebývá náhodná. Jedinou výraznou charakteristikou toho muže byla široká zápasnická ramena, která nedokázala zakrýt ani volná košile. Decker si byl přesto jist, že to není běžný turista, jakých kolem procházely tucty.

Znepokojeně sraštil čelo. Že by připomínka minulosti? Chtěl ji zkontrolovat, co tu dělá, a ujistit se, že pro ně nepředstavuje žádnou hrozbu?

Uvědomil si, že Beth říká něco o opeře. "Ano?" řekl neurčitě, aby se nějak chytil. "Miluji operu." "Já jsem zase fanatik džezu."

"Takže byste se mnou nechtěl jít? Slyšela jsem, že opera v Santa Fe je jedna z nejlepších."

Decker konečně pochopil, co mu předtím říkala. "Takže vy jste mě zvala, abych s vámi šel na operu?" Beth se usmála.

"Jste dnes nějaký roztržitý?"

"A jakou operu dávají?"

"Toscu."

"Tak to se rád nechám pozvat. Na Pucciniho ano, ale na Wagnera bych asi nešel."

"Vidím, že máme stejný vkus."

Decker se právě chystal odbočit, ale ještě předtím mrkl do zpětného zrcátka, jestli je někdo nesleduje. Nevšiml si však ničeho, co by ho znepokojilo. Třeba jsem se mylil, uklidňoval se.

Kéž by to byla pravda!

7

Budova opery se nacházela asi pět minut jízdy od středu města po levé straně silnice na Taos. Decker jel v proudu aut, z nichž mnohá už měla rozsvícená světla, protože se začínalo šerit.

„Krásný západ slunce," poznamenala Beth. Dívala se na nízké zalesněné kopce, které se táhly po obou stranách silnice. Ještě krásnější pohled se otevřel, když dojeli na vrchol ostrého útesu a zastavili na parkovišti amfiteátru, který byl vybudován v kotlině na druhé straně útesu. Beth se podívala na množství lidí okolo a řekla: "Vůbec nevím, jestli jsem oblečená moc, nebo málo." Měla na sobě černé šaty ozdobené náhrdelníkem a přes ramena pléd. "Podívejte, někteří mají smokinky a večerní róby a jiní jsou zase oblečeni, jako by se chystali na večerní piknik do hor. A tamhle je pár mladých v džínách a vlněných svetrech. Nebo ta žena s batohem a bundě s kapuci. To opravdu jdou všichni na stejnou akci?"

Decker, který tu byl ve sportovním saku a volných kalhotách, se usmál. "Zdejší divadlo je v podstatě přírodní amfiteátr - je z větší části otevřené. Jakmile zajde slunce, může teplota klesnout až pod deset stupňů. A kdyby se potom zvedl vítr, asi by si to dámy v róbach s tou ženou s kapuci vyměnily."

Uvidíte, že o přestávce si mnoho lidí zaplatí příkrývky, které se tu půjčují. Já jsem radši vzal dvě s sebou. Mám je v autě, mohou se nám hodit."

U vstupu do amfiteátru ukázali lístky, přešli přes otevřený foyer a stoupali spolu s dalšími návštěvníky po schodech k řadě širokých dveří, vedoucích k jednotlivým oddělením hlediště. "My máme lístky sem," ukázal Decker na jednu z nich. Dal Beth při vstupu přednost, a když šla před ním, využil toho momentu a ohlédl se. Rychlým pohledem přehlédl zaplněný foyer, jestli tam neuvidí někoho, kdo by mu byl podezřelý. S hořkostí si uvědomil, že se vrací ke svým starým zvykům. Co se to s ním najednou stalo? Bylo přece nesmyslné, aby ho víc než po roce začali sledovat. A z jakých kompromitujících aktivit by ho jeho bývalí šéfové měli podezírat, aby ho nařídili sledovat až sem do opery? Trochu se uklidnil, protože si nevšiml nikoho, kdo by upoutal jeho pozornost.

Posadil se napravo od Beth a dával si záležet, aby na něm nezpozorovala jeho neklid. Neměli sice ta úplně nejlepší místa, ale na druhou stranu si nemohli stěžovat. Zadní část hlediště, kde seděli, byla oproti střední části kryta střechou, a i když měli částečný výhled na temnici se oblohu, na níž se začínaly objevovat hvězdy, nebyla jejich místa tak vystavena pronikání chladného večerního vzduchu.

"Co by se stalo, kdyby začalo pršet?" zeptala se Beth. "Bylo by představení přerušeno?"

"Ne. Jeviště je chráněné střechou." "Ale co by bylo s diváky uprostřed hlediště, kteří nad sebou střechu nemají?" "Zmokli by."

"Asi je tu spousta cizinců."

"Většina. Příští rok zkuste jít na zahájení sezóny začátkem července. Návštěvníci si dělají na parkovišti u svých aut úplné pikniky."

"Myslíte jako při fotbale?"

"Skoro, akorát že pijí šampaňské a mají oblečené smokinky."

Beth se rozesmála. Její pobavení bylo tak nakažlivé, že Decker zapomněl na svoji nervozitu a smál se s ní. Světla pohasla a Tosca začala. Bylo to překvapivě dobré představení. První dějství, pojednávající o politickém vězni, který se skrýval na útěku v kostele, bylo velice působivé, a třebaže se sopranistka v titulní roli nemohla rovnat legendární Marii Callasové, zhostila se své role s velkým úspěchem. První dějství skončilo a Decker spolu s celým hledištěm nadšeně tleskal.

V okamžiku, kdy jeho pohled sklouzl směrem k bufetu nalevo od středu hlediště, ztuhl, jak by ho ovanul mrazivý chlad.

"Co se děje?" zeptala se Beth.

Decker neodpověděl. Stále upřeně hleděl směrem k bufetu.

"Co je, Steve?"

Decker cítil zvyšující se tlak za ušima. Konečně odpověděl: "Nic. Proč?"

"Vypadáte, jako byste uviděl přízrak."

"Ne, žádný přízrak, pouze jednoho obchodního partnera, který nedodržel sjednanou smlouvu." Decker se díval na muže, kterého viděl dnes odpoledne na chodníku, když nastupoval s Beth do auta. Měl na sobě obyčejné sportovní sako a díval se směrem k nim. Bylo zjevné, že ho představení nezajímá a že kvůli němu sem nepřišel. Dává pozor, jestli zůstanu na svém místě, nebo vyjdu ven, uvažoval Decker. Zřejmě má miniaturní vysílačku, a jakmile se odsud hnu, dá zprávu svým komplicům venku. "Zapomeňme na něho. Nechci si kazit večer," poznamenal Decker směrem k Beth.

"Pojďme se projít. Nemáte chuť na horkou čokoládu?"

Vyšli ze dveří, prošli okolo balkónu a sestoupili dolů do otevřeného foyeru. Všude okolo nich se procházeli návštěvníci představení. Decker vedl Beth směrem k bufetu na levé straně hlediště a cestou uvažoval, kdo jiný by měl zájem ho sledovat než někdo z jeho bývalého působení.

Muž, kterého si všiml před chvílí, tam už nebyl.

8

Během přestávky se Decker snažil působit uvolněně, a když se vrátili na svá místa, nepozoroval na Beth, že by si jeho nervozity všimla. Jakmile začalo druhé dějství a pozornost Beth se soustředila na Pucciniho hudbu, znovu se jeho myšlenky vrátili k úvahám, co se tu vlastně děje.

Ať však věc probíral z kterékoliv strany, vždy došel k jedinému vysvětlení, které mu dávalo smysl - šéfové ze CIA si stále nemohou vysvětlit jeho náhlou reakci na tu nešťastnou římskou záležitost a chtějí se ujistit, že se nepokouší pomstít se jim tím, že by někomu prodal informace o jemu známých tajných operacích agentury. To si samozřejmě mohou ověřit tak, že budou sledovat, jak pracuje, kolik si vydělává a jestli neutrácí víc peněz, než je úměrné jeho příjmu. No dobře, pomyslel si Decker, něco takového jsem ostatně čekal. Ale logičtější by bylo, kdyby ho začali sledovat hned po příchodu do Santa Fe. Ostatně na to nemuseli vysílat agenty, kteří by mu chodili v patách, kamkoliv se hne, ale stačilo by jim monitorovat jeho transakce obchodníka s realitami, pohyb jeho bankovních účtů, případně jeho aktivity na kapitálovém trhu. Proč ho po víc než roce sledují tak těsně? Proč ho, proboha, špiclují v divadle?

Zíral na scénu, ale byl natolik ponořen do svých úvah, že vůbec nevnímá zádušnou Pucciniho hudbu. O co jim jde? Nedokázal potlačit impuls, který ho nutil otočit hlavu a podívat se směrem k bufetu po levé straně.

Po zádech mu přejelo zamrazení. Ten muž tam stál opět. Ted' už se o smyslu jeho přítomnosti v divadle nedalo pochybovat; opera ho vůbec nezajímala a místo na jevišti upřeně hleděl směrem, kde seděl Decker. Stál přitisknutý k jednomu ze sloupů a zřejmě nepředpokládal, že by ho v jeho zastíněném úkrytu mohl Decker zpozorovat, protože z něho nespustil oči. Zřejmě si neuvědomil, že při občasné rozjasnění scény na něho dopadá rozptýlené světlo.

Co ale tentokrát Deckera znervóznilo víc, bylo, že se objevil další muž. Vynořil se odněkud zezadu, zastavil se u toho prvního a o něčem s ním mluvil. Ted' Decker opravdu zíral, jako by uviděl přízrak. Nejdřív si myslel, že je to jen klamný dojem, vždyť takových mužů ve věku okolo třiceti let, s krátkými blond vlasy, atletickou postavou, býčí šíjí a drsnými hranatými rysy v obličeji běhalo po světě spousta. Decker si vzpomínal na několik kamarádů z univerzitního fotbalového mužstva, kteří -

Blondák tomu druhému něco říkal a rozčileně při tom gestikuloval. Deckerovi se sevřel žaludek. Ted' už si byl naprosto jistý, že jeho počáteční podezření bylo správné. Blondák dole byl ten stejný člověk, který nesl zodpovědnost za smrt

dvaceti tři Američanů v Římě; ten, kvůli kterému Decker opustil zpravodajskou službu. Agent pověřený jeho sledováním byl Brian McKittrick.

"Promiňte," zašeptal Decker Beth, "jenom si odskočím na toaletu." Protáhl se okolo muže a ženy, kteří seděli vedle něho, a vyšel ven.

Jakmile za sebou zavřel dveře, přiskočil k zábradlí balkónu a podíval se dolů na foyer ozářené měsícem, ale nikoho podezřelého tam neviděl. Vrhle se ke schodišti a seběhl dolů směrem k levé straně hlediště, kde naposled viděl ty dva, co ho pozorovali.

Zuřivost, která se ho zmocnila tenkrát v Římě, ho opět ovládla. Toužil chytout toho chlapa pod krkem, praštit s ním o zeď a vytřískat z něho, o co se tu vlastně jedná. Ze sálu se tlumeně ozývala smutná a trýznivá hudba. Decker doufal, že překryje jeho spěšné kroky po betonových stupních schodiště. Najednou si uvědomil, že se musí ovládnout. Zpomalil a opatrně podél zdi minul toaletu. Dostal se k místu, odkud bylo vidět do prostoru bufetu, kde naposled spatřil McKittricka. Tam však už nikdo nebyl. Kam mohli zmizet? Kdyby šli k východu, musel by na ně narazit. Mohli si také sednout na některé z volných míst v hledišti, uvažoval. Nebo ho uslyšeli přicházet a někam se schovali. Ale kam? Na toaletu? Za stánek s občerstvením? Nebo za zeď, která v těchto místech oddělovala hlediště od vnějšího okolí? I přes zvuky hudby, pronikající sem ze sálu, uslyšel Decker hluk na druhé straně zdi, kde byly stromy a park přecházející do volné přírody. Že by ho odtud pozorovali? Poprvé si uvědomil, že by se mohl ocitnout v nebezpečí. Přikrčil se a skryl se za nízkou zdí.

Chvilí uvažoval, že by ji mohl přeskočit a pustit se za nimi, ale pak mu došlo, že by byl v obrovské nevýhodě, protože o něm zřejmě vědí a navíc jsou skryti ve tmě. Jediné, co se dalo dělat, bylo vrátit se k východu z amfiteátru a počkat na ně tam. Nebo že by se pokusili dostat na parkoviště zkratkou přes les? Ale co když ty zvuky pocházely od nějakého zvířete? Anebo nebylo by, ksakru, nejlepší přestat klást otázky sám sobě a položit je někomu, kdo musí o celé věci vědět víc.

9

"Decker? Člověče, víš kolik je hodin?" Jeho bývalý šéf nebyl telefonátem vůbec nadšený. Ostatně jeho hlas prozrazoval, že už zřejmě spal. "Nemůžeš s tím počkat do rána, místo abys -"

"Odpověz mi," trval na svém Decker. Stál u telefonního automatu v rohu opuštěného foyeru. "Proč mě dáváš sledovat?"

"Nevím, o čem mluvíš."

"Proč za mnou tvoji lidé slídí až do divadla!" Decker tiskl sluchátko tak silně, až ho bolely klouby. Hudba pronikající sem ze sálu nabývala na síle.

"Vůbec nevím, o co se jedná, ale ať je to co je, já s tím nemám nic společného." Jeho bývalý šéf se jmenoval Edward. Decker si vybavil třiasedesátiletého muže s ochablou kůží na tvářích, které vždy, když byl pod tlakem, zrudly. "Odkud vlastně voláš?"

"Ty velice dobře víš, kde žiju."

"Pořád v Santa Fe? Poslyš, jestli tě opravdu někdo sleduje-"

"Doufám že mě nechceš přesvědčovat, že se mi to jen zdá?" Přes své rozčilení se Decker snažil mluvit tak, aby to, co říkal, nebylo slyšet na druhém konci foyeru.

"Jsi rozčilený, uklidni se," řekl Edward unaveně. "Je to zřejmě jen rutinní sledování."

"Rutinní?" Decker se rozhlédl po prázdném foyeru, aby se ujistil, že nikdo není poblízku. "Tak ty mi chceš tvrdit, že když na mě pošlete tým v čele s tím blbcem, se kterým jsem pracoval před třinácti měsíci, že se jedná o rutinní sledování?"

"Před třinácti měsíci? Mluvíš o... ?"

"Chceš, abych mluvil do telefonu adresně?" zeptal se Decker. "Řekl jsem ti to tenkrát a řeknu ti to i teď, jestli chceš."

"Takže tebe sleduje muž, se kterým jsi pracoval vloni, než jsi podal rezignaci?"

"Mluvíš, jako by tě to překvapovalo."

"Poslechni, Steve." Edwardův chraptivý hlas zesílil. Zřejmě mluvil těsněji na mikrofon. "Jsi na špatné adrese. Já už tam nejsem."

"Cože?" Teď byl pro změnu překvapen Decker.

"Odešel jsem před šesti měsíci předčasně do výslužby."

Decker cítil, jak mu nad obočím bolestivě pulsuje.

"Měl jsem potíže se srdcem, tak mě šoupli na vedlejší kolej," řekl Edward.

Decker se vyklonil, protože zahlédl na balkóně nějaký pohyb. Někdo tam se tam pohyboval a zastavil se u schodů vedoucích dolů.

"Věr mi, Steve," ozýval se Edwardův hlas z telefonu. "Jestli tě sleduje člověk, se kterým jsi vloni naposledy dělal, nemám nejmenší ponětí, kdo ho na tebe poslal. A taky proč."

"Řekni jim, že chci, aby to zastavili!" Nahoře stála Beth a pozorovala ho se zakaboněnou tváří. Po chvíli si přitáhla pléd a začala sestupovat dolů. Hudba sílila.

"Nemám tam už žádný vliv," pokračoval Edward.

Beth došla dolů a zamířila k němu.

Nechci nic víc, než abys jim to řekl" zasyčel Decker do sluchátka.

V okamžiku, kdy k němu Beth docházela, zavěsil.

"Začala jsem o vás mít strach." Foyerem províval chladný vánek a čechral jí vlasy. Zachvěla se a těsněji si přitáhla pléd. "Když jste se tak dlouho nevracel..."

"Omlouvám se. Musel jsem nutně něco zařídit s jedním svým klientem. Je mi to nepříjemné, že jsem vás nechal samotnou."

Beth se na něho zkoumavě zadívala. Vypadala zmateně.

Podle hlasů, které sem doléhaly, drama na jevišti vrcholilo. Beth se obrátila směrem, odkud přicházela hudba a hlasy zpěváků. "Teď asi Scarpia slibuje Tosce, že pokud se s ním vyspí, nebude její milenec popraven."

Decker se styděl sám před sebou, že Beth lhal. "Neboje to místo, kde Tosca Scarpia zabije," řekl.

"Vrátíme se na zbytek, nebo chcete jít domů?" V jejím hlase byl cítit smutek.

"Domů? Proboha ne! Samozřejmě že se vrátíme."

"Tak dobře," řekla Beth. "Jsem ráda."

Právě když docházeli nahoru, dramatické hlasy zmlkly a do ticha se ozval bouřlivý potlesk. Dveře hlediště se otevřely a první diváci vycházeli na další přestávku.

"Dáte si ještě jednou čokoládu?" zeptal se.

"Abych řekla pravdu, teď bych si spíš dala trochu vína."

"Výborně, tak to si dám s vámi."

10

Prošli zahradní brankou, skrytou ve stínu, a zastavili se před vchodem, kde Beth nechala svítit světlo. Stále se choulila do svého plédu a Decker si nebyl jistý, jestli je jí opravdu chladno, nebo tím pouze zastírá nervozitu.

"Měl jste pravdu, že tady mohou být i v červenci chladné večery." Zhluboka se nadechla. "A jak ten vzduch voní, jakoby nějakými bylinami."

"Zřejmě cítíte aroma chamisy. Jsou to keře příbuzné pelyňku a máte jich tu okolo cestičky plno."

Beth přikývla a teď už Decker nepochyboval, že je nervózní. "Asi ano." Rozpačitě k němu natáhla ruku. "Děkuji vám za krásný večer."

"Krásným jste ho udělala vy. Ještě jednou se omlouvám, že jsem vás nechal samotnou."

Pokrčila rameny. "Ale já se nezlobím. Opravdu. Jsem na to zvyklá, přesně tak to dělal můj manžel. Nebylo snad návštěvy divadla nebo večírku, aby odtud nevyřizoval nějaké obchodní záležitosti."

"Takže jsem vám připomněl smutné vzpomínky."

"S tím se netrapte, to není vaše vina." Sklopila hlavu, ale pak se mu podívala odhodlaně do očí. "Víte, ty poslední dny, včerejší adnešní večer... bylo to poprvé od Rayovy smrti..., chvíli zaváhala "... kdy jsem byla ve společnosti s jiným mužem."

"Chápu."

"Pořád jsem si nebyla jistá, jestli to někdy dokážu překonat," řekla. "Není to jednoduché jít s někým na schůzku po deseti letech manželství. A navíc..., znovu zaváhala,,, měla jsem strach, že jsem vlastně Rayovi nevěrná."

"I když už nežije?"

Přikývla.

"Pořád se ještě považujete za jeho ženu."

"Přesně tak."

"A jak se cítíte teď?"

"Myslíte kromě toho, že si připadám jako vyplašená šestnáctiletá holka, která neví, jak se rozloučit po první schůzce?" řekla se smíchem. "Myslím že..." Náhle zvažněla. "Je to složité."

"To věřím"

"Ale jsem moc ráda, že jsem to udělala." Zhluboka se nadechla. "Opravdu. Ještě jednou děkuji za krásný večer."

Bylo zřejmé, že se jí ulevilo. "Ale pořád ještě nemám dost odvahy, abych vás pozvala dál."

Decker se zasmál. "Takže se budu těšit, až tu odvalu získáte."

"Třeba brzy," řekla.

"Brzy," opakoval. Věděl, že Beth potřebuje čas, aby si všechno srovnala v hlavě.

Vytáhla z kabelky klíč a strčila ho do zámku. Nočním tichem se neslo vytí kojotů. "Dobrou noc."

"Dobrou noc."

11

Cestou ke svému domu zkoumal setmělou ulici, jestli ho někdo nesleduje. Nic podezřelého nezaznamenal. Stejně tomu bylo i v následujících dnech. Zdálo se, jako by McKittrick se svými lidmi zmizel z města. Třeba to je tím, že Edward předal jeho vzkaz a sledování bylo odvoláno, uklidňoval se. Třeba.

1

Zdalo se, že v jejich vztahu nedochází k žádným převratným změnám, při zpětném pohledu však Decker musel uznat, že je to tím, že si ty změny ani nestačí uvědomovat. V následujících dnech se s Beth vídával poměrně často. Radil jí, kde se nejlépe nakupují potraviny, kde je nejbližší pošta nebo v kterých čtvrtích se nacházejí obchody, jejichž ceny nejsou předraženy turistickými přírážkami jako v centru města.

Jednou ji vzal na pěší výlet do Atalayských hor; dokonce se jim podařilo dojít až na jejich nejvyšší vrchol. Ten tříhodinový výstup byl to pro ni dokonalým testem fyzické kondice, protože stále ještě nebyla plně aklimatizovaná na zdejší nadmořskou výšku. Také ji vzal na bleší trh, který probíhal o víkendových dnech na louce pod amfiteátre opery. Navštívili spolu Bandelierský národní památník, kde si prohlédli zbytky zřícených staveb starého indiánského osídlení. Občas si zahráli tenis v Sangre de Cristo Racquet Clubu, a když dostali chuť vystřídat místní jídlo něčím jiným, zašli si k Harrymu na krocaní sekanou nebo se vzájemně navštěvovali a grilovali si kuře na otevřeném ohništi venku na zahradě. Jindy zase spolu zašli do kina nebo si sednout do kavárny, navštívili indiánský trh a aukci ve Wheelwright muzeu, které bylo jen čtvrt hodinky pěšky od Camino Lindo. I na koňské dostihy do Pojoaque Puebla se byli podívat.

V úterý 1. září v jedenáct hodin dopoledne se Beth setkala s Deckerem na úřadu státního notářství v Santa Fe, oba podepsali kupní smlouvu, Decker převzal šek a Beth se stala právoplatnou majitelkou domu.

2

"Neoslavíme to spolu," zeptala se, když vyšli z úřadu.

"Asi mě nebudeš mít ráda, ale mám sjednaných několik schůzek, které musím v každém případě dodržet."

"Nemyslím hned teď." Beth do něho šťouchla loktem. "Nechci tě omezovat ve tvé profesi. Myslela jsem třeba večer. Už se mi přejídá to věčné dietní kuřecí maso - co tak jednou zhřešit a ugrilovat si pořádný šťavnatý biftek s kostí. Upekla bych brambory a udělala salát."

"To chceš opravdu zůstat v tak slavný den doma?"

"Tohle bude můj první večer v Santa Fe, který budu vychutnávat jako majitelka domu. Mám chuť zůstat na zahradě a obdivovat poklad, který jsem koupila."

"Tak dobře. A já přinesu červené víno."

"A šampaňské," dodala Beth. "Cítím, že bych měla rozbít láhev šampaňského o přední bránu - něco jako když se křtí loď."

"A bude na to Dóm Pérignon dost dobrý?"

3

Decker přijel přesně v šest večer, jak se s Beth dohodli. Na příjezdové cestě k domu stálo neznámé auto; nemělo žádné firemní označení, takže muselo jít o soukromý vůz. Decker chvíli uvažoval, kdo by mohl být v tuto hodinu u Beth na návštěvě, ale pak zaparkoval hned vedle. Když vystoupil, všiml si, že uvnitř chevroleto Cavalier je na pravém předním sedadle reklamní skládačka půjčovny aut Avis. Právě když se blížil ke vchodu do domu, krásné dveře zdobené řezbami se otevřely a na prahu se objevila Beth s nějakým mužem.

Byl to štíhlý, středně vysoký padesátník - alespoň tak vypadal - s jemnými rysy ve tváři a mírně prokvétajícími vlasy. Měl na sobě modrý oblek decentního střihu a bílou košili, která zdůrazňovala bledost jeho pleti. Nevypadal však na nemocného člověka; jeho světlá pleť a nakonec i oblek naznačovaly pouze to, že není místní. Za ten rok a několik měsíců, co Decker žil v Santa Fe, viděl stěží víc než tucet mužů v obleku, přičemž polovinu z nich tvořili obchodníci, kteří sem přijeli odjinud.

Muž říkal Beth něco o jakési ceně, ale jakmile uviděl Deckera, zarazil se uprostřed věty a v údivu po vy táhl obočí.

"Steve." Beth políbila Deckera bez okolků na tvář. "To je Dálek Hawkins, nákupčí galerie, která prodává mé obrazy v New Yorku. Dálek, to je můj přítel Steve Decker, víš, jak jsem ti o něm vypravovala."

Hawkins se usmál a podal Deckerovi ruku. "Jak se daří? Podle toho, co jsem od Beth slyšel, by si tu bez vás neporadila."

"Jestli o mně skutečně mluvila dobře, pak se skoro vznáším."

Hawkins se zasmál a potřásl mu rukou.

"Dálek tu měl být už včera, ale kvůli jednomu obchodu se zdržel v New Yorku," vysvětlovala Beth. "Zapomněla jsem ti o něm říct, protože jsem měla plnou hlavu té kupě domu."

"Nikdy jsem v Santa Fe nebyl," řekl Hawkins, "ale moje dojmy předčily to, co jsem o městě slyšel. Při cestě z Albuquerque jsem sledoval víc okolní krajinu než silnici. A ty hory - to je úžasné. Jak mění barvy podle polohy slunce."

"Beth doslova zářila. Dálek mi přivezl dobré zprávy. Podařilo se mu prodat tři moje obrazy."

"A to ještě jednomu kupci," dodal Hawkins. "Je Bethinými pracemi doslova nadšen a vyhradil si právo vidět jako první všechny její další obrazy."

"Dálek, musíš Stevevi říct, že jenom za to zaplatil pět tisíc," řekla Beth vzrušeně. "A hádej, kolik dal za ty tři obrazy rovných sto tisíc."

"Sto tisíc?" nemohl uvěřit Decker. "Ale to je fantastické!" Impulsivně Beth objal. Její oči zářily štěstím. "Dnes mám opravdu co slavit. Nejdříve dům a potom tohle." Samou radostí oplátila Deckerovi jeho objetí. Hawkins se rozpačitě usmíval, zřejmě cítil, že v tuto chvíli je tu navíc, "No," lehce zakašlal, "budu už muset jít, Beth. Uvidíme se tedy zítra ráno v devět."
"Ano. U Pasquala na snídani. Nezapomněl jsi, jak to najdeš?"
"I kdybych zapomněl, zeptám se někoho v hotelu."
"Potom tě vezmu na prohlídku místních galerií," řekla Beth. "Vezmi si pohodlné boty -jsou jich tady téměř dvě stovky." Decker cítil, že by mu měl nabídnout, aby zůstal. "Nechcete s námi posedět u ohně a zůstat na večer?"
Hawkins významně povytáhl obočí. "Bohužel už opravdu musím jít, mám smlouvanou nějakou schůzku."
"Doprovodím tě k autu," řekla Beth.
Zatímco Beth ještě něco domlouvala s Hawkinsem cestou k autu, Decker čekal mezi sloupy vstupního portálu. Hawkins mu ještě pokynul, pak nastoupil a odjel.
Když se Beth vracela, několikrát si poskočila jako školačka, která nese domů samé jedničky. "Je v tom to, co si myslím?" ukázala na papírovou tašku, kterou držel Decker v náruči.
"Červené víno a Dóm Pérignon. Šampaňské se chladilo celé odpoledne."
"Už se nemohu dočkat."

4

"Chceš se na něco podívat? Mám pro tebe překvapení." Beth krčila nos, jak ji šimraly bublinky ze šampaňského. "Takže to ještě není všechno? Ty máš dnes opravdu skvělý den."
"Snad, ale s tímhle posledním Číslem programu jsem trochu nervózní. Nevím, jak se ti bude líbit."
Decker se zatvářil zmateně; neměl tušení, co na něho Beth chystá. "A z Čeho jsi nervózní?"
"Je to velmi osobní věc."
Ted už z toho Decker nebyl chytrý vůbec. "Jestli ses rozhodla..."
Beth přikývla. "Rozhodla. Pojď za mnou."
Zamířila přes obývací pokoj na chodbu s proskleným stropem a vedla ho dál přes prádelnu k dalším dveřím. Ty byly zavřené. Přestože byl Decker u Beth na návštěvě víckrát, sem ho ještě nikdy nezavedla.
I teď se zdálo, jako by stále ještě váhala. Pak se ale odhodlaně zahleděla do jeho světle modrých očí, zhluboka se nadechla a řekla: "Tady je to."
První, co si Decker uvědomil, když otevřela dveře, byl dojem záplavy barev. Jako by se před ním rozevřela zářivá duha se svými nespočetnými odstíny červené, zelené, modré a žluté. Teprve v dalších okamžicích začal vnímat obrazy nejrůznějších velikostí, které se překrývaly, splývaly jeden s druhým a kombinovaly s takovou harmonií, jako by vznikly v jednom jediném okamžiku uvolnění tvořivé energie.
Decker byl ohromen a chvíli jen stál a nezmohl se na jediné slovo.
Beth ho s napětím pozorovala. "Co si o tom myslíš?"
"Myslet není to správné slovo. Zeptej se mě, co cítím, a já ti jen řeknu, že jsem ohromen."
"Opravdu?"
"Jsou krásné." Decker postoupil o pár kroků dopředu a prohlížel si jeden obraz po druhém. Bylo jich tolik, že vyplňovaly téměř celý prostor místnosti; některé byly vystaveny na malířských stojanech, některé zase pověšené na zdi a další pak pod nimi na zemi opřené o všechno, o co se daly opřít. "To je úžasné, Beth," řekl po chvíli a z jeho hlasu bylo cítit, že to myslí naprosto upřímně.
"Jsem moc ráda, že se ti líbí," řekla s úlevou.
"Ale kdy jsi je všechny namalovala? Vždy jich je," - Decker rychle počítal, "víc než deset. A všechny odsud, z Nového Mexika."
"Od chvíle, kdy jsem se sem nastěhovala, jsem pracovala každý den - samozřejmě pokud jsem nebyla někde s tebou."
"Ale jak to, že jsi mně o tom neřekla ani slovo."
"Byla jsem hrozně nervózní. Co kdyby se ti nelíbily? Co kdybys řekl, že jsou stejné, jako ty, co prodávají na každém rohu turistům místní malíři?"
"Ale přece víš, že nejsou stejné." Decker znovu přecházel od jednoho obrazu ke druhému a obdivoval je. Jeden ho zaujal obzvlášť. Zobrazoval vyschlé řečiště klikatící se divokou květenou s pokroucenými borovicemi na březích. Byl to prostý motiv, který výstižně a neokázale zachycoval krásu zdejší přírody, ale Decker měl pocit, jako by pod povrchem jeho barev bylo obsaženo ještě něco víc, co se dalo těžko vyjádřit slovy.
"Jak na tebe působí?" zeptala se Beth.
"Obávám se, že se mnohem radši na obrazy dívám, než o nich mluvím."
"Já nemyslím žádné intelektuální řeči. Chtěla bych vědět, co tě upoutalo při prvním pohledu. Co v těch obrazech dominuje?"
"Ty červené luční květiny."
"Ano," souhlasila Beth. "Zaujaly mě v tom okamžiku, kdy jsem se dověděla, že se jim říká 'indiánské štětce'."
"A víš, že opravdu vypadají jako malířské štětce?" poznamenal Decker. "Vysoké tenké stopky s červenou chocholkou na vrcholu. Obdivuj u, jakou technikou jsi je dokázala zachytit. Trochu mi to připomíná impresionismus - Cézanna nebo Moneta."
"Však také tyto malíře mám moc ráda. A to ani nemluvím o Renoirovi, Degasovi a zvláště o van Goghovi," řekla Beth.

"Nikdo nedovedl tak vystihnout sluneční světlo jako van Gong, takže jsem si dovolila použít právě jeho techniky, abych se pokusila vystihnout jedinečnost zdejších světelných podmínek."

"Země tančícího slunce."

"To jsi vystihl dokonale. Ale nejde jen o světlo a barvy. Když se podíváš pozorněji, uvidíš, že v té krajině jsou skryté symboly."

"Hmm, skutečně..."

"Kruhy, vlny, paprskovité hvězdice - symboly, které používaly Navajové a další jihozápadní indiánské kmeny k vyjádření přírody. To všechno jsem dělala se záměrem, aby si vnímavý divák uvědomil, že za prostým vyschlým řečištěm, rozkvetlou loukou a stromy se skrývá složitá a mnohotvárná podstata přírody."

"Už při prvním pohledu jsem cítil, že v tom obraze je něco víc než pouhá kopie přírody, ale nevěděl jsem co. Krásné a působivé."

"Byla jsem tak nervózní, jestli se ti budou mé obrazy líbit."

"A co o nich soudí tvůj obchodní agent?"

"Dále? Vůbec nepochyboval, že o ně bude zájem."

"Takže, to je hlavní. Na mém mínění přece nezáleží."

"Záleží, a moc. Věř mi."

Decker se na ni dlouze zadíval. Cítil, jak mu prudce stoupá puls, ale nedovedl se ovládnout. "Jsi krásná... krásnější než tvé obrazy."

Vyděšeně zamrkala. "Cože?"

"Od prvního okamžiku, kdy jsem tě uviděl, nemyslím na nic jiného než na tebe."

Opálená Bethina tvář zbledla.

"Vím, že jsem se teď dopustil té největší chyby ve svém životě," pokračoval přiskrceným hlasem Decker. "Vím, že se potřebuješ cítit volná, že potřebuješ prostor pro svou fantazii... Asi se mnou teď skončíš, ale já to musím říct - miluju tě Beth."

5

Dívala se něho a on měl pocit, že je to nejdelší chvíle jeho života.

Teď jsi to všechno zničil, pomyslel si. Proč jsi, proboha, nebyl zticha?

Její pohled se na něho upíral s intenzitou poledního slunce.

"Vím, vybral jsem si špatný okamžik."

Beth neodpověděla.

"Nemohli bychom to vrátit?" řekl. "Nemohli bychom se chovat, jako by se to nikdy nestalo?"

"Některé věci se nedají vrátit."

"Toho jsem se bál."

"A to, co se stalo, se opravdu stalo."

"Já vím."

"Budeš toho litovat," řekla Beth.

"Chceš, abych odešel?"

"Panebože, ne! Chci, abys mě políbil."

V příštím okamžiku si Decker uvědomil, že ji svírá okolo ramen a chvěje se pod dotykem jejího objetí. Zprvu byla její ústa zavřená, ale pak rty změkly a otevřely se. Její jazyk našel váhavě cestu do jeho úst a Deckerem projela prudká vlna vzrušení. Jejich polibek se prodlužoval a jeho vášnivost se stupňovala. Decker cítil, že není schopen se dál ovládat. Srdce mu divoce bušilo, a když přešel rukama po jejích bocích, celý se nekontrolovatelně chvěl. Přesunul své polibky na její krk a ucítil omamnou směs vůní jemného mýdla, soli a pižma, vůni země a slunce a oblohy - všeho toho, co teď vnímaly jeho smysly a co v něm vyvolávalo pocity závratě. Třesoucí se rukou rozeplnul knoflíčky její blůzky a sjel dlaněmi pod jemné tkanivo podprsenky. Ucítil teplá a měkká ňadra. Jejich hroty pod jeho doteky tuhly a zvětšovaly se. Cítil, že se pod ním podlamují nohy. Klesl na kolena a líbal hedvábnou kůži jejího břicha. Její tělo se chvělo. Po chvíli i ona klesla a stáhla ho s sebou na zem. Znovu se sevrhli v objetí a jejich ústa se spojila k ještě vášnivějšímu polibku než předtím. Deckerovi se zdálo, že se vznáší v beztížném prostoru; jako by nějakým zázrakem vystoupil ze svého těla, ale současně si ho stále uvědomoval. Své tělo i tělo Beth. Přál si, aby se zastavil čas a jejich objetí nikdy neskončilo. Přál si, aby se jí mohl dotýkat víc a víc, aby ji měl celou jen pro sebe. V návalu prudké vášně se navzájem chvějícíma rukama svlékli. Když do ní vstoupil, slabě vykřikla. Věděl, že teď už by si bez ní svůj život nedovedl představit. Chtěl být druhou polovinou jejího těla, být s ní navždy spojen tak těsně jako teď. Když dospěli k vrcholu, ovládl ho na okamžik pocit, že jeho tělo je jedno velké srdce, které se divoce vzpíná a vybuchuje.

6

Otevřel oči a uviděl podélné a příčné trámy stropu. Oknem vstupovalo do místnosti načervenalé světlo zapadajícího slunce. Beth ležela tiše vedle něho a on si uvědomil, že od chvíle jejich společného vyvrcholení před několika minutami ještě neřekla ani slovo. Když se její mlčení protahovalo dál, začal být neklidný. Obával se, že si teprve teď začíná uvědomovat pocit provinění vůči památce svého zesnulého manžela a že se trápí a lituje, čeho se dopustila. Najednou se však pohnula, otočila se k němu a dotkla se jeho tváře.

Takže je snad všechno v pořádku, uklidňoval se. Beth se nahá zvedla a posadila. Její ňadra byla pevná a Decker si

připomněl vzrušující tuhost jejich bradavek.

Podívala se na cihlovou podlahu, na které se milovali. Stále ještě byli v místnosti, kde měla uložené obrazy, a jejich nepohodlné milostné lože obklopovala nádherná paleta barev. "Vášen je nádherná věc, ale někdy to potom bolí." Znovu se podívala na podlahu a zaskučela. "Ty cihly. Vsadím se, že mám na zádech vyznačené odřeniny od obratlů."

"A co mám říkat já. Podívej se na moje lokty a kolena," stěžoval si Decker.

"Představ si," uvažovala Beth. "Kdybychom byli ještě o trochu divočejší, mohli jsme skončit na pohotovosti."

Decker se začal smát. Smál se, až se mu koulely slzy z očí.

I Beth se dala strhnout smíchem, tím uvolňujícím projevem radosti. Naklonila se k němu a znovu ho políbila, tentokrát to však byl polibek něžného citu a lásky. Dotkla se konečky prstů jeho tváře. "To, co jsi řekl předtím... Myslel jsi to vážně?"

"Naprosto a úplně vážně. Miluju tě. Miluju. Miluju. To se vlastně ani nedá slovy vyjádřit. Je to tak silný pocit, že se mi zdá, jako bych teprve teď začínal žít."

"Neřekl jsi mi, že jsi básník."

"Ještě je toho dost, co o mně nevíš."

"Však se už nemohu dočkat, až se to všechno dovím." Beth ho ještě jednou políbila a vstala.

Decker cítil, jak se mu znovu rozbušilo srdce, když obdivoval její nahotu. Těšilo ho, že se před ním cítí tak uvolněná a bez zábran. Stála před ním s jednou nohou mírně vpředu, ruce volně svěšené podél boků, přirozeně, bez jakékoliv známky rozpaků a studu. Ploché břicho s mělkou prohlubní pupku ústilo do trojúhelníku tmavých a jemných chloupků. Pevné, ale přitom měkké obrysy její postavy připomněly Deckerovi smyslnost a krásu, s jakou dokázali řečtí sochaři ve starověku vymodelovat nahou ženu.

"Co to máš tady na levé straně?" zeptala se ho najednou.

"Kde na levé straně?"

"Tady."

Podíval se, kam ukazovala. Svrasklá jizva se zoubkovaným okrajem měla velikost špičky prstu. "Aha, to je -"

"A tady na pravém stehně máš něco podobného." Beth si klekla a zkoumavě si obě jizvy prohlížela. "Skoro bych řekla, že to vypadá jako -"

Decker nevěděl, jak se tomuto tématu vyhnout. "Jsou to jizvy po kulkách," přiznal neochotně.

"Jizvy po kulkách? Jak si k nim, proboha, přišel."

"Prostě jsem včas nezalehl."

"O čem to mluvíš?"

"Byl jsem u armádních jezdců a účastnil jsem se invaze na Grenadu v osmdesátém třetím." Stydl se, že jí musí opět lhát. "Dostali jsme se do palby a já jsem sebou dost rychle nepraštil o zem."

"A dostal jsi vyznamenání?"

"Za co?" zasmál se Decker. "Za blbost? Za tu se metály nedávají."

"Ale muselo to bolet, ne?"

"No, nebylo to nic hrozného."

"Mohu se jich dotknout?"

"Jestli ti to udělá radost."

Jemně se dotkla prstem důlku na boku a potom i toho na stehně. "Opravdu to nebolí?"

"Někdy trochu. Zvláště v zimních nocích, když je vlhké počasí."

"Až tě to zase bude bolet, tak mi řekni. Vím, co udělat, aby to přestalo." Beth se sklonila a obou jizev se jemně dotkla rty. Decker cítil, jak se přitom její ňadra otřela o jeho břicho a stehna. "Jak to funguje?" zeptala se.

"Perfektně. Škoda že tenkrát v tom vojenském špitále se ke mně sestry neměly jako ty."

"To by ses zase vůbec nevyspal." Beth se k němu přitulila.

"Spaní není všechno," řekl a objal ji jednou rukou okolo ramen.

Byla k němu přitisknutá a on s rozkoší vnímal její teplo. Leželi vedle sebe několik minut, aniž se kdokoliv z nich pohnul. Načervenalé světlo pronikající dovnitř oknem potmělo.

"Myslím, že je čas dát si sprchu," řekla nakonec Beth. "Můžeš použít tu, co je vedle pokoje pro hosty, nebo..."

"Nebo?"

"Nebo se můžeme osprchovat spolu."

V zářivě bílé prostorné koupelně byly dvě sprchové kabinky a vykachličkovaná lavice. Po tom, co jeden druhého namydli, vydrhli houbou a osprchovali, po polibku, něžných dotecích, hlazení a laskání klesli na lavici a jejich mokrá, touhou rozechvělá těla skončila v novém milostném spojení.

Byl to nejkrásnější večer v Deckerově životě. Ještě nikdy nepocítil tak mocnou sílu fyzické vášně a zároveň tak něžný cit, úctu a skoro až bázeň k osobě, se kterou tu vášně sdílel. Po tom druhém milování, když konečně vyšli z koupelny a oblékli se, si začal uvědomovat další, jemu dosud neznámý pocit - pocit naplněnosti života, který vyplýval z vědomí, že už není sám, že k němu někdo patří a on je součástí života někoho jiného. Bylo to, jako by se jim podařilo vytvořit z jejich oddělených fyzických životů jedinou nehmotnou, téměř mystickou jednotu. Když byli vedle sebe, měl pocit, jako by Beth byla součástí jeho těla a on s ní zase sdílel to její. Ani se jí nemusel dotýkat, stačilo pouze ji vnímat pohledem. Seděli potom venku u ohně a opékali na rožni kusy masa. Decker usrkl červeného vína a zaklonil hlavu. Díval se na hvězdy, které se začaly objevovat na ztemnělé obloze, a pomyslel si, že se jejich svit nápadně podobá jiskřičkám v

Bethiných očích. Pohlédl dolů, kde se za zalesněným svahem začala rozsvěcet světlá Santa Fe. S pocitem spokojenosti, jakou nikdy předtím nepoznal, pozoroval její postavu, míhající se v otevřených dveřích kuchyně. Připravovala salát a zpívala si při tom.

Nejednou se otočila, jako by jeho pohled cítila. "Na co se díváš?"

"Na tebe."

Šťastně se usmála.

"Miluju tě," řekl znovu. Už poněkolikáté.

Beth vyšla ven, sehnula se nad ním a políbila ho. Zdálo se mu, že na něho z jejích úst přeskočily žhavé jiskry. "Jsi tím nejdůležitějším člověkem v mém životě," řekla.

V tom okamžiku Decker nepochyboval, že prázdnota, kterou ve svém životě tak dlouho pocíťoval, byla konečně vyplněna. V myšlenkách se vrátil o rok a čtvrt zpět do Říma ke svým čtyřicátým narozeninám. Tam si poprvé zcela jasně uvědomil citové vakuum, které ho obklopovalo. Toužil po ženě, po rodině, a nyní se zdálo, že nic nebrání, aby se mu to vše splnilo.

8

"Obávám se, že budu muset na několik dní odjet," řekla Beth, právě když projížděli serpentínami úzké Táno Road severně od města.

Překvapeně se na ni podíval. Byl pátek 9. září, konec turistické sezóny a první den fiesty, ale oni si spíš uvědomovali, že je to osmý den jejich mileneckého vztahu. "A co tak náhle? Vůbec ses nezmínila, že bys měla někam jet."

"Náhle? Je a není to náhle," řekla a dívala se přitom na sluncem zalité kopce, zvedající se směrem k pohoří Jemez na západě. "Když si uvědomím, že budu muset odjet už pozítří, pak máš pravdu, že je to náhle. Ale jednou jsem se k tomu odhodlat musela. Potřebuju se vrátit do Westchesteru, mám tam schůzku s právníky - to je ten důvod. Jedná se o vyřízení pozůstalosti po manželovi."

Zmínka o jejím zemřelém manželovi vyvolala v Deckerovi neklid. Vyhýbal se tomu tématu jak jen mohl, protože se bál, že se Beth vrátí výčitky, které by je mohly rozdělit. Současně však vyčítal sám sobě, že žárlí na mrtvého muže.

"Na několik dní? A kdy tedy očekáváš, že se vrátíš?" zeptal se.

"Ještě přesně nevím. Možná se tam budu muset zdržet celý týden. Jde o jednu nepříjemnou věc - manžel měl společníky, kteří teď dělají problémy ohledně uznání jeho podílu na jejich podnikání."

"Chápu," řekl Decker a potlačil chuť zeptat se jí na další podrobnosti. Kdyby mu chtěla říct víc, asi by to udělala sama. V žádném případě v ní nechtěl vyvolat pocit, že ji nutí, aby se mu svěřovala se všemi svými záležitostmi. Jeli právě na večírek pořádaný jedním filmovým producentem, který byl Deckerovým klientem, a Beth zřejmě neměla chuť kazit večer líčením právních sporů okolo dědictví. Tak proč ji do toho nutit?

"Budeš mi tu chybět."

"Ty mně také," řekla Beth. "Bude to dlouhý týden."

9

"... vždyt' zemřel tak mladý," zaslechl útržek rozhovoru několika žen za sebou, když usrkával margaritas a poslouchal trio hudebníků, kteří hráli v rohu místnosti. Klavírista s motýlkem hrál výborně směs Manciniho melodií, zvláště "Měsíční řeku."

"Ano, na tuberkulózu," řekla jiná žena. "Bylo mu teprve dvacet pět, přitom začal psát teprve v jednadvaceti. Je neuvěřitelné, co všechno dokázal za tak krátký čas."

Decker se nenápadně otočil a dělal, že někoho hledá mezi dvěma stovkami přítomných, kteří byli na fiestu pozváni.

Zatímco obsluha roznášela aperitiv a předkrm, hosté přecházeli z jedné místnosti do druhé a obdivovali přepychově vybavený dům. Byla zde spousta známých a slavných lidí, ale Decker měl oči jen pro jednu ženu - pro Beth.

Když se s ní seznámil, oblékala se tak, jak byla zvyklá z dřívější doby, to znamená ve východním stylu. To se teď postupně měnilo a dnes byla oblečená podle jihozápadní módy s prvky španělského vlivu. Tmavomodrý samet sukně a kabátka se znamenitě doplňoval s jejím bledě modrými očima a kaštanovými vlasy staženými do ohonu. Seděla s několika ženami u stolku a pila kávu. Vypadala přirozeně a spokojeně, jako by v Santa Fe žila nejméně dvacet let.

"Musím se přiznat, že jsem od něho od univerzitních let nic nečetla," řekla jedna z žen.

"To jste nikdy nepocítila chuť přečíst si něco z poezie?" zeptala se druhá.

"Ale proč zrovna Keatse?" ozvala se třetí.

Decker zpozorněl. Až do této chvíle neměl ponětí, o jakém spisovateli ženy diskutují, teď však v něm Keatsovo jméno okamžitě vyvolalo složitý sled asociací, které ho přenesly zpátky do Říma. Znovu si živě představil, jak sleduje Briana McKittricka dolů ze Španělských schodů a potom okolo domu, v němž Keats zemřel.

"Vzpomínám si, že jsem se na střední škole v St. Johnu přihlásila do kursu 'Velcí romantičtí básníci'," řekla čtvrtá žena.

"Ach," ozvala se druhá, "vsadila bych se, že vím, které slovo z toho názvu na vás zapůsobilo."

"Ne, nebylo to to, co máte na mysli," řekla čtvrtá žena. "Nebylo to kvůli romantice. Keats sice psal o lásce, o vztahu mezi mužem a ženou, ale ..."

Decker přestal vnímat, co žena říká. Neustálé opakování Keatsova jména mu připomnělo nejen McKittricka, ale i dvacet tři mrtvých amerických turistů. Mrzelo ho, že jméno básníka, které bylo synonymem krásy a pravdy, vyvolávalo v jeho

mysli představu kruté scény plné roztrhaných lidských těl.

"Psal především o citu," pokračovala čtvrtá žena. "O kráse, která je pociťována jako vášně. O... ale to je těžké vyjádřit." Deckerovi se vybavily ponuré Keatsovy verše: Ve tmě jsem naslouchal; a jako už mnohokrát byl jsem zpola zamilovaný do pokojné uklidňující Smrti. Dříve než si stačil uvědomit, co dělá, zapojil se do rozmluvy. "Keats psal o krásných citech, ale on sám je musel pociťovat jako nevýslovnou trýzeň, když uvážíme, že už tenkrát věděl, jaký osud ho čeká." Všechny ženy se na něho překvapeně podívaly - kromě Beth, která k němu už delší dobu upírala kradný pohled plný něžného citu.

"Steve, netuším jsem, že se vyznáte v poezii," řekla čtvrtá žena. "Neříkejte, že když zrovna neprodáváte přepychové vily, jako je třeba tato, čtete si doma romantické básníky."

"Ale ne. To, co vím o Keatsovi, jsou jen chabé zbytky vědomostí ze školních let."

"Teď jste mě ale opravdu zaujal," ozvala se jedna z žen. "Vy tedy také tvrdíte, že když psal Keats své nejkrásnější poemu, bylo mu sotva přes dvacet a umíral na tuberkulózu?"

Decker přikývl a myslel přitom na výstřely v deštivé noci na dvoře jednoho z římských domů.

"Bylo mu dvacet pět," opakovala čtvrtá žena. "A je pohřbený v Benátkách."

"Ne, v Římě," prohlásil Decker.

"Jste si tím jist?"

"Dům, kde zemřel, je blízko Berniniho fontány, když jdete dolů po Španělských schodech, tak hned po pravé straně."

"Říkáte to, jako byste tam byl."

Decker pokrčil rameny.

"Někdy se mi zdá, že jste byl úplně všude," řekla přitažlivá blondýna. "Jednou vás musím přimět, abyste mi vyprávěl všechny ty úžasné zážitky, které jste prožil před tím, než jste přišel sem do Santa Fe."

"Obávám se, že na mém předchozím životě nic fantastického nebylo. Pouze jsem jako obchodník s realitami procestoval spoustu zemí."

Beth, která cítila, že by se Decker rád přesunul jinam, vstala a postavila se vedle něho. "Jestli bude Steve někomu líčit své životní příběhy, pak to budu já."

Decker, vděčný, že mu pomohla dostat se z nepříjemné situace, s ní vyšel na rozlehlé otevřené atrium. V chladném večerním vzduchu se nad jejich hlavami otevřela obloha plná hvězd.

Beth ho objala okolo pasu. Políbil ji na tvář a vychutnával vůni jejího parfému. Cítil, jak se ho zmocňuje příjemné vzrušení.

Vzal ji pod paži a odvedl ji pryč ze světla, dál od davu hostů do stinného místa pod stromy. Teprve tam ji políbil tak, jak toužil. Když ho Beth objala kolem krku a jeho vášnivý polibek opětovala, zdálo se mu, jako by se jim zem pod nohama zavlínala. Její rty byly tak nádherně měkké a vzrušující, že se mu až tajil dech.

"Tak začni - vyprávěj mi ty úžasné zážitky ze svého života?"

"Až někdy jindy." Decker ji políbil na krk a znovu do sebe natáhl její vůni. "Teď právě mám na práci lepší věci." Přesto však nedokázal pustit z hlavy myšlenky na Řím, na McKittricka a na tu deštivou noc. Temná noční můra tehdejších událostí ho stále pronásledovala. Ještě před několika týdny si myslel, že všechno to, co souviselo s McKittrickem, je už definitivně za ním. A teď tu stál a přemýšlel, s jakým posláním se ten floutek objevil v Santa Fe. Jaký má smysl to jeho špiclování?

10

"Tak už ti ji přivezli?"

"Dnes odpoledne. Ani jsem neměl čas ti ji ukázat." Decker odbočil do setmělé Camino Lindo, kam se vraceli z večírku.

"Tak mi ji můžeš ukázat teď?"

"A nejsi už moc unavená?"

"Jestli mě přepadne únava, mohu u tebe zůstat a hned ji vyzkoušet," řekla s potutelným úsměvem.

To "ji" se vztahovalo k posteli, kterou si Decker nechal udělat u místního uměleckého kováře Johna Masseye. Jeho specialitou bylo tvarovat kov do složitých obrazů připomínajících dřevořezby.

"No to je paráda," zahlaholila, když vešli do ložnice. "Nikdy bych neřekla, že se něco takového dá udělat ze železa."

Přejela dlaní po hladkém tmavém povrchu kovu. "A ty figury tady na pelesti u hlavy - vypadají jako něco mezi tradičním navajským zdobením a egyptskými hieroglyfy. Podívej, nohy směřují jedním směrem a hlavy jsou otočené druhým. Nepřipadá ti, jako by ty postavy byly opilé?"

"Vím, že John má smysl pro humor, a také si myslím, že nevycházel z žádných vzorů. To, co dělá, jsou vždy jeho vlastní fantazie."

"Moc se mi to líbí," řekla Beth. "Když se na ty figury podívám, tak se mi chce smát a mám dobrou náladu."

Decker postel obešel a prohlížel šiji ze všech stran.

"I mně se zdá, že to nevypadá špatně," poznamenal s uspokojením.

Beth zkusila, jak pérují matrace. Potom mrkla na Deckera a s významným úsměvem řekla: "Nechceš je vyzkoušet?"

„Že bych se nechal přemluvit?" dělal drahoty Decker. "Ale jestli pod námi praskne, budu chtít po Johnovi peníze zpátky."

Zhasl světlo. Pomalu mezi dlouhými polibky jeden druhého svlékali. Dveře ložnice zůstaly otevřené a dovnitř pronikalo měsíční světlo ze širokých, vysoko umístěných oken v chodbě. V jeho mdlé záři vypadala její hadra jako vytvarovaná za slonoviny. Klečel před ní jako před svou modlou a jeho rty se pomalu přesouvaly dolů.

Zřejmě museli přelézt přes zeď vzadu za domem. Decker věděl přesně, kolik bylo hodin, protože měl staré hodinky s ručičkami, a když je později našel na zemi, zjistil, že se po pádu zastavily sedm minut po třetí hodině ráno. Ležel na posteli, a protože se mu nedařilo usnout, obdivoval Bethinu tvář ozářenou měsíčním světlem. Představoval si, že se už vrátila s Westchesteru a jsou zase spolu. Ze vzdálených zahrad, kde ještě pokračovaly oslavy fiesty, sem doléhaly zvuky kytar a praskajících ohňů. To zase bude zítra těch, kteří prospí s bolavou hlavou celé dopoledne, pomyslel si. A také jejich nedospalých sousedů. Zase bude muset policie řešit spoustu stížností. Kolik je vlastně hodin? Natáhl se a hledal ve tmě pohledem svítící displej na nočním stolku. Neviděl nic. Asi jsme přes budík hodili nějaký kus oblečení, pomyslel si. Natáhl ruku, ale nahmatal samotný budík. Zamračil se. Jak to, že nesvítil? Vzdálené hlasy a praskání ohňů se ozývaly dál, ale hluk zase nebyl tak silný, aby mu zabránil zachytit jiné zvuky - odněkud zblízka se ozývalo skřípání kovu o kov.

Zneklidněl. Posadil se a napjatě poslouchal. Zdálo se, jako by skřipavé zvuky přicházely z chodby nebo spíš ode dveří na jejím konci, které vedly do malého atria s květinami. Skřipavé zvuky neustávaly. Beth se pohnula a on jí rychle zakryl dlaní ústa. V měsíčním světle viděl, jak se na něho v šoku upírají její oči. Protože měla snahu uvolnit si ústa, naklonil se k jejímu levému uchu a zašeptal: "Tiše. Nemluv. Někdo se pokouší vniknout do domu."

Další skřipavé zvuky. "Vstaň a běž do přístěnku. Honem!" Vyděšená a nahá vyklouzla z postele a vrhla se do přístěnku na pravé straně. Byla to poměrně prostorná místnostka bez dveří velikosti 3 x 3,5 m. Nebyla v ní žádná okna, a proto tam byla větší tma než v ložnici.

Decker opatrně otevřel zásuvku nočního stolku a vytáhl pistoli značky Sig-Sauer 928, kterou koupil krátce po svém příjezdu do Santa Fe. Přikrčil se vedle postele a sáhl po telefonu. Ani nemusel přikládat sluchátko k uchu - telefon byl hluchý.

Skřipavé zvuky ustaly. Napětí bylo nesnesitelné. Decker se přesunul do přístěnku a skryl se za nízkým prádelníkem. Beth ve tmě neviděl. Také on byl nahý, a i když se potil, cítil chlad nočního vzduchu. Nechvěl se však zimou, ale stresem. Dveře na konci chodby vrzly a pootevřely se.

Kdo by se sem chtěl vloupat? Zloděj? Asi, kdo jiný? Najednou mu blesklo hlavou - Řím, nevyřízené účty.

Hned po tom, co se otevřely dveře, se ozvalo rytmické pípání detektoru bezpečnostního systému - bylo to krátké upozornění, že se vzápětí naplno rozhouká poplachová siréna. Ta však teď nebyla k ničemu, protože telefonní linka byla přerušena a poplach se tak nemohl přenést do centrály bezpečnostní služby.

Přesně ve chvíli, kdy pípání přešlo v kvílivé houkání, vtrhly do ložnice jakési postavy. Ze tmy vyšlehl oheň a do zvuku sirény zaznělo staccato automatických zbraní. Záblesky výstřelů směřovaly do jednoho místa - do prázdné postele. Dřív než mohli útočníci zjistit svůj omyl, stiskl Decker několikrát spoušť. Dva muži se zapotáceli a zhroutili se k zemi, ale třetímu se podařilo prchnout do chodby. Decker vypálil do tmy několik dalších ran, ale jestli zasáhl cíl, to nevěděl. Čekal. Dlaně i celé tělo měl zaplavené potem. Cítil, jak mu pořád ještě zní v uších ozvěna ohlušujících výstřelů, takže kvílení alarmu bezpečnostního systému ani pořádně nevnímá. Horší však bylo, že nebyl schopen zaznamenat hluk kroků třetího útočníka. Také nevěděl, jestli se útoku účastnili jen ti tři a jestli se mu podařilo dva, které zasáhl, definitivně zlikvidovat. Nemohl si tedy být jistý, že na něho nezahájí palbu, kdyby vyšel z přístěnku.

Úzkostně čekal, až se jeho oči, oslněné záblesky výstřelů, znovu přizpůsobí tmě. Znervózňovalo ho také to, že nevěděl, kde je Beth. Někde tu musela být, ale kde? Nechtěl se rozhlížet okolo sebe, protože upíral pohled do tmy ložnice a chodby, aby mohl zareagovat, kdyby proti němu někdo vyrazil. Najednou si uvědomil, že z přístěnku vedou dveře do prádelny a ten, co unikl, je mohl napadnout zezadu. Panebože!

Bylo mu jasné, že nemá šanci uhlídat situaci z obou směrů. Navíc venku mohli být ještě další útočníci.

Co tak dostat se zadem ven a utéct?

Nesmysl!

Zalil ho studený pot. Uvědomil si, jaká je jejich skutečná situace. Je noc, telefonní spojení je přerušeno a nemají možnost dovolat se pomoci. Jediné, čeho se mohou útočníci obávat, je, že střelba a houkání alarmu vzbudí někoho ze sousedství. Jenže nejbližší dům byl několik set metrů daleko a těžko se dalo předpokládat, že by byl hluk výstřelů slyšet přes tlusté hliněné zdi na tak velkou vzdálenost. A pokud ano, tak by je někdo mohl považovat za praskání ohně.

Další útok nepřišel z prádelny, ale opět z chodby vedoucí od zadních dveří do ložnice. Do zdi za Deckerovými zády se zaryly kulky a okolo začaly létat papírové krabice od bot, kusy rozervaného šatstva, štěpiny dřeva a omítky. Vzduchem se šířil štiplavý pach stělného prachu. Náhle rachot střelby umkl a domem se ozývalo pouze vytrvalé kvílení alarmu bezpečnostního systému. Decker se neodvážil vystřelit směrem, odkud přicházely záblesky, protože útočník pravděpodobně ihned změnil pozici a teď čekal, až mu pro změnu záblesk z Deckerovy pistole prozradí cíl, na který by pak vypálil další dávku.

Téměř vzápětí po tom, co střelba utichla, zaznamenal Decker pohyb v komoře za svými zády. Tmou se mihla nahá Bethina postava. Zнала jeho dům a věděla o dveřích do prádelny. V okamžiku, kdy otvírala dveře, ozvala se další salva výstřelů. Decker měl dojem, že zaslechl její bolestné záupění. Nebyl si tím jistý, protože byl ohlušen rachotem střelby, ale koutkem oka zahlédl, že než zmizela ve tmě prádelny, chytla se za pravé rameno. V prvním okamžiku měl chuť vyrazit za ní, ale naštěstí tomu sebevražednému impulsu nepodleh. Střelec v chodbě zřejmě počítal s tím, že Deckerovi prasknou nervy a odhalí se. Ten se však jen přikrčil za nízký prádelník a čekal, až ztratí trpělivost jeho protivník. Panebože, ať ji nic není, modlil se. Ať její zranění není vážné.

Pořád upíral oči do tmavého obdélníku dveří mezi ložnicí a chodbou. Kdyby se alespoň ten chlap prozradil nějakým neopatrným pohybem... Byla tma a on tenhle dům nemohl znát. Deckerovy uši však byly zalehlé od rachotu střelby a

stejně by nic neslyšel. Vzápětí si uvědomil, že stejně musí být postižen i jeho protivník. Toho by se dalo využít. Rozhlédl se po místnosti. Vedle vysoké skříně stál menší stupňový žebřík, který Decker používal, když potřeboval něco sundat z horních polic. Jeho výška dosahovala tak k ramenům dospělého člověka. Decker sáhl po košili, která visela na věšáku ve skřini, jejíž dveře se po zásazích kulek otevřely. Přetáhl košili přes jeden z nižších stupňů žebříku - doufal, že ve tmě to bude vypadat jako silueta přikrčeného člověka. Potom žebřík postrčil směrem ke dveřím přístěnku a modlil se, aby chlap ve tmě neslyšel skřipavý zvuk kovových noh po podlaze.

Ze tmy vyšlehla série záblesků a výstřely žebřík převrátili na zem. V tom stejném okamžiku Decker několikrát stiskl spoušť. Dávka z automatické zbraně umlkla a něco třesklo o kachličkovou podlahu. Ještě ve světle záblesků vlastních výstřelů Decker uviděl, jak se k zemi hroutí tmavá postava. Ihned po tom, co vystřelil, se vrhl zpět, protože nemohl vědět, jestli ten na druhé straně není schopen střelbu opakovat. Teprve po chvíli, když se nic nedělo, se odvážil vykuknout. Zdálo se mu, že v šeru chodby vidí na zemi jakýsi neurčitý tmavý objekt. Namířil a vystřelil několik ran do těla muže, kterého zasáhl před chvílí. Dalších pár kulek poslal těm dvěma na podlaze v ložnici a rychle se vrhl do tmy prádelny.

Opět byl po sérii ostrých záblesků oslepen, takže se pár vteřin nemohl zorientovat. Zvenku se ozvaly další výstřely a Decker sebou okamžitě hodil na zem. Stačil ještě zahlédnout, jak dovnitř vtrhl obrovský tmavý stín a znovu vystřelil. Decker, ležící na břiše, stiskl bez míření spoušť své pistole.

Vzápětí ucítil, jak mu stéká po tváři cosi horkého. Krev? Bylo to ale příliš horké, téměř vařící - voda z prostřeleného bojleru, uvědomil si. Snažil se nebrat na vědomí bolest způsobenou horkou vodou a prohledával očima tmu v místě, kde se naposledy záblesklo. Zaslechl, jak za ním v panice přerývané dýchá Beth. Najednou ucítil nezaměnitelný pach krve - ne ze tmy vpředu, kde naposledy zahlédl útočnicka, ale z místa za sebou. Z místa, kde musela být Beth. Proboha, ona opravdu krvácí!

Stále ještě se neodvažoval pohnout. Po chvíli, kdy se jeho oči přizpůsobily tmě, rozeznal na podlaze u vnějších dveří prádelny matný obrys ležícího těla. Beth se za jeho zády křečovitě zachvívala. Bleskově počítal, kolikrát vystřelil, a s hrůzou si uvědomil, že mu zřejmě zbývá už jen jediný náboj.

Otočil se a přitiskl prst na Bethina ústa s naléhavou prosbou, aby ještě vydržela v tichosti. Potom se opatrně doplížil po mokré podlaze k tělu ležícímu u dveří. V měsíčním světle, které tam dopadalo ze světlíku, uviděl vedle mrtvolu automatickou pušku.

Decker alespoň doufal, že muž je mrtev. Natáhl ruku a s pistolí připravenou k poslednímu výstřelu mu zkontroloval puls. Trochu se uklidnil, když nic nenahmatl, sáhl mrtvému pod bundu a vytáhl mu z náprsní kapsy pistoli. Ještě sebral ze země automatickou pušku a vrátil se k Beth. Kousek od místa, kde se krčila, byl otvor zakrytý poklopem, kterým se dalo vlézt do nízkého prostoru mezi zemí a základovou deskou domu. Většina staveb v Santa Fe byla postavena tímto způsobem a neměla obvykle žádné zapuštěné základy se sklepy. Některé však měly pod betonovou základovou deskou asi jeden a půl metru vysoký tunel, ve kterém byly uloženy trubky pro přívod plynu a vody. Decker vzal Beth za ruku a snažil se ji přimět, aby sestoupila po dřevěných schodech dolů. Ze tmy táhl vlhký pach a Beth se vzpírala, protože nevěděla, co ji v tom prostoru čeká. Decker ji stiskl ruku, aby ji uklidnil. Po chvíli si zřejmě uvědomila, že ať je tam dole co je, znamená to pro ni úkryt. Rychle zmizela v otvoru a Decker uzavřel poklop.

Neustálé kvílení alarmu bezpečnostního systému mu nesnesitelně drásko už tak vybičované nervy. Opatrně se odplížil do vzdáleného kouta a schoval se za kotel ústředního topení. Odtud měl výhled jak na dveře vedoucí do prádelny zvenku, tak i na vstup z přístěnku vedle ložnice. V levé ruce držel ukořistěnou pistoli, v pravé svoji a navíc měl vedle sebe na zemi připravenou automatickou pušku. Jenom doufal, že v ní ten, co ležel pár metrů od něho mrtvý, nechal nějaké náboje.

Na dalšího útočnicka byl připraven. Ale byla tu jiná okolnost, která ho znepokojovala a vyvolávala v něm krajní napětí. Věděl sice, že jediným klíčem k přežití je trpělivost, ne vylézat z úkrytu a nechat útočníky, ať se odhalí první, přesto však nemohl potlačit zoufalé nutkání nějak průběh věcí urychlit. Představil si, jak se v té špinavé díře musí nahá a zraněná Beth cítit. Strach, pocit klaustrofobie a bolest ze zranění v ní mohly vyvolat šok. Po tom, co jí stiskl ruku, aby ji uklidnil, zůstala na jeho prstech teplá lepkavá tekutina. Krev! Nebylo pochyb, že ji některá z kulek zasáhla.

Nemohu tu sedět a čekat až do rána, uvažoval. Musím pro ni zajistit pomoc. Vylezl opatrně ze svého úkrytu a chtěl se přiblížit ke dveřím. Byl připravený vyrazit ven, ale v okamžiku, kdy se to chystal udělat, ztuhl - na mrtvolu ležící před ním dopadl kužel světla z baterky.

Přitiskl se k vnitřní zdi. Studený pot se na jeho těle mísil s kapkami vody. Soustředil se na východ z prádelny ven a potom nervózně pohlédl ke dveřím do přístěnku ložnice. Proč by se zbytečně prozrazovali světlem z baterky? To nedávalo smysl. Pokud ovšem nešlo o trik, kterým by chtěli odvést jeho pozornost, zatímco by na něho jiný útočník vyrazil z opačného směru od dveří z přístěnku.

Ještě víc ho překvapilo, když se světlo začalo pohybovat pryč směrem k hlavnímu vchodu do domu. Tak z toho už nebyl chytrý vůbec. Leda že by... Netroufal si uvěřit myšlence, která ho napadla. Možná opravdu někdo ze sousedství zaslechl střelbu a nepovažoval ji za praskání polen v ohni. Možná zvedl telefon a zavolal 911. V tom případě by to světlo... mohlo pocházet od policejní hlídky. Také chování toho s baterkou tomu odpovídalo. Když osamocený policista objevil mrtvolu, došlo mu, že se tu stalo něco vážného, a vrátil se k autu přivolat pomoc.

Deckerův už tak vysoký tep se vzrušením ještě zrychlil. Pokud je to tak, jak si myslel, pak nemělo smysl zbytečně riskovat a vystavovat se nebezpečí. Ale Beth byla zraněná a nejistota, jak je její zranění vážné, ho přiváděla k šílenství. Jestliže bude váhat, mohla by v té špinavé díře vykrvácet. Musí za každou cenu něco udělat!

"Počkejte!" vykřikl do tmy. "Jsem tady v prádelně! Potřebuji pomoc!"

Světlo se zastavilo a obrátilo se zpět ke vchodu do prádelny. Decker se okamžitě rozhodl, že musí podniknout další riziko; uvědomil si, že má stále zalehlé uši a mohl přeslechnout, jestli na něho policista něco volal. Pokud byl ten člověk

venku opravdu policista a pokud by nedostal na svou otázku logickou odpověď, mohlo by to v něm vzbudit podezření, že ho někdo chce vlákat do léčky a umlčet.

"Jsem majitel domu!" vykřikl Decker. "Byl jsem přepaden! Nevím, kdo jste! Bojím se vyjít ven!"

Kužel světla zhasl.

"Neslyším vás! Mám uši zalehlé od střelby!" vykřikl znovu Decker. "Jestli jste policista, vhodte dovnitř váš odznak, abych měl jistotu!"

Decker čekal a nervózně těkal pohledem mezi venkovními dveřmi a těmi na druhé straně z přístěnku. Uvědomil si, že se vystavil případnému útoku zevnitř domu. Jenže to riziko musel podstoupit. Beth potřebovala pomoc.

"Prosím vás!" vykřikl znovu. "Jestli jste policista, vhodte dovnitř policejní odznak!"

Vedle gangsterovy mrtvolky dopadlo pouzdro s policejním odznakem.

"Dobře!" Decker cítil, jak ho bolí úzkostí stažené hrdlo. S námahou polkl. "Věřím, že se pokoušíte zjistit, co se tu stalo!

Asi jste stejně nervózní jako já! Až vystoupím ven, budu mít ruce nad hlavou!"

Odložil všechny zbraně na prádelní stůl po pravé straně, kde by na ně mohl dosáhnout, kdyby se ukázalo, že situaci odhadl špatně. "Jdu ven! Pomalu! Nejdříve vystrčím ruce!" V okamžiku, kdy udělal první krok ze dveří, oslepilo ho silné světlo halogenní svítlny, namířené přímo do jeho očí. V tuto chvíli se cítil absolutně bezbranný.

Zdálo se mu, že se čas zastavil. Ostrý kužel světla mu stále mířil do očí. Policista - navzdory odznaku teď Deckera přepadla silná pochybnost, jestli je to opravdu policista - se nehýbal, pouze si ho stále prohlížel. Neboje to gangster, který na něho míří pistolí?

Decker měl nutkání dát ruce dolů a zakrýt si oči, ale neodvážil se pohnout, aby toho před sebou nevyprovokoval k nějaké unáhlené reakci. Kužel světla přešel po jeho nahém tele, ale vzápětí mu znovu bleskl do očí.

Čas se opět rozběhl.

Zdroj světla se začal hýbat. Přibližoval se. Decker cítil sucho v ústech. Nebyl schopen odhadnout, jak je muž oblečen, protože ho stále oslepovalo prudké světlo.

Muž se svítlnou se přiblížil, ale Decker stále nevěděl, koho má před sebou. Zvednuté ruce mu začaly umdlévat. Měl dojem, že muž něco říká, ale neslyšel ho tak, aby mu rozuměl.

Najednou se ten před ním neočekávaně naklonil a Decker konečně zachytil, co na něho křičí.

"Vy neslyšíte!"

Teď teprve uviděl, že robustní muž má na sobě uniformu.

"Momentálně jsem skoro hluchý!" Houkání alarmu a zvonění v uších bylo nesnesitelné.

"...jste!"

"Co!" Decker měl pocit, že jeho vlastní hlas přichází odněkud z velké dálky.

"Kdo jste!"

"Stephen Decker! Jsem majitelem toho domu! Mohu dát ruce dolů?"

"Ano. Proč jste nahý?"

"Spal jsem, když nás přepadli! Nemám čas vám to vysvětlovat! Moje přítelkyně je ukrytá v tunelu pod domem!"

"Cože!" V policistově hlase byla znát nedůvěra a zmatek.

"Je v díře pod domem! Musím ji odtud co nejdříve dostat!" Decker se otočil a sledován kuželem světla zamířil do prádelny. Roztřesenou rukou našel kovové držadlo víka servisního tunelu, zvedl ho a vkročil na dřevěné schůdky.

Zevnitř zavanula vlhkost a pach krve.

"Beth!"

Nikde ji neviděl.

"Beth!"

Světlo nad jeho hlavou ozářilo tunel a on teprve teď spatřil Beth, jak se roztřesená krčí v koutě. Vrhla se k ní. I v slabém odraženém světle viděl, že její tvář je smrtelně bledá. Nahá ramena a hrud' měla pomazané krví.

"Beth!"

Poklekl a pomohl jí vstát. Cítil, že vzlyká.

"Už je to dobré, Beth. Jsi v bezpečí."

Nevěděl, jestli něco řekla. Podpíral ji a vedl ke schůdkům, kde už natahoval ruku policista, vyděšený z její nahoty.

Decker vyskočil z otvoru a zahalil ji do Špinavé košile, kterou vytáhl z koše na prádlo. Musel ji podpírat, protože nebyla schopná udržet se na nohou. Téměř ji táhl chodbou k vstupním dveřím.

Najednou měl dojem, že na něho policista něco křičí, ale nerozuměl mu. "U dveří je panel bezpečnostního systému! Výpnu ho!"

Dotápal s Beth k ovládacímu panelu. Chvilí mu trvalo, než pochopil, že panel je napájený ze záložního bateriového zdroje a svítí i když je přerušený elektrický proud. Navolil vypínací kód a uvědomil si obrovskou úlevu, když kvílení alarmu ustalo.

"Díkybohu," zamumlal. Ticho teď rušilo jen zvonění v uších. Stále podpíral Beth, která se mu pod rukama křečovitě chvěla. Začala zvracet. Decker se obrátil. "Potřebuje zavést do nemocnice."

"Kde je telefon?" zahulákal na něho policista.

"Telefon nefunguje! Je přerušený proud a telefonní linka také!" Decker cítil, že se mu sluch začíná pomalu zlepšovat.

"Co se tu vlastně stalo?"

Musel zachytit Beth oběma rukama, protože se mu zcela zhroutila. Položil ji na chladnou cihlovou podlahu ve vestibulu. Z otevřených vstupních dveří táhl chladný vzduch. "Sežeňte pomoc! Já zůstanu u ní!"

"Zavolám vysílačkou z auta!" Policista vyběhl ven.

Decker si teprve teď všiml rozsvícených reflektorů za vstupní brankou. Policista zmizel v autě. Decker se vrátil k Beth, poklekl vedle ní a hladil jí čelo. "Vydrž chvíli, Beth. Za chvíli přijede ambulance, všechno bude dobré."

Po chvíli si uvědomil, že policista stojí opět nad ním a říká něco, čemu Decker nerozuměl. "Ambulance tu bude za minutku," uklidňoval Decker Beth. Její čelo bylo lepkavé a studené. "Už je dobře. Už je po všem." Musím ji něčím přikrýt, uvažoval. Nesmí prochladnout. Vstal, vytáhl ze skříně svůj kabát a přehodil ho přes ni. Policista se nad něho nahnul a promluvil hlasitěji. Tentokrát mu Decker rozuměl. "Když jsem přijel, byly vstupní dveře otevřené! Co se tu stalo? Říkal jste, že vás někdo přepadl!"

"Ano." Decker hladil Beth po vlasech a přál si, aby je policista nechal o samotě. "Museli vylomit přední i zadní dveře."

"Museli? Kdo!"

"Ten, co leží v prádelně. A ti druzí."

"Druží!"

"Ti v ložnici."

"Cože!"

"Tři. Možná čtyři. Všechny jsem je zastřelil."

"Panebože," vydechl policista.

Kapitola pátá

1

Ticho před Deckerovým domem vystřídal chaos vzájemně se křížících reflektorů, běžících motorů aut a mihajících se postav. Byla tu auta policejních hlídek, policejní dodávky s technickým vybavením, ale také servisní vůz havarijní služby rozvodné společnosti.

Decker, pořád ještě pod kabátem nahý, stál opřený o zeď vedle vstupní branky a díval se za mizejícími světly ambulance. Bylo mu jedno, co dělají policisté v jeho domě. Nezajímaly ho všechny ty činnosti, které je v podobných případech nutné udělat.

"Promiňte," oslovil ho mohutný policista, který tu byl nejdřív aktéry se později představil jako strážník Sanchez. "Vím, že máte starost o svou přítelkyni, ale potřebujeme, abyste nám odpověděl na několik otázek."

Decker nereagoval, pouze dál zíral za světly ambulance mizejícími ve tmě.

"Doktor říkal, že to není nic vážného," ozval se znovu Sanchez. "Kulka prošla pravým ramenem. Nezdá se, že by zasáhla kost. Krvácení už zastavili."

"Ale má šok."

Policista se zatvářil rozpačitě; zřejmě nevěděl, co má říct. "Máte pravdu, byla v šoku."

"A šok může i zabít."

Světla ambulance definitivně zmizela. Když se Decker otočil, všiml si, že policisté k němu spěšně přivádějí dva civilisty. Že by chytili někoho, kdo byl s útočníky ve spojení? V Deckerovi se zpěnila krev. Nechal Sancheze a vyšel jim naproti. Byl to muž a žena, jasně uviděl jejich tváře, když procházeli kolem reflektorů jednoho z aut. Vzápětí oba poznal a uklidnil se.

Policisté, kteří je přiváděli, se však na dvojici netvářili moc přívětivě. "Zadrželi jsme je na ulici kousek odtud. Tvrdí, že jsou vaši sousedé."

"Ano, znám je, bydlí nedaleko." Pořád mu ještě zvonilo v uších, i když ne tak jako dřív. "Jsou to manželé Hansonovi."

"Slyšeli jsme nějaké výstřely," řekl malý muž s plnovousem.

"A houkání poplašného zařízení," doplnila jeho žena, starší paní s šedivými vlasy. Bylo vidět, že oba jsou oblečení pouze narychlo. "Nejdříve jsme mysleli, že se nám to jen zdá, ve vašem domě byl vždycky takový klid. Nechtěli jsme tomu věřit."

"Ale když to pokračovalo, zavolali jsme na policii," dodal Hanson.

"Udělalí jste dobře," řekl Decker. "Moc vám děkuji."

"Jste v pořádku?"

"Myslím, že ano." Decker cítil, jak se celý chvěje napětím a vyčerpáním. "Jenom si nejsem jistý..."

"A co se tu vlastně stalo?"

"To je přesně ta otázka, kterou vám chci položit i já," ozval se hlas za jejich zády.

Decker se podíval na muže, který se objevil mezi reflektory aut. Byl vysoký, šlachovitý, na sobě měl vybledlé modré džínsy, džínsovou košili, na nohou zaprášené kovbojské boty a na hlavě kožený kovbojský klobouk. Měl úzkou pohlednoutvář prozrazující španělský původ, zamyšlené oči a dlouhé tmavé vlasy, které mu splývaly až na ramena. Vypadal asi na pětatřicet let.

"Ahoj, Luisi." Muž pokynul na pozdrav Sanchezovi.

"Zdravím, Frederico."

"Jsem detektiv seržant Esperanza." Jeho španělská výslovnost si náležitě pohrála s oběma hláskami r.

Deckerovi se mihlo hlavou, že slovo esperanza znamená ve španělštině něco jako "naděje".

"Musela to pro vás být zatraceně těžká noc, pane...?"

"Decker. Stephen Decker."

"Zřejmě máte obavy o svou přítelkyni -jak že se jmenuje?"

"Beth Dwyerová."

"Ona tady s vámi žije?"

"Ne. Je to moje přítelkyně a sousedka."

Esperanza chvíli přemýšlel a pak zřejmě dospěl k logickému závěru o jejich vztahu. "Potřeboval bych si udělat představu, k čemu tady došlo. Ještě než vás pustím, abyste se mohl podívat za svou přítelkyni do nemocnice, budete to muset se mnou vydržet a zodpovědět mi pár otázek."

V domě se náhle rozsvítila světla.

"Konečně," řekl Esperanza. "Zdá se, že to dali dohromady. Byl byste tak laskav a řekl tady Sanchezovi, kde se dá zapnout venkovní osvětlení?"

Deckera škrábalo v hrdle, jako by se nadýchal prachu. "Uvnitř, hned vedle vstupních dveří."

Sanchez si navlékl gumové rukavice a vstoupil do domu. Za okamžik se rozsvítila světla podél přední zdi, před hlavním vchodem a po chvíli i v obývacím pokoji. Jejich příjemný jas osvětlil celou přední část zahrady.

"Výborně," pochválil Esperanza. Ukázalo se, že měl v pouzdře za pasem zastrčenou devítimilimetrovou berettu.

Vypadal teď ještě štihlejší než předtím ve světle reflektorů aut. Měl větrem ošlehanou tvář člověka, který tráví většinu času venku, jeho pleť byla snědá a hrudkovitá. Právě se chystal Deckera něco zeptat, ale přiblížil se k nim policista, který s sebou vedl pracovníka havarijní služby rozvodné společnosti. "Ano, chci s ním mluvit," řekl Esperanza.

"Promiňte," omluvil se Deckerovi a zamířil za elektromontérem.

Hanson vypadal, že je vším, co se tu děje, naprosto ohromen.

"Můžete mě prosím následovat?" požádal je Sanchez. "Musím vám položit několik otázek."

"Prosím, pokud vám tím pomůžeme."

"Ještě jednou vám děkuji," řekl jim Decker. "Jsem vám velmi zavázán."

Hned jak odešli, vrátil se Esperanza. "Určitě bude pro vás příjemnější, když si pohovoříme uvnitř," řekl Deckerovi.

"Musí vám být zima na nohy."

"Cože?"

"Vždyť tu stojíte bosý."

Decker se podíval dolů. Opravdu stál na chladných dlaždicích bosý. "Všechno přišlo tak rychle... Ani jsem si to ještě neuvědomil."

"A také byste se měl obléknout. Vždyť nemáte nic než ten kabát."

"Přepadli mě v ložnici."

Esperanza se zatvářil rozpačitě.

"A také v přístěnku ložnice," doplnil Decker.

"Ano?" Detektiv si ho zkoumavě prohlížel.

"To jsou jediné místnosti, kde mám oblečení."

Teprve teď Esperanza pochopil. "To je pravda. Obávám se, že dokud nebudou chlapci z laboratoře v ložnici hotovi, nesmíte se tam ničeho dotknout." Ještě jednou si ho změřil zkoumavým pohledem a potom všem pokynul, aby ho následovali dovnitř.

2

"Přerušili elektrické dráty na sloupu blízko domu," řekl Esperanza.

Seděl s Deckerem u kuchyňského stolu, zatímco ostatní jeho lidé včetně policejního fotografa a lékaře pracovali v ložnici a v prádelně. Deckera stále ještě bolely uši, ale zvonění v nich pomalu mizelo. Už slyšel změt' hlasů, zvuky vybalování přístrojů a také zaslechl muže, který mluvil cosi o "zóně přestřelky".

"Sloup je asi třicet metrů od štěrkové cesty a je skryt za stromy," řekl Esperanza. "Ve vaší ulici není osvětlení a domy jsou od sebe dost vzdálené, takže ve tmě nebylo problémem vyšplhat na sloup a přestřihnout dráty. To samé udělali s telefonním vedením - přerušili ho v přípojně skřínce na domě."

Přestože měl Decker na sobě kabát, stále ještě se účinkem zvýšené hladiny adrenalinu chvěl. Seděl a díval se bez zájmu směrem k obývacímu pokoji, z něhož vycházeli a opět se vraceli vyšetřovatelé. Jeho myšlenky byly u Beth. Co se s ní děje v nemocnici? Je v pořádku?

"Muži, kteří vás přepadli, měli v náprsních taškách identifikační průkazy," řekl Esperanza. "Budeme samozřejmě prověřovat, co je to za lidi, ale já bych rád slyšel od vás, pane Deckere, co si o tom myslíte vy? To nemáte ani nejmenší tušení, o koho se jedná?"

Výborná otázka, pomyslel si Decker. Jak by to mohl vědět? Během samotné přestřelky měl jiné starosti než přemýšlet, kdo ti gangsteři jsou a proč přepadli právě jeho. A teď měl zase plnou hlavu Beth. Přesto si však byl jist dvěma věcmi: za prvé, že přepadení mělo nepochybně souvislost s jeho dřívějším životem, a za druhé, že z důvodů národní bezpečnosti se před Esperanzou nesmí o svém působení v CIA zmínit ani slovem.

"Domnívám se, že to byli zloději," řekl. "Domovní zloději pracují většinou samostatně nebo ve dvojici," namítl detektiv.

"Možná výjimečně v trojici, ale ještě jsem se nesetkal s případem, že by šli do akce čtyři. To samozřejmě nemluvím o případech, kdy se chystají ukradnout něco velkého jako například nábytek. Ale pak by s sebou museli mít alespoň dodávku nebo podobné auto. Nic takového jsme ovšem v okolí nenašli. Vlastně jsme nenašli žádné auto, o kterém bychom mohli prohlásit, že nepatří nikomu z místních lidí. Navíc kdyby se jednalo o normální zloděje, pak by si nevybírali k loupeži tak nevhodnou dobu. Vždyť včera byl první večer fiesty a většina lidí odešla z domu na nějakou oslavu. Pro chytrého zloděje by stačilo vyčíhat si, až opustíte dům, a vloupat se dovnitř hned po setmění. Tihle byli

natolik chytří, že přerušili elektrické vedení i telefonní linku, ale řekněte mi, proč nedokázali stejně chytře uvažovat, aby si akci správně načasovali."

V Deckerově tváři byly patrné známky vyčerpání a přestálého napětí. Marně si třel rukou čelo, aby se přinutil vymyslet nějakou vhodnou odpověď. "Třeba byli pod vlivem drog a moc jim to nemyslelo. Kdo se má v takových grázlech vyznat?"

"A viděl jste někdy domovní zloděje s automatickou puškou s uříznutou hlavní, dvěma uzi a M AC-10? Na co takovou artilerii? Čeho se ve vašem domě tak báli, když byli vyzbrojeni jako profesionální přepadové komando?"

"Seržante, než jsem přišel do Santa Fe, žil jsem v Alexandrii ve státě Virginie, ale také jsem dost cestoval do Washingtonu. Z toho, co jsem viděl v televizi a četl v novinách, vím, že každý distributor drog nebo zloděj aut má buď uzi, nebo MAC-10. Pro tyhle gaunery je automatická puška téměř stavovským symbolem."

"Možná tam na východě, ale tady jste v Novém Mexiku. Jak dlouho tu vlastně žijete?"

"Asi rok a čtvrt."

"Takže se o zdejším kraji máte pořád co učit. Anebo jste už přece jen zjistil, že se Santa Fe neříká Jiné město jen tak pro nic za nic? Tady se podobné záležitosti pořád ještě vyřizují tím staromódním způsobem - když my chceme někoho zastřelit, uděláme to ranou z pistole nebo loveckou puškou. Za patnáct let, co jsem u policie, jsem ještě nenarazil na zločin, který by byl proveden takovým arsenálem automatických zbraní. Mimochodem, pane Deckere... ?"

"Ano?"

"Sloužil jste někdy u policie?"

"U policie? Ne. Jsem realitní agent. Z čeho usuzujete, že... ?"

"Sanchez mi řekl, že když vás objevil, choval jste se, jako byste znal policejní procedury a věděl, jak se policista cítí v potenciálně nebezpečné situaci. Řekl, že jste zdůrazňoval, že z té prádelny vyjdete s rukama nad hlavou a že ty ruce ukážete dřív, než se objevíte celý. To je velmi zvláštní chování na obvyčejného realitního agenta."

Decker si třel bolavé čelo. "Zdálo se mi to logické. Báł jsem se, aby si nemyslel, že jsem pro něho nebezpečný."

"A když jsem vám řekl, ať se jdete obléknout, považoval jste za samozřejmé, že do ložnice nemůžete jít, dokud tam naši lidé neskončí svou práci."

"To se mi také zdálo logické. Stačí se dívat na televizi, tam podobné situace vidíte v každém krimiseriálu."

"A kde jste se naučil tak střilet?"

"V armádě."

"Aha," řekl Esperanza.

"Podívejte se, potřebuju vědět, jak je mé přítelkyni."

Esperanza přikývl.

"Pochopte, že mám o ni strach. Nemohu se na vaše otázky soustředit."

Esperanza opět přikývl. "Dobře. Víte co? Zastavíme se za ní cestou na policejní stanici."

"Proč cestou na policejní stanici?" zeptal se Decker.

"Abychom vás tam mohli vyslechnout."

"A neděláte to snad teď a tady?"

"Teprve na stanici se odbude oficiální výslech." Telefon, uvažoval Decker. Musí sehnat telefonní automat, ze kterého by mohl zavolat některému ze svých dřívějších šéfů a oznámit, co se tu stalo. Musí zjistit, jak se k celé věci postaví. Do kuchyně přišel jeden z policistů. "Seržante, doktor říká, že si pan Decker může jít do ložnice pro oblečení."

Decker vstal.

"Když už tam budeme, mohli bychom si průběh přepadení trochu projít," řekl Esperanza. "Myslím, že by bylo užitečné, kdybyste nám ukázal, jak se to přesně stalo. A také..."

"Co také?"

"Vím, že to bude nepříjemné, ale tohle není právě obvyklý případ. Ušetřilo by nám spoustu času, kdybychom to věděli hned teď a nemuseli čekat do zítřka."

"Nerozumím, o co vám jde," řekl Decker. "Co chcete, abych udělal?"

"Podíval se na ně."

"Cože?"

"Chci, abyste se podíval na ty, co jste zastřelil. Raději tady než v policejní márnici. Třeba někoho z nich poznáte. Zatím jste z nich viděl jen matné obrysy ve tmě. Teď když už máme světlo..."

Decker opravdu chtěl vidět tváře těch útočníků, protože si sliboval, že by je mohl poznat, a dovědět se tak, kdo za nimi stojí. Musel však uhájit svou pozici, musel předstírat, že se zdráhá. "Mám toho už dnes dost. Myslím, že by se mi z toho obrátil žaludek."

"Do ničeho vás nenutím. Můžete si vybrat. Náš fotograf už udělal snímky - buď se podívat na ně, nebo budete mrtvolý identifikovat později v márnici. Ale fotografie někdy nezachytí tu pravou podobu a na druhé straně posmrtná ztuhlost mění rysy mrtvých tak, že byste je třeba nepoznal, kdybyste se s nimi setkal někdy dřív jen letmo. Proto si myslím, že kdybyste se na ně podíval teď hned..."

Decker se nemohl zbavit myšlenek na Beth. Musel se dostat do nemocnice. Dohrál svou roli a s určitým zdráháním připustil: "Tak dobře, snad to vydržím. Podívám se na ně hned teď."

3

V džínkách a šedém bavlněném svetru seděl v prázdné čekárně chirurgické ambulance nemocnice St. Vincent. Hodiny na zdi ukazovaly, zeje téměř půl sedmé ráno. Nepříjemné zářivkové osvětlení ho bodalo do očí. Venku před dveřmi

čekárny stál Esperanza a hovořil s policistou, který doprovázel nemocniční vozík, na němž ležel jakýsi mladík s poškrábanou tvář. Ve svých odřených botách, vybledlých džínkách, koženém kovbojském klobouku a vlasech až na ramena připomínal Esperanza kohokoliv jiného jen ne detektiva.

Když nemocniční zřízenec projel s vozíkem elektronicky ovládanými lécacími dveřmi, vstoupil Esperanza do čekárny. Dlouhé nohy a hubená postava dodávaly jeho chůzi zvláštní ležerní ladnost, která Deckerovi připomínala pohyby pantera. Detektiv ukázal směrem ke dveřím, za kterými zmizel vozík se zraněným. "Náhodná oběť opilého řidiče. První den fiesty - to je typické. Máte nějaké zprávy o vaší přítelkyni?"

"Ne. Sestra řkala, že za chvíli vyjde ošetřující lékař a bude mě informovat." Decker se sesul na své tvrdé židli ještě níž. V hlavě cítil napětí, jako by ji měl sevřenou pevně utaženým opaskem. Rukou si přejel pichlavé strniště na tváři a ucítil z dlaně pach střelného prachu. Stále myslel na Beth.

"Někdy se pod vlivem stresu vynoří z paměti i to, co by si člověk normálně nevybavil," řekl Esperanza. "Ještě pořád si jste jistý, že vám žádná z těch čtyř tváří nic neříká?"

"Samozřejmě. Nikdy v životě jsem je neviděl." Decker měl pocit, jako by se s ním pořád táhl ten odporně nasládlý pach krve. Všichni čtyři mrtví byli mladíci ve věku okolo dvaceti let. Jejich tváře připomínaly svými rysy evropské středomořské typy - mohli to být Řekové nebo také Francouzi. Anebo... Vzpomněl si na včerejší večírek, kdy si podivnou shodou okolností připomněl své poslední pověření v agentuře. Řím! Je možné, že by ti mladíci s olivovou pletí byli Italové? Měl jejich noční útok opravdu něco společného s tím, co se tam stalo před jedním a čtvrt rokem? Kdyby ho jen Esperanza nechal chvíli o samotě, aby mohl telefonovat.

"Pane Deckere, jedním z důvodů, proč jsem se vás ptal, jestli jste někdy sloužil u policie, je fakt, že si nemohu srovnat v hlavě, jak by mohl obyčejný realitní zprostředkovatel dokázat to, co se podařilo vám. Uprostřed noci k vám vtrhli čtyři po zuby ozbrojení muži s automatickými zbraněmi a vy jste je zlikvidoval obyčejnou pistolí. Nezdá se vám to divné?"

"Ano, zdá. Všechno, co se týká té dnešní noci, se mi zdá divné. Pořád nemohu věřit, že..."

"Většina obyčejných lidí by propadla panice už ve chvíli, kdy by slyšela, že se někdo v noci pokouší dostat do jejich domu. Nebyli by schopni udělat nic jiného než se někam schovat."

"To jsme také udělali. Oba jsme se schovali v přístěnku."

"Ale předtím jste ještě stačil vytáhnout z nočního stolku pistolí. Říkal jste, že jste realitní agent."

"Ano, to jsem."

"Proč cítíte potřebu mít v noci po ruce pistolí?"

"Kvůli pocitu bezpečnosti."

"Abych vám řekl pravdu, nemám moc dobré zkušenosti s takovými doma drženými zbraněmi, protože jejich majitelé s nimi obvykle neumí příliš zacházet. Navíc jsou často příčinou různých neštěstí - znáte to, najdou je děti nebo je majitel použije v neadekvátní situaci. Máme ve městě spoustu střeleckých a loveckých klubů. Ani se neptám, jak často a jestli vůbec do nich chodíte a cvičíte se ve střelbě, protože kdybyste byl pouze dobrý střelec, měl byste sotva čas podělat se strachy, když k vám vtrhlo takové komando."

"Mohu vám říct, že jsem k tomu poděláním neměl daleko."

"Ale to vám nezabránilo, abyste se zachoval jako dokonalý profesionál, který se v podobné situaci neocitl poprvé."

"Říkal jsem vám, že jsem sloužil v armádě."

"Ano." Vrásky okolo Esperanzových očí se prohloubily. "A mohu se zeptat v jakém zařazení?"

"Byl jsem u Armádních jezdců. Podívejte se, nevím, kam těmi svými úvahami chcete dospět," vyjel Decker netrpělivě.

"V armádě jsem se naučil zacházet s pistolí a měl jsem to štěstí, že když se naskytla nutnost ji použít, tak jsem ji použil. Chcete mi namluvit, že jsem udělal něco špatného? Je to snad zločin, když člověk brání sebe a svou přítelkyni proti bandě vrahů, kteří uprostřed noci vtrhnou do jeho domu? Začínám mít pocit, že je všechno vzhůru nohama. Gauneři jsou považováni za dobré hochy a slušný občan je -"

"Pane Deckere, ani v nejmenším jsem neřekl, že jste udělal něco špatného. To, co se stalo, je nutné vyšetřit a vy jste povinen podat svědectví - tak to nařizuje zákon. Každé použití zbraně, jakkoliv opodstatněné, musí být beze zbytku vyšetřeno. Já jsem pouze vyjádřil obdiv nad vaší chladnokrevností a duchapřítomností. Věřte, že není moc obyčejných občanů, kteří by se podobnému přepadení dokázali ubránit. Přiznám se vám, že si nejsem jist, jestli bych to já sám zvládl, kdybych byl na vašem místě."

"Pak nechápu, o co vám jde. Jestliže říkáte, že jsem neudělal nic špatného, proč vám pořád vrtá hlavou, že jsem ty čtyři zastřelil a nenechal se radši zastřelit sám?"

"Pouze si chci udělat na celou věc názor."

"Dobře, já vám tedy řeknu zase svůj názor. Ty gaunery se mi podařilo zlikvidovat jen proto, že jsem byl vzteky bez sebe. Byl jsem tak zuřivý, že jsem si všechen strach přestal uvědomovat. Ti hajzli, ti zkurvysyni se vloupali do mého domu a postřelili mou přítelkyni. Věděl jsem, že ji z toho dostanu jedině v tom případě, když je postřelím jako prašivé psy. Myslel jsem jen na Beth, abych ji zachránil, a to se mi díkybohu podařilo. A jsem na to hrdý. Nevím, jestli si mohu dovolit to před vámi přiznat, ale opravdu jsem na to hrdý. A řeknu vám ještě něco - kdybych byl někdy nucen udělat to znovu, udělal bych to bez nejmenšího váhání a byl bych na to zase hrdý, protože jen tak se dá podobným hajzlům a prašivým psům zabránit, aby terorizovali slušné lidi."

"Jste pozoruhodný muž, pane Deckere."

"Nejsem žádný hrdina."

"To jsem neřekl."

"Jsem jen někdo, kdo měl zatracené štěstí."

"To jste tedy měl."

Ve dveřích z oddělení se objevil malý hubený muž v zeleném nemocničním plášti se stetoskopem okolo krku. Lékař. "Je

tady někde pan Stephen Decker?" zeptal se.

Decker rychle vstal. "Můžete mi říct, jak se daří mé přítelkyni?"

"Má průstřel pravého ramene, ale kost našťástí zasažena nebyla. Zastavili jsme krvácení, ránu sterilovali a zašili. Zatím je její stav stabilizovaný. Pokud se neobjeví nějaké nepředvídané komplikace, měla by léčba probíhat běžným způsobem."

Decker zavřel oči a zamumlal: "Díkybohu." "Máte pravdu, díkybohu," řekl doktor. "Když ji k nám přivezli, byla v šoku, měla velmi nízký tlak a nepravidelný puls. Naštěstí se její životní funkce vrátily do normálního stavu."

Vrátily do normálního stavu? Decker se obával, že se jejich život už nikdy nevrátí do normálního stavu. "Kdy by mohla být podle vás propuštěna domů?"

"To je teď těžké odhadnout. Uvidíme podle toho, jak se bude její stav zlepšovat."

"Mohu ji vidět?"

"Jen krátce. Potřebuje klid."

K lékaři přistoupil Esperanza. "Byla by schopná zodpovědět pár otázek policii?"

Doktor zakroutil hlavou. "Kdybych si nebyl jist, že návštěva pana Deckera zlepší její psychický stav, nedovolil bych to ani jemu."

4

Byla bledá jako stěna a její krásné vlasy teď ležely na polštáři pocuchané a bez lesku. Přesto se však Deckerovi zdálo, že nikdy nebyla krásnější.

Když doktor odešel, zavřel Decker dveře, aby sem nepronikal hluk z chodby. Díval se na Beth a stahovalo se mu hrdlo. Přistoupil k jejímu lůžku, jemně se dotkl ruky, kterou neměla ovázanou, a sklonil se, aby ji políbil.

"Jak se cítíš?" Musel dát pozor, aby nezavádil o hadičku s infuzí, zavedenou do její levé paže.

Beth netečně pozvedla ruku. Bylo zřejmé, že je pod vlivem uklidňujících prostředků.

"Doktor říkal, že budeš v pořádku."

Pokusila se promluvit, ale Decker nedokázal zachytit, co říká.

Olízla si rty a znovu něco řekla. Pak ukázala na láhev z umělé hmoty, ve které byla voda. Decker jí vložil do úst zahnutou trubičku a Beth se napila.

"A co ty?" zašeptala.

"Ještě se z toho pořádku vzpamatovávám."

Jenom mu stiskla ruku.

"Co dělá rameno?"

"Bolí." Její víčka se přivírala.

"To si dovedu představit."

"Nevím, jak to bude, až," Beth se zarazila, "přestanou působit... ty prášky." Na okamžik mu trochu silněji stiskla ruku, ale za chvíli její stisk povolil. Bylo vidět, že má problémy udržet oči otevřené. "Děkuji ti."

"Nikdy nepřipustím, aby ti někdo ublížil."

„Já vím," zašeptala. "Miluju tě."

Její rty se pohnuly, ale Decker nerozuměl. "Kdo...?"

Decker pochopil, co se pokouší zeptat. "Kdo byli ti, co nás přepadli? Nevím." Opět cítil, jako by měl v ústech popel.

Hlavou mu proletěla myšlenka, která ho drtila - nebýt toho, že se seznámila s ním, tak by tu neležela. "Ale věř mi, že to zjistím."

To už zřejmě Beth neslyšela. Její víčka se zavřela a definitivně ji přemohl spánek.

5

Také Deckera tlačily oči nevyspáním, a když ho Esperanza vezl po Camino Lindo domů, musel je mhouřit, aby ho nebo-dala oslňující zář ranního slunce. Bylo půl desáté a na policejní stanici strávil dvě hodiny.

"Omlouvám se za všechny ty nepříjemnosti," řekl hubený detektiv, "ale vyšetřující soudce po mně bude chtít, abych vyloučil i ty krajně nepravděpodobné a možná směšné eventuality."

Decker se soustředil, aby na sobě nedal znát obavy z dalšího vývoje událostí. Začínal si uvědomovat, že hrozba namířená proti němu nepadla s tím, že se mu podařilo zastřelit ty čtyři neznámé muže. Musel vypátrat, kdo a proč je na něho poslal. Bylo mu jasné, že už teď je zřejmě pod dohledem další skupiny námezdných vrahů. Když před chvílí minuli vůz televizní společnosti, která pravděpodobně pořizovala záběry jeho domu, využil té příležitosti a otočil se, jako že se za ním ohlíží. Tímto způsobem se chtěl přesvědčit, jestli je někdo nesleduje, aniž by u Esperanzy vzbudil podezření, které by mohlo vést pouze k dalším a dalším otázkám.

„Jednou z těch směšných eventuality by mohlo být třeba to, že jste překupník drog, který se dostal do sporu se svými komplici," řekl Esperanza. „Třeba jste jim nesplnil nějaké sliby nebo jste nedodal peníze, které jste jim dlužil, takže se rozhodli odstranit vás pro varování těm ostatním. Ale vy jste prozíravý člověk. Čekali jste na ně a pak jste naaranžoval věci tak, aby to vypadalo, jako byste byl nevinný občan, který stěží ubránil svůj život proti neznámým zlodějům."

"Včetně toho, že jsem postřelil svou přítelkyni."

"Ano, i to je jedna z hypotetických možností," nenechal se vyvést z míry Esperanza. "To, co jsem řekl, je pouze jedna z nich a mým úkolem je, abych je všechny zvážil a pokud možno vyloučil." Detektiv zastavil na kraji ulice před Deckerovým domem. Na příjezdovou cestu se nedostal, protože tam už parkovala skříňová dodávka a dvě další

policejní auta. "Vypadá to, jako by ještě nebyli hotovi. Tu sprchu, po které jste tak toužil, budete zřejmě muset ještě chvíli odložit."

"To budu muset, a hned z několika důvodů. Právě jsem si vzpomněl, že mi jeden z těch gangsterů rozstřílel bojler. Jestli vás mohu požádat, zavezte mě o kousek dál k sousednímu domu."

Esperanza vypadal chvíli zmateně a na jeho čele vyskočily vrásky. Vzápětí pochopil a přikývl. "Máte pravdu - zmínil jste se, že vaše přítelkyně bydlí hned vedle."

"Mám klíče od jejího domu," dodal Decker.

Když míjeli na kraji silnice několik zvlounů, které podle všeho přilákal pohled na policejní auta, napadlo Deckera, jestli mezi nimi není někdo z nich.

"Jak se jmenuje ta realitní firma, pro kterou jste pracoval v Alexandrii?" zeptal se Esperanza.

"Realitní agentura Rawley & Hackman."

"Pamatujete si ještě jejich telefonní číslo?"

"Už jsem ho víc než rok nepoužil, ale myslím, že si vzpomenu."

Chvilí předstíral, že namáhá paměť, a pak začal Esperanzaovi diktovat číslo. "Ale já nevidím žádný důvod, proč byste je do toho měli zatahovat."

"Je to pouze součást standardních metod vyšetřování."

"Seržante, začíná se vám dařit vsugerovávat mi pocit, že jsem kriminálník."

"Opravdu?" Esperanza zabubnoval prsty na volant. "Kdybyste si vzpomněl na něco, co byste mi ještě chtěl říct, budu ve vašem domě."

6

Decker za sebou zamkl a vyčerpaně se opřel o dveře. Chvilí napjatě poslouchal ticho, které tu uchovávaly tlusté hliněné zdi starého domu. Konečně s rozhodl - zamířil do obývacího pokoje a zvedl telefon. Za normálních okolností by počkal, až by se mu naskytla příležitost dostat se k telefonnímu automatu, teď si však přepych čekání nemohl dovolit.

Kromě toho, co dnes bylo normální? Aby alespoň trochu zmínil nebezpečí, vytočil číslo na operátora a požádal o hovor na účet volaného. Tímto manévrem chtěl zamezit tomu, aby se záznam o spojení objevil na Bethině účtu.

"Realitní agentura Rawley & Hackman," ohlásil se příjemný mužský hlas.

"Máte tu hovor na váš účet od Martina Kowalského," ohlásil operátor. "Přijímáte?"

Martin Kowalsky byl smluvený kód pro naléhavá volání.

"Ano," řekl hlas bez váhání. "Přijímám."

"Můžete mluvit, pane Kowalsky."

Decker si nemohl být jist, jestli operátor nezůstává na poslechu. "Máte na vašem panelu číslo, ze kterého volám?" zeptal se muže na druhém konci linky.

"Samozřejmě."

"Zavolejte mi prosím zpět."

Decker zavěsil. Za několik vteřin telefon zazvonil. "Halo."

"Martin Kowalsky?"

"Moje identifikační číslo je osm sedm čtyři čtyři pět."

Decker slyšel, jak někdo na druhém konci vyťukává číslo do klávesnice počítače.

"Stephen Decker?"

"Ano."

"Podle našich záznamů jste u nás ukončil zaměstnání minulý rok v červnu. Jaký je důvod vašeho volání?"

"Dnešní noc se mě pokusili čtyři muži zabít."

Na druhém konci bylo chvíli ticho. "Opakujte to."

Decker zprávu opakoval.

"Moment, přepojuji vás."

Další hlas zněl ostře a autoritativně. "Řekněte mi všechno."

Decker stručně a věcně informoval muže o událostech uplynulé noci.

"Vy se domníváte, že ten útok má nějakou souvislost s vašim dřívějším působením u nás?" zeptal se hlas na druhém konci linky.

"Je to nejpravděpodobnější vysvětlení. Podívejte se, existuje podezření, že ti muži byli Italové. Moje poslední pověření bylo v Itálii. V Římě. Operace skončila neštěstím. Podívejte se do mého spisu."

"Mám ho před sebou na monitoru. Podle mě je souvislost mezi vašim nočním přepadením a tím, co se stalo v Římě, krajně nepravděpodobná."

"Je to ale jediné logické vysvětlení, které mě v tomto okamžiku napadá. Chci, abyste se na to podívali. Já sám nemám prostředky k tomu, abych -"

"Ale my už s vámi nemáme nic společného," řekl hlas tvrdě.

"Koukněte se, vy dobře víte, že to není pravda. Slídíte za mnou, kam se jen hnu. Nejsem žádný hlupák, abych si toho nevšiml. Vím bezpečně, že ještě před dvěma měsíci jste mě sledovali, tak si nechte ty kecy a dobře mě poslouchajte. Je tu jistý detektiv, který mě přepadení vyšetřuje. Jmenuje se Esperanza. Je mi jasné, že historka o zlodějích, kterou jsem mu nakukal, se mu moc nezdá, ale zatím se mi podařilo jeho podezření odvrátit. Jestli se mi ale něco stane, jestli mě přepadne další komando a podaří se mu dokončit, co ti první fešáci nezvládli, pak mu to bude jasné a možná najde mnohem víc souvislostí s tou římskou záležitostí, než vám bude milé."

"Uvidíme, co se dá dělat."

"Je to také ve vašem zájmu," řekl Decker a přidal na důrazu. "Vždycky jsem byl loajální. To samé očekávám od vás. Udělejte něco pro mě. Zjistěte, kdo na mě ty lidi poslal."

Opět bylo chvíli ticho. "Mám číslo, ze kterého voláte. Je to místo dostatečně bezpečné, abych vám tam mohl zavolat?"

"Ne. Budu volat já."

"V šest hodin." Muž zavěsil.

Decker také zavěsil a k jeho překvapení se vzápětí telefon ozval znovu. Zvedl sluchátko a ohlásil se: "Ano?"

"Předpokládám, že jste ještě neměl příležitost se osprchovat."

Okamžitě poznal, že je to Esperanza.

"Máte pravdu. Ale jak to víte?"

"Vaše číslo bylo obsazené. Volal jsem vám."

"Musel jsem se spojit s několika klienty a zrušit sjednané schůzky."

"A už jste skončil? Doufám, že ano - protože bych byl rád, kdybyste přišel sem do svého domu. Mám pro vás informace, které vás budou zajímat."

7

"Podle průkazů, které jsme u mrtvých našli, pocházejí z Denveru," oznámil Esperanza.

Seděl s Deckerem v obývacím pokoji, zatímco si tým policejních techniků balil věci a odnášel je do aut stojících venku.

"Ale Denver je odtud téměř pět set mil," pokračoval Esperanza. "To je strašně daleko na loupežnou výpravu. Nechápu, proč se obtěžovali až k vám a nevybrali si třeba někoho z Colorada."

"Třeba jen přes Santa Fe projížděli a došli jim peníze," pokusil se udržet svou teorii Decker.

"To pořád nevysvětluje, proč použili tak těžkých zbraní a proč spustili palbu hned, jak vtrhli dovnitř."

"Zřejmě je překvapilo, že dům není prázdný."

"No, to je vlastně jedno. Důležitější je fakt, že ty jejich průkazy jsou falešné," řekl Esperanza. "Zjistil jsem si u denverské policie, že na adresách, které jsou tam uvedeny, nikdo s jejich jmény nebydlí. Ostatně tři z těch adres vůbec neexistují a ta čtvrtá je adresa místní márnice."

"Zřejmě měli smysl pro černý humor."

"A také přístup k falešným kreditním kartám a řidičským průkazům, které vypadají k nerozeznání od pravých. Vidíte, že se na to budeme muset podívat maličko důkladněji," řekl Esperanza. "Odeslal jsem jejich otisky prstů na FBI. Bude trvat den nebo dva, než nám je federálové porovnájí s jejich kartotékou. Mimochodem, spojil jsem se také s ATF. Výrobní čísla na těch dvou uzi a MAC-10 byla poleptána kyselinou, ale oni prý mají prostředky, jak je zjistit. Jestli to dokážou, mohla by nám ta čísla dost napovědět - třeba kde byly ty zbraně zakoupeny, nebo spíš ukradeny. Ale kvůli těmto věcem jsem vás nevolal."

Decker čekal v obavě, co přijde dál. "Co kdybychom si pohovořili na malé procházce. Chci vám ukázat něco vzadu za vašim domem."

Ukázat? Co mi tam může chtít ukázat? uvažoval Decker. Následoval Esperanzu chodbou do ložnice. Mrtvá těla už byla odnesena, ale ve vzduchu byl stále ještě patrný pach střelného prachu. Vysoko umístěnými okny chodby pronikaly dovnitř sluneční paprsky. Jedno z oken bylo roztříštěné kulkou. Jas denního světla také odhalil s mnohem větší živostí hrůzné kaluže černající a zasychající krve. Decker se rozhlédl po ložnici a uviděl spoušť - matrace a polštáře byly zcela zničené, na koberci opět kaluže krve a všude, kam se jen podíval, černé skvrny od grafitového prášku na snímání otisků prstů.

"Řekl jste, že jste zaslechl, jak se něčím pokoušeli otevřít zámek." Esperanza vyšel do malé zahrádky, kterou zdobily růže a nízké stálezelené keře. "To bylo po tom, co přelezli tuhle zídku."

Detektiv ukázal na jeden a půl metru vysokou zeď. "Tam na druhé straně je pošlapaná tráva, ale také spousta stop v písku. Všechny stopy se shodují s botami těch mrtvých."

Esperanza přešel ke zdi a přelezl ji v místě, kde nemohl poškodit stopy.

Decker ho následoval a seskočil těsně vedle žluté pásky natažené mezi stromy, která ohraničovala místo se stopami vetřelců.

"Máte pěkný pozemek." Esperanzovy vysoké boty skřípaly po oblázcích. Sledoval stopy a vedl Deckera dolů z příkrého svahu. Prodírali se hustým porostem asi metr vysokých keřů chamisy se semeny, které se teď v září zbarvovaly do typického hořčicového odstínu. Kousek dál už začínal borový lesík.

Po celou dobu ukazoval Esperanza Deckerovi trasu stop. Opatrně slézali mezi stromy po stále strměji klesajícím svahu. Když se dostali až dolů, pokračovali podél silnice, ve které Decker poznal Fort Connor Lané. Došli až k místu, kde na okraji ve šterku zůstaly vyryté rýhy, které nemohly pocházet od ničeho jiného než od kol odjíždějícího auta. Tam také stopy končily.

"Trvalo nám to déle, než jsem si myslel," řekl Esperanza. "A několikrát jsme málem uklouzli dolů."

Decker přikývl a čekal, až detektiv konečně řekne, kvůli čemu ho sem vedl.

"A to jsme na tu cestu viděli. Představte si, jak těžké by bylo prodírat se tím křovím a vystupovat do svahu v noci."

Proč to všechno podnikli? Podívejte se okolo té cesty - samé bohaté domy ve velkých vzdálenostech od sebe, ideální příležitosti pro zloděje. Proč ti čtyři přijeli právě sem a místo toho, aby vyrabovali první dům, ke kterému by pohodlně došli během minuty, začali se drápat do toho zarostlého svahu? Tady odsud ani není vidět, jestli tam nahore vůbec nějaké domy jsou."

"Nechápu, co tím chcete říct," prohlásil Decker.

"Chci vám dokázat, že si váš dům nevybrali náhodou. Přesně věděli, kam se chtějí dostat."
"Ale to je šílená úvaha. Proč by zrovna mě chtěl někdo zabít? Jaký by z toho měl užitek?"
"Přesně tak stojí otázka." Esperanzův temný pohled se mu zabodl do očí. "Cítím, že přede mnou něco skrýváte."
"Nic neskrývám," trval na svém Decker. "Řekl jsem vám všechno, co si o té věci myslím."
"Tak zkuste přemýšlet o tomhle: ti čtyři nebyli sami, někdo s tím autem musel odjet. Řekněme, že se vrátí zpátky s jinou bandou hrdlořezů, aby dokončili to, co se nepovedlo na první pokus."
"Pokoušíte se mi nahnat strach, seržante?"
"Ne. Vidím jen, že budu muset k vašemu domu postavit policejní stráž."

8

Už dlouho se necítil tak nahý, jako když se teď svlékl a vstoupil do sprchy. Zavrhl myšlenku, že by se šel osprchovat k Beth, protože se nechtěl zdržovat mimo svůj dům déle, než je nezbytně nutné. Tak moc toužil konečně se zbavit toho lepkavého pocitu špíny, potu a smrti, který na něm lpěl, že mu ani nevadilo, že nemá k dispozici teplou vodu. Také oholit se musel ve studené vodě, což bylo skoro nepříjemnější než sprchování. Vzal si to nejobyčejnější oblečení, jaké našel - hnědé mokasiny, khaki kalhoty a žlutohnědou košili -, protože chtěl zůstat pokud možno nenápadný. Škoda že jeho pistole musela zůstat až do vyšetření případu na policii. Teď litoval, že si nekoupil dvě. Sebral tašku s oblečením pro Beth, vyhnul se kalužím krve na podlaze v chodbě a zamířil do obývacího pokoje, kde seděl Sanchez.

"Jdu na navštívit svoji přítelkyni do nemocnice," řekl.

Sanchez se zvedl. "Zavezu vás tam."

Mohutný policista vyšel ven, rozhlédl se a potom pokynul Deckerovi, že je všechno v pořádku a že může nastoupit do jeho policejního auta. Decker sice nebyl přesvědčen, že by situace byla zcela bezpečná, protože před jeho domem stále ještě postávala skupinka neznámých zvlounů, ale to, co udělal Sanchez, bylo lepší než nic. Kdybych měl alespoň tu pistoli, pomyslel si Decker.

Také mu bylo jasné, že Sanchez v jeho domě nezůstává pouze kvůli jeho osobní ochraně; jeho přítomnost umožňovala policii sledovat jeho pohyb a zabránit tomu, aby náhle opustil město. Šest hodin, uvažoval Decker. Zpravodajský důstojník, se kterým telefonicky hovořil, řekl, že má zavolat v šest hodin večer. Ale do té doby zbývala téměř celá věčnost.

Když jeli po St. Michael's Drive, Decker v jednu chvíli pohlédl dozadu, jestli je někdo nesleduje.

"Máte strach?" zeptal se Sanchez.

"Esperanza mi radil, abych byl opatrný. A nemáte náhodou strach i vy? Mám dojem, jako byste byl jaksi robustnější, než když jsem vás viděl poprvé. Skoro bych řekl, že máte pod uniformou neprůstřelnou vestu."

"Nosíme je do terénu skoro pořád."

"Aha."

Sanchez nezajel na nemocniční parkoviště, ale zastavil u vchodu pro zaměstnance. Ještě než vystoupili, opět pohledem zkontroloval okolí. Před pokojem, ve kterém ležela Beth, seděl policista. Když je uviděl, vstal apovytáhl si opasek s pistolí. Decker vešel dovnitř.

9

"Jak je ti, Beth?" Decker hleděl na její tvář a srdce mu přetévalo soucitem a bolestí. Opět se ho zmocnil hořký pocit, že za to, co se jí stalo, je nepřímo zodpovědný on.

Beth se pokusila a úsměv. "Už je to trochu lepší."

"To mám radost. Vypadáš mnohem lépe než včera." Decker ji jemně políbil. Všiml si přitom, že k její levé ruce už nevede hadička s infuzí.

"Ty lháři," řekla s chabým úsměvem.

"Opravdu. Vypadáš skvěle."

"Dovedeš perfektně klamat nemocné."

Její vlasy sice nezářily tím leskem, na který byl u ní zvyklý, ale měla je učesané a upravené. Také už nebyla tak bledá a do jejího pohledu jako by se vracel jeho dřívější jas. Její přirozená krása začínala nabývat vrchu nad stresem a bolestí.

"Ani nevíš, jaký jsem měl o tebe strach." Lehce se dotkl se její tváře.

"Vždyť mě zase tak moc nebylo."

"To se ti zdá teď. Co dělá rameno? Bolí?"

"Bolí. Jako čert. Dověděl ses něco? Zjistila policie, kdo byli ti lupiči?"

"Ne." Decker uhnul pohledem.

"Řekni mi o tom všechno," naléhala Beth.

"Nevím, co máš na mysli."

"Znám tě lépe, než si myslíš," řekla. "Vím, že přede mnou něco skrýváš."

"... Teď na to není vhodná doba."

"Nechci, abys mi cokoliv zamlčoval." Decker zhluboka vydechl. "Detektiv Esperanza, který má případ na starosti, se domnívá, že to nebylo žádné náhodné přepadení, ale že šli po mně, aby mě zabili." Bethiny oči se rozšířily hrůzou.

"Nedovedu si představit, kdo by mohl mít na něčem takovém zájem," lhal Decker. "Ale Esperanza mi radí, abych byl opatrný alespoň do doby, dokud se mu nepodaří zjistit, o co šlo. Venku na chodbě na mě čeká policista. Vezl mě sem. Víš, skoro bych řekl..." "Co?"

"... že mám přidělenou osobní stráž. A..." "Řekni mi všechno."

Decker se jí podíval vážně do očí. "Ty víš, co pro mě znamená. Nemohu za žádnou cenu připustit, aby ses kvůli mně dostala podruhé do takového nebezpečí. Myslím, že bychom se neměli nějakou dobu vídat."

"To chceš říct, že se vůbec nebudeme stýkat?" Posadila se a dívala se na něho nevěřícíma očima.

"Co kdyby tě zasáhla další kulka určená pro mě? Je to příliš nebezpečné. Dokud policie nezjistí, co za tím útokem vězí, musíme zůstat rozděleni." "Ale to je šílenství!"

Dveře se otevřely, aniž někdo zaklepal. Decker se prudce otočil a uviděl malého doktora, který měl službu, když Beth přivezli.

"Ale," řekl doktor a nasadil si brýle, "pan Decker. Asi jste potěšen, jak se stav paní Dwyerové zlepšil."

Decker se pokusil nedat na sobě znát vzrušení z předchozího rozhovoru. "To víte, že jsem rád. Ani jsem tak rychlý pokrok neočekával."

Doktor přistoupil k lůžku. "Asi vás to překvapí, ale chystám se propustit vás domů."

Beth se na něho podívala, jako by špatně rozuměla. "Propustit? Teď? To myslíte vážně?"

"Absolutně vážně. Vypadáte, jako byste z toho ani neměla radost."

"Ale ano, samozřejmě že mám." Beth významně pohlédla na Deckera. "Víte, to, co se stalo, na mě zapůsobilo tak depresivně..."

"Chápu. Teď už to bude všechno dobré. Potřebujete jen odpočinek a doma ve vlastní posteli vám bude lépe. Uvidíte, že za pár dní budete v perfektním pořádku."

"Za pár dní," opakovala Beth a znovu pohlédla na Deckera.

"Zastavil jsem se u tebe doma a vzal jsem ti nějaké oblečení." Decker ukázal na tašku. "Nic moc, džínsy, svetr, tenisky, ponožky... a nějaké prádlo. Při poslední zmínce se zatvářil rozpačitě.

"Pošlu sestru, aby vám přivezla pojízdné křeslo," řekl doktor.

"Ale to není třeba, klidně jsem schopná jít sama," namítala Beth.

Doktor zavrtěl hlavou. "Naše předpisy jasně říkají, že v budově nemocnice se musíte pohybovat na pojízdném křesle. Mimo budovu si už můžete dělat co chcete."

"Mohu se alespoň obléknout sama?"

"S tím poraněným ramenem? Jste si jistá, že to svedete?"

"Ano." Beth si upravila župan a potom dovolila, aby jí oba muži pomohli z lůžka. "Podívejte se." Trochu nejistě se postavila. "Bez problémů."

"Já ti s oblékáním pomůžu," nabídl se Decker.

"Steve, já..."

"Co?"

"Víš, v tuhle chvíli se necítím moc přitažlivá." Lehce zčervenala. "Radši bych se oblékla sama."

"Jestli to zvládneš... Počkáme venku na chodbě. Až budeš hotová, zaveze nás můj policejní strážce domů. Ale kdybys přece jen potřebovala pomoc..."

"Neboj se, zavolala bych na tebe."

10

Sanchez nejdříve zkontroloval parkoviště a potom teprve Decker vyvezl Beth postranním vchodem ven. Pomohl jí přesednout z pojízdného křesla do auta, rychle zabouchl dveře a zaujal místo vpředu vedle řidiče.

"Proč sis nesedl ke mně?" zeptala se Beth, když se auto rozjelo.

Decker neodpověděl.

"Snad ne..." Zřejmě pochopila. "Nechceš, abychom byli vedle sebe, kdyby..."

"Dokonce jsem přemýšlel, jestli tě nemám poslat samotnou a nechat se odvézt až potom," řekl Decker. "Jestli má Esperanza pravdu, dá se čekat, že na mě podniknou další útok. Nechci tě zbytečně vystavovat riziku. Nedovedu si představit, že by se ti mělo něco stát kvůli mně." Stále nervózně kontroloval situaci vzadu za vozem.

"A já si zase nedovedu představit, že budeme žít odděleně," řekla Beth. "Opravdu ses rozhodl, že se nebudeme vídat, dokud se všechno nevyšetří?"

"Kdybych znal jiný způsob, jak zajistit tvou bezpečnost, tak bych ho použil," řekl Decker.

"Mohli bychom odjet pryč a někde se skrýt." Sanchez se potočil dozadu. "To by seržant Esperanza asi neoceníl.

Myslím si, že udělá všechno, aby vás od podobných úmyslů odradil."

"Jestli se nemýlím, je to i součást vašeho úkolu," poznamenal Decker. "Hlídáte mě před bandity, ale také mě hlídáte, abych neodjel pryč z města?" Sanchez neodpověděl.

"Myslím, že by bylo dobré vyhnout se St. Michael's Drive," ozval se znovu Decker. "Jeďte jinou cestou. Nemusíme se vracet zrovna těmi ulicemi, kde by na nás mohl někdo čekat."

Sanchez si ho přeměřil zkoumavým pohledem. "Případá mi, jako byste byl zvyklý starat se, co se děje za vašimi zády."

"Mně se zase zdá, že změna trasy je v naší situaci naprosto logickým opatřením." Decker se otočil k Beth. "Včera jsi mi řekla, že máš v úmyslu odcestovat na východ. Myslím, že teď je pro to vhodná doba. S tím zraněným ramenem to možná bude těžké, ale až budeš v New Yorku, tak si odpočineš. A až si vyřídíš ty věci s pozůstalostí, bylo by dobré, kdybys nějakou dobu zůstala u příbuzných. Udělej si prostě takovou delší návštěvu. Měla bys odjet co nejdřív,

nejlépe už dnes odpoledne."

Beth se dívala z okna, jako by se snažila vyhnout jeho pohledu.

"Je to jediné řešení, které ti zaručuje bezpečnost," trval na svém Decker. "Pořád se mi nechce věřit té Esperanzově teorii, ale pokud by měl pravdu, mohli by tě proti mně použít jako zbraň. Třeba tak, že by tě unesli."

"To nemyslíš vážně?"

"Musíme o tom uvažovat jako o jedné z eventualit."

"Panebože, Steve!"

"Budeme v telefonním spojení, a když Esperanza uzná, zeje tu pro tebe bezpečno, můžeš se vrátit."

"Takže až Esperanza uzná...?"

"Třeba to nebude nadlouho. Možná bude stačit týden."

Nastalo tíživé ticho. Sanchez zjel na příjezdovou cestu a z opatrnosti zaparkoval daleko před bránou.

Když Decker pomáhal Beth vystoupit, sykla bolestí. Zatímco Sanchez čekal v autě, vešli do přední zahrady a zastavili se před vchodem do domu. Chvíli se dívali jeden druhému do očí.

"Musí to být nějaký hrozný omyl," řekla po chvíli Beth. "Mám pocit, jako bych se probudila ve tvém náručí a tys mi řekl, že to všechno byl jen zlý sen."

Decker zavrtěl hlavou. "Bohužel to tak není."

"Myslíš, že opravdu existuje důvod, kvůli kterém by tě někdo chtěl zabít?" zeptala se.

"Stejnou otázku jsem si už položil alespoň stokrát, ale nemohu na nic přijít," lhal Decker. Stál a dlouze se na ni díval.

"Nevím, jak dlouho se neuvidíme. Chci si zapamatovat každý detail tvé tváře."

Sklonil se a jemně ji políbil na ústa.

Beth ho bez ohledu na zranění objala zdravou rukou tak silně, jako by ho k sobě chtěla navždy připoutat.

Přitiskla tvář k jeho hrudi a naléhavým hlasem zašeptala: "Uteč se mnou někam."

"Ne. Nejde to."

Odvrátila se od něho. "Prosím." Její oči vyjadřovaly to samé, co její hlas:

"Sanchez ti to řekl. Policie by nás zadržela."

"Jestli mě opravdu miluješ..."

"Právě proto, že tě miluju, nemohu připustit riziko, že se znovu dostaneš do nebezpečí. Řekněme, že by se nám podařilo policii obelstít a odjet pryč, ale co kdyby nás ti, co po mně jdou, sledovali? Dovedeš si to představit? Museli bychom být pořád ve střehu, pořád na útěku. Nechci tě do ničeho takového zatáhnout. Nechci tvůj život zničit."

"Naposled tě prosím - odjed se mnou."

Decker pomalu ale rozhodně zavrtěl hlavou.

"Budeš mi chybět víc, než si dovedeš představit," zašeptala.

"Připomínej si, že se neloučíme navždy," řekl tiše Decker. "Za nějaký čas, doufám, že brzy, budeme zase spolu. Kdybys mi odkudkoliv volala, použij vždy veřejný automat. Najdeme způsob, jak být spolu ve spojení. A..." Decker ztěžka dýchal. "Ještě je třeba zařídit spoustu věcí. Musím požádat Esperanzu, aby ti dal policejní doprovod na letiště. A také..."

Beth mu položila prst na rty. "Vím, že všechno zařídiš." Po chvíli dodala: "Před odletem ti ještě zavolám."

"Chceš, abych ti pomohl sbalit věci?"

„Mám už skoro všechno sbaleno."

Naposledy ji políbil.

"Vzpomínej na ten nejkrásnější den, který jsme spolu strávili," řekla.

"Bylo jich hodně."

Čekal, až se na prahu naposledy ohlédne. Teprve když se za ní zavřely dveře, se otočil a vrátil se k policejnímu vozu.

11

Esperanza čekal na příjezdové cestě k Deckerovu domu. "Chci s vámi mluvit" řekl stroze. Jeho rysy byly ztvrdlé hněvem. "Chci vědět, proč jste mi lhal!"

"Lhal?"

Esperanza se díval mimo něho směrem k lidem stojícím na ulici. "Až uvnitř."

"Nevím, o co se jedná."

"Až uvnitř."

Decker naznačil gestem, že kapituje. "Jak myslíte."

Vstoupili do domu a Esperanza za sebou práskl dveřmi. Stáli v obývacím pokoji a vzájemně se měřili pohledy.

"Ptal jsem se vás, jestli jste přede mnou nic nezatajil. Vy jste tvrdil, že jste mi řekl všechno, co víte." V Esperanzově hlase zazníval potlačovaný hněv.

"A je to pravda."

"V tom případě byste měl navštívit lékaře, protože máte vážné problémy s pamětí," řekl Esperanza mrazivě. "Jak bych si měl jinak vysvětlit, že jste se slovem nezmínil o něčem tak důležitém, jako je vaše spojení s FBI."

"FBI?" Deckerův údiv nebyl ani v nejmenším předstíraný.

"Jo, FBI! Že byste měl navíc ještě problémy se sluchem? Před hodinou mi volal šéf jejich pobočky v Santa Fe a chtěl, abych ho navštívil. Ptám se, jestli se to týká Los Alamos nebo laboratoří Sandia. Nebo že by se vyskytl nějaký problém ohledně národní bezpečnosti? Nebo zločinecká banda operující na území několika států? Ne! Nic takového. Asi si dovedete představit moje překvapení, když jsem vstoupil do jeho kanceláře a on začal mluvit o přepadení vašeho domu."

Decker se nezmohl na komentář.

"Váš případ je teď záležitostí federálních úřadů. Obyčejné přepadení bude řešit FBI. Věděl všechno, co se tu noc stalo. Dokonce i takové podrobnosti, o kterých jsem předpokládal, že je známe jen já, Sanchez a pár našich lidí. Vysvětlete mi, odkud, ksakru, ty informace vzal. Myslel jsem, že se chce o vašem případě informovat z pouhé profesionální zvědavosti, ale to byl hluboký omyl. Nepotřeboval se o ničem informovat, řekl mi sám, co se tu noc stalo. A víte, co mi řekl nakonec? Že by FBI ocenila, kdybych s okamžitou platností přenechal řešení vašeho případu jim."

Decker stále mlčel, protože se bál, že jakákoliv jeho poznámka by Esperanzu ještě víc popudila.

"Bylo mi oznámeno, že přepadení vašeho domu je nanejvýš citlivou záležitostí a že o důvodech jejich zájmu mi nemůže nic sdělit. Současně mě varoval, že kdybych se vašeho případu nechtěl vzdát, mohl bych způsobit nepředstavitelné škody." Esperanzův pohled plál hněvem. "Dobře, řekl jsem. Nemám zájem působit nepředstavitelné škody. Chraňbůh že bych měl. Dávám od toho případu ruce pryč." Esperanza přistoupil blíž. "Ale to neznámá, že se o tu věc nebudu zajímat soukromě. A už vůbec to neznámá, že po vás nebudu chtít vysvětlení! Kdo, kčertu, jste? Co se tu vlastně včera v noci stalo? Proč jste ze mě dělal hlupáka a neřekl mi rovnou, že jste tu věc ohlásil FBI?"

Dům se otřásl výbuchem!

12

Decker a Esperanza na sebe v šoku zírali.

"Co to proboha - ?" Dům se stále ještě chvěl a doznívalo řinčení okenních skel.

"Někde něco vybuchlo!" vyskočil Esperanza, když se vzpamatoval. "Jako by to přicházelo - "

"Panebože! Chcete říct, že - ?" Decker vyrazil z domu právě v okamžiku, kdy se z ulice do dvora vřítel Sanchez.

"Ten sousední dům!" vykřikl a vzrušeně ukazoval. "Ten, ve kterém - "

Další ohlušující výbuch málem Deckera povalil. "Beth!"

Odstrčil Sancheze a jako šílený vyrazil na příjezdovou cestu. Vpravo nad vrcholky stromů, za kterými byl Bethin dům, se objevil sloup hustého Černého kouře. I na vzdálenost několika set metrů bylo slyšet hukot plamenů a hluk způsobený padajícími troskami.

"Beth!" Nejasně si uvědomoval, že Esperanza a Sanchez vyběhli za ním. Nevšiml si policejního auta, ignoroval silnici a vyrazil nejkratší cestou mezi směrem k borovému lesíku.

"BETH! BETH!" Bolelo ho v hrdle, jak křičel její jméno. Větve stromů ho škrábaly do rukou a do obličeje. Nejasně vnímal, že na něho Esperanza cosi křičí, ale jediné, co opravdu slyšel, bylo přerývané sypání vlastního dechu.

Doběhl na kraj lesa a přelezl nízký dřevěný plot ohraničující Bethin pozemek. Před ním se objevil pohled na kouřem zahalené trosky domu, ze kterých šlehaly plameny. Rozkašlal se, protože mu kouř a pach spáleniny vnikl do plic.

"BETH! BETH!" Hukot plamenů byl tak silný, že s těžší slyšel své vlastní výkřiky. Klopýtal přes trosky rozmetané na všechny strany. Kouř ho štípal do očí. Náhlý závan větru na okamžik vyčistil pohled a Decker uviděl, že plameny ještě nestačily zachvátit zadní část domu, kde byla Bethina ložnice.

Najednou ucítil, že ho Esperanza chytil za rameno a pokouší se ho strhnout zpět. Prudce ho odstrčil a vyrazil tam, kde snad ještě pořád byl zadní vchod do domu. Přeskočil nízkou zídku, prolétl troskami patia a dostal se k oknu do ložnice. Okno bylo rozbité tlakovou vlnou výbuchu. Sebral ze země kus cihly a vytloukl zbytky ostrých střepů.

Po prudkém běhu dýchal těžce a sípavě, navíc ho dusivý kouř neustále nutil ke kašli. Konečně se mohl naklonit oknem dovnitř. "Beth!" Znovu ho zezadu chytil Esperanza a znovu jeho ruku prudce odstrčil.

"Nechtě mě na pokoji!" vykřikl. "Musím ji zachránit!" Vytáhl se do okna a přepadl dovnitř na podlahu. Místnost byla plná kouře a nebylo téměř nic vidět. Po paměti dovrávorl k posteli - byla prázdná. I když byl téměř přiotrávený kouřem, pokoušel se tápat po zemi, jestli tam někde Beth neleží. Nic. Jeho ruce narazily na zavřené dveře koupelny. V hlavě mu bleskla myšlenka, že se v ní Beth mohla schovat, ale když dveře rozrazil, uviděl, že i taje prázdná.

Dusil se a oči ho nesnesitelně pálily. Přesto však stačil zahlédnout, že dveřmi ložnice prorazily plameny, a vzápětí ucítil závan horkého vzduchu. Téměř ve stejném okamžiku zachvátil oheň trámový strop. Z posledních sil doklopýtal zpátky k oknu. Za ním se ozval praskot a na zádech ucítil horkou vlnu. Další praskot. Bortí se strop, blesklo mu hlavou.

Střecha je zřejmě v plamenech a v příštích okamžicích spadne. Sálavý žár do zad sílil. Vysunul se na okno, ale cítil, že na víc už nemá síl. Vtom ho uchopily čísi ruce a vytáhly ho ven. Ruce ho táhly dál, pryč od hořícího domu, přes zídku, přes dřevěný plot, až tam, kde byly stromy. Teprve tady se Deckerovi vrátilo vědomí tak, že poznal Esperanzu.

"Musíme pryč!" zařval detektiv. Oheň přenesl na stromy a plameny jim byly v patách.

Decker zíral omámeně na hořící dům. Z trosk zahalených kouřem rudě svítily rozpálené trámy. "Beth je tam uvnitř!"

"Víc už pro ni udělat nemůžete! Musíme pryč!" Decker se snažil nadechnout, ale i tady byl vzduch plný kouře. Potlačil nutkání zvracet a nechal se Esperanzou táhnout do zalesněného svahu, který zezadu ohraničoval Bethin pozemek. Po několika metrech se znovu zastavil a zíral na ohnivé peklo za sebou. "Panebože, co mám dělat? Beth!" V jeho hlase zaznívalo bezmezné zoufalství. "BETH! BETH!"

Kapitola šestá

1

Seděl na zemi opřený o pravé zadní kolo záchranného vozu a zhluboka se nadechoval přes kyslíkový přístroj. Zcela otupělý vnímal pouze zvuky. Slyšel syčení kyslíkové bomby, vnímal běžící motory policejních a záchranných vozů, hukot požárních stříkaček a výkřiky jejich obsluh, které chrly na trosky Bethina domu proudy vody z několika hadic.

Moje chyba, opakoval si v duchu. Všechno je to moje chyba.

Asi musel něco z toho zamumlat nahlas přes kyslíkovou masku, protože se k němu jeden ze zdravotníků sklonil a zeptal se: "Co?" Potom mu masku sejmul. "Jak se cítíte? Nechce se vám zvracet?"

Decker zavrtěl hlavou, ale i ten nepatrný pohyb vyvolal vlnu prudké bolesti.

"Co jste se pokoušel říct?" ozval se vedle něho Esperanza.

"Nic."

"To není pravda. Říkal jste: „Moje chyba. Všechno je to moje chyba.“ Detektiv měl na tváři oválný otisk kyslíkové masky, kterou mu zřejmě někdo před chvílí sejmul. "Nemá smysl se obviňovat. Nemohl jste předpokládat, že k něčemu takovému dojde."

"To jsou kecy! Báł jsem se, že pokud zůstane v mé blízkosti, nebude v bezpečí." Decker vyplivl černý sliznatý hlen.

"Neměl jsem dovolit, aby se vracela domů. Neměl jsem ji nechat."

"Nerozčilujte se, zůstaňte v klidu," ozval se muž obsluhující kyslíkový přístroj. Vyhrnul Deckerovi nohavice kalhot a prohlížel si kůži na jeho lýtkách. "Měl jste kliku. Žár vám sice spálil kalhoty, ale naštěstí nechytly plamenem. Máte jen sežehnuté chlupy a také vlasy na hlavě. Kdybyste tam zůstal ještě pár vteřin, tak nevím. Já bych se k takovém hrdinství neodhodlal."

Hrdinství. Decker to slovo vnímal s nevýslovnou hořkostí. "K čertu s takovým hrdinstvím. Stejně jsem ji nezachránil."

"Vždyť jste tam málem zůstal sám. Udělal jste všechno, co se dalo," řekl Esperanza.

"Všechno?" Decker bolestně zakašlal. "Kdybych jen trochu přemýšlel, musel bych trvat na torn, aby zůstala pod policejním dohledem v nemocnici."

"Vypijte to," řekl zdravotník a podal mu láhev s vodou. Decker si ji přiložil k ústům a napil se. Kapky vody mu stékaly po začouzených tvářích a zanechávaly na nich klikaté stružky. "Měl jsem si uvědomit, jak bylo lehké dostat se do jejího domu, když se veškerá pozornost soustředila na můj. Vždyť nebyl vůbec střežen. Kdybych šel dovnitř s ní, zůstali bychom tam oba."

Esperanza sklopil oči. To, co Decker říkal, se ho přímo dotýkalo. Už se chystal něco odpovědět, ale přerušila ho siréna policejního auta, za kterým jel další požární vůz.

Decker se ještě jednou napil a pak zabloudil pohledem k dýmajícím troskám domu. "Panebože," zašeptal zlomeným hlasem. Položil láhev na zem a zakryl si rukou tvář. Z očí se mu vyhrnuly slzy. Hrdlo se mu stáhlo takovou úzkostí, že se nemohl ani nadechnout. "Panebože, Beth, co si bez tebe počnu?" Na ramenou ucítil Esperanzovu ruku.

"Všechno je to moje chyba. Jenom moje," řekl přerývaným hlasem.

Slyšel, jak zřízenec od ambulance zašeptal. "Asi by bylo lepší zavést ho do nemocnice."

"Ne!" ozval se Decker prudce. "Chci tu zůstat a pomáhat hledat ty parchanty, co to udělali!"

"Jak myslíte, že ty nálože odpálili?" zeptal se Esperanza.

"Cože?" Decker cítil, že se jeho schopnost uvažovat utápí ve zmatku. Musíš se soustředit, ovládnout se, říkal si.

Jestliže budeš propadat hysterii, nikdy je nedostaneš. "Zřejmě na dálku."

"Elektronická rozbuška aktivovaná rádiovým signálem?"

"Asi." Decker si utřel rukávem slzy. Beth, Beth... můj bože, co si bez tebe počnu? Všechno je to moje vina. "Těžko to mohla být časovaná nálož, protože nemohli vědět, na jakou dobu ji nastavit."

Esperanza se zatvářil ztrápeně.

"Musel to být někdo, kdo dům pozoroval," řekl Decker. "Třeba silným dalekohledem ze Sluneční hory. Nebo to také mohl být někdo z těch, co postávali na silnici před mým domem."

"Pošlu své lidi, aby promluvili se všemi z okolí," řekl Esperanza.

"Teď už je pozdě. Ten, kdo stiskl tlačítko, je dávno pryč."

"Třeba byla nálož odpálena omylem nějakým náhodným signálem z jiného přístroje, který měl stejnou frekvenci, na jakou byla naladěna rozbuška," uvažoval Esperanza.

"Ne. To je vyloučené. Rozbuška může být aktivována pouze signálem, který je modulovaný ještě jinou frekvencí, a navíc se pro ten účel volí taková frekvenční pásma, která se v běžných elektronických přístrojích nepoužívají."

"Zdá se, že o těch věcech dost víte," poznamenal Esperanza.

"Četl jsem o tom v časopise. Řekl bych, že takové věci ví kdekoliv."

"Myslíte?"

Decker zaslechl, jak se k nim přibližují těžké kroky. Zvedl hlavu a uviděl Sancheze.

"Šéf hasičů říká, že tam musela vybuchnout zápalná bomba, jinak by nebyl požár tak prudký."

"To mi bylo jasné od samého počátku." Esperanza s námahou vstal. Dlouhé vlasy měl sežehnuté a jeho džínsy byly na mnoha místech propálené od jisker. "Říkal šéf hasičů něco, co ještě nevíme?"

"Začal se svými lidmi hledat tělo, ale zatím nic nenašli."

"Máš ještě něco?" zeptal se Esperanza vzrušeně.

"Ano, ale..." Sanchez se významně podíval na Deckera; zřejmě se mu nechtělo mluvit před ním.

"O co jde?" Decker vstal. "Co jste se ještě dověděl?"

Sanchez se obrátil k Esperanzovi. "Pojďme do auta, potřeboval bych ti něco říct."

"Ne, ne," ohradil se Decker. "Nic přede mnou skrývat nebudete. Jestli něco víte, řekněte to rovnou tady."

Sanchez se znovu nejistě podíval na Esperanzu. "Ty proti tomu nic nemáš?"

Esperanza pokrčil rameny. "Když nebudeme před panem Deckerem nic tajit, třeba se zachová stejně on k nám. Co ses dověděl?"

"Vypadá to dost divně. Řekl jsi, abych poslal pár našich lidí trochu se poptat po okolí, jestli si sousedé nevšimli něčeho podezřelého."

"Podle toho, jak se tváříš, si zřejmě všimli. Může nám to nějak pomoci?"

"Řekl bych, že to spíš celou věc komplikuje," řekl Sanchez.

"Běžte do háje s těma okolkama." Decker přistoupil blíž. "Tak se konečně vymáčknete, co jste zjistili."

"Tam dole na Fort Connor Lané hledala jedna žena zaběhlého psa. Uviděla při tom někoho, kdo se prodíral keři dolů k silnici. Bylo to krátce před tím, než došlo k explozi."

"To mohl být ten, kdo pak bombu odpálil," řekl vzrušeně Decker. "Dokázala toho člověka popsat?"

"Ano. Řekla, že to byla žena."

Decker měl pocit, jako by ho někdo bodl do srdce.

"Nesla zavazadlo," řekl policista.

"Cože?"

"Atraktivní žena s dlouhými kaštanovými vlasy, něco přes třicet let. Měla na sobě džinsy a svetr. Pravou ruku měla pod svetrem, jako by ji měla zraněnou."

Po Deckerem se zhoupla zem. Opřel se o vůz první pomoci a nechápavě zíral na Sancheze. "Ale ten popis se hodí na..."

"Ano, na Beth Dwyerovou," dořekl za něho Sanchez. Žena, která hledala psa, uvedla, že dole na Fort Connor Lané stálo auto. Seděl v něm nějaký muž. Když uviděl, jak se ta žena vynořila z lesa, vyskočil ven, dal její zavazadlo do kufru a pak oba nastoupili do auta. Právě v okamžiku, kdy odjížděli, ozval se výbuch."

"To přece není možné," ozval se Decker a jeho hlas vyjadřoval stejný zmatek jako výraz ve tváři. "Vždyť to nedává žádný smysl. Jak by mohla...?"

K vozu první pomoci přistoupil jeden z hasičů se sejmoutou přilbou. Po špinavém obličejí mu stékaly kapky potu. Natáhl ruku po láhvi s vodou, kterou mu podával zdravotník, a řekl: "Pořád jsme nenašli nic, co by se dalo identifikovat jako lidské tělo."

Deckerovi divoce bušilo srdce a v hlavě mu vířil nepředstavitelný chaos. "Ale proč by...? Takže Beth je živá! Co, proboha, dělala na tom svahu? Kdo byl ten muž v autě?"

2

Beth byla živá! Zdálo se to naprosto fantastické a nemožné. Myšlenky radosti a úlevy střídaly v Deckerově hlavě zmatek nad jejím nevysvětlitelným chováním.

"Jak jste se vlastně s Beth Dwyerovou seznámil?" zeptal se Esperanza. Oba muži stáli proti sobě v Deckerově obývacím pokoji.

"Jednoho dne se objevila v mé kanceláři. Zajímala se o koupi domu." Beth. To už snad není ani pravda, pomyslel si Decker a klesl na pohovku.

"Kdy to bylo?"

"Před dvěma měsíci. V červenci." Zdálo se mu, že musí přijít o rozum.

"Byla ze Santa Fe?"

"Ne."

"Odkud tedy přijela?"

"Z východu." Nesnesitelně ho bolela hlava.

"Z jakého města?"

"Odněkud z okolí New Yorku."

"Proč přijela právě sem?"

"V lednu jí zemřel manžel na rakovinu. Chtěla uniknout vzpomínkám a začít někde jinde nový život." Stejně jako já, pomyslel si.

"Tohle je dost drahá čtvrť," řekl Esperanza. "Kde vzala tolik peněz, aby si tu mohla koupit dům?"

"Její manžel měl uzavřenou životní pojistku."

"To musela být dost mastná pojistka. Jaké měl zaměstnání?"

"Nevím."

Esperanza se zatvářil, jako by nechápal. "Myslel jsem, že jste byli v důvěrném vztahu."

"Nepopírám to."

"A přesto vám nejsou známá některá základní fakta o její minulosti?"

"Nechtěl jsem jí klást příliš mnoho otázek," odpověděl Decker. "Její manžel byl po smrti teprve pár měsíců a připadalo mi nevhodné ptát se na tyto věci."

"A to jste se jí ani nemohl zeptat, ve kterém městě žila? To přece nebylo zase nic tak osobního."

"Prostě jsem necítil potřebu se jí na to ptát." Byla to další lež, které se vůči Esperanzovi dopustil. Věděl dobře, proč se na to Beth neptal. Dřív, ve svém minulém životě, se snažil při jakémkoliv setkání vytáhnout z lidí co nejvíc o jejich osobním životě, protože nikdy nevěděl, kdy by se mu to mohlo hodit. Ale od chvíle, co nechal minulost za sebou a začal nový život v Santa Fe, se rázně rozloučil i s těmito svými starými praktikami.

"A to byla životní pojistka jejího manžela tak vysoká, zeji zajišťovala slušný život i po koupi domu ve vašem sousedství?"

"Byla malířka. Vydělávala si prodejem svých obrazů," řekl Decker.

"Ale? A přes kterou galerii?"

"V New Yorku."

"Jak se jmenuje?"

"Nevím," odpověděl Decker.

"To jsem si mohl myslet."

"Pouze mě představa člověku, který tu galerii zastupuje. Přijel ji navštívit. Jmenuje se Dále Hawkins."

"Kdy to bylo?"

"Ve čtvrtek 1. září."

"Jak to, že si to datum tak přesně pamatujete?"

"Je to teprve devět dní. A pamatuji si to proto, že v ten den se uzavřela kupní smlouva na její dům." Decker měl samozřejmě další důvod, proč nemusel dlouho vzpomínat - ten den, vlastně ten večer se s Beth poprvé milovali. Beth! To jméno v něm znělo jako bolestný výkřik. Co se to, proboha, stalo? Proč jsi utíkala z toho svahu? Kdo byl ten muž, který tam na tebe čekal?

"Pane Deckere."

"Promiňte, trochu jsem se..." Teprve teď si uvědomil, že Esperanza mluvil dál a on ho vůbec nevnímal.

"Říkal jste, že ten, kdo nálož odpálil, musel dům pozorovat."

"Samozřejmě."

"Proč tedy nedal povel k explozi v době, kdy jste stál s paní Dwyerovou před domem?"

"Zřejmě proto, že neměl stoprocentní jistotu, že by nás bomba zabila."

"Takže se podle vás rozhodl čekat, až odejdete, a potom teprve nálož odpálit? To přece nedává žádný smysl."

Decker cítil mrazení v zádech.

"Pokud ovšem vycházím z předpokladu, že jste měl být hlavním terčem vy," dodal Esperanza.

„To chcete říct, že terčem měla být... Beth?" Decker se zachvěl. "Chcete říct, že včera v noci a dnes odpoledne nešli po mně? Že šli po ní?"

"Zřejmě se něčeho bála. Proč by jinak utíkala zadem a prodírala se těmi křovisky?"

Decker cítil, jak mu trnou tváře. "Že by šli po Beth? Panebože!" To, čím za posledních dvanáct hodin prošel, se nedalo srovnat s žádnou jeho předchozí zkušeností. Nikdy, ani při těch nejnebezpečnějších akcích speciální armádní jednotky nebo při antiteroristických operacích ve zpravodajské službě, nebyl vystaven takovému trýznivému strachu. Ale tenkrát byl na nebezpečí připraven. Nikdy nevypnul svůj obranný mechanismus a nevydal se všanc takové citové zranitelnosti jako teď.

"Před půlhodinou jste mě poučoval o rádiových frekvencích, které se používají k odpálení nálož na dálku," řekl Esperanza. "Kde jste se dověděl takové podrobnosti o tom, jak vyhodit dům do vzduchu?"

Decker na jeho otázku nereagoval. Byl příliš ponořený do svých vlastních úvah. Už déle než rok žil v podivném stavu popírání reality. Přesvědčoval se, že jediné, co potřebuje, je naprostá otevřenost přítomnosti a totální odvržení všech svých dřívějších návyků. Ale nyní se k nim vrátil s takovou rozhodností, až ho to samotného polekalo. Sáhl po telefonním seznamu, našel číslo, které potřeboval, a rychle ho vyťukal na číselnici.

"Co děláte," zeptal se Esperanza.

"Volám do nemocnice St. Vincent."

Detektiv se zatvářil nechápavě.

"Prosím spojte mě na oddělení, na kterém je pokoj číslo tři jedna jedna šest," požádal Decker spojovatelku.

Chvilí čekal, a když se ve sluchátku ozval jiný hlas, řekl: "Prosím vás, na vašem oddělení ležela paní Beth Dwyerová. Měla střelnou ránu v rameni. Dnes ráno byla propuštěna. Chtěl bych mluvit se sestrou, která ji ošetřovala."

"Moment prosím."

"Haló, já jsem ošetřovala Beth Dwyerovou," ozval se po chvíli jiný příjemný ženský hlas. "Ale moje služba začala až v sedm hodin ráno. Předtím ji měli na starost sestry z noční směny."

"Jsem policista, který ten případ vyšetřuje, a potřeboval bych vědět, jestli měla nějaké návštěvy." Esperanza se chystal protestovat, ale Decker ho gestem uklidnil.

"Byl tu pouze její přítel."

To budu asi já, pomyslel si Decker, ale přesto chtěl mít jistotu. "Můžete mi prosím toho muže popsat?"

"Ano, jistě. Vysoký, atletické postavy, okolo čtyřiceti let."

"Měl světlé vlasy?"

"Myslím že ano. Vím, že byl hezký, měl takovou mužnou tvář. Nikoho jiného jsem neviděla."

"A co telefonní hovory?"

"Oh, telefonovala v jednom kuse."

"Cože?"

"A také jí volali zvenku. Všimla jsem si, že když jsem byla u ní, čekala, až odejdu, a pak teprve mluvila."

Decker těžce dýchal. "Děkuju vám," vyrazil ze sebe s námahou. "Moc jste mi pomohla." Položil sluchátko.

"Co to bylo, pane Deckere?" ozval se okamžitě Esperanza. "Víte vůbec, že je trestné vydávat se za policistu?"

"Beth měla spoustu telefonních hovorů. Volali jí zvenku, ale i ona volala. Vůbec tomu nerozumím. Pokud vím, tak v tomhle městě jsem byl jediný, koho znala blíž. Komu tedy mohla volat? A kdo mohl volat jí?"

"Pokud to nebyly místní hovory nebo pokud nežádala hovory na účet volaného, musí být evidence čísel, na které volala, v nemocniční ústředně," řekl Esperanza.

"Zkuste to nechat prověřit, ale obávám se, že ty hovory byly místní. Zřejmě volala tomu muži, který ji čekal dole na Fort Connor Lane. Přinesl jsem jí do nemocnice nějaké oblečení, a když jí doktor řekl, že ji propouští, nechtěla si ode mě nechat pomoci při oblékání. Říkala, že se v takovém stavu přede mnou necítí. Chtěla, abych na ni počkal venku na chodbě. Dokonce odmítla i pomoc sestry, což bylo vzhledem k jejímu zranění dost podivné. Teď si ale myslím, že chtěla být chvíli sama, aby mohla někomu zavolat, že odjíždí domů, a potvrdit přesný čas, kdy na ni má čekat. Ale kdo to,

ksakru, je?"

Decker si uvědomil, že ke zmatku rozporupných pocitů, které vířily jeho hlavou, přibyl v tuto chvíli další - žárlivost. Panebože, je vůbec možné, aby tu Beth měla nějakého tajného milence? Že by se po celou tu dobu, co se znali, stýkala ještě s někým jiným? Otázky se vynořovaly jedna za druhou. Jak se s ním seznámila? Nebo to byl někdo, kdo s ní přijel z východu? Někdo z její minulosti?

"Myslíte, že by ho ta žena dokázala popsat - ta, co ho viděla čekat dole na Fort Connor Lane?" zeptal se Decker.

"To by věděl Sanchez."

Decker vystartoval k domovním dveřím, ale než k nim došel, dveře se prudce otevřely a v nich se objevil Sanchez.

Málem se oba srazili. "Pane Deckere, chtěl jsem s vámi mluvit dva muži," hlásil. "Tvrdí, že jsou vaši přátelé."

"Asi sousedé nebo někdo z mých klientů. Řekněte jim, že teď nemám čas. Potřeboval bych se s vámi něco zeptat."

"Ti dva jsou dost neodbytní," řekl Sanchez. "Zdůrazňovali, že jsou vaši staří známí. Několikrát řekli staří známí."

Představili se mi jen jako Hal a Ben."

3

"Hal a...?" Decker měl co dělat, aby na sobě nedal znát překvapení. Jeho myšlenky se okamžitě upnuly k tomu, co ho čekalo. "Ano. Jsou to opravdu moji staří známí. Můžete je pustit."

Hal a Ben byli dva agenti, kteří ho na něho čekali v hale hotelu St. Regis, když po své rezignaci opouštěl New York. Měli tenkrát prověřit, co vlastně za jeho náhlým rozhodnutím stojí, ale oba došli k názoru, že pro bezpečnost agentury nepředstavuje žádné nebezpečí. Nakonec mu umožnili odletět do Santa Fe - samozřejmě s tichým varováním, že by nebylo dobré, kdyby o těch nešťastných římských událostech komukoliv vykládal.

Bylo jasné, že za ním dnes přicházejí jako vyšetřovatelé CIA po urgentním telefonním hovoru týkajícím se přepadení jeho domu. Jakmile se objevili ve dveřích, Decker si uvědomil, že se od jejich posledního setkání vůbec nezměnili - udělaní chlápíci s tvrdými rysy a ostražitými očima. Oba byli oblečeni tak, že se ničím nelišili od běžných turistů. Oba přejeli pohledy obývací pokoj, chvíli se zastavili u Esperanzy a pak se obrátili na Deckera.

"Co se tu děje?" zeptal se Hal. "Proč tě, proboha, hlídá policajt? A co se stalo tam dál v ulici?"

"To je dlouhá historie, Hale. Když dovolíte, to je seržant Esperanza. Seržante, pánové Hal Webber a Ben Eiseley." Ta jména byla samozřejmě falešná, ale oba je už dlouho používali jako krycí a Decker věděl, že na ně znějí i doklady, které obvykle používali. "Známe se z doby, kdy jsem pracoval ve Virginii. Říkali mi, že se sem někdy v tyto dny chtějí vypravit, ale nějak jsem na to v posledních dnech zapomněl."

"Chápu," řekl suše Esperanza. Bylo zřejmé, že nevěří ani slovu. Potřásl si s oběma ruce a pohledem srovnával jejich udělané postavy s Deckerovou. Velký rozdíl mezi nimi nebyl. "Předpokládám, že ti pánové jsou také realitní zprostředkovatelé, kteří se perfektně vyznají, jak se odpalují nálože na dálku."

Hal se zatvářil zmateně. "Nálože? To chcete říct, že tam vedle vybuchla nějaká nálož?"

"Seržante, dopřál byste mi chvíli, abych si mohl se svými přáteli pohovořit o samotě?" Decker se chystal vyvést Hala a Bena zadními dveřmi na dvůr za kuchyni.

"Ne," řekl Esperanza.

Decker se otočil a v údivu na něho pohlédl. "Prosím?"

"Říkám ne! Nechci, abyste s nimi byl o samotě ani vteřinu." Rysy Esperanzovy ošlehané tváře ztvrdly. "Od samého začátku jste ze mě dělal hlupáka a nespolečně jste se mnou. Teď už vám to nehodlám tolerovat."

"Domníval jsem se, že vás FBI požádala, abyste se o ten případ přestal zajímat."

"Ano. O přepadení vašeho domu, ale ne o tu explozi vedle."

"FBI?" podivil se tentokrát Ben. Zřejmě to pro něho byla opravdu překvapivá informace.

"Jestli těm pánům chcete něco říct, řekněte jim to přede mnou. Nezdržujte mě ale hloupými pohádkami."

"FBI?" opakoval svoji otázku Ben. "To nechápu. Co s tím má společného FBI?"

"Seržante, já bych opravdu potřeboval mluvit s těmi pány o samotě," obrátil se Decker znovu na Esperanzu.

"Jestli mě budete dráždit, tak vás zatknou."

"Na základě jakého obvinění? První lepší advokát by mě ještě dnes dostal ven," řekl Decker. "A kdyby ne, musel byste mě propustit na kauci."

"Myslíte? Uvědomte si, že je sobota a všichni slaví fiestu. Ten váš první lepší advokát by měl zatracené problémy najít soudce, který by ho byl ochoten poslouchat," řekl ostře Esperanza. "Seděl byste za mřížemi až do zítřka, nebo spíš až do pondělí. Předpokládám, že jste rozumný člověk a nebudete chtít ztratit tolik času. Takže se klidně nenechte rušit a pohovořte si s těmi pány, o čem je vám líbo. Co jim vlastně chcete říct, že je to tak tajné?"

Ano, uvědomil si Decker nervózně, čas začíná být drahý. Musím začít hledat Beth hned teď, nemohu si dovolit ztratit dva dny. Kromě toho cítil, že se ocitá mezi několika konfliktními zájmy. Až do této chvíle byl rozhodnut chránit zájmy svých dřívějších zaměstnavatelů a nezatahovat je do vyšetřování, ale teď ho čekal jiný, mnohem naléhavější úkol - musel najít Beth; musel vypátrat toho, kdo ji chtěl zabít.

"Pracoval jsem dřív pro vládu Spojených států," řekl.

"Opatrně, kamaráde," ozval se Ben.

"Nemám jinou možnost."

"Pro vládu?" Esperanza zpozorněl. "Chcete říct, že -"

"Nic vám nechci zatajovat. Tihle pánové jsou moji bývalí kolegové a jsou tu proto, aby zjistili, jestli ten noční útok neměl něco společného s jednou dost citlivou záležitostí, do níž jsem byl svého času zatažen."

"Jen klid," řekl Hal směrem k Deckerovi.

"Jasněji už vám to říct nemohu." Decker se podíval Esperanzovi zpřímá do očí. Detektiv jeho pohled opětoval. Jeho rysy se pomalu uvolňovaly. Nakonec přikývl. Decker se obrátil na Hala. "Přijeli jste dřív, než jsem čekal." "Byli jsme v Dallasu. Letadlem jsou to slabé dvě hodinky." "Díky že jste přišli." "Je to asi jediná možnost, jak se s tebou dostat do kontaktu," prohlásil Ben. "Bylo nám řečeno, že telefonické spojení na tebe není bezpečné. Potřebujeme si ujasnit jistou nesrovnalost, o které ses zmínil ve svém telefonátu, a pak se chceme spojit s místními federály." "To jste už udělali," ozval se Esperanza. "Mluvili jste přece s FBI." "Ne," řekl Hal a znepokojeně se na detektiva podíval. "Nemyslím osobně, ale telefonicky," řekl Esperanza. "Ne," řekl znovu Hal ještě víc znepokojen. "Ale dnes ráno si mě zavolal šéf místní kanceláře FBI a oficiálně mě požádal, abych vyšetřování toho nočního přepadení přenechal jim." "Něco takového jsem tu už dnes slyšel, ale nevěděl jsem, o čem mluvíte," řekl Ben. "Mohu vás ubezpečit, že z naší strany s nimi nikdo nemluvil a nejednal. Dřív než bychom něco takového udělali, chceme si o věci udělat svůj vlastní názor." Deckera se začínala zmocňovat neblahá předtucha. Otázku, kterou už měl na jazyku, za něho vyslovil Esperanza: "Tak kdo do toho, probiha, zajímal FBI, když ne vy?"

4

Sanchez jel po Old Santa Fe Trail směrem na Paseo de Peralta bez sirény, ale tak rychle, jak jen mu dovozovala hustota dopravy ve středu města. Vpředu vedle řidiče seděl s kamennou tváří Hal, zatímco Decker se tiskl mezi Benem a Esperanzou na zadním sedadle.

Esperanza ukončil krátký hovor prostřednictvím mobilního telefonu, stiskl tlačítko a zrušil spojení. "Řekl, že nás čeká."

"Co když nám nebude ochoten říct, co chceme vědět?" zeptal se Decker.

"Potom budu muset zavolat do Virginie," řekl Ben. "Dříve nebo později nám to řekne, to ti zaručuju."

"Lepší by bylo, kdyby to řekl dříve," poznamenal Decker. "Už je to dvě hodiny, co Beth odjela tím autem. Teď už by mohli být v Albuquerque. Pokud jeli přímo na letiště, nemuseli bychom je už stihnout."

"Zjistím to." Esperanza stiskl tlačítko na mobilním telefonu.

"Kam voláte?"

"Na bezpečnostní službu na albuquerquešském letišti."

"A nemohla odletět přímo ze Santa Fe?" zeptal se Hal.

"Tam zavolám hned potom. Ale z místního letiště létá jen pár malých osobních spojů, většinou jde jen o příležitostné lety. Nebude těžké zjistit, jestli odletěla odtud."

Na druhém konci linky kdosi odpověděl a Esperanza začal hovořit.

Mezitím se Decker obrátil na Bena. Tak trochu se cítil jako tenkrát, kdy ho Hal a Ben vezli přes Manhattan na letiště a neustále se z něho snažili vytáhnout, co má v úmyslu. Anebo jejich vyšetřování nikdy neskončilo a to, co se teď tady dělo, bylo pouze dalším pokračováním jednoho a téhož scénáře?

"Bene, ještě u mě doma jsi řekl, že si chcete ujasnit jistou nesrovnalost, o které jsem se měl zmínit ve svém telefonátu do Virginie. Co jsi tím myslel?"

Ben vytáhl z kapsy složený list papíru. "Tady mi odfaxovali přepis tvého hlášení." Ben přejížděl prstem po papíru.

"Tady je to. Člověk, který s tebou mluvil, řekl: 'Ale my už s vámi nemáme nic společného.' A ty jsi řekl:

'Koukněte se, vy dobře víte, že to není pravda. Slídíte za mnou, kam se jen hnu. Nejsem žádný hlupák, abych si toho nevšiml. Vím bezpečně, že ještě před dvěma měsíci jste mě sledovali...'"

Decker přikývl. Při tom, jak Ben četl záznam jeho slov, probíhal jeho myslí vír vzpomínek. "To souhlasí. A v čem spočívá ta nesrovnalost?"

"Ten člověk u telefonu to tenkrát nekomentoval, protože mu nebylo jasné, jak jsi to myslel. Teprve po tom, co si prostudoval tvoji složku, se mu trochu vyjasnilo. Ale i tak to nesedí. Můžu se ti zaručit, že z naší agentury tě nikdo nesledoval."

„To přece není pravda," vyletěl Decker. „Prokazatelně jsem to zjistil před dvěma měsíci."

"Poslyš Steve, ode dne, kdy jsi přišel do Santa Fe, jsme si samozřejmě ověřovali, co děláš," řekl Ben. "Ale nepotřebovali jsme ti běhat za patama. Jednodušší bylo monitorovat tvoje bankovní konta a finanční operace. Kdyby sis najednou polepšil víc, než by odpovídalo tvému zaměstnání, asi bysme na tebe někoho nasadili, to je ti jasné. Ale zatím k tomu nebyl důvod. Jestli tě tedy někdo sledoval, tak máš my slovo, že to nebyl nikdo od nás."

"Takže ty mi chceš namluvit, že tu po mně Brian McKittrick slídl ve svém volném čase, kdy právě nepracoval pro vás?"

"Brian McKittrick?" ozval se ostře Hal. "O čem to mluvíš?"

"Říkám, že jsem ho tu viděl, a rozhodně na mě nedělal dojem, že přijel obdivovat krásy Santa Fe."

"Před dvěma měsíci?"

"Ano. Měl tu několik lidí, kteří mě sledovali."

"Ale McKittrick už u nás od února není."

Decker byl tak překvapený, že se nezmohl na slovo.

"Jeho otec v prosinci zemřel," řekl Ben. "Hned jak ten floutek přišel o tatínkovu ochrannou ruku, začalo se ukazovat, že jsi měl pravdu, když jsi tvrdil, že je neschopnej. Ještě stačil zmravit další dvě operace a pak ho šéfové vyhodili."

Esperanza zakryl dlaní mikrofon. "Nemůžete mluvit trochu potíšeji? Sotva rozumím. Luisi?" naklonil se k Sanchezovi.

"Policie v Albuquerque chce vědět, jestli máme popis toho auta, ve kterém Beth Dwyerová odjela. Získali jste ho od té ženy?"

"Byla to stará paní a o autech toho moc nevěděla." Sanchez projížděl hustou dopravou po Paseo de Peralta. "Řekla jen, že bylo velké, mělo šedou barvu a vypadalo jako nové." "To je všechno?"

"Obávám se, že jo."

"To toho tedy víme," řekl Esperanza rozmrzele. "A co ten chlap, který tam na ni čekal? Prohlédla si ho, když vystoupil a pomáhal Beth Dwyerové uložit zavazadlo?"

"Na lidi už má ta stará paní zřejmě mnohem lepší oči. Tomu chlápkuvi prý mohlo být něco přes třicet. Vysoký, atletická postava - prý jí připomínal fotbalového hráče. Hranaté lícní kosti, blond vlasy."

"Hranaté lícní kosti? Blond vlasy... ?" Decker srahl čelo.

"Co je?"

"Že jí připomínal fotbalového hráče? To zní, jako by -"

"Vy znáte někoho, kdo se tomu popisu podobá?"

"Ne, to není možné!" Decker byl naprosto šokován. To, co teď slyšel, mu nedávalo smysl. Nic nedávalo smysl. "Brian McKittrick," obrátil se Decker na Bena. "Ten popis se hodí přesně na něho. Ale jestli nepracuje pro vás, tak pro koho?"

5

Decker ani nečekal, až Sanchez úplně zastaví. Vyskočil z auta a spěchal ke vchodu dlouhé tříposchodové vládní budovy. Následován Halem, Benem a Esperanzou vyběhl po betonových schodech k řadě skleněných dveří. U těch prostředních je čekal asi čtyřicetiletý muž s pečlivě upravenými vlasy a krátkými licousy. Měl na sobě volné kalhoty a modré sportovní sako. V ruce držel mobilní telefon a na opasku měl pověšený operátor.

"Doufám, že se nejedná o žádnou hloupost. Vytáhli jste mě z večírku." Muž vytáhl svazek klíčů a chystal se otevřít jedny z dveří. Jeho pohled mířil k Esperanzovi, který ještě neměl příležitost převléknout si propálené kalhoty a košili.

„Co se vám stalo? Do telefonu jste říkal, že to souvisí s tím, o čem jsme spolu diskutovali dnes ráno."

"Poslyšte, nemohli bychom si pohovořit přímo tady? Nemáme čas jít s vámi nahoru do kanceláře."

Muž se zarazil a zamračil se. "Kdo vlastně jste?"

"Stephen Decker. Je to ten muž, na kterého byl podniknut ten noční útok," řekl Esperanza. "Pane Deckere, to je šéf zdejšího oddělení FBI John Miller."

Decker se bez obalu zeptal: "Můžete mi říct, proč jste intervenoval, aby seržant Esperanza přenechal vyšetřování mého přepadení vám?"

Zdalo se, že Millera jeho přímost zaskočila, protože chvíli trvalo, než odpověděl. "To je důvěrná záležitost."

"Vypadá to, že ten noční útok nebyl veden ani tak proti mně, jako spíš proti ženě, se kterou se stýkám. Je to má sousedka a jmenuje se Elizabeth Dwyerová. Sama se představuje jménem Beth. Říká vám to jméno něco?"

Tentokrát Miller odpověděl okamžitě. "Tuto otázku s vámi nehodlám diskutovat."

"Její dům dnes odpoledne vyletěl do vzduchu."

Miller zareagoval, jak by dostal políček. "Cože?"

"Vidím, že se mi konečně podařilo upoutat vaši pozornost, a můžeme si tedy dělat naděje, že teď už budete ochotný s námi tuto otázku diskutovat. Takže se vás ptám znovu: Proč jste naléhal na detektiva Esperanzu, aby vám přenechal vyšetřování přepadení mého domu?"

"Říkáte, že dům Elizabeth Dwyerové vyletěl do vzduchu?" Miller se téměř vyděšeně obrátil na Esperanzu. "A byla uvnitř? Je mrtvá?"

"Zřejmě ne," řekl Esperanza. "V troskách se její tělo nenašlo. Máme informace, že nějaká žena, která seji podle popisu podobala, byla viděna, jak nasedá do auta na Fort Connor Lane několik vteřin před explozí."

"Proč jste mi to neřekl do telefonu?"

"Říkám vám to teď."

Miller na něho ostře pohlédl. "Nemám rád, když se někdo snaží se mnou manipulovat."

"Já zase nemám rád, když se mě někdo snaží zastřelit," reagoval Decker. "Kdo se pokoušel zabít Beth Dwyerovou? Co víte o muži, který se jmenuje Brian McKittrick. Jak jste se k tomu všemu dostal vy?"

"Bez komentáře," řekl Miller stroze. "Náš rozhovor skončil."

"Neskončil, dokud mi nezodpovíte několik otázek."

"A pokud vám je nezodpovím?" zeptal se Miller.

"To vám je úplně jedno, že se Beth může dostat do situace, kdy by mohl být ohrožen její život?"

"Jestli mně to je, nebo není jedno, o to se vy nemusíte starat."

Decker cítil, jak se v něm vaří krev. Pohlédl Millerovi do očí, ale vzápětí se zadíval stranou, protože se musel přemáhat, aby ho nechytil pod krkem a nevyrazil s ním ty skleněné dveře. Beth! připomínal si neustále. Ti, co usilovali o její život, ji mohli být v patách, a tenhle parchant si tady hraje na důležitého.

"Tak co?" zeptal se Miller vyzývavě.

Decker o krok ustoupil. Zatímal pěsti, ale snažil se uklidnit. Jestliže ho zavrou za napadení agenta FBI, pak nebude Beth

nic platný. Klid, opakoval si a jeho hrud' se prudce zdvihala.

"No vidíte," řekl Miller.

"Ale my s vámi opravdu potřebujeme mluvit," ozval se Esperanza.

"Řekl jsem, že náš rozhovor skončil. Omluvte mě, musím vyřídit několik důležitých telefonních hovorů." Odemkl dveře a vešel do budovy. Když za sebou zamykal, stačil po nich hodit zlostným pohledem a pak zmizel uvnitř.

"Jednou si s ním promluví, ale až bude po všem," řekl s potlačovaným vztekem Decker.

6

Policejní auto zastavilo na příjezdové cestě k domu. Decker vystoupil. Říkal si, že se nesmí tím směrem dívat, ale nedokázal to. Trosky Bethina domu stále ještě doutnaly a kromě požárních vozů tam byl také televizní štáb s kamerami. Mezi tím vším se tlačil dav zvědavců.

Esperanza zůstal sedět v autě. "Věřte, že chápu, jak vám je," řekl a naznačil gestem pocit marnosti.

Decker měl příliš stažené hrdlo, než aby mohl odpovědět. "Ještě se pokusím s ním promluvit," dodal Esperanza. "Třeba přece jen nějakou informaci pustí."

"Třeba," řekl Decker sklesle. Snad ještě nikdy se necítil tak bezmocný. Hal a Ben stáli vedle něho.

"Budu v kontaktu s albuquerqueskou policií a bezpečnostní službou na letišti," řekl Esperanza.

"Třeba odjeli směrem na Denver nebo Flagstaff," uvažoval Decker. "K čertu, nemáme se absolutně čeho chytit."

"Kdybych cokoliv zjistil, dám vám vědět. Jen bych rád, abyste totéž udělal i vy. Tady je moje vizitka." Esperanza cosi napsal na kartičku. "Připsal jsem vám tam moje telefonní číslo domu."

Decker přikývl.

Moderé policejní auto vycouvalo zpátky na ulici. Decker se ještě chvíli díval, jak odjíždí po Camino Lindo pryč.

"Není povinen nám cokoliv říkat," poznamenal Hal. "Já být na jeho místě, byl bych spíš opatrný. Na základě čeho by nám měl věřit, že jsme opravdu ze zpravodajské služby."

"To je jasný," dodal Ben. "Hned teď si nás začne prověřovat, jenže nic nezjistí."

"Buďme rádi, že byl tak solidní, že vás před tím chlapem z FBI neprezentoval jako zpravodajské důstojníky," poznamenal Decker. "Vzhledem k rivalitě, jaká panuje mezi FBI a CIA, by si před námi dal ještě větší pozor."

"Dal ještě větší pozor? Vždyť nám neřekl vůbec nic."

"Ne tak docela." Policejní auto definitivně zmizelo a Decker se obrátil, aby odemkl branku na dvůr. "Jeho zájem o Beth mi jen potvrdil, že cílem útoku byla opravdu ona. A všimli jste si jeho výrazu, když jsem se zmínil o McKittrickovi?"

Díval jsem se mu do očí. Zná ho. A zná také další věci, které pro nás neznamenaají nic dobrého."

Hal a Ben se zatvářili rozpačitě.

"Co je?" zeptal se Decker.

"Pro nás?" řekl Hal.

"Co tím chceš říct?"

"Poslali nás sem, abychom zjistili, jestli to noční přepadení nemá nějakou souvislost s tvým posledním pověřením," dodal Ben.

"A co?"

"Nemá." Ben sklopil hlavu a ryl botou do šterku na cestičce. "Ať se děje s Beth Dwyerovou cokoliv, je to tvůj osobní problém. V tom ohledu nejsme oprávněni nic dělat."

Decker neřekl ani slovo.

"Hned jak pošleme hlášení, nás odvolají," řekl Ben.

Decker stále mlčel.

"Prostě to už jde mimo nás," dodal Ben.

"Tak se, ksakru, seberte, vlezte si do auta a zmizte," řekl Decker. "Nějak si poradím i bez vás."

"Jak?"

"Nějak. Něco už vymyslím. Těšilo mě, že jsem vás viděl, a už můžete jít."

"Ty ses urazil?" zeptal se rozpačitě Hal.

"Máš takový dojem?" řekl Decker hoře. Prošel brankou do dvora a klesl na lavičku před vchodem do domu. Už ty dva pustil z hlavy a přemýšlel, jestli se Esperanta přece jen něco nedověděl od bezpečnostní služby na albuquerqueském letišti a nezatajil to před ním. Co dělat? Hlavou mu proběhla hořká úvaha, že takhle asi vypadá konec jednoho krásného snu. Ale kolotoč myšlenek pokračoval dál. Hrozí Beth v tomto okamžiku nějaké nebezpečí? Co měla společného s McKittrickem? Proč mu lhala? Roztržitě poklepával pravou rukou na opěradlo lavice. "Přece musí existovat cesta, jak se s ní spojit!"

Uslyšel kroky a zvedl hlavu. Před ním stál Hal.

"Zmínila se někdy o nějakém konkrétním místě, kam by chtěla jet?" zeptal se Hal.

"Ne. Jen si potřebovala vyřídit některé věci ohledně pozůstalosti po manželovi. Proč se ptáš? Myslel jsem, že už jste pryč."

"Tak moc zase nespěcháme."

"Aha." Decker si znovu představil, jak se Brian McKittrick rozjíždí s Beth po Fort Connor Lane a na svahu nad nimi se ozývá výbuch, který vzápětí změnil její dům v hromadu sutin. Kdyby si alespoň ta stará žena všimla poznávacího čísla vozu. Číslo - v tu chvíli ho napadlo něco jiného: třeba je v telefonní centrále nemocnice záznam některého z čísel, kam volala. Nebo záznamy o číslech, na které volala z domu, uvažoval Decker. Musí Esperanzovi připomenout, aby se to pokusil zjistit. Myšlenka na Esperanzu v něm vyvolala novou vlnu skepse. Co když před ním detektiv nějaké informace

tají?

"Ne. Musí existovat nějaká jiná cesta," řekl nahlas. "Jaké jsou vlastně alternativy, ze kterých by se dalo vyjít? To její malování asi těžko. Nikdy mi neřekla jméno galerie, se kterou měla uzavřenou smlouvu, a v New Yorku jsou jich stovky. Trvalo by příliš dlouho, než bych se něčeho dopátral, a času je zoufale málo. Kromě toho mohla ta galerie být jen další Be-thinou lži. Třeba nikdy žádný obraz neprodala. Jediným důkazem byl pouze dealer Dále Hawkins a ten vůbec žádným dealerem nemusel být. Kdybych si tenkrát zapamatoval poznávací číslo jeho vozu. Na druhou stranu nemám žádný důvod k tomu, abych toho muže podezíral."

Zvedl hlavu a uviděl Hala a Bena, jak ho udiveně pozorují. "Poslyš, Steve, jsi v pořádku?"

"Proč?"

"Mumláš si tu cosi pro sebe, gestikuluješ..."

"Auto," řekl Decker.

"Cože?"

"To je ono! Hawkinsovo auto."

"O čem to mluvíš?"

"Dále Hawkins měl vypůjčené auto." Decker vzrušeně vstal. "Když jsem šel okolo, uviděl jsem na předním sedadle složku s nájemní smlouvou. Teď si vzpomínám - byla to společnost Avis. A také si vzpomínám, že to bylo l. září, protože v ten den Beth uzavřela smlouvu o koupi domu. Ano, modrý chevrolet Cavalier. Jestliže Dále Hawkins přiletěl do Albuquerque, jak říkal, musel si auto vypůjčit na letišti a k tomu potřeboval kreditní kartu a řidičský průkaz. Odtud by se dala zjistit jeho trvalá adresa." Deckerovo vzrušení náhle opadlo. "Ale to už by Esperanza určitě zjistil také a řekl mi to."

Decker se dlouze zadíval na Hala a Bena.

"Asi toho budu zatraceně litovat," řekl Hal.

"O čem to mluvíš?"

"Ale uvažuji, že bych to hlášení našim šéfům trochu pozdržel."

"Myslíš, jako že byste mi pomohli?"

"Vzpomínáš si, jak jsme spolu dělali v Bejrútu?" zeptal se Hal neočekávaně.

"Jak bych na to mohl zapomenout?"

16. března 1984 unesli příslušníci šitské teroristické organizace Hizballah vysokého důstojníka CIA Williama Buckleyho a Decker byl společně s Halem a Benem v týmu, který měl za úkol zjistit, kde Buckleyho drží. Decker se na tom úkolu podílel do září, kdy byl odvolán do Německa a pověřen jiným úkolem, ale těch několik horkých měsíců plných napětí a odhodlání se mu navždy vrylo do paměti. Bohužel místo, kde příslušníci Hizballah drželi Buckleyho, se jim nikdy nepodařilo objevit. O rok později 11. října 1985 oznámili Buckleyho smrt.

"Kus dál od našeho velitelství byla malá zoologická zahrada, pamatuješ?" zeptal se Hal.

"Jak bych nepamatoval. Nevím, kolik měla zvířat před vypuknutím občanské války, ale když jsme tam přijeli my, zůstali tam jen leopard, žirafa a medvěd. Navíc medvěd nebyl na tamější klima adaptovaný a hrozně trpěl. Bylo mi ho líto."

"Jakýsi ostřelovač se tam tenkrát bavil tím, že páli po každém, kdo se pokusil těm zvířatům zanést nějakou potravu."

Nejdříve odbouchl opatrovatele a během dalších dvou dnů čtyři dobrovolníky. Ta zvířata řvala hladu."

"Jo, pamatuju si na to." Decker cítil, jak se mu stahuje hrdlo.

"Jednou v noci jsi zmizel. Když ses ráno vrátil, řekl jsi, že jdeš těm zvířatům donést žrádlo a vodu. Chtěl jsem ti to vymluvit, hučel jsem do tebe, že ten ostřelovač netouží po ničem jiném než odbouchnout nějakýho Američana, ale ty jsi jen řekl, že ostřelovač už dostřel. Místo něj se mohl objevit jiný, jenže to tě zřejmě neznepokojovalo. Ty ses rozhodl, že zajistiš, aby ta zvířata netrpěla."

Chvilí bylo ticho.

"Proč sis na to teď vzpomněl?" zeptal se Decker.

"Protože já jsem tenkrát taky uvažoval, že by bylo potřeba toho parchanta najít a umlčet," řekl Hal. "Jenže jsem na to nenašel odvalu. Měl jsem na tebe vztek, že jsi udělal něco, co jsem měl udělat já. Blbý, co? Bejrút byl tenkrát obrovskou jámou plnou lidského neštěstí, ale my jsme měli starost o ta tři zvířata. Nakonec je stejně příští den zabil granát z mino-metu."

"Ale neumřela hladová," řekl Decker.

"To je pravda. Tys už byl prostě takový. Ukaž mi, kde je tu nejbližší telefonní automat," řekl Hal. "Potřebuju zavolat šéfům, že se tu musíme trochu poohlédnout. A taky je požádám, aby zjistili přes počítačovou síť, kdo si l. září na letišti v Albuquerque vypůjčil u firmy Avis modrý chevrolet Cavalier. Asi tam mají víc podobných vozů, ale naštěstí to není velký letiště."

"Hale?"

"Co?"

"... Díky."

7

Kolem ubíhala krajina a při pohledu zadním okénkem se před Deckerem otevřel pohled na mizející úbočí hor Sangre de Cristo s jejich žlutnoucími osikami a roztroušenými domky na úpatích. Cítil, jak ho svírají bolestné pocity. Zdálo se mu to jako celá věčnost. Poprvé od svého příjezdu více než před rokem opouštěl Santa Fe. Samozřejmě že to nebylo poprvé, kdy se ocitl mimo hranice města; byl na výletě v Taos, jezdil rybařit nebo sjíždět na voru divoké horské řeky, v poslední době podnikal výlety do okolí s Beth, ale to všechno byly jen krátké vyjížďky.

Ted město opouštěl skutečně, a nejenže netušil na jak dlouho, ale nebyl si ani jist, jestli se vůbec kdy vrátí. Samozřejmě že se chtěl vrátit, protože v Santa Fe nechal kus svého srdce. Bude toho však schopen? Dopřeje mu to osud?

Nechystají mu příští dny něco, co ho navždy vzdálí horám Sangre do Cristo i městu pod nimi? Zaskočilo ho, že si začal připouštět možnost smrti. To, že přežil nespočet nástrah a nebezpečí při antiteroristických operacích v armádě a později ve zpravodajské službě, bylo částečně také proto, že vždy dokázal rozlišovat mezi přijatelným rizikem a odvahou, která by hraničila s hazardem. Ale být profesionálem vyžadovalo víc než pouze dobrý úsudek založený na tréninku, zkušenostech a osobních schopnostech. Vyžadovalo to zvláštní přístup - vyváženost mezi angažovaností a střídavou objektivitou. Decker rezignoval na zpravodajskou profesi proto, že ztratil angažovanost a měl až po krk objektivitu, která v něm zanechávala pocit, že je odříznutý od normálního okolního světa.

Ted však cítil, že do toho, do čeho se pouští, je angažován víc než do čehokoliv jiného, co v životě dělal. Byl rozhodnut za každou cenu Beth najít. Jeho láska k ní hraničila s posedlostí. Beth byla středem jeho života a on byl schopen podstoupit pro ni jakékoliv riziko, protože kdyby Beth nenašel, kdyby se nezbavil toho nesnesitelného napětí nejistoty a bezvýchodnosti, byl by jeho život ztracen.

Zamračeně pozoroval, jak se podvečerní obloha zbarvuje do krvavě rudého odstínu. Teprve teď si uvědomil, že se ho Hal, sedící na předním sedadle, něco ptá.

"Co?"

"Ptám se, jestli tu lidi jezděj pořád tak divoce, nebo jen ve sváteční dny."

"Jezdí tak pořád," odpověděl Decker téměř mechanicky.

"Myslel jsem, že nejhorší řidiči jsou v New Yorku a Los Angeles, ale proti těmhle to jsou úplný profesionálové. Jedeme šedesát pět mil za hodinu a oni se mi lepej na zadní nárazník a ještě na mě gestikulují, že jedu pomalu. Nebo přejížděj z pruhu do pruhu a vůbec se neobtěžují dát znamení. Když mě předjedou, zařadí se metr přede mě. V New Yorku nebo v Los Angeles se to sice dělá taky, ale tam kvůli nedostatku místa. Jenže tady je všude místa dost, ale stejně se na sebe v jednom kuse tlačej. Proboha, oni to tady berou jako nějaký sport nebo co?"

Decker neodpověděl. Opět se díval zadním okénkem a pozoroval krajinu, kterou nechávali za sebou. Taurus se teď začínal šplhat k vrcholu hory La Bajada, ze které se už sjíždělo přímo do Albuquerque.

"Sobota večer," ozval se Hal. "Ten chlápek nemusí být doma."

"Pak počkám, až se vrátí," řekl Decker.

"Počkáme všichni," upřesnil Ben.

"Díky," řekl tiše Decker.

"Ale nevím, jak dlouho se mi bude dařit hrát to se šéfama," řekl Hal.

"Už tak jste mi hodně pomohli."

"Teprve uvidíme, jestli nám ty informace k něčemu budou."

Hal využil toho, že agentura měla prostřednictvím celostátní počítačové sítě možnost tajně vstupovat do všech civilních databank ve Spojených státech, a při telefonním spojení se svými nadřízenými si vyžádal, aby mu zjistili, kdo si l. září vypůjčil na letišti v Albuquerque modrý chevrolet Cavalier. Dověděl se, že půjčovna měla k dispozici víc takových vozů, ale všechny kromě jednoho byly pronajaty už před tímto datem. Poslední cavalier byl skutečně půjčen l. září o půl jedenácté dopoledne, jenže muž, který podepsal smlouvu, se nejmenoval Dale Hawkins, ale Randolph Green, a adresa jeho stálého bydliště nebyla ani z New Yorku, ani z jeho okolí, ale ze samotného Albuquerque.

"Randolph Green," zamumlal Hal, když byli téměř na vrcholu kopce. "Kdo myslíte, že to je?"

Decker konečně odvrátil pohled od krvavě rudého západu slunce a řekl: "Mně je divné, proč si člověk, který bydlí v Albuquerque, musí vypůjčovat auto a ještě k tomu na letišti. To je jen důkazem toho, že jsme na správné stopě."

"Řekl bych spíš na slibné stopě," poznamenal Ben.

"Ale proč mi Beth lhala? Proč mi ho představovala jako Dalea Hawkinse, newyorského zástupce umělecké galerie?"

Decker zakroutil hlavou. Byla to vlastně naivní otázka a odpověď na ni znal. Důvod, proč mu lhala, byl stejný jako důvod k tomu, proč mu nefekla, že ona byla tím pravým cílem onoho nočního přepadení a že po propuštění z nemocnice ji bude na Fort Connor Lané čekat Brian McKittrick. Vztah ke mně jí byl jen zástěrkou, za kterou se snažila cosi skrýt. Celý ten vztah byla jedna velká lež.

Ne! Proboha, tomu se nedá uvěřit! Jak by něco tak silného mohlo být lži? Viděl jsem snad v jejích očích klam? Všiml jsem si nějakých náznaků vypočítavosti nebo chování, ze kterého by se dalo usuzovat, že se mě chystá zradit? Vždyť právě já jsem býval mistr kalkulací. Přece není možné, aby ze mě dělala hlupáka. City, které vůči mně projevovala, byly opravdové. Ta něžnost, ta vášeň, ta... v mysli se mu vynořilo slovo láska, ale vzápětí si uvědomil, že si nedokáže vzpomenout na okamžik, kdy by mu Beth přímo řekla, že ho miluje. Přitom on jí to říkával tak často. Měla vůbec někdy snahu říct mu něco podobného nebo alespoň opakovat část těch něžných slov, kterými ji zahrnoval on? Ať dělal co dělal, nemohl si vzpomenout na nic.

Před očima se mu však objevovaly jiné vzpomínky - chvíle, kdy se poprvé objali, kdy klesli na podlahu jejího ateliéru a milovali se. To přece bylo jen pár minut po tom, co mu představila "Dalea Hawkinse", a pak mu celá rozechvělá ukazovala své obrazy. Lavina pochybností a nezodpovězených otázek hrozila, že ho připraví o rozum. Malovala je opravdu ona? Bylo Beth Dwyerová její pravé jméno? Byl její manžel skutečně mrtev? A měla vůbec někdy nějakého manžela? Jaký byl její vztah k Brianu McKittrickovi? Je možné představit si takovou shodu náhod, že by je McKittrick znal oba, jeho i Beth?

Začínám opravdu ztrácet rozum, pomyslel si. Na čele mu vyvstal pot a cítil se jako omámený. Nic nebylo tak, jak se jevilo jemu. Vše, co považoval za neotřesitelnou skutečnost, v něm nyní vyvolávalo pochybnosti a otázky. Ve svých zmatených úvahách dospěl až tak daleko, že začal litovat svého odchodu ze zpravodajské služby. Tam alespoň věděl, podle jakých pravidel se hraje. Podvody a klamání tam byly normou a nikdy se mu nemohlo stát, že by ze sebe nechal

dělat blázna a uvěřil první lži, kterou by mu někdo řekl. Tady to však bylo naopak - rozhodl se věřit, že život nemůže být založen na klamu, a nakonec se stal jeho obětí.

Ale proč tedy byl tak odhodlán za každou cenu Beth najít? Aby mohl chránit ženu, kterou miloval? Anebo ho hnala potřeba získat vysvětlení od osoby, která ho podvedla? Zmatek byl jediným pocitem, o němž teď nemusel pochybovat - a ještě odhodlání nedat si pokoj, dokud nenajde Beth.

Ben opět něco říkal. „Až ten detektiv - jak se jmenuje? Esperanza? - zjistí, že jsi pryč, bude řídit jako tajfun. Určitě vzbouří policii, aby po tobě šla.“

"Po nás po všech," dodal Hal. "Viděl naše auto, když parkovalo před Stevovým domem. Mohl si poznamenat poznávací značku."

"To mohl," souhlasil Decker. "Určitě mě bude hledat." Taurus dospěl až na vrchol hory a začal se spouštět do dlouhého sjezdu směrem k Albuquerque. Santa Fe definitivně zmizelo a Decker se otočil, aby pohlédl tváří v tvář nejistotě, která se otvírala vpředu před ním.

Kapitola sedmá

1

Po domech v Santa Fe, silně poznamenaných španělským stylem, působily zděné nebo dřevěné stavby Albuquerque se sedlovými střechami dost neobvykle. Zatímco v Santa Fe bylo pouze pár viktoriánských domů, v Albuquerque jich bylo hodně. I ty se Deckerovi zdály zvláštní, stejně jako dlouhé přízemní domy na předměstí. Právě tady, v jednom z nich bydlel Randolph Green.

Trvalo jim téměř hodinu, než tu adresu našli. Teprve u třetí čerpací stanice, u které na mezistátní číslo 25 zastavili, sehnali mapu Albuquerque. Nebyla ale zdaleka tak podrobná, jak by potřebovali, a tak museli jet pomalu a kontrolovat označení jednotlivých ulic. Nakonec dům Randolpha Greena přece jen na západním okraji města našli. Cháma Street tvořily prosté přízemní stavby, které svým okolím - pečlivě zastřiženým trávníkem, množstvím keřů a rozložitými stinnými stromy - vyvolávaly v Deckerovi pocit, jako by se ocitl na předměstí některého středozápadního města. Opět se ho zmocnil podivný marnivý pocit nerealnosti.

"Tady je to," řekl Hal, když míjel dům, který se ničím nelišil od okolních.

Bylo přesně deset hodin večer. Kromě blikavých světel řídce rozmístěných kandelábrů svítilo v ulici jen pár oken - většina obyvatel si zřejmě užívala ve městě radovánek sobotní fiestové noci. V Greenově domě svítilo okno v jedné ze zadních místností a také lampa na verandě.

"Těžko usoudit, jestli je, nebo není doma," řekl Ben. "Ta světla mohou být rozsvícená jen kvůli tomu, aby odradila zloděje."

"Objed' celý blok, ať se přesvědčíme, že tu na nás nečeká žádné překvapení," řekl Decker.

Dokončili obhlídku. Vše se zdálo v pořádku a okolí působilo stejně klidným dojmem jako Greenův dům.

"Člověk by řekl, že jsme vsadili na špatnou kartu. Tenhle dům nevypadá jako zločinecký brloh."

"Jdeme pouze po stopě." Decker se snažil uchovat naději. "Chci se toho Greena zeptat, proč se vypravil až na letiště vypůjčit si auto."

Zaparkovali kus od domu.

Decker čekal, až Hal vypne světla, a pak teprve vystoupil. Ještě jednou se opatrně rozhlédl a pak vykročil směrem ke Greenovu domu. "Počkej," zavolal na něho polohlasně Hal. Vystoupil, otevřel kufr a cosi mu podával. Decker podle hmatu poznal svazek klíčů.

Ale Hal mu podal ještě něco jiného. Ani tentokrát se Decker nemusel ptát, co to je - v dlani ucítil až příliš důvěrně známý tvar poloautomatické pistole.

"Devítimilimetrová beretta. Tady máš ještě tlumič." Hal vytahoval věci z příručního kufříku.

"Jak jsi to propašoval přes letištní kontrolu?"

"Žádná nebyla."

Decker přikývl. "Už si vzpomínám. Přiletěli jste služebním letadlem."

"Máš plný zásobník?" zeptal se Ben.

Decker se sklonil k autu, aby ho nikdo nemohl vidět, vytáhl z pistole zásobník a přesvědčil se, že je plný. Potom zásobník vrátil, natáhl závěr a zasunul první náboj do nábojové komory. Opatrně vrátil úderník, a aniž by pistolí zajistil, zastrčil si ji v zádu za opasek, kde ji překrývala větrovka. Měl na sobě čisté oblečení, ale i když se osprchoval, cítil, že na něm stále ulpívá pach kouře a spáleniny. "Hotovo," řekl.

"Jak chceš postupovat?" zeptal se Ben. "Jestli je Green doma, nemusí být sám, může mít rodinu. A co když s tím vším nemá nic společného? Jenže taky u něho může být na návštěvě pár ostrých hochů, kteří mají vedle křesla položené samopal. V tom druhém případě by nebylo dobrý tam jen tak vtrhnout."

"Zůstaňte tady a dávejte pozor. Já se tam nejdřív mrknu sám," řekl polohlasně Decker.

"Ale co když se nevrátíš?"

"Sám jsi říkal, že je to můj problém, že nemáte oprávnění mi pomáhat. Měl jsi pravdu - je to můj problém a riziko musím nést já."

"Nejsme tu proto, abysme se dohadovali o nějakým pitomým oprávnění."

"Věř mi, jestli budu potřebovat pomoc, dám vědět."

Hal zavřel kufr a Decker zamířil po chodníku ke Greenovu domu jako obyčejný klidný chodec. Jeho klid byl samozřejmě jen předstíraný, protože celou cestu ostražitě sledoval domky po obou stranách ulice. Minul Greenův dům, zabočil doleva na dvůr sousedního domu, ve kterém nesvítlo ani jedno světlo, a plížil se příkrčený podél dřevěného plotu zpět. V tuto chvíli se obával pouze toho, aby tu někde nebyl pes. Naštěstí nikde psi boudu neviděl a ani odnikud ze sousedství se neozval psí štěkot. Noc byla tichá a klidná. Na chvíli se zastavil a snažil se uklidnit. Ve vzduchu byla cítit nasládlá vůně čerstvě posekané trávy.

Na zadní dvorek Greenova domu dopadal pruh světla z rozsvíceného okna. Nevypadalo to, že by se uvnitř osvětlené místnosti někdo pohyboval. Z místa, kde stál, viděl Decker malou garáž pro jedno auto. Opatrně přešel asi metr vysoký plot a příkrčil se do zastíněného místa u zadní zdi garáže. Ticho. Zdálo se, že ho nikdo nepozoroval. Narovnal se a nakoukl zadním okénkem do garáže. Světlo dopadající na dvůr z rozsvícené místnosti stačilo, aby rozeznal, že garáž je prázdná.

Opět chvíli čekal, a když se nic nedělo, přeběhl ke keřům vzadu za domem a zastavil se pod jedním z neosvětlených oken. Poslouchal, jestli neuslyší nějaké hlasy, hudbu nebo cokoliv, z čeho by se dalo usuzovat, že uvnitř domu někdo je. Nic. Ticho. Přesunul se k zadnímu vchodu a opět poslouchal. Uvnitř se neozýval ani ten nejnepatrnější hluk.

Konečně se odvážil přiblížit k osvětlenému oknu. Skrčil se pod ním a poslouchal. Ticho.

Začal uvažovat, co dál. Jestli tu Green bydlí sám, pak prázdná garáž znamená, že odjel a dům je prázdný. Ale co když má rodinu nebo tu žije s někým jiným, kdo tu zůstal? Anebo, co když žádné auto nemá, a proto si ho musel tenkrát l. září vypůjčit

Zatraceně, teď není čas promýšlet všechny eventuality, uvědomil si. Musí najít Beth! Dříve by se samozřejmě zachoval jinak - stáhl by se zpět a Greena by sledoval tak dlouho, až by se ke kontaktu s ním naskytla lepší příležitost. Ale dřív bylo dřív a teď je teď. Neustále ho zneklidňoval pocit, že Beth je v nebezpečí a potřebuje jeho pomoc. Musí přece existovat nějaké vysvětlení, proč ho obelhávala. Odkud měl vzít jistotu, že se právě tady v Greenově domě někdo nechystá ji zabít.

Zatím si nevšiml žádného znamení, které by případné vetřelce varovalo, že dům je vybaven bezpečnostním systémem. Obvykle se taková znamení umísťovala na nejviditelnějších místech. Na žádném okně neviděl nálepku CHRÁNĚNÝ OBJEKT. I když naděje, že by Green nechal dům nezamknuty, byla nepatrná, přesto vzal opatrně za kliku. Samozřejmě zamknuto. Sáhl do bundy, vytáhl svazek paklíčů a za půl minuty byly dveře odemknuté. Šlo to samozřejmě provést mnohem rychleji, ale musel pracovat opatrně, aby nezpůsobil žádný hluk a nevzbudil pozornost někoho, kdo by mohl být uvnitř. Přitom si uvědomil ironii celé situace; vždyť to nebylo ani dvacet hodin, co se někdo jiný snažil stejně tiše pracovat na zadních dveřích jeho domu.

S beretou v ruce otevřel opatrně dveře a vplížil se krátkou chodbou do místnosti, ze které se vyklubala malá kuchyňka. Světlo, které viděl zvenku, pocházelo od rozsvícené koule nad dřezem. Tak rychle, jak jen mu dovozovala opatrnost, prošel zbývající místností. Naštěstí domek neměl ani žádné podkrovní, ani sklepy, takže byl brzy hotov. Nikoho nenašel. Vyplížil se ven stejnou cestou, jakou přišel, a za pět minut se vrátil, tentokrát doprovázen Halem a Benem. "A teď se můžeme podívat, kdo to ten Randolph Green vlastně je," zašeptal Decker, když za sebou zamkl. "Předtím jsem si jen všiml, že tu nejsou žádné hračky ani dětské nebo ženské oblečení. Zřejmě žije sám nebo s nějakým mužem."

"Prohlídnu velkou ložnici," řekl Hal.

"Jestli tu je ještě nějaká jiná, tak šiji vezmu já," ozval se Ben.

"Dobře," souhlasil Decker. "Já se podívám do pracovny."

"Moment!" Hal se zamračil.

"Co je?"

"Jede sem nějaký auto."

2

Decker strnul. Jedním z kuchyňských oken uviděl blížící se reflektory a vzápětí zaslechl i zvuk motoru. Auto zatím nebylo tak blízko, aby ten, kdo seděl uvnitř, viděl do kuchyně, ale za pár vteřin zastaví u domu. Všichni tři se příkrčili k zemi a začali se rozhlížet, kam zmizet.

"Nechtě to na mně," zasyčel Decker. "Někam se schovejte a hlavně nevylézejte ven, dokud to nebude nutné. Může se ukázat, že jsme se spletli, a já nechci, aby vás pak někdo obvinil z vloupání." Hal a Ben zmizeli v chodbě po levé straně, která vedla k pracovně a ložnicím. Decker ustoupil zaklenutým průchodem do neosvětleného obývacího pokoje. Zvenku se ozvaly zvuky otvíraných garážových vrat. Za několik vteřin zvuk motoru ztlchl. Znova zavržala garážová vrata.

Decker čekal přitisknutý k polici s knihami. Cítil, jak mu po hrudi stékají kapky potu. V zámku zadních dveří zaharaštil klíč. Někdo otevřel a vešel dovnitř. Podle zvuků kroků musel být sám. Teď za sebou zamykal. Decker vstoupil do kuchyně, v ruce držel připravenou pistoli.

Když muže uviděl, pocítil v prvním okamžiku úlevu a zlost. Celou dobu si byl vědom, že jeho odhodlání najít Beth za každou cenu ho žene do rizika, které by dřív nikdy nepodstoupil. Existovala přece dost velká pravděpodobnost, že Randolph Green je zcela bezúhonný občan, a to, že si l. září vypůjčil na místním letišti modrý chevrolet Cavalier, mohla být pouhá shoda okolností. V tom případě se dalo předpokládat, že při pohledu na pistoli zpanikaří, a Decker se neodvážil domyslet, co by se stalo, kdyby Greena v případné potyčce vážně zranil. A i kdyby se nic nestalo, v každém případě se dopustil trestného činu násilného vniknutí do cizího domu a jako soukromá osoba za sebou neměl nikoho, kdo by se u místní policie přimluvil, aby celou záležitost zahrála do autu.

Jeho obavy však zmizely ve chvíli, kdy muž uslyšel jeho kroky a překvapeně se otočil. Na okamžik strnul a zíral do ústí

Deckerovy pistole, vzápětí se však vzpamatoval a jeho ruka sáhla pod sako. Decker zasáhl dřív, než mohl Green svůj revolver použít. Srazit ho na zem a vykopnout mu zbraň z ruky bylo dílem okamžiku.

Green výkřik bolesti a překvapením. Decker se nad ním sklonil a s berettou přitisknutou na spánek ho rychle prohledal. Naštěstí Green už žádnou jinou zbraň neměl. Decker mu vytáhl z kapsy náprsní tašku a stále s namířenou pistolí couvl o několik kroků zpět. Za jeho zády se v chodbě ozvaly rychle kroky a do kuchyně se vřítily Ben s Halem.

"Jsi v pořádku?" houkl Ben a namířil na ležícího muže svou berettu.

"Asi tak v pořádku, jak mi dovoluje vztek při pohledu tady na toho," Decker ukázala na štíhlého, asi čtyřicetiletého muže s měkkými rysy a částečně šedivými vlasy. Od jejich posledního setkání se na jeho vizáži změnilo pouze to, že před deseti dny byla jeho pleť bledá, a nyní byl opálený, jako kdyby strávil týden na dovolené. "Dovolte, abych vám představil zástupce jedné newyorské galerie pana Dalea Hawkinse. Dlouho jsme se neviděli, Dále. Jak jdou obchody?" Hawkins se na ně podíval ze země. "Co si, kčertu, myslíte, že děláte? Máte ponětí - "

Decker ho kopl. Když Hawkins přestal skučet, Decker se nad ním sklonil. "Něco jsem se tě ptal, Dále. Jak jdou obchody? Asi moc ne, když bydlíš tak daleko od New Yorku. Nebo že bys nebyl Dále Hawkins, ale Randolph Green? Jsem z toho nějaký zmatený, Dále, a když jsem zmatený, mám obvykle hroznou zlost. A když mám zlost - "

Decker vytáhl kuchyňskou zásuvku a vyklopil její těžký obsah na Hawkinse. Ten znovu bolestně zaskučel a chytil se za ruku, kam ho uhodila palička na maso. "Tak řekni, jak to je, Dále. Stejně to budeš muset udělat, a jestli kápneš božskou hned, ušetříš si to skučení."

"Víte vůbec, kdo - "

Na Hawkinsovu hrud' dopadl opékač topinek a na okamžik mu vyrazil dech.

"Nezahrávej si s mou trpělivostí." Decker napustil vodu do čajníku a zapnul elektrický sporák. "Myslím, že je ti jasné, že jsem tu vodu nepostavil na kafe. Už jsi někdy měl popáleniny třetího stupně? Říká se, že takové opáření je ještě horší.

Myslím to vážně, Dále. Dávej pozor, co se tě ptám. Co... máš... společného... s... Beth... Dwyerovou?"

"Podívejte se do náprsní tašky," zaskuhral Hawkins, stále ještě s tváří zkřivenou bolestí.

"Cože?"

"Máte ji v ruce. Podívejte se do ní."

"A v ní je něco o Beth?" Decker podal náprsní tašku Beno-vi, ale přitom nespustil z Hawkinse oči. "Podívej se, o čem to mluví."

Ben otevřel náprsní tašku, chvíli do ní zíral a na jeho tváři se objevil zmatek.

"Co je?" zeptal se Decker. "Je tam něco o Beth?"

"O Beth tam není nic." Ben se tvářil nešťastně. "Jestli ten průkaz není falešnej, pak se opravdu jmenuje Randolph Green."

"No a co? V čem je problém?"

"Akorát v tom," Ben vytáhl odznak, "že ten Randolph Green je marshal."

3

"Marshal!" Deckerovi se zatmělo před očima. "To přece... nedává smysl. Proč by měl marshal - "

"Ticho!" zasykl Ben.

"Co - "

"Něco jsem zaslechl." Ben opatrně přistoupil k zadním dveřím a podíval se ven okénkem v jejich horní části.

"Panebože!" Pozvedl pistoli. "Dolů! Někdo je venku!" Téměř ve stejném okamžiku se zapotácel a z jeho čela vytryskl proud krve.

Sklo ve dveřích se vysypalo. Decker viděl, že Hal klesl k zemi, a zalehl také. Zoufale těkal pohledem z jednoho okna na druhé. Ben... Rychle potlačil šok z Benovy smrti. Teď ho ovládal pouze profesionální instinkt. Zachránit si život - to byl jediný příkaz tohoto okamžiku.

Plazil se zpět do obývacího pokoje v naději, že tam ve tmě najde na pár vteřin úkryt. Ještě však stačil houknout na Hawkinse: "Kdo to střílí? Řekni jim, ať to zastaví!"

Ale Hawkins zřejmě vůbec nic nechápal.

Za zadními dveřmi bylo slyšet vzteklé hlasy. Někde vpředu se roztříštilo okno, a než se tím směrem stačil Decker otočit, ozval se ohlušující výbuch. Vzápětí další a další... Decker si kryl obličej a oči, ale přesto měl pocit, že záblesky výbuchů mu vypalují oční jamky až do mozku.

Ležel na zemi a nebyl schopen se pohnout. Kdesi v podvědomí mu blesklo - zásahové granáty. Věděl, co se děje. Věděl, že jejich jediným účelem je dočasně ochromit nervový systém, ale přesto nemohl zabránit panické reakci svého těla. Dříve než se stačil vzpamatovat, mu někdo vykopl pistoli z ruky. Ohlušený a oslepený sotva vnímal, jak ho čísi ruce drží za nohy a smýkají jím po podlaze ven. Cítil chodník... bolest... hlava... Najednou ho něco uchopilo a letěl. Dopadl na tvrdou kovovou podlahu. Potom vedle něho dopadla další těla. Nejasně si uvědomil, že je na korbě dodávky. Podlaha se zahoupala pod vahou několika mužů, kteří vlezli dovnitř. Bouchnutí dveří. Tma. Auto se rozjelo.

4

"Prohledal jsi je?" ptal se hrubý hlas.

"Tam v domě."

"Prohledej je znovu."

"Ale všechny zbraně jsme jim přece vzali." "Řekl jsem, prohledej je znovu. Už se nechci dočkat žádných dalších překvapení."

Stále ještě dezorientovaný cítil Decker, jak ho ohmatávají jakési ruce, pak ho převracejí a znovu ohmatávají. V uších mu bolestivě pískalo a hlasy slyšel, jako by přicházely z velké dálky.

"Je čistej," oznámil jiný hrubý hlas.

"Teď ty druhý."

"Jo," Jeho hlas zněl, jako by mu v krku uvízly kousky škváry. "Hej! Je čas si promluvit."

Podlaha se naklonila, auto zřejmě zatáčelo. Motor teď zněl hlasitěji a Decker měl pocit, že zvyšuje rychlost.

"Hej!" opakoval hrubý chraplavý hlas.

Decker vedle sebe zaznamenal pohyb.

"No jistě. Ty. Tobě to říkám."

Decker zamrkal. Cítil, že jeho vidění se trochu zlepšilo a světlé skvrny se začínají rozpouštět. Místo nich se však objevily jiné - světlá zářící skrz přední sklo. Přibližovala se. Spousta světél. Reflektory, zřejmě provoz na dálnici. Teď si teprve potvrdil, že leží na korbě dodávky. Nebyla tam žádná sedadla. Tři muži s pistolemi seděli u přední přepážky a pozorovali ho. Za nimi byl řidič a vedle něho jiný muž, který seděl napolo otočený a díval se dozadu.

"No, ty," znovu opakoval muž s chraplavým hlasem. Mohlo mu být asi třicet let, měl hrubý výraz, husté tmavé vlasy a bledou, olivově zbarvenou pleť. Na sobě měl tmavou bundu, tmavou košili, tmavé kalhoty a drahé boty. Vlastně celé jeho oblečení bylo podle poslední módy a vůbec ne levné. Decker si všiml, že i ostatní byli oblečení podobně.

Muž se naklonil dopředu a rýpl do kohosi, kdo ležel vedle. Teprve teď se Decker podíval a uviděl Dalea Hawkinse.

"No, ty, proboha," řekl podrážděně muž s olivovou pleť. "Sedni si a dávej pozor."

Omámený Hawkins se namáhavě posadil a opřel se o boční stěnu dodávky.

Deckerovi stále znělo v uších, ale jeho sluch se upravil natolik, že byl schopen poslouchat, co se v autě říká. "Další!" vykřikl řidič. "Panebože to jsou kretěni. Copak jsou všichni ožrali? Tady si prostě dělaj ze silnice Indianopolis. A furt se mačkaj na sebe, nárazník na nárazník."

Muž s olivovou pleť si řidiče nevíšmal. Stále se díval na Hawkinse, který seděl nalevo od Deckera. Napravo se někdo pohnul. Hal. Pomalu se posadil.

"Tak řekni, jak to bylo," řekl muž chraplavě. "Víme, že Decker nemá poněti, kde ta děvka je, jinak by ji nehledal. Ale musel si myslet, že fy víš, kde je. Proč by se jinak vypravil ze Santa Fe až do Albuquerque, vloupal se do tvýho domu a čekal na tebe."

Deckerovi se zrychlil tep. Všechno se odehrávalo tak hrozně rychle, ale přes omámenost a pocit nevolnosti se snažil udržet pozornost a vnímat vše, co se okolo něho mluvilo.

Pořád přemýšlel o těch tmavých očích, ostrých rysech a olivové pleti. Italové, blesko mu hlavou. Cela ta skupina jsou Italové. Ti samí jako včera v noci. Italové. Řím. Všechno se vrací k tomu, co se stalo v Římě. Po zádech mu přejelo zamrazení. Ale co s tím má společného Beth?

"Nechci nic složitýho," hučel do Hawkinse chraplavý hlas. "Řekni mi jen to, co se od tebe chtěl dovědět Decker."

Řidič zaklel. Zřejmě se před něho nalepilo další auto.

"Kde je Diana Scolariová?" chtěl vědět Ital.

Decker si na chvíli myslel, že se přeslechl nebo že jeho rozbolavělé bubínky zkomolily slova. Přece kde je Beth Dwyerová, to se ten muž chtěl zeptat. Ale pohyb Italových rtů neodpovídal slovu Beth. Opravdu říkal Diana. Diana Scolariová. Ale kdo, proboha, je ta Diana Scolariová?

"Nevím," zaskuhral Hawkins. Jeho obličej byl šedivý strachem. "Nemám poněti, kde je."

Ital zklamaně zavrtěl hlavou. "Řekl jsem, že nechci nic složitýho. Dal jsem ti jasnou otázku a chtěl bych slyšet jasnou odpověď. Nemám náladu na žádný kecý."

Ital zvedl z podlahy montážní páku na pneumatiky a uhodil jí Hawkinse přes holeně.

Hawkins vykřikl a chytil se za nohu.

"Stačilo by, abys mi řekl, co chceš vědět, a měl bys ode mě pokoj. Jenže ty odmítáš spolupracovat. To opravdu čekáš, že uvěřím, že marshal," zvedl Hawkinsův odznak, "kteřej měl za úkol kontrolovat, jestli se Diana Scolariová usadila v Santa Fe, neví, kam uprchlá?" Ital praštil montážní pákou do kovové podlahy vedle Hawkinsovy nohy. "Myslíš, že jsem takovej trouba?"

"Ale já jsem přece nebyl sám," sípal Hawkins. "Byli jsme na to celý tým. Střídali jsme se. Já jsem ji naposledy viděl 1. září."

Ital znovu praštil pákou o podlahu. "Ale věděl jsi, že dnes uteče."

"Ano, věděl." Hawkins těžce polkl.

Železná páka opět dopadla na podlahu. "To znamená, že jsi byl v kontaktu s ostatními členy týmu. To ti mám věřit, že ti neřekli, kam ji odvázej?"

"Tohle jsou přísně utajované informace. Řekli mi, že to nepotřebuju vědět." Hawkinsův hlas zněl, jako by měl v krku smrkový papír.

"Ale? Tak to ti řekli? Nic víc? Ale to je pro tebe špatný, protože když nic nevíš, nejsi nám k ničemu a bude nejlepší tě odprásknout." Muž ukázal pistolí na Hala. "Vím, kdo je Decker. Ale kdo jsi ty?"

"Nikdo."

"Dobře. Řekl sis o to." Italova zbraň měla nasazený tlumič. Z pistole se ozval zvuk, jako když někdo bouchne do polštáře.

Hal se svalil a zůstal tiše ležet.

Deckerovi se stáhlo hrdlo.

Náhlé ticho uvnitř dodávky bylo o to tíživější, o co větší hluk přicházel zvenčí. Řidič prudce změnil směr, jak se vyhýbal autu, které přešlo z jednoho pruhu do druhého bez toho, že by dalo znamení směrovkou. "Debil!" ulevil si řidič. "Tomu by člověk nevěřil. Oni to fakt berou jako závodní dráhu. Úplně se zbláznili."

Muž s chraplavým hlasem ani teď nevěnoval řidiči pozornost a znovu tvrdě vyjel na Hawkinse. "Tak co, už jsi pochopil, že se mnou nejsou žerty? To byl první. Po něm přijde Decker. A kdo myslíš, že bude třetí?"

"Proč bych vám měl něco říkat, když mě tak jako tak zabijete?"

"No, kdybys trochu spolupracoval, tak bysme tě nemuseli zabít. Třeba bysme tě svázali a strčili někde do stodoly. Potřebujeme jen, abys byl ticho do pondělí. Pak už nám na tobě nezáleží."

"Proč bych vám to měl věřit?"

"Podívej se mi do očí. Myslíš, že ti lžu?"

"Co bude v pondělí?" zeptal se Decker. Vzpomněl si, že Beth chtěla odjet v sobotu.

"Prosil jsem se tě, aby ses nám míchal do rozhovoru?"

Decker mlčel.

"Neboj se, přijde na tebe řada. Nebejt tebe, už bysme tu děvku měli z krku. Teď jsme už mohli bejt zpátky v Jersey a nemuseli trávit sobotní večer pitomým pojižděním po tom zatraceném Albuquerque. Takhle mě můj šéf zabije, že nám dnes odpoledne zase foukla."

Zmínka o New Jersey jen zvýšila svíravé pocity okolo Deckerova žaludku. Bylo mu naprosto jasné, že kdyby ten mafián nebyl pevně rozhodnutý, že je zabije, neprozradil by jedinou podrobnost o tom, kde má jejich banda hlavní stan. Chlap přiložil hlavě pistole Hawkinsovi na spánek a pokračoval: "Třeba jsi pořád ještě nepochopil situaci. Asi ti pořád není jasný, co se mnou šéf udělá, když ten problém nevyřeším."

"Probaha, poslouchejte mě," zasípal Hawkins. "Nevím, co bych vám měl říct. Koncem srpna jsem byl přeložen z Philadelphie do Albuquerque. Diana Scolariová byl můj první případ v tomhle okrese. Navíc se na něm podílela spousta dalších lidí. Ti věděli podrobnosti, já byl jen hlídač."

Decker měl pocit, že přišel na něco, co by mohlo Hawkinsovu popravu odsunout. "Já ji znám líp než on," řekl Ital přesunul ústí pistole a strčil ho pro změnu Deckerovi před obličej. "Neřekl jsem ti, aby ses do nás nemíchal?" Decker přikývl.

"Když ji tak moc dobře znáš, tak proč, ksakru, nevíš, kam utekla? Měli jsme za úkol tě sledovat. Když jste všichni odjeli na FBI, tady Rudy namontoval pod zadní nárazník auta tvých kámošů vysílačku. Podle ní jsme vás sledovali. Bylo jasné, že jsi vyrazil ji hledat." Decker neodpověděl.

"Tak něco řekni! Teď můžeš mluvit!" vyštěkl mafián. "Kdybych věděl, o co se jedná, možná bych si dokázal vzpomenout na něco, z čeho by se dalo usoudit, kam odjela."

"A hned bys nám to řekl, aby smě tvou milovanou co nejrychleji dostali, že?"

"Řekl bych vám to, abych zůstal naživu. Mám jí zrovna tak plné zuby jako vy," řekl Decker. "Poslyš, to ti mám věřit?"

Řidič se opět prudce někomu vyhnul. "Obelhala mě. Říkáte Diana Scolariová? Mně řekla, že se jmenuje Beth Dwyerová, že její manžel zemřel letos v lednu na rakovinu a že přijela do Santa Fe začít nový život." "Jo, že je její manžel mrtvěj, to je pravda," řekl Ital hořce. "Ale neumřel na rakovinu, ale na kulku v mozku. Tu kulku mu tam foukla ona."

"Cože?" Decker zíral s otevřenou pusou. "Ta to s pistolí umí lepší než já. Měla by umět, Joey ji to učil."

Joey? Decker se musel držet, aby se okamžitě nezeptal, kdo to Joey je. Nechtěl, aby vznikl dojem, že spíš informace získává než dává.

"A co ti řekla o tom, kde vzala peníze na dům?" zeptal se chlap.

"Z manželovy životní pojistky."

Ital se ušklíbl. "Jo, Joey měl životní pojistku, to je taky pravda. Jenže on měl tu svou životní pojistku v několika balících v sejfu ve svém vlastním domě. Přes dva milióny dolarů. Když ho poslala na onen svět, všechno sebrala." Auto znovu prudce zakolísalo a chlap s pistolí měl co dělat, aby nespádl.

"Hej!" houkl zlostně směrem k řidiči. "Jestli s tím krámem neumíš jezdit, tak tě to Frank naučí."

"Říkám ti," ozval se muž za volantem, "v životě jsem neviděl takový řidiče jako tady. Všichni mají ty velký pickupy a tlačí se přede mě, jako by závodili, kdo tam nechá menší mezeru. Tady se nejedí jako na dálnici, ale jako na polní cestě."

"Dělej pořádně, co máš za úkol! Už mě serou ty neustálý problémy. Celá ta posraná záležitost mě sere!"

Během výměny názorů obou mafiánů ucítil Decker lehké rýpnutí z pravé strany. Hal. Ležel ve stínu v zadní části vozu a dával mu znamení, že ho výstřel nezabil. Decker měl co dělat, aby na sobě nedal nic znát. Uvažoval, že je jen jediný důvod, proč mu Hal to znamení dal - chtěl ho upozornit, že by se mohl o něco pokusit.

Ital znovu nastavil ústí pistole Deckerovi před oči. "Tak dobře, fešáku. Se mnou se dá vyjit."

Jeden z jeho kompliců se zahihňal.

"A ne snad?" ohradil se mafián. "Dám ti výjimečnou šanci. Musel jsi mít podezření, kde by mohla bejt, a šel sis to tady k tomu - ukázala na Hawkinse - jen potvrdit. A teď mě poslouchej: jestli mi to podezření řekneš, zůstaneš naživu. Jestli ne, tak tě teď hned odprásknu. Máš na to třicet vteřin. Třeba pak tady ten konečně pozná, že to, co říkám, myslím vážně."

Po Deckerově tváři tekly krůpěje potu. "Řekla mi, že musí v sobotu odjet do New Yorku."

"To jistě. Aby mohla v pondělí svědčit u soudu. Zbývá ti dvacet pět vteřin."

"Tak potom víte, kde se můžete pokusit ji umlčet."

"Je vidět, že už ti strach nedovolí rozumně uvažovat. Myslíš, že po těch dvou neúspěšných pokusech federálové připustí, aby ji ještě někdo ohrožoval? V New Yorku ji bude hlídat víc policajtů než prezidenta. Problém je v tom, že ji musíme dostat dřív než oni. Dvacet vteřin."

Musím něco udělat! uvažoval horečně Decker. Nemohu připustit, aby mě tu jen tak jednoduše odstřelil. Musím - Trhl sebou. Do krajnosti vybičované nervy zaregistrovaly tlumené pípnutí, které se ozvalo někde na Italově hrudi. Malý mobilní telefon.

Muž něco zamumlal, vytáhl telefon z náprsní kapsy a stiskl tlačítko. "Ano?" Chvilí poslouchal. "K čertu s tím! Nick bude zuřit. Zase nám foukla. V policejním rádiu říkali, že opustila dům těsně před tím, než vyletěl do povětří. Ted' se ji pokoušíme znovu najít... Cože? S tebou? Ona zdrhla s tebou! A kde jsi ji sebral? To snad... Tak blízko. Volal jsi už Nickovi? Myslíš, že je tak opatrný? Nemusím ti říkat, jak jsem z toho všeho vynervovanej... Doufám, že chytíme první letadlo. Mimochodem, právě tu mluvím s jedním tvým starým kámošem. Dal jsem mu šanci. Když jsi zavola, zbývalo mu dvacet vteřin. Chceš mu něco vzkázat?... Dobře." Chlap se zazubil a podal telefon Deckerovi.

"... Halo?" Decker byl zcela zmatený.

Na druhém konci se ozval hlas, který už víc než rok neslyšel. Přesto ho podle samolibého a neústupného tónu okamžitě poznal. "Tak co, Deckere? Dal bych nevím co za to, abych tam byl a viděl, jak to dostaneš."

"To je McKittrick?"

"Zničil jsi mi život," řekl hlas v telefonu.

"Poslouchej..."

"Zničil jsi mi kariéru."

"To není pravda. Řekni jim, ať mě zavezou za tebou. Potřebujeme se setkat. Musíme si o tom promluvit."

"Otec by byl na mě hrdý."

"McKittricku, potřebuju vědět, co je s Beth."

"Proč ses do toho pletl? Doplatil jsi na to, že musíš každý-mu dokazovat, jak jsi nejlepší."

"Kde je?"

"To bych musel být padlý na hlavu, abych ti to řekl."

"Proč odjela s tebou? Co jsi s ní udělal!"

"Zatím nic v porovnání s tím, co se s ní chystám udělat. A co ti hoši tam dělají s tebou - doufám jen, že to neskončí moc rychle."

"McKittricku!"

"Ted' můžeš přemýšlet, kdo je lepší."

Ve sluchátku luplo a ozval se oznamovací tón. Deckerova ruka pomalu klesla.

Ital vychutnával svůj triumf. "Než jsem tě předal, tak mě tvůj starý kamarád požádal, abych ti řekl takovej milej pozdrav - 'Arrivederci, Róma!'" Znovu se zazubil a pozvedl pistoli. "Kde jsme to skončili? Patnáct vteřin? Deset? K čertu s tím, ted' už to je vlastně jedno."

Ještě než však stačil stisknout spoušť, vymrštila se Halová noha a ruku s pistolí srazila. Ozvala se tlumená rána a kulka proletěla střechou dodávky.

Decker reagoval zlomek vteřiny po Halově akci. Vší silou udeřil Itala do obličeje telefonem a vzápětí se vrhl po ruce s pistolí. Jeho koleno srazilo muže na ty druhé dva, kteří seděli po jeho boku. V malém prostoru se válela změt' těl.

"Co se tam děje?" vykřikl řidič a ohlédl se přes rameno. Auto zakolísalo.

Těla se zmítala jedno přes druhé. Decker stačil kopnout jednoho z mafiánů mezi nohy, ale stále bojoval o pistoli s tím, co mu ještě před chvílí mířil do obličeje. Najednou byl vedle něho Hawkins. Marshal kopl dalšího z Italů a snažil se mu vyrvat pistoli. Chlap sedící vedle řidiče se začal drápat přes nízkou přepážku dozadu. Tomu s chraplavým hlasem se podařilo znovu vystřelit. Další kulka prolétla střechou dodávky. Decker uchopil jedno tělo a mrštil jím dopředu na přepážku. Muž, který se snažil dostat dozadu, byl znovu sražen na přední sedadlo, navíc vržené tělo přepadlo přes přepážku a přirazilo řidiče na volant.

"Ne!" vykřikl řidič zoufale. Auto zakolísalo a tvrdě narazilo do boku pickupu ve vedlejším pruhu. Řidič, po kterém se válel jeden z mafiánů, instinktivně šlápl na brzdu a snažil se strhnout auto zpět do svého pruhu. Zezadu se ozvalo bouchnutí, jak do nich narazilo jiné auto. Řidič, na kterém se zmítal muž vržený přes přepážku, zcela ztratil vládu na vozem a mohl se jen s hrůzou dívat, jak se dodávka znovu dostává smykem do vedlejšího pruhu. Další náraz vrhl auto doprava na svodidla. Ohlušující bouchnutí, skřípění plechu, střepy skla - ticho.

Decker otevřel oči. Ležel nehybně ve zmeti dalších nehybných těl. Chvilí nemohl pochopit, proč nad sebou vidí místo střechy boční stranu, ale vzápětí mu došlo, že se auto převrátilo. Zdálo se mu, že čas stojí. Díval se nad sebe, ale pořád se nehýbal. Najednou ucítil dusivý pach. Benzín! Panebože, proražená palivová nádrž. Co když dojde k výbuchu? Mozek začal okamžitě vysílat burčující signály do celého těla.

Odvalil tělo ležící křížem přes něho a pokusil se vstát. Musí pryč! Hal. Kde je Hal? A Hawkins? Podíval se okolo sebe. Ted' si teprve uvědomil, že muž, kterého ze sebe odvalil, byl Hawkins. Jeho prázdný pohled a groteskní pozice hlavy nemohly znamenat nic jiného, než že má zlomený vaz. Hawkins byl mrtev. Co Hal? Kde je? Jeden z Italů zasténal.

Decker hmatal po Hálovi. Znovu si uvědomil, že auto leží na boku a že má dvě možnosti - buďto vylézt nahoru, pokud se mu ovšem podaří nadzvednout druhé boční dveře, nebo zadem. Intenzivní pach benzínu působil jako omamný prostředek. Ne! Musí pryč! Cítil se jako v pasti. Snad budou zadní dveře nepoškozené.

Další z Italů zasténal a pokusil se zvednout ruku. Decker lezl po čtyřech dozadu. Hal! Proboha! Záblesk reflektoru ozářil otevřená ústa, z nichž vytékala krev. Jeho oči byly také otevřené, ale zíraly strnule bez sebemenšího pohybu. Třeba je pouze v bezvědomí! Třeba není mrtev! Decker zkusil nahmatat puls. Nic! Vpředu někdo zaklel. Vzápětí si Decker uvědomil, že kromě pachu benzínu ucítil ještě něco jiného. Proboha! Uvnitř se začal hromadit kouř a Decker se rozkašlal. Za chvíli bude auto v plamenech. Lezl k zadním dveřím. Auto se náhle převážilo dozadu, jako by leželo na nějakém výstupku. Decker chvíli zkoumal, jak se otvírají zadní dveře, protože ty ted' byly v horizontální pozici.

Nahmatl kliku od spodní části a škulbl za ni... dveře povolily. Ucítil závan čistého vzduchu, ale v tu chvíli, kdy dveře

otevřel naplno, se ležící dodávka ještě víc naklonila a on vyklouzl ven. Snad instinkt mu řekl, že pod ním není pevná zem, a proto se stačil v posledním okamžiku zachytit hrany dveří. Dole se míhala světlá projíždějících aut. Jediný pohled mu řekl vše. Dodávka při havárii přerazila nejen svodidla, ale i bariéru ohraničující úsek dálnice, kde se opravoval most. Zadní část dodávky teď trčela do volného prostoru a vůz balancoval na nechráněné hraně mostu. Decker visel nad podjezdem a pod ním se míhaly reflektory aut. Podíval se dolů a odhadl, že na úroveň silnice to může být pět až šest metrů. Kdyby se pustil, zřejmě by si zlámal nohy, ale vzápětí by ho mohlo zabít první projíždějící auto. Uvědomil si, že musí něco udělat. Chtěl se vyškrábat zpět, ale každý jeho pohyb vyvolával nebezpečné kývání havarovaného auta. Neodvážil se domyslet, co by s ním bylo, kdyby auto převážil a strhl s sebou dolů. Zůstal viset bez pohybu a horečně uvažoval, jestli by dokázal dostat se pod auto, zachytit se za hranu mostu a přeručkovat až na kraj. Snad by mohl využít i toho, že jeden pruh vozovky pod ním byl blokován stavebním materiálem a v úseku pod podjezdem se doprava stahovala pouze do jednoho pruhu.

Přestože se vůbec nepohnul, dodávka se znovu zakývala. Vzápětí uslyšel namáhavý dech někoho, kdo se pokoušel dostat k zadním dveřím. V prostoru nad jeho hlavou se objevila zkrvavená tvář muže s chraplavým hlasem. Zjevně dezorientovaný bandita zíral dolů na míhající se světlá projíždějících aut. Stál a nezmohl se na jediný pohyb. Potom uviděl Deckera a okamžitě se probral. Začal hledat po kapsách, a když zjistil, že u sebe nemá pistoli, zmizel uvnitř. Auto se znovu nebezpečně zakývalo.

Někde vpředu vyšlehla jasná zář. Oheň! Decker si uvědomil, že každým okamžikem musí explodovat palivová nádrž. Italova hlava se znovu objevila v otvoru zadních dveří. Za ním se rychle šířily plameny. Muž začal v panice vylézat na dveře, na kterých visel Decker, ale pak mu zřejmě došlo, že oba by je neunesly. Vykřikl a namířil na Deckerovu hlavu. Už několik vteřin předtím si Decker uvědomil, že nemá na výběr. Bleskově mrkl dolů a uviděl pod sebou projíždějící kamion. Pustil se. Ještě stačil zaregistrovat tlumený třesk výstřelu a v témže okamžiku explodovala palivová nádrž. Pak už jen vnímal kamion pod sebou. Ten naštěstí nejel moc rychle, protože v úseku byla omezená rychlost kvůli stažení dopravy do jednoho pruhu. Decker dopadl na střechu šestnácti-kolového kolosu a instinktivně se sbalil, jak ho to mnohokrát učili při armádním výcviku. Vzápětí poznal, že to bylo jeho jediné štěstí, protože kdyby dopadl na nohy a zůstal stát nebo třeba jen klečet, smetla by ho spodní hrana mostu. I tak však měl co dělat, aby se na hladké střeše udržel. Roztáhl nohy a ruce v zoufalé snaze nahmatat něco, o co by se mohl zachytit, aby ho nestrhl proud vzduchu. Tma a hluk motoru v těsném prostoru mostního tunelu v něm vyvolávaly paniku. Cítil, že klouže dozadu. Kdesi za ním se cosi míhlo - spíš vycítil než uviděl pád hořícího těla. Zaječení klaksonů, tupý náraz, vzápětí bouchnutí a skřípot plechu. Decker zoufale zarýval prsty do hladké střechy, ale přesto stále kluzal. Mozkem mu prolétla představa, jak padá na silnici těsně před řítící se nákladní auto. Nohy se ocitly ve vzduchu... tápající ruce zachytily hranu zadních dveří. Levá na okamžik ztratila kontakt, ale vzápětí se se její prsty zaryly kousek vedle. Kolena bolestivě narážela na hladký plech. Tam přece musí být... špičkou boty nahmatat masivní páku uzávěru dveří. Kamion vyjel z tunelu. Tmou vyšlehl záblesk a ozvala se exploze. Ani se nemusel dívat za sebe, i tak věděl, co se stalo. Hořící dodávka se zřítíla z mostu a zablokovala jediný volný pruh. Klaksony, nárazy, skřípění plechu, řinčení tříštícího se skla. Decker cítil, že kamion začíná zpomalovat. Řidič odbočil na odstavný pruh; zřejmě uviděl ve zpětném zrcátku záblesk výbuchu a chystal se zastavit, aby se podíval, co se stalo. Ve chvíli, kdy kamion zastavil, Decker povolil křečovitě sevření a spadl na zem. Okamžitě vstal, přehoupl se přes svodidla, a dřív než stačil řidič vystoupit a dojít dozadu, zmizel ve tmě.

5

Vykročil proti třem výrostkům, kteří vyšli z malého obchůdku u bezinového čerpadla a blížili se ke svému jasně červenému fordu s kouřovými skly. Nesli dva kartony plechovek piva.

"Svezte mě do Santa Fe. Zaplatím vám."

"Nemáme čas, šéfe," řekl jeden z nich.

"Jedem na večírek," doplnil informaci druhý.

"Jo, jedem na večírek, šéfe," potvrdil třetí.

Všichni tři se jako na povel zasmáli.

"Dám vám sto dolarů. Neříkejte, že by se vám to k tomu večírku nehodilo," řekl Decker.

Výrostci se zarazili.

"Sto?" zeptal se ten první.

"Jo, slyšel jsi dobře."

"Málo," řekl druhý.

"Tak kolik?"

"Dvě stě," řekl třetí.

Opět se všichni zasmáli.

"Dobře," souhlasil Decker. "Dvě stě."

Výrostci se znovu zarazili.

"Hej, co je s tebou?" zeptal se opět první.

"Měl jsem nehodu."

"Vypadáš spíš, jako by ses někde porval," řekl druhý.

"Jo, jako by ses porval a dostal pěkný nářez," zhodnotil třetí.

Začali se řehtat, až se ohýbali.

"Tak ty peníze ukaž," zahájil další kolo ten první.

Decker sáhl do kapsy, vytáhl svazek bankovek a oddělil dvě stodolarovky. "Tak vezmete mě, nebo ne?"

"Nóó... se zdá, že vemem," řekl druhý.

Asi v polovině cesty do Santa Fe ford odbočil na postranní cestu.

"Co je?" ozval se Decker.

"Objížďka."

"Zkratka."

"Zastávka na odpočinek."

Výrostci se rozřehtali a všem třem se v rukou zableskly nože.

"Naval ty prachy," řekl první.

"Nejen ty dvě stovky," dodal druhý.

"Všechny," upřesnil třetí.

"Vybrali jste si zatraceně špatnou dobu," řekl Decker.

O minutu později leželi všichni se zlamanými rukama a nohama na zemi. Decker nastoupil do fordu, prudce vycouval na hlavní a vyrazil do Santa Fe.

6

Beth. Decker shrbený nad volantem křečovitě svíral volant. Beth. Jeho noha tiskla plynový pedál čím dál víc k podlaze.

I když byl rozhodnutý dodržovat rychlostní limit šedesát pět mil za hodinu, aby na sebe zbytečně neupozorňoval dopravní policii, pohledem na rychloměr zjistil, že jede o deset mil víc. Kdyby ho poldové chytili v ukradeném autě...

Beth, vířilo mu znovu a znovu hlavou. Proč jsi mě obelhala? Kdo jsi? Kdo je, proboha, ta Diana Scolariová?

Hodiny na palubní desce fordu ukazovaly několik minut po jedné hodině po půlnoci, ale on měl pocit, že musí být mnohem víc. Hlava mu třeštila únavou, v očích jamkách jako by měl písek a po celém těle cítil oděrky a pohmožděny, které utrpěl při boji s Italy a v následné havárii dodávky. A ten pád na tvrdou střechu kamionu -ještě teď ho cítil. V uplynulém roce se snažil sám sebe obelhat, že si pravidelným běháním a hraním tenisu udržuje svou dřívější kondici, ale teď poznal, že už to zdaleka není ono.

A co? uvažoval vztekle. Začal jsem nový život. Na co bych se měl pořád připravovat?

Na všechno! odpověděl si vzápětí. Byl jsem blázen, že jsem povolil ve své ostražitosti! Beth, projel jeho vědomím bolestný výkřik. Beth!

Vůbec nevěděl, jestli to jméno nevykřikl nahlas. Jeho hrdlo bylo stažené a hlasivky napjaté k prasknutí? Proč jsi mi lhala? Opravdu jsi zastřelila svého manžela? Vzala jsi z jeho sejfu dva milióny dolarů a uprchla s nimi? Proč... ? Říkal ten bandita pravdu? Říká vůbec někdo pravdu? A co ten prokletý McKittrick? Jakou v tom hraje roli?

Beth! Teď už opravdu vykřikl její jméno nahlas; vyčerpání a bolest ho přemohly tak, že téměř ztratil vládu nad vozem. Jeho mozek byl zahlcen vírem zmatených myšlenek, které se nedaly oddělit jedna od druhé. Byla to láska, co cítil? Byla to naděje, že mu Beth všechno vysvětlí, až ji najde? Anebo v jeho pocitech převažovala hořkost, hněv a palčivost zrady?

Je opravdu odhodlán ji zachránit?

Nezené ho za ní pouze touha dostat ji a potrestat?

Ford se přehoupal přes vrchol La Bajady a Deckerův neklidný pohled uviděl světla Santa Fe. Svatá víra - tak zněl anglický překlad španělského názvu města. Jaká v tom byla hořká ironie. Víra. Ne, musí si ji udržet! Musí se k ní modlit!

Kapitola osmá

1

Jeho dům se mu zdál najednou podivně cizí.

Po tom, co pečlivě setřel otisky svých prstů a zanechal ukradené auto na Old Pecos Trail, dovlekl se unaveně tmou k jeho prahu. Připadal si, jako by sem ani nepatřil. Necítil nic než zoufalou pustou prázdnotu. V uplynulém roce a čtvrt to byl jeho domov, jeho útočiště, symbol jeho nového života, teď se mu jevil jako pouhé místo k přespání, které se ničím nelišilo od jeho bývalého bytu v Alexandrii.

Obhlédl okolí, jestli nezaznamenal něco podezřelého. Nic. Pořád však byl opatrný. Přelezl zeď a přiblížil se k zalesněnému svahu, odkud přišli včera v noci ti, co tak krutě vtrhli do jeho života. Konečně se vrátil k zadnímu vchodu a otevřel. Pro případ, že by okolo jeho policejní hlídkové auto, nerozsvítil, pouze za sebou rychle zamkl. Na orientaci mu bohatě stačila ta trocha měsíčního světla pronikajícího dovnitř okny.

Všude nepořádek a ve vzduchu stále ještě pach střílného prachu - to byl teď obraz jeho života.

Potřetí za posledních dvanáct hodin se osprchoval studenou vodou a převlékl se. Tentokrát si sbalil navíc malou cestovní tašku. Byl téměř připraven. Vzal tašku a donesl ji ke dveřím vedoucím z kuchyně do garáže. Nerozhodně se zastavil u ledničky, otevřel ji, narychlo si připravil sendvič se šunkou a zhltl ho tak, že ho zapíjel zbytkem sbírané smetany přímo z kartónové krabice. Potom se ještě vrátil do své pracovny a přebral si vzkazy ze záznamníku. Doufal, že tam bude něco od Beth. Místo jejího vzkazu však poslouchal telefonáty různých reportérů, kteří s ním chtěli mluvit o včerejším přepadení a výbuchu sousedního domu. Také volalo několik kolegů, šokovaných z toho, co se dověděli z novin. A samozřejmě tam bylo alespoň půl tuctu vzkazů od Esperanzy. "Deckere, zavolejte mi hned, jak se vrátíte. Musím s vámi mluvit. Panebože, jestli jste opravdu ujel z města..."

V chmurné náladě se vrátil do kuchyně, vzal tašku a vešel do garáže. Motor jeepu naskočil při prvním otočení klíčkem a Decker opět vyjel do noci.

2

"Ehh. Co je... ? Kolik je hodin... ?"

"Seržant Esperanza?" zeptal se Decker. Volal z auta mobilním telefonem.

"Decker?" Ospalý a zmatený tón jeho hlasu byl okamžitě pryč. "Kde, k sakru - "

"Musíme si promluvit."

"To máte zatraceně pravdu."

"Připsal jste mi na vizitku vaše číslo domů, ale adresa tam není. Jak se k vám dostanu?" Decker poslouchal. "Ano, vím kde to je."

O osm minut později zaparkoval na spoře osvětleném místě na jižním okraji města. Byla to všední a neromantická čtvrt', kam žádný z turistů, potulujících se po Plaza, nezabloudil ani náhodou. Vedle malého domku stál na setmělé špinavé cestě pickup a motocykl. Prostor před vchodem se snažilo zkrášlit pár keřů juky a po kamenné zdi vpředu se pnuly šlahouny jakési popínavé rostliny. Esperanza, osvětlený bledě žlutým světlem, seděl na třech betonových schůdkách před kovovými vstupními dveřmi.

Decker se chystal vystoupit, ale Esperanza mu gestem naznačil, aby zůstal. Místo toho přišel k autu, vlezl si dovnitř a přibouchl dveře. "Vzbudil jste mou ženu."

"To mě mrzí."

"Nic vám nevyčítám. Víte... řešíme spolu jisté problémy."

Esperanza osobní poznámka Deckera překvapila. Byl zcela zaujat svými problémy a vůbec mu nepřišlo na mysl, že by Esperanza mohl mít vedle své práce i nějaký soukromý život. Detektiv působil tak nezávisle a profesionálně, že se zdálo, že takový musí být celých čtyřicet hodin denně. Decker se zastyděl. Nikdy by neřekl, že ten člověk může mít své vlastní trampoty.

"Žena mi neustále předhazuje, že můj plat neodpovídá ani riziku, které podstupuju, a ani času, který tomu všemu věnuju. Chce, abych od policie odešel. Co myslíte, že chce, abych dělal?"

Decker chvíli uvažoval. "Realitního agenta?"

"Dejte mi cigaretu. Jste zvyklý, aby vám někdo volal uprostřed noci?"

Decker zavrtěl hlavou.

"Vsadil bych se, že ve vašem dřívějším životě jste na to zvyklý byl. Volal jsem vám ještě před hodinou, ale zřejmě jste nebyl doma. Nechal jsem vzkaz na záznamníku. Je to zvláštní, jak člověk někdy dělá ukvapené závěry. Měl jsem hlášku, že jste opustil město. Kdybyste se do rána neukázal, nechal bych po vás vyhlásit pátrání. Kde jste se, kčertu, potloukal?"

"Byl jsem se trochu vyvětrat."

"Od čtyř odpoledne až doted? To je skoro deset hodin."

"Přemýšlel jsem."

"A o čem?"

Decker se mu podíval zpřímá do očí. "Hledám ji."

Esperanzův pohled byl stejně přímý a vyzývavý. "Upozorňoval jsem vás, abyste zůstal ve městě pro případ, že bych na vás měl ještě nějaké otázky."

"Už jsem vám řekl všechno, co vím. Tohle je pouhá zdvořilostní návštěva, aby nevzniklo nedorozumění. Takže teď víte, co se mnou je. Hledám ji."

"A kde si myslíte, že je?"

Decker otázku ignoroval. "Říkám vám to proto, abyste po mně nevyhlásil pátrání. Nechci, abych se ještě navíc musel mít na pozoru před policií."

"A proč bych vám měl jít na ruku? Co mi poskytnete výměnou?"

Decker opět jeho otázky ignoroval. "Máte zprávy, že by se v Albuquerque na letišti objevil McKittrickem s Beth?"

Esperanza na něho chvíli udiveně zíral a pak se ušklíbl. "To opravdu čekáte, že vám budu dávat informace? Od začátku jste mi říkal jen to, co se vám hodilo, a já abych se s vámi o všechno dělil."

"Dělejte, jak myslíte."

"To mám také v úmyslu. Jen bych vás chtěl požádat, abyste na mě chvíli počkal."

Decker se na něho podíval. "Chcete zavolat policejní hlídku?"

"Ne. Chci, abyste počkal, až se obléknu. Pojedu s vámi. Ať se vám to líbí nebo ne, budete se muset smířit s mou společností. Už mě unavuje, jak ze mě pořád děláte hlupáka. Vsadím se, že toho víte mnohem víc, než jste uznal za vhodné mi prozradit. Od této chvíle budeme my dva jako siamská dvojčata. Budu vám šlapat na paty, dokud od vás nezískám odpovědi na některé otázky."

"Věřte mi, že bych si sám přál znát na ty vaše otázky odpovědi."

"Vystupte se mnou, ať mám jistotu, že mi nefouknete." Esperanza otevřel dveře.

"Nejmenuje se Beth Dwyerová ale Diana Scolariová," řekl Decker.

Esperanza se zarazil s jednou nohou venku z auta.

"Vám to jméno něco říká?" zeptal se Decker.

"Ne."

"Hlídal ji maršhalové. Měla letět do New Yorku a v pondělí tam v jakési věci svědčit. Mám k tomu jediné vysvětlení."

"Federální program ochrany svědků?"

"Ano."

Esperanza se vrátil do auta. "Kdy jste to zjistil?"

"Dnes v noci."

"Jak?"

"Nechtějte to vědět. Ale znám muže, který o tom všem ví daleko víc než já."

3

Decker alespoň čtyřikrát zazvonil a pak ještě zabouchal na dveře. Konečně se v domě rozsvítilo světlo. Ještě než sem šli, pokoušeli se s Esperanzou volat telefonem, ale vždy se po chvíli ozval záznamník. Protože nepředpokládali, že by muž, se kterým potřebovali mluvit, odjel v noci někam pryč, rozhodli se ho navštívit přímo. Esperanza věděl, kde bydlí. Dům, obklopený nízkou zdí a pečlivě udržovanou zahradou, stál v postranní uličce kousek od Zia Road. Podobně jako v mnoha jiných čtvrtích Santa Fe tu nebylo žádné pouliční osvětlení. Když se nade dveřmi rozsvítila lampa, oba několik kroků odstoupili, aby nepůsobili dojmem, že se chystají vtrhnout dovnitř hned jak někdo otevře.

Místo dveří se však pootevřelo okno a ze tmy se ozval Millerův hlas: "Kdo je tam?"

"Seržant Esperanza."

"Esperanza? Co, kčertu, chcete? Jsou skoro čtyři ráno."

"Potřebuju si s vámi o něčem promluvit."

"A to nepočká na rozumnou hodinu?"

"Dost to spěchá."

"To stejné jste tvrdil dnes odpoledne. Ještě jsem nezapomněl, jak jste se ze mě pokoušeli udělat hlupáka."

"Jestli mě teď nebudete poslouchat, uděláte ze sebe hlupáka sám."

"Kdo je to s vámi?"

"Muž, který se mnou byl odpoledne."

"K čertu s vámi."

V domě se rozsvítila další světla. Za chvíli v zámku zarachotil klíč a dveře se s vrznutím otevřely. Miller měl na sobě pouze boxerské trenýrky a tričko a Decker s překvapením zjistil, že jeho postava vypadá mnohem sportovněji než v normálním oblečení. Také jeho rozcuchané vlasy a vousy ostře kontrastovaly s byrokraticky úhledným zevnějškem z odpoledního setkání. "Mám hosta," řekl. Zablokoval svým tělem vchod do domu a ukázal na zavřené dveře na konci krátké chodby. Esperanza už před tím Deckerovi řekl, že Miller je rozvedený. "Není zvyklý, aby ho někdo burcoval ve čtyři hodiny ráno. Bude lepší, když na něho nepůjdeme zostra."

"Chtěl bych se vás zeptat na Dianu Scolariovou," řekl Decker.

"Na koho?" V Millerově tváři se nepohnul jediný sval.

"Na Dianu Scolariovou."

Miller předstíral, že neví, o koho jde. "Nikdy jsem o nikom takovém neslyšel. Jestli je to jediný důvod, proč jste za mnou přišli - ?" Začal zavírat dveře.

Decker vstřel do mezery nohu. "Diana Scolariová je právě jméno Beth Dwyerové."

Miller se díval na Deckerovu nohu, která blokovala dveře. "Nevím, o čem to mluvíte."

"Je pod dohledem federálního programu ochrany svědků."

Miller zpozorněl a jeho pohled se ostře zabodl do Deckera-vy tváře.

"Mluvím o mém přepadení a následné explozi jejího domu," dodal Decker.

Miller chvíli váhal. "Pořád nevím, k čemu směřujete."

Připouštím, že FBI se v tomto programu přímo neangažuje," řekl Decker. "Ochrana svědků je většinou svěřena do rukou servisu US marshalů, ale ti s vámi spolupracují tak těsně, že by vám určitě řekli, že přemísťují důležitého svědka do Santa Fe. Místní policii to samozřejmě říkat nemusí, protože to není nezbytně nutné, a čím méně lidí to ví, tím lépe. Ale vám to určitě řekli.

Rysy Millerovy tváře zůstaly nehybné. "Když připustím, že máte pravdu, proč bych vám měl o tom cokoliv říkat?"

"Slyšel jste někdy o někom, kdo se jmenuje Brian McKittrick?" zeptal se Decker.

Miller se přestal pokoušet zavřít dveře.

"Je to muž, který odvezl Beth těsně před tím, než její dům vyletěl do povětří," řekl Decker.

Tentokrát už Miller nedokázal zakrýt své překvapení. "Odkud ho znáte?"

"Pracoval jsem s ním."

"To nemyslíte vážně. Chcete říct, že jste byl někdy US marshal?"

"Marshal?" Decker nejdřív nevěděl, jak to Miller myslí. Najednou se mu však rozsvítilo. "McKittrickje USmarshalT Bylo vidět, že Miller má na sebe vztek, že jim nechtěně prozradil určitou informaci.

"Ne," řekl Decker. Já jsem nikdy pro servis marshalů nepracoval. McKittricka jsem poznal, když jsme spolu působili v CIA."

Decker ani nečekal, že efekt jeho prohlášení bude tak veliký. Miller se zarazil, změřil si ho novým hodnotícím pohledem, pak se obrátil na Esperanzu a gestem jí naznačil, aby šli dál. "Musíme si promluvit," řekl.

4

Obývací pokoj vypadal stejně jako okolí domu -jednoduchá pohovka a křesla, malý konferenční stůl,

dvanáctipalcová televize, vše úzkostlivě čisté a urovnané. Decker si všiml revolveru ráže .38 odloženého na knihovně; Miller si ho zřejmě vzal, když se šel dívat z okna, kdo na něho v noci bouchá.

"Nepředpokládám, že byste mi mohl dokázat, že jste působil v CIA," řekl Miller.

"Jak bych vám to teď mohl dokázat? Nenosili jsme s sebou žádné odznaky ani vizitky."

"Pak mi ale řekněte, proč bych vám to měl věřit?" Miller se obrátil na Esperanzu. "Vy mu věříte?"

Esperanza přikývl.

"Proč?"

"Vy jste s ním nebyl od toho všerejšího odpoledne. Kdybyste viděl, jak se chová v kritických situacích, bylo by vám jasné, že je to profesionál - samozřejmě že tím nemíním profesi realitního zprostředkovatele."

"Dobře, uvidíme." Miller se znovu obrátil na Deckera. "Co víte o Brianu McKittrickovi?"

"Byl to největší lempl a zmatkař, s jakým jsem se ve zpravodajské službě setkal."

Miller přistoupil blíž.

"Obcházeli instrukce, kterými se měl řídit," pokračoval Decker, "pouštěl se do hazardních akcí, aniž by si k tomu vyžádal svolení nebo o tom alespoň někoho informoval, při každé příležitosti překračoval svoje pravomoci a tak dále. Úkol, na kterém jsem s ním spolupracoval, skončil jeho vinou obrovským neštěstím. Spousta mrtvých. Byl to téměř mezinárodní incident."

Miller si ho měřil pohledem a zřejmě uvažoval, jak moc se před ním může otevřít. Nakonec si povzdychl a unaveně se posadil do křesla proti Deckerovi. "Myslím, že neprozradím žádné supertajemství, když vám řeknu, že už jsem podobné řeči o McKittrickovi slyšel. Nemám na mysli konkrétní případ, o kterém jste mluvil - ostatně o jeho působení v CIA nic nevím -, ty pověsti se týkaly jeho chování ve funkci maršala. Myslí si o sobě, že je jednička, i když k tomu nemá žádné důvody. Měl jste pravdu, neřídí se instrukcemi, které dostane, porušuje ověřené postupy... nikdy mi nebylo jasné, jak se mohl do funkce maršala dostat."

"Já bych to nožná věděl," řekl Decker. "CIA mu zřejmě dala prvotřídní doporučení výměnou za slib, že bude mlčet o podrobnostech toho neštěstí, které způsobil."

"Ale proč by si měl sám dělat ostudu a mluvit o tom, když to bylo jeho vinou?"

"McKittrickův problém spočívá v tom, že on si nikdy svou vinu nepřizná. Vždycky je skálopevně přesvědčen, že to byla chyba toho druhého."

Esperanza se naklonil dopředu. "Mám pocit, že o tom mluvíte s obzvláštní hořkostí."

"Byl jsem jedním z těch, na které svedl svou neschopnost. Kvůli němu jsem odešel ze CIA - a teď se ten parchant namontoval do mého života znovu."

"Náhoda."

"Ne. Nevěřím, že to byla náhoda, že si Beth koupila dům hned vedle mě - zvláště když měl o její ochranu pečovat McKittrick. Jediná možnost, jak si to celé vysvětlit, je, že mě McKittrick po mém odchodu z agentury sledoval a věděl, že jsem v Santa Fe. Dostal za úkol přemístit někam svědka. Dal si práci a zjistil, že v mém sousedství je dům na prodej. Výborně! Proč neumístit Beth tam? Proč nezařídít, aby se její soused stal nic netušícím osobním strážcem?"

Miller se zamyslel. "Byl by to cynický plán, ale dávalo by to smysl."

"Slovo cynický vystihuje jen část toho plánu. Zneužil mě, a pokud se nemýlím, zneužil i Beth - jsem si jist, že přešel na druhou stranu."

"Cože?"

Decker si živě vybavil svůj telefonní rozhovor s McKittrickem. "Myslím, že dal informace zločineckému gangu, kde ji najít, a navíc je navedl, aby ji zabili zároveň se mnou. Myslím, že na mě svedl i to, že ho ze CIA vyhodili. Jsem si jist, že plánoval zničit můj život od okamžiku, kdy dostal za úkol změnit Dianu Scolariovou na Beth Dwyerovou."

5

V obývacím pokoji se rozhostilo ticho.

"To je ale vážné obvinění." Miller si kousal spodní ret. "Jste schopen něco z toho dokázat?"

"Ne." Decker se neodvážil povědět mu o tom, co se stalo v dodávce.

"Jak jste přišel na to, že pravé jméno Beth Dwyerové je Diana Scolariová?"

"To vám nemohu říct."

"Proč ne?"

Decker neodpověděl.

"Poslechněte," Miller vstal, "je zřejmé, že máte informace, které svědčí o vážném porušení bezpečnosti v ochraně důležitého vládního svědka. Já vás žádám, abyste mi řekl, jak jste k těmto informacím přišel."

"Opakuji, že vám to říct nemohu."

Miller se na něho vztekle podíval. "Ukážu vám, co můžete a nemůžete." Zvedl telefon.

"Děláte chybu," řekl Decker.

"Já že dělám chybu? Ujišťuji vás, že nemám ve zvyku dělat chyby," odsekl vztekle Miller.

"Prosím vás, položte ten telefon. Jediné, na čem záleží, je zachránit Beth život."

Miller se obrátil na Esperanzu. "Slyšel jste ty kecy?"

"Ano. Takhle si se mnou hraje už čtyřicet hodin," řekl Esperanza. "Jenže teď s ním musím souhlasit. V tuto chvíli je nejdůležitější zajistit bezpečnost pro Beth Dwyerovou. Jestli se při získávání těch informací dopustil něčeho nezákonného, vyřídím si to s ním později."

"Přijatelný únik," poznamenal Decker.

"Cože?"

"To je takový termín, který jsme používali v agentuře." Decker se obrátil na Millera. "Řekněte mi, v jaké věci měla Beth Dwyerová svědčit."

Miller nebyl připraven na tak náhlou změnu tématu.

"Opravdu zastřelila svého manžela a utekla se dvěma milióny mafiánských dolarů?" zeptal se.

"Kde jste se, ksakru, takové věci dověděl?" vybuchl Miller.

Decker jeho prudkou reakci ignoroval, protože se snažil vyvolat si v paměti, co říkal ten mafián v autě do telefonu: 'K čertu s tím Nick bude zuřit.'

"Je do toho zapletený nějaký Nick," pokračoval Decker. "Víte, kdo to je? Znáte celé jeho jméno?"

Miller užasle zamrkal. "Je to horší, než jsem si myslel. Ted budeme muset udělat kompletní revizi programu ochrany svědků."

"Poslyšte, Beth Dwyerová je v nebezpečí," řekl Decker důrazně. "Jestli si dokážeme vzájemně sdělit informace, pak jí možná budeme schopni zachránit život."

Miller chvíli zíral do tmy za oknem, pak se podíval na své ruce a nakonec skončil u Deckera. "Diana Scolariová je manželka - nebo vlastně byla, dokud tomu parchantovi někdo neprostřelil hlavu - Joey Scolariho, šéfa osobní stráže newyorského klanu rodiny Nicka Giordana. Domníváme se, že Joey byl zodpovědný nejméně za čtyřicet vražd. Byl to velmi zaměstnaný muž, ale nestěžoval si. Měl peněz, že nevěděl co s nimi, ale on to nedělal jen pro peníze - on svou práci miloval."

Decker poslouchal s tlukoucím srdcem.

"Před třemi lety se Joey setkal se ženou, kterou vy znáte jako Beth Dwyerovou. Za svobodna se jmenovala Diana Berlantiová a pracovala jako organizátorka zábavy na výletních lodích křižujících v Karibském moři. Právě na jedné takové lodi se jednou objevil Joey, aby si získal alibi, zatímco jeho lidé řešili nějaký problém v New Yorku. Diana ho okamžitě zaujala. Abyste rozuměli, Joey byl pohledný chlapík, který se uměl oblékat a hlavně uměl říkat věci, které ženy rády slyší. Nebylo tedy divu, že měl i u Diany úspěch. Jejich známost se vyvíjela neobyčejně rychle a tři měsíce nato se vzali. Celé ty námluvy se Joeyovi neobyčejně hodily, protože tak mohl bez nějakého podezření navštěvovat jistě karibské ostrovy, kde jsou banky, které nedělají problémy s praním špinavých peněz. Prostě ideální líbáčky."

Decker měl pocit, že se mu dělá mdlo.

"Musím podotknout, že Diana údajně neměla poněti, čím se vlastně Joey zabývá. Tvrdila, že jí řekl, že podniká jako restaurátér - což nebylo daleko od pravdy. Joey opravdu vlastnil několik restaurací a provozoval je jako jeden z článků procesu praní peněz. Jenže jak čas ubíhal, začal Joey o svou ženu ztrácet zájem. Někakou dobu spolu žili v jeho apartmá ve městě, ale když potřeboval prostor pro své záletnické aktivity, zavřel Dianu do velkého domu obehnaného zdí kdesi na venkově v New Jersey, který byl součástí mafiánské komunity. Všude okolo ní byla spousta strážců - jak vždycky tvrdil, kvůli její bezpečnosti. Ve skutečnosti ji hlídali, aby se nemohla vrátit do New Yorku a nachytat ho s jeho přítelkyněmi. Dalším neméně důležitým úkolem jejich strážců bylo zabránit, aby od něho neutekla po tom, co ji několikrát zbil."

Decker cítil, jak mu tepe ve spáncích.

"Řekl jsem několikrát, ale měl jsem spíš říct mnohokrát," dodal Miller. "Diana mu totiž začala klást nepříjemné otázky, které se netýkaly pouze jeho manželské věrnosti, ale také jeho podnikání. Víte dobře, že je to inteligentní žena.

Nemusela vedle svého muže pobývat příliš dlouho, aby poznala, čím se ve skutečnosti Joey zabývá a jaký je to zloduch. Jenže jak se měla zachovat? Pokud by se pokusila utéct, a při tom množství strážců k tomu měla sotva minimální naději - mohla počítat s tím, že stejně někde najde a zabije. Kdyby zůstala a Joey by pojal podezření, že už toho ví moc, dopadla by stejně. Zbývalo jí tedy jediné řešení, samozřejmě pouze dočasné - předstírat, že ji přestaly zajímat jak jeho záletnické avantýry, tak to, čím se zabývá. Trávila celé dny u své velké záliby - malování. Jenže i to Joeyovi vadilo. Jednou, když ji zase ztloukl, rozdělal přímo v její pracovně velký oheň a přinutil ji dívat se, jak pálí její nejoblíbenější obrazy."

"Panebože," zašeptal Decker. "Proč si ji tedy ten parchant bral?"

"Zřejmě kvůli potěšení z toho, že je jeho majetkem a že ji může zraňovat, kdy se mu zachce. Už jsem řekl, Joey byl zloduch. Někdy v lednu letošního roku vyřešil někdo Dianin problém tím, že vpálil Joeyovi kulku do hlavy. Možná to byla opravdu ona; existují totiž dvě vzájemně se vylučující verze toho případu. Diana tvrdí, že byla venku na zahradě a malovala jakousi zimní scénku, když z domu uslyšela výstřel. Chvíli váhala, protože nevěděla, co ji v domě čeká, ale pak přece jen vešla dovnitř. Bála se, že ať se stalo cokoliv, Joey nebo jeho strážci se teď vrhnou na ni. Prvním překvapením bylo zjištění, že všichni strážci jsou pryč. Druhým pak pohled na Joeye, který ležel s prostřelenou hlavou na stole ve své pracovně, a jeho sejf byl otevřený a prázdný. Věděla, že Joye mívá v sejfě značné množství peněz - sama jednou zahlédla, jak do něj ukládal balíčky s bankovkami, které se do domu čas od času přivážely. Nevěděla však, o jaké částky jde. Později řekla, že ze sejfu mohly zmizet dva milióny dolarů. V tu chvíli ji však takové věci nezajímaly, protože vycítila příležitost k útěku. Ani si nesbalila zavazadlo, jen přes sebe přehodila kabát, vzala Joeyovy klíče od auta a odjela." "Na policii?" zeptal se Decker.

"Kam jinam? Věděla, že ji bude zločinecký klan jejího manžela hledat, aby jí zabránil mluvit. V tu chvíli ji nenapadlo, že ji později Joeyův ochránce a šéf klanu obviní z manželovy vraždy a navíc z toho, že odnesla ze sejfu jeho peníze. Celá záležitost se v tu chvíli stala věcí rodinné cti. Dovedete si to představit - vendeta, smrt za smrt."

Decker přikývl. "A policie ji pak měsíce vyslýchala, zařídila jí novou identitu v Santa Fe a teď ji povolala zpátky do New Yorku ke svědecké výpovědi." "Pod ochranou."

"Chtěl jste říct pod McKittrickovou ochranou." "Bohužel."

"Panebože, to je všechno svinstvo," řekl Esperanza.

"Pořád jste mi ještě neřekl, kdo je Nick," ozval se Decker.

"Nick Giordano, hlava celého klanu, je něco jako Joeyův kmotr. Joeyův otec byl jeho nejlepší přítel. Po tom, co oba Joeyovi rodiče zahynuli při jednom z pokusů konkurenčního klanu zabít Nicka, vzal si malého chlapce a vychoval ho jako svého syna. Proto jsem mluvil o rodinné cti, o vendetě. Takže teď víte všechno, co jsem vám mohl říct, a je řada na vás, jestli vám mohou tyto informace pomoci zachránit život Diany Scolariové."

Decker chvíli mlčel. "Vypadá to, že mi teď zbývá jedině."

"Co?"

"Jsem unavený. Pojedu domů." "Ale tím své přítelkyni moc nepomůžete." "Zavolám vám, až se vzbudím. Třeba už budete vědět víc." Decker se obrátil na Esperanzu. "Hodím vás domů."

6

"Nemusíte se obtěžovat, nejedu domů," řekl Esperanza, když odjížděli.

"Tak kam vás mám zavést?"

"Nikam. Myslím, že jsem připravený na cestu."

"A co chcete dělat?"

"Nemůžete vědět, kdy bych vás mohl vytáhnout z problémů," řekl Esperanza. "Ostatně, kde jsou vaši přátelé?"

"Přátelé?" Deckera zaplavil pocit hořkosti.

"Říkáte to, jako byste jich moc neměl."

"Mám spoustu známých."

"Mluvil jsem o těch dvou, kteří za vámi přijeli včera odpoledne."

"Já vím, koho myslíte. Odjeli pryč." Deckerova hrud' se těžce zdvíhala.

"Tak brzy?"

"Jejich šéf usoudil, že se jich moje problémy netýkají." Temná ulice byla pustá. Decker přišlápl plynový pedál.

"Myslíte, že je to dobrý nápad překračovat povolenou rychlost s policajtem v autě?"

"Nevím o nikom jiném, s kým by bylo výhodnější ji překračovat. Pokud nás zastaví hlídka, vytáhnete placku a vysvětlíte jim, že spěcháme k nějakému případu."

"Lhal jsem vám," řekl Esperanza. "Už jsem na vás upozornil jak státní, tak místní policii."

Decker ucítil, jak mu po páteři proběhlo mrazivé zachvění.

"Dal jsem jim poznávací značku a popis taurusu, ve kterém přijeli vaši přátelé. Auto bylo nalezeno okolo jedenácté hodiny večer v Albuquerque na Chama Street blízko domu, ve kterém došlo k přestřelce. V kuchyni na zemi ležel zastřelený muž, u kterého byl nalezen průkaz se jménem Ben Eiseley. Zatím nevíme, co se stalo s Halem."

Decker už nedokázal potlačit vlnu hořkosti a smutku. Kdy se mu podaří zapomenout na šok v Benově tváři v okamžiku, kdy ho zasáhla kulka, a na proud krve tryskající z jeho čela? Najednou zapochyboval, jestli vůbec kdy přijel do Santa Fe a jestli se vůbec kdy pokusil utéct od svého dřívějšího života. Myslel na Hala, který v sobě i přes těžké zranění dokázal najít tolik sil, aby tomu italskému banditovi vykopl pistolí těsně před tím, než mohl zblízka střelit Deckera do obličeje. To přece nebyl jejich boj, uvažoval Decker. Měl jsem trvat na tom, aby se vrátili, jenže já jsem je místo toho požádal o pomoc. Zemřeli kvůli mně. Všechno je to moje vina!

"Zřejmě už dělali na nějakém jiném úkolu," řekl tak klidně, jak jen byl schopen.

"Nezdá se, že by vás to, co se stalo Benovi, příliš zasáhlo." "Nejsem zvyklý dávat najevo své pocity." "S někým jako vy jsem se ještě nesetkal," řekl Esperanza. "To ani nejste zvědavý dovědět se, co tam Ben dělal a co se stalo s jeho kolegy?"

"Dovolte mi zase vy jednu otázku," ozval se Decker vztekle. "Proč jste mi řekl teprve teď, že jste na mě zalarmoval policii?"

"Čekal jsem na tu správnou chvíli. Mimochodem, alespoň vidíte, že mě potřebujete. Bezpečnostní služba na albuquerqueském letišti má vaše jméno a popis. Ve chvíli, kdy se pokusíte koupit letenku, budete zadržen. Pokud se chcete dostat do New Yorku, musíte mě přesvědčit, abych dal pátrání po vás odvolat a převzal za to zodpovědnost. Zkrátka budete se muset smířit, že pojedu s vámi."

"Vy se mnou chcete letět do New Yorku? Co myslíte, že tam?"

"Deckere, proboha, přestaňte mě už konečně vodit za nos."

"Nechápu, proč se mnou chcete letět do New Yorku."

"Řekněme proto, že mám celý den volno a potřebujeme si s ženou od sebe odpočinout. Nebo jestli chcete proto, že sledovat vás je velká zkušenost a ještě jsem nedospěl k názoru, že bych od vás pochytil všechno, co se dá. Anebo řekněme... ale to už možná přeháním... řekněme, že jsem polda, který se vyžívá v tom, když může pomáhat lidem. Blbý, co? Ostatně mně je jedno, co si myslíte, ale právě teď nevidím nikoho, kdo by potřeboval moji pomoc víc než Beth Dwyerová. Prostě ji chci pomoci zachránit a mám dojem, že jste jediný, kdo ví, jak by se to dalo udělat."

7

Hukot motoru vibroval trupem letounu a Decker mhouřil unavené oči před ostrými slunečními paprsky pronikajícími okénkem. Uličkou procházely letušky a nabízely ranní kávu a sladké rohlíky. Bolest v okolí žaludku mu připomněla pocity, které mívával dřív, když ještě pracoval jako zpravodajský agent. Všechno se vrací, pomyslel si.

Kromě Esperanzy, sedícího na vedlejším sedadle, byla jejich řada prázdná. "Lituji, že jsem se s Beth Dwyerovou nikdy

nesetkal. Musí to být zvláštní žena."

Decker pozoroval z výšky krajinu, kterou opouštěli - hory, hluboká údolí, stříbrnou stužku Rio Grande, zeleň borových lesů kontrastující s žlutou, oranžovou a červenou zemí. Nemohl si nevzpomenout na pocity nejistoty a pochybností, které se ho zmocnily, když se ta krajina před ním otevřela poprvé. Tenkrát se sám sebe ptal, jestli nedělá chybu. Teď, po víc než jednom roce, ho stejná otázka napadala ve chvíli, kdy mířil opačným směrem.

"Ano," souhlasil. "Velmi zvláštní."

"Musíte ji velmi milovat."

"To záleží... Možná," těžko nacházel slova, "že ji současně nenávidím."

"To snad... ?"

"Obelhala mě. Proč mi neřekla, v jaké je situaci?"

"Na začátku si zřejmě myslela, že to není vaše starost."

"A co potom, když jsme spolu navázali bližší vztah?"

"Pak vám to třeba nechtěla říct proto, že se bála, že budete reagovat tak, jak reagujete nyní."

"Pokud mě milovala, měla mi přece věřit."

"Aha, už tomu začínám rozumět. Vy si nejste jistý, jestli vás opravdu milovala."

"Podívejte se, až do čtyřiceti let jsem svůj osobní život podřizoval své profesi. Dokud jsem nepotkal Beth, nebyl jsem nikdy opravdu zamilovaný. Nikdy jsem si nedovolil podlehnout něčemu, co by se dalo nazvat...," Decker zaváhal, "... vášní."

Esperanza srahl obočí.

"A když jsem se konečně přestal hlídat, když jsem, chcete-li, podlehl, pak zcela a bezvýhradně. Beth se stala středem mého života. Kdybych měl teď zjistit, že jsem jí byl dobrý pouze k..." Deckerovi selhal hlas.

"Kdybychom připustili, že by to tak nějak mohlo být, jak byste se pak zachoval?"

Decker mlčel.

"Šel byste i tak do toho? Pořád byste ji chtěl zachránit?" trval na odpovědi Esperanza.

"Myslíte přes to všechno?"

"Ano."

"Přes všechna má podezření a obavy, že mě zradila? Přes všechnen můj vztek a bolest?"

"Ano."

"Šel by za ní třeba do pekla. Panebože, vždyť já jsem ji nepřestal milovat."

Kniha devátá

1

V New Yorku přšelo. Husté provazy vytrvalého lijáku byly jen dalším umocněním pocitu odcizení, kterým na Deckera zapůsobil Manhattan při vzpomínce na suché a horké klima Nového Mexika. Vše prostupovala vlhkost. Po patnácti měsících života v nadmořské výšce téměř 2 400 m Decker cítil změnu atmosférického tlaku, která vyvolávala bolest hlavy a navíc zvyšovala jeho vnitřní citové napětí. Už si zvykl na omračující výhled na otevřenou krajinu a na stovky mil vzdálené horské hřebeny, a nyní mu obzor ohraničovaly těsné kontury mrakodrapů z betonu, oceli a skla. A těch lidí - celé Nové Mexiko mělo jeden a půl miliónu obyvatel, ale stejné množství tady žilo na ploše pouhých třiceti pěti čtverečních kilometrů, přičemž další statisíce se sem denně sjížděly za prací. To vše, a navíc ještě hluk, vřavu a dopravní prehuštěnost si Decker uvědomoval teprve teď, po klidu a míru života v Novém Mexiku.

Esperanza zíral přes zarosené sklo taxíku úplně fascinován.

"Vy jste tu nikdy nebyl?" zeptal se Decker.

"Jediná velká města, kde jsem zatím byl, jsou Denver, Phoenix a Los Angeles. Ale ta se s tímhle nedají srovnat. Tady je všechno namačkané na sebe, jako by ty mrakodrapy rostly jeden z druhého."

"Tady budete muset zapomenout na široké otevřené prostory."

Vystoupili před Essex Street Markét ve Východní čtvrti. Velká cihlová budova byla zavřená. Decker postavil tašku pod stříšku u jednoho z vchodů. Hlava ho bolela čím dál víc. I když těch pár hodin neklidného spánku v letadle nemohlo zahrnout jeho únavu, energie zjitřených nervů ho udržovala v neustálé ostražitosti. Strach o Beth ho hnál dál.

Esperanza nakoukl do prázdného obchodu a pak zkoumal pohledem výkladní skříně na druhé straně ulice. "Tady někde je náš hotel?"

"Žádný hotel nebude. Na takové věci nemáme čas." "Myslel jsem, že sháníte ubytování, když jste volal z letiště."

Decker zavrtěl hlavou. I ten nepatrný pohyb mu vyvolal bolestné tepání okolo spánků, ale on byl příliš zaujat svými myšlenkami, než aby si toho všiml. Počkal, až taxi zmizí z dohledu, a pak vyrazil do deště. "S někým jsem si sjednával schůzku." "Blízko?" "Pár bloků odtud."

"Tak proč jsme vystupovali už tady?" "Protože jsem nechtěl, aby řidič taxíku věděl, kam máme namířeno. Poslyšte, mám strach, že takhle to nebude fungovat. Musel bych vám vysvětlovat spoustu věcí a na to teď není čas," řekl Decker netrpělivě. "Moc jste mi pomohl, když jste mi umožnil odletět z Albuquerque. Nebýt vás, tak bych tu nebyl. Díky. To myslím upřímně. Ale musíte pochopit, že tady naše partnerství končí. Vemte si taxík a zajděte si prohlédnout město."

"Teď? V dešti?"

"Tak si zajděte někam na show. Dejte si dobré jídlo."

"Nepřijel jsem kvůli tomu, abych se tu nacpával."

"Tak to prostě berte jako výlet a zítra ráno se vraťte do Santa Fe. Stejně se na vašem oddělení musí divit, kde jste."

"Nebudou se vůbec divit. Nahlásil jsem, že si беру den volna."

"A co zítra?"

"Zavolám, že jsem nemocný."

"Tady v New Yorku nemáte žádnou pravomoc," naléhal Decker. "Dejte si říct. Vraťte se na letiště a vemte to první linkou domů."

"Ne."

"Nedokážete mě sledovat. Za dvě minuty nebudete vědět, kam jsem se vám ztratil."

"Jenže vy se mi neztratíte."

"Ale? Proč myslíte?"

"Protože nemůžete tušit, kdy mě budete potřebovat."

2

Bar nedaleko Delancey na První avenue vypadal, jako by ho před několika týdny zavřeli. Jídelní a nápojový lístek ve skřínce u vchodu byl tak vybledlý, že se skoro nedal číst, a skrz špinavá okna nebylo vidět dovnitř. Na průčelí svítla neonová písmena U B E N E H, ale to zřejmě nikomu nevadilo, protože všichni věděli, že tady je bar U BENNIEHO. Před vchodem seděl v dešti na chodníku jakýsi opilec s lahví whisky zabalenou v papírovém sáčku.

Decker přešel ulici a rychlým krokem zamířil k baru. Za ním natahoval své dlouhé nohy Esperanza, který vyměnil široký kovbojský klobouk za méně nápadnou baseballovou čepici, koupenu nedaleko u stánku se suvenýry. Také vlasy měl stažené dozadu, aby nebudil pozornost. Ještě než vešli dovnitř, zastavil Decker Esperanzu a nechal opilce, který nebyl žádný opilec, aby si je prohlédl.

"Bennie nás čeká," řekl Decker.

Opilec přikývl.

Oba vešli do baru, kde pro cigaretový kouř nebylo téměř vidět. Dojem, že podnik je zavřený, se ukázal jako zcela mylný, protože uvnitř bylo plno. K hluku hovoru navíc přispívala velkoplošná barevná televize, na které se míhali hráči ve fotbalových dresech.

Decker zamířil rovnou k mohutnému barmanovi. "Je tu někde Bennie?"

"Neviděl jsem ho."

"Před pár minutami jsem volal. Mám s ním sjednanou schůzku."

"A kdo jako ses?"

"Charles Laird," řekl Decker.

"Proč to neřekneš rovnou?" Barman ukázal k vzdálenému konci barového pultu. "Bennie vás čeká v kanceláři. Tašku nech u mě."

Decker položil na pult dvacet dolarů a podal barmanovi tašku. "To je za pivo. Nemáme čas si ho vypít."

Decker přistoupil k zavřeným dveřím na konci barového pultu a zastavil se.

"Co je?" zeptal se Esperanza.

"Tady se musí dodržovat jisté formality. Doufám, že vám nebude vadit, když vás trochu ohmatají."

Od stolu nedaleko vchodu se zvedli čtyři chasníci s širokými rameny a chladnými pohledy. Prohledali je rychle a důkladně. Když neobjevili ani stopy po ukrytých mikrofonech nebo zbraních, krátce jim pokynuli, že mohou jít, a vrátili se ke svému stolu. Nenašli nic podezřelého, protože Decker přinutil Esperanzu nechat svůj odznak a zbraň zamknuté v Deckerově jeepu na letišti v Albuquerque. Decker byl rozhodnut, že pokud budou střílet, nesmí to být zbraněmi, podle kterých by je mohla policie vypátrat.

Teprve teď Decker zaklepal. Zevnitř k nim dolehl tlumený hlas a oba vstoupili. V úzké kanceláři přecpané otřískaným nábytkem seděl za stolem tlustých v proužkované košili, motýlku a šlích. Byl starší, měl lysou hlavu a šedivý plnovous. Přes stůl ležela položená lesklá mosazná hůlka.

"Jak se máš, Bennie?" zeptal se Decker.

"Držím dietu. Nedaří se mi shodit ten pupek. Doktor mi to nařídil. A co ty, Charlesi?"

"Mám problémy."

Bennie uvážlivě pokýval hlavou. Při každém tom pohybu se obě jeho brady spojily v jednu. „Ještě se mi nestalo, aby za mnou někdo přišel a neměl problémy."

"To je můj přítel." Decker ukázal na Esperanzu.

Bennie lhostejně pozvedl ruku.

"Potřeboval by si zavolat."

"Tady." Bennie ukázal na automat v rohu místnosti.

"Pořád ještě je napojený na automat v Jersey City?"

"Jo. Jestli tě někdo sleduje, tak si bude myslet, že voláš odtamtud," řekl Bennie.

Decker pokynul Esperanzovi, že může volat. Podle dohody se měl spojit s Millerem v Santa Fe, aby se ho zeptal, jestli má nějaké nové zprávy o Beth a o McKittrickovi. Decker už volal několikrát během cesty, ale dosud se nic nového neobjevilo.

"Posad se," řekl Bennie Deckerovi. "Jak ti můžu pomoci?"

Decker se posadil proti stolu. Dobře věděl, že někde v něm je na dosah pistole. "Díky, Bennie. Vím, že jsi byl vždycky ochotný ke spolupráci, když jsem za tebou dřív přišel."

"Ale to nestálo za řeč," řekl Bennie. "Člověk musí občas něco udělat i pro vládu."

Decker rozuměl. Přestože se všeobecně mělo za to, že CIA má mandát pouze pro operace za hranicemi Spojených států, udržovala si agentura kanceláře ve větších amerických městech a příležitostně se zapojovala i do akcí uvnitř státu - samozřejmě po předchozí konzultaci s FBI. Na jednu takovou akci právě Bennie narážel. Tenkrát před lety totiž umožnil Deckerovi proniknout do jisté zahraniční teroristické sítě, která se pokoušela destabilizovat ekonomiku Spojených států tím, že se snažila zaplavit zemi falešnými stodolarovými bankovkami.

"Myslím, že to vláda také dostatečně ocenila," poznamenal Decker.

"Nestěžuju si," pokrčil rameny. "Koneckonců, bylo to taky v mém zájmu. Co je špatný pro ekonomiku, to je špatný i pro můj kšeft." Bennie se ušklíbl.

"Je mi líto, ale tentokrát nejdu zahrát na tvoje ušlechtilé vlastenecké city."

Bennie zpozorněl.

"Já už teď nemám nic společného s vládními agenturami. Jsem tu osobně. Chtěl bych tě požádat o menší laskavost."

"Laskavost?" Bennie se zatvářil podezřívavě.

Decker se na okamžik odmlčel a snažil se vyzvědět z Esperanzova hlasu, co je nového.

"Jakou laskavost?" Bylo zřejmé, že Bennie se na vysvětlení nijak netěší.

"Potřebuju se dovědět, jak se spojit s Nickem Giordanem."

Bennie zbledl. "Ne. Víc už nemluv. Nezajímá mě, co máš rozehranýho s Nickem Giordanem, a nechci s tím mít nic společnýho."

"Přisáhám ti, že je to moje osobní záležitost."

Bennieho líné posunky se rázem změnila na rozčilenou gestikulaci. "To je úplně jedno! Říkám ti, nechci o tom nic vědět!"

Decker se naklonil dopředu. "To mi vyhovuje. Ani já nechci, abys o tom něco věděl."

Bennie se zarazil. "Tak co teda...?"

"Chci po tobě jen malou informaci - jak se s ním mohu spojit? Ne s majitelem restaurace, kam chodí jíst, ne s žádným jeho pobočníkem, ne s jeho právním zástupcem. S ním osobně. Nemusíš nás představovat. Vůbec by ses v té záležitosti přímo neobjevil. Chci na něho jen kontakt, všechno další si zařídím sám. Giordano by se nikdy nedověděl, od koho jsem ten kontakt získal."

Bennie zíral na Deckera, jako by se pokoušel porozumět někomu, kdo mluví cizím jazykem. "A co by mě mělo víst k tomu, abych to udělal?"

Esperanza skončil hovor a zavěsil.

"Něco nového?" zeptal se Decker. Cítil, jak se mu svírá žaludek.

"Ne."

, Díkybohu. Alespoň víme, že neohlásili její smrt. Pořád ještě mám naději."

"Její?" Bennie pozvedl překvapeně své husté obočí.

"Přítelkyně. Pokouším se jí najít. Dostala se do maléru."

"A Nick Giordano by ji z toho maléru moh pomoci?" zeptal se Bennie.

"Samozřejmě že by mohl," řekl Decker. "Proto s ním potřebuju mluvit."

"Pořád's mi neřek důvod, proč bych ti měl pomoci já."

"Miluju ji, Bennie. Chci abys to udělal, protože ji miluju."

"Ty si děláš srandu, co?"

"Tobě připadá, že mám náladu na děláni srandy?"

"Poslyš, já jsem obchodník."

"Tak ti řeknu jiný důvod. Nick Giordano má na té ženě extra zájem. Myslí si, že zabila Joeye Scolariho."

Bennie sebou cukl. "To chceš říct, že mluvíš o Dianě Scolariové? O Joeyově iene] Panebože, Nick ji shání po celý zemi."

"No vidíš, a já bych mu ji pomohl najít."

"Z toho nejsem chytřej. Jestli ji miluješ, proč bys ji chtěl předhazovat Nickovi?"

"Aby se před ním nemusela celý život schovávat."

"Jasně, protože ten by jí ho zatraceně rychle utnul. Pořád z toho nejsem chytřej."

"Poslyš, Bennie, to už nech na mně," řekl Decker. "Ale řekl bych, že jestli bude Nick Giordano s rozhovorem se mnou spokojený, mohl by se tomu, kdo se o něj zasloužil, odvděčit, nemyslíš?"

Bennie se zamračil. Uvažoval.

3

Telefon na druhém konci zazvonil jen jednou a hned nato se ozval chraplavý hlas: "Doufám, že máte zatraceně dobrý důvod volat na tohle číslo."

Vzápětí Decker uslyšel písknutí a začal diktovat vzkaz: "Tady je Steve Decker - moje jméno by vám mělo něco říkat, vaši lidé mě sledovali v Santa Fe. Mám jistou důležitou věc, kterou bych potřeboval prodiskutovat s panem Giordanem. Týká se to Diany Scolariové a vraždy jejího manžela. A také jednoho marshala jménem Brian McKittrick. Zavolám ještě jednou za půl hodiny."

Decker zavěsil, vyšel do deště a zamířil k Esperanzovi, který byl schovaný ve vchodu jednoho z obchodů.

"Ještě vás to baví táhnout se za mnou?"

"Co by nebavilo, když mi ukazujete taková zajímavá místa."

4

To květinářství bylo na Grand Street. OTEVŘENO V SOBOTU I VNEDĚLI, oznamoval nápis na dveřích. Decker vstoupil a nad jeho hlavou zacinkal zvonek. Vzduch byl těžký vůní květin a trochu připomínal atmosféru pohřební síně. Esperanza si chvíli zvědavě prohlížel kamery uzavřeného televizního okruhu a pak se otočil směrem, ze kterého se blížily kroky.

Ze zadní místnosti přišla žena středního věku v pracovní kombinéze a zahradnických rukavicích. "Lituji, ale máme už zavřeno. Je po sedmé hodině."

"Úplně jsem ztratil pojem o čase," prohlásil Decker. "Už je to dost dlouho, co jsem byl u vás naposled." Vytáhl pero, napsal něco na druhou stranu své vizitky a pak to ukázal ženě. "Tady je číslo mého účtu a moje jméno."

"Počkejte, zkontroluju si naše záznamy."

Žena odešla do zadní místnosti a zavřela za sebou. Vedle dveří bylo zrcadlo. Decker věděl, že je z druhé strany průhledné a že ho přes něj pozoruje ozbrojený muž. Také věděl, že v suterénu sedí další dva ozbrojení muži u monitorů uzavřeného televizního okruhu.

Aby se z jeho tváře nedalo vypočítávat napětí a stres, předstíral, že si prohlíží malé připravené kyticky, které byly vidět za sklem klimatizovaného boxu. Byl zděšen, s jakou šokující samozřejmostí sklouzl zpět do svého dřívějšího života.

Esperanza se podíval na hodinky. "Za deset minut musíte volat."

Zena se vrátila.

"Pane Evansi, před dvěma lety jste si u nás nechal v úschově balíček."

"Ano. Dnes jsem přišel vyrovnat účet."

"Podle našich záznamů jste si u nás objednal kytici."

"Dva tucty žlutých růží."

"Správně. Pojdte se na ni prosím podívat."

Nalevo od pultu byla malá aranžérská místnost. Na stěnách visely fotografie různých aranžérských kreací, které byl obchod schopen dodávat. Také tam byl jednoduchý stůl a dvě dřevěné židle. Decker nechal vejít Esperanzu, pak zavřel dveře a oba se posadili. Esperanza užuž otevíral ústa, aby něco řekl, ale v tom vešla jinými dveřmi žena, položila na stůl kufřík a opět odešla.

Jakmile za ní dveře zaklaply, Decker kufřík otevřel. Esperanza se naklonil a uviděl v přihrádkách z pěnové hmoty uloženou pistoli značky Walther .380, náhradní zásobník, krabičku s náboji a dva elektronické přístroje, jejichž účel mu nebyl zřejmý.

Decker nedokázal potlačit pocit znechucení. "Myslel jsem, že se už těch krámů nebudu muset nikdy dotknout."

5

"Doufám, že máte ztraceně dobrý důvod volat na tohle číslo."

Písknutí.

"Tady je znovu Steve Decker. Mám něco důležitého, co bych potřeboval prodiskutovat s panem Giordanem. Týká se to Diany Scolariové a -"

Na druhé straně někdo zvedl telefon. Mužský hlas, který se ozval, zněl arogantním tónem, jaký si obvykle osvojil ten, kdo je zvyklý dávat příkazy. "Co víte o Dianě Scolariové?"

"Potřebuju mluvit s panem Giordanem."

"Já jsem Giordano," řekl muž zlostně.

"Chci Nicka Giordana. Váš hlas zní příliš mladě."

"Můj otec není zvyklý mluvit po telefonu s lidmi, které nezná. Řekněte, co víte o Dianě Scolariové."

"A Brianu McKittrickovi."

"Měl bych to jméno znát?"

"Dejte mi vašeho otce."

"Všechno, co chcete říct jemu, můžete říct i mně."

Decker zavěsil, počkal dvě minuty, pak vložil do automatu další minci a navolil stejné číslo.

Tentokrát se už nezapnul záznamník. Ještě uprostřed prvního vyzvánění se ozval chraptivý hlas starého muže: "Nick Giordano."

"Právě jsem mluvil s vaším synem o Dianě Scolariové."

"A Brianovi McKittrickovi." V hlase na druhém konci bylo patrné napětí. "Syn mi říkal, že jste se ještě zmínil o Brianu McKittrickovi."

"Správně."

"Jak mám vědět, že nejste polda?"

"Jestli se setkáme, můžete mě prohledat. Nebudu mít ani zbraň, ani vysílačku."

"To pořád ještě neznamená, že nemůžete být polda."

"Poslyšte, jestli jste tak paranoidní, pak asi nemá smysl, abych si s vámi dával schůzku."

Chvilí bylo ticho. "Kde jste?"

"V dolní části Manhattanu."

"Čekajte na Páté avenue před Flatiron Building. Za hodinu . tam bude auto. Jak vás řidič pozná?"

Decker se podíval na Esperanzu. "Podle kytice žlutých růží."

6

Oba muži seděli v poloprázdné kavárně na Páté avenue blízko Flatiron Building. Decker mlčel, dokud jim číšník nepřinesl objednané nápoje a neodešel. Pak se opatrně rozhlédl, jestli se někdo nedívá jejich směrem, a vytáhl z tašky předmět, který vzal z kufříku uschovaného v květinářství. Byl to malý elektronický přístroj ne větší než krabička od zápalek.

"Co je to," zeptal se Esperanza.

"Vysílač. Vysílá signál a ten potom," Decker vytáhl z tašky o něco větší krabičku, "zachycuje tenhle přijímač. Používá se to ke sledování v dosahu zhruba jedné míle. Podívejte se, po Páté se doprava pohybuje od severu k jihu. Vezmete si ten přijímač a budete čekat v taxíku na severním konci někde u Madison Square Garden. Až nastoupím do auta, které pro mě poslal Giordano, dáte nám patnáct vteřin a pak pojedete za námi. Nemusíte nás sledovat vizuálně, směr naší jízdy vám bude ukazovat tady ta ručička. Na téhle stupnici uvidíte, jak jsme daleko. Deset znamená, že jsme těsně před vámi." Decker oba přístroje zapnul a vyzkoušel. "Sám vidíte, jak to funguje. Vemte si ten přijímač. Kdyby došlo k něčemu nepředvídanému, pokusíme se sejít tady před tou kavárnou v každou celou hodinu. Ale pokud se neobjevím do šesti do rána, vraťte se co nejrychleji do Santa Fe." Decker se podíval na hodinky. "Už je pomalu čas. Pojdme."

"A co s vaší taškou?"

"Vezměte ji k sobě." V tašce byla pistole, náhradní zásobník a krabička s náboji. Decker věděl, že nemá šanci dostat se k Giordanovi se zbraní. "Deset minut po tom, co přijedeme do jejich sídla, zavolejte na číslo, které mi dal Bennie. Chtějte mě. Pokuste se to podat tak, že pokud mě nebudou chtít pustit k telefonu, stane se něco, co by je mohlo ohrozit."

"A co pak?"

"Uděláte to, co vám řeknu."

Došli k východu z kavárny.

"Taxík tady seženete bez problémů."

"Deckere."

"Co?"

"Máte jistotu, že to vyjde?"

"Ne."

"Možná existuje ještě jiné řešení."

"Myslíte vzdát to? Ne! A na žádné jiné řešení už nezbyvá čas. Možná že je už dokonce pozdě. Nevím o jiné možnosti než jít přímo k jádru věci."

Esperanza chvíli váhal. "Tak hodně štěstí," řekl.

"Beth ho potřebuje víc než my."

"Ale co když..."

"...ji už zabili?"

"Ano."

"Pak už je jedno, co se se mnou stane."

Esperanza vyšel do deště. Decker čekal minutu a zamířil na opačnou stranu. Nemohl si nevzpomenout na podobnou deštivou noc v Římě, kdy McKittrick postřelil svého otce. Teď je v jeho rukou Beth.

Na určeném místě byl pět minut před smluveným časem. Schoval se před deštěm ve vchodu jednoho z uzavřených obchodů a čekal. Hlavou se mu honily myšlenky plné pochybností, strachu a zlých předtuch. Na sebe však vztahoval pouze pochybnosti, všechny ostatní pocity směřovaly k Beth. Přesto ho naplňovalo odhodlání. Bylo to poprvé, kdy věc, do které se pouštěl, pro něho znamenala víc než jeho vlastní život.

V duchu si vybavil slova, která mu Beth řekla před dvěma dny po návratu z večírku u filmového producenta. Byl pátek večer, první den fiesty, a jak mu teď připadalo, také poslední den jejich normálního života - i když co vlastně bylo v jejich vztahu normální? Tenkrát ještě byli spolu. Milovali se a potom leželi vedle sebe a odpočívali. Beth k němu byla otočená zády a on se svým tělem jemně dotýkal jejího těla. S pocitem rezonujícím hořkostí si teď vybavoval vůni jejich vlasů. Myslel, že usnula, ale po chvíli tiše promluvila.

"Když jsem byla malá, moji rodiče se spolu strašně hádali."

Zmlkla, jako by si nebyla jistá, jestli má pokračovat.

Decker čekal.

"Nikdy jsem nepochopila kvůli čemu," pokračovala sotva slyšitelným hlasem. "Pořád to nevím. Možná kvůli nevěře nebo penězům nebo pití... nevím. Skoro každý večer na sebe křičeli a... někdy to bylo ještě horší... rvali se, mlátili jeden druhého. Nejhorší scény propukaly ve svátky - na Den díkůvzdání nebo na Vánoce. Matka vždycky přichystala spoustu jídla, ale než stačili dát na stůl, vždycky se něco stalo a znovu na sebe začali křičet. Otec pravidelně praskl dveřmi a odešel a my dvě s matkou jsme pak jedly samy. Během celé večere mi neustále vykládala, že otec je ten nejhorší parchant, jakého kdy potkala."

Znovu nastalo ticho. Decker věděl, že nemá cenu ji pobízet, protože to, co mu říkala, bylo tak osobní a bolestné, že se musela sama rozhodnout.

"Když už jsem ty hádky nemohla snést, prosila jsem je, aby toho nechali. Nakonec jsem se pokoušela otce odstrčit, když bil matku, ale on se obrátil a udeřil mě. Dodnes vidím jeho zuřivý obličej. Bylo to večer a já jsem se bála, že mě zabije. Běžela jsem do ložnice a hledala, kde bych se mohla schovat. Křik z obývacího pokoje sílil. Strčila jsem polštáře pod příkrývkou tak, aby to vypadalo, jako když spím, a pak si vlezla pod postel. Jednou jsem totiž něco podobného

viděla v televizi. Pod postelí jsem strávila zbytek noci a spala jsem tam od té doby každou noc."

Bethina ramena se lehce zachvívala a Decker měl pocit, že pláče. "Měl jsi také takové dětství?" zeptala se po chvíli.

"Ne. Můj otec byl důstojník z povolání. Byl přísný, ale nikdy mě nebil."

"To ti závidím," zašeptala. Rukou si ve tmě setřela slzy. "Četla jsem pohádky o rytířích a princeznách, znáš to, král Artuš a podobné věci... Pořád jsem snila, že žiju v těch pohádkách také a že mě nějaký rytíř přijede chránit. Už tenkrát jsem uměla dobře kreslit a malovala jsem si, jak můj rytíř vypadá." Pokrývka zašustila a Beth se obrátila k němu. V měsíčním světle se na její tváři třpytily slzy. "Kdybych toho rytíře namalovala teď, vypadal by jako ty. S tebou se cítím bezpečná. Už nepotřebuju spát pod postelí."

O dvě hodiny později vtrhla do jejich ložnice horda banditů s automatickými zbraněmi.

7

Náhly poryv větru s deštěm ho vytrhl ze vzpomínek. Pozoroval auta projíždějící okolo, ale v myšlenkách se stále vracel k Beth. Byla to pravda, co mu vypravovala, anebo chtěla pouze zahrát na jeho city a připoutat ho k sobě jako svého neochvějného strážce? Ta otázka ho napadla už včera, když se dověděl, že všechno, co mu řekla o své minulosti, bylo vymyšlené. Milovala ho, nebo ho pouze využívala? Musel to vědět. Musel ji najít a dovědět se pravdu, i kdyby měla být sebekrutější, protože on ji miloval a nesnesl by žít v nejistotě.

U okraje chodníku zastavil velký oldsmobil. Zadní dveře se otevřely a muž, který vystoupil, naznačil Deckerovi pohybem hlavy, aby nastoupil do auta. Decker pomalu vykročil do deště. Oběma rukama svíral kytici růží.

"To je dobrý," řekl chlap s širokými rameny a medvědími hrudníky. "Drž ty kytiky oběma rukama, dokud tě neprohledám."

"Tady na ulici? Každou chvíli tu může projíždět policejní hlídka."

"Nastup si."

Uvnitř byli ještě tři další muži, dva vpředu a jeden vzadu. Decker nastoupil a dál svíral kytici růží. Pod dlaní pravé ruky cítil pouzdro vysílače. Ten, který byl venku, si sedl vedle něho a zabouchl dveře. V okamžiku, kdy se auto rozjelo, strčil muž z předního sedadla Deckerovi před obličej hlaveň pistole. Ti dva na zadním sedadle ho prohledali.

"Čistej."

"Co ty kytiky?"

Muž po Deckerově levé ruce mu vytrhl kytici a hodil ji za sebe pod zadní okno. Decker stále svíral v dlani pouzdro vysílače.

"Doufám, že neseš šéfovi dobrý zprávy, protože jinak bych nechtěl být v tvý kůži. Ještě nikdy jsem neviděl Nicka tak nasranýho," řekl ten na předním sedadle.

"Sakra co to tu tak smrdí?" zeptal se druhý.

"Ty kytiky. Je to tu jak na levným funuse."

"Třeba je ten chlápek funebrák." Chlap nalevo stáhl okno a vyhodil pomačkanou kytici ven.

8

Zbytek jízdy si ho už nevšimli a Decker sám nemluvil. Giordanovi muži se mezi sebou bavili o fotbale, o ženách, kasinech a idiánských rezervacích - samá bezpečná témata.

Deckerovi se hlavou honily úvahy, jestli Esperanza včas sehnal taxík, jestli se mu podařilo udržet kontakt s vysílačem a jestli si řidič oldsmobilu nevšimne, že je sledován. Musím věřit, opakoval si neustále. Musím věřit.

Bylo po osmé hodině večer, déšť houstl a šero se měnilo v tmou. Řidič projel několika ulicemi se zřejmým úmyslem zmást toho, kdo by ho sledoval, a potom zamířil na západ na George Washington Bridge. Na jerseyjské straně se opět nasměroval na sever, tentokrát na Palisades Parkway, a asi po tři čtvrtě hodiny jízdy odbočili do ospalého městečka Alpine.

Muži v autě se přestali bavit a strnule seděli, dokud auto neprojelo na druhý konec městečka, kde se po několika odbočkách ocitlo v tiché čtvrti s velkými domy na půlakrových pozemcích. Každý pozemek odděloval vysoký plot z kovaných tyčí ve tvaru oštěpu. Řidič zatočil na příjezdovou cestu k jednomu z těchto domů a zastavil před impozantní železnou bránou. Aniž vystoupil, vyklonil se ven a řekl do domácího telefonu: "To jsem já, Rudy. Přivezli jsme ho." Obě křídla brány se začala odsouvat a řidič vjel dovnitř. Decker se ohlédl a zadním okénkem uviděl, že hned za nimi se začala brána opět zavírat. Žádná světla taxíku, který by je sledoval, nebyla vidět. Auto projelo po zatočené příjezdové cestě a zastavilo před dvouposchodovým cihlovým domem s mnoha komíny a členitou sedlovou střechou. Po atriových hliněných domech s kulatými rohy a plochými střechami připadala Deckerovi stavba téměř neskutečná. Zahrada byla osvětlena výbojkovými světly. Decker si také všiml, že v těsné blízkosti domu nestály žádné stromy a keře byly velmi nízké. Každý vetřelec, který by nějak překonal plot chráněný elektronickými čidly - Decker nepochyboval, že tu takové zařízení je -, by se musel k domu dostat přes široký otevřený prostor.

"Jsme tady," řekl muž sedící nalevo od Deckera. Otevřel dveře auta a vystoupil. "Tak pojď, nenechávej ho čekat." Vzali ho mezi sebe a vedli skoro jako vězně. Decker neprotestoval. Ve skutečnosti mu to vyhovovalo, protože tak mohl snáze předstírat, že zakopl. Spadl na ruce vedle keře, a když ho zvedli, zůstala na zemi ve stínu ležet krabička s vysílačem.

První, čeho si všiml, když překročili práh, byl ozbrojený strážce v rohu prostorné, mramorem vyložené vstupní haly. Za ním seděl na zemi bulteriér. Decker neměl vůbec čas se podívat, jestli má hala ještě nějaký další východ, a už ho vedli

chodbou vyloženou dubovým dřevem přes dvojité dveře do místnosti, která vypadala jako pracovna. Protější zeď tvořily police plné knih vázaných v kůži, na zdi vpravo zase viselo množství zarámovaných rodinných fotografií. Nalevo stála prosklená skříň, uvnitř které byly samé vázy. Střed místnosti zabíral velký starožitný stůl, za nímž trůnil podsaditý asi sedmdesátiletý muž, oblečený do drahého tmavomodrého obleku. Kouřil doutník a přimhouřenýma očima si prohlížel Deckera. Na bradě měl rozštěp a jeho tvář byla zbrázděná množstvím hlubokých rýh a vrásek. Krátké, ale husté bílé vlasy zdůrazňovaly temnou pleť.

Před stolem seděl asi třicetiletý muž. Když vstoupili, otočil se, aby na Deckera viděl. Oba muže však odlišovalo ještě něco víc než věk. Na rozdíl od staršího, který měl na sobě konzer-vtivní oblek bez jakýchkoliv ozdob, byl mladý oblečen módně až téměř křiklavě. Také si zřejmě liboval v nápadných špercích. I co se týče postavy a držení těla byl mezi oběma muži rozdíl. Kupodivu právě ten mladší vypadal méně zdatně a jeho lehká otylost naznačovala, že se v jídle a pití nijak neomezuje.

"Prohledali jste ho?" zeptal se starý strážců, kteří Deckera přivedli. Jeho chraptivý hlas zněl stejně jako hlas muže, který se do telefonu představil jako Nick Giordano.

"Ano. Když jsme ho sebrali," odpověděl strážce.

"Vidím, zeje úplně promoklý. Dejte mu župan nebo něco podobného."

"Ano, pane."

Giordano si Deckera prohlížel, jako by se ho pokoušel odhadnout. "Tak na co čekáte," řekl po chvíli směrem k Deckerovi.

"Nerozumím."

"Svlékněte se."

"Cože?"

"Říkám svlékněte se. Máte snad problémy se sluchem? Musím mít jistotu, že na sobě nemáte žádné nahrávací zařízení. Žádné knoflíky, opasky, zipy, spony - takovým věcem zásadně nevěřím, zvláště když je na sobě má bývalý fízl."

"Vidím, že vám o mně Brian McKittrick referoval."

"Ten parchant," ozval se mladý.

"Franku," řekl Giordano varovně. "Mlč, dokud nebudeme mít jistotu, že u sebe nemá vysílačku."

"To myslíte vážně, abych se svlékl?" zeptal se Decker.

Giordano neodpověděl, jen se na něho díval.

"Jestli tak moc toužíte vidět nahého chlapa, tak prosím."

"Poslyš," vyjel vztekle mladý. "To si myslíš, že můžeš urážet mého otce v jeho vlastním domě?"

"Franku," ozval se opět Giordano.

Mladý vypadal, že se chystá Deckera udeřit, ale po otcově varování se stáhl.

Decker si svlékl sako.

Giordano pokýval hlavou. "Vždycky se vyplatí spolupracovat."

Giordano vstal, a zatímco Decker svlékal košili, přistoupil k prosklené skřini.

"Vyznáte se v porcelánu?" zeptal se.

Otázka byla tak nečekaná, že Decker zmateně zavrtěl hlavou. "Zřejmě máte na mysli kostní porcelán," řekl po chvíli.

Svlékl si boty a ponožky.

"Takže víte, z čeho se vyrábí," řekl Giordano s lehkým úsměvem.

Decker si rozepnul kalhoty a svlékl je. Cítil, jak mu naskakuje husí kůže.

"Všechno," poručil Giordano.

Decker si svlékl slipy. Stál s rukama svěřenýma podél těla a snažil se nedávat najevo stud. "A co teď? Budete se mi starat v zadku?"

"Však my ti tu držku zavřem," vybuchl mladý.

"Franku," varoval ho znovu Giordano.

Přišel muž s froté županem.

"Dejte mu to," pokynul Giordano doutníkem. "A jeho šaty odnesete do auta."

Decker si navlékl župan. Jeho spodní lem mu sahal ke kolenům a široké rukávy končily těsně pod lokty.

Giordano vzal ze skříňky vázu ve tvaru volavky. Hlava ptáka byla zakloněná dozadu a měla otevřený zobák. "Nezdá se vám, jako by byla částečně průsvitná? A poslechněte si, jak zní, když na ni poklepu prstem. Skoro jako křišťál."

"Krásná," pochválil Decker.

"Ty vázy jsou trofeje," řekl Giordano. "Jsou varováním pro všechny moje nepřátele," jeho tvář zbrunátněla, "aby se se mnou nepokoušeli vyjebat. Kostní porcelán. Rozemleté kosti." Giordano nastavil ptákovu hlavu těsně před Deckerův obličej. "Pozdravte se s Luigim. Ten se se mnou také pokoušel vyjebat, tak jsem ho rozpustil v kyselině a jeho kosti rozemlel na prášek. Takhle dopadnou všichni, co se mnou chtějí vyjebat!" Giordano vztekle mrštil vázou proti krbu. Váza se rozletěla na tisíc kousků.

"Teď je z Luigiho jen hromádka střepů!" řekl zlověstně Giordano. "A jestli se se mnou pokoušíte vyjebat, dopadnete úplně stejně, takže si teď zatraceně dobře rozmyslete odpověď na mou otázku: Co jste mi přišel říct o Dianě Scolariové?"

"To může být McKittrick," řekl Frank.

Giordano zvedl sluchátko. "Ano?" Zamračil se. "Kdo vám, ksakru - " Podíval se vztekale na Deckera. "Koho? Jak jste, ksakru, přišel na to, že - "

"To bude pro mě," řekl Decker. "Můj přítel si už asi dělá starosti." Vzal si od překvapeného Giordana telefon a řekl:

"Takže jste to našel bez problémů."

"Menší problémy byly," ozval se Esperanzův hlas. "Třeba teď mi trvalo celou věčnost, než jsem našel telefon."

"Kde jste?"

"Před poštou - na ulici, kterou tady zřejmě mají za hlavní třídu."

"Zavolejte zase za pět minut." Decker zavěsil a obrátil se ke Giordanovi. "Takové menší bezpečnostní opatření."

"To si myslíte, že vás nějaký chlápek na telefonu zachrání, když se rozhodnu, že vás pošlu za Luigim?"

"Ne," pokrčil Decker rameny. "Ale předtím, než mě tam pošlete, mě bude hřát vědomí, že se o tom moji přátelé dozví a brzy vás pošlou za mnou."

V místnosti se rozhostilo ticho. Dokonce se zdálo, že i děšť bubnující do francouzských oken jako by najednou ustal.

"Nedovolím, aby mému otci někdo vyhrožoval," vyletěl Frank.

"Vyhrožoval? Vašemu otci? Měl jsem dojem, že ty řeči o Luigim zněly spíš jako výhrůžky na moji adresu," ohradil se Decker. "Přišel jsem do vašeho domu dobrovolně^ dobré víře, že tu prodiskutujeme problém, který zajímá obě strany. A místo abyste se ke mně chovali jako k hostu, byl jsem přinucen - "

"Jaký je ten problém, který zajímá obě strany?" ozval se Giordano.

"Diana Scolariová." Decker se odmlčel, aby potlačil rozčilení. Všechno záviselo na tom, co teď řekne. "Chystám se ji zabít."

Giordano na něho beze slova zíral.

Frank se zvedl ze židle a postoupil dopředu. "Těch, co jí chtějí zakroutit krkem, je víc. Za to, co udělala Joeyovi... "

Decker se přinutil zůstat klidný. Neodvažoval se dát najevo úlevu, která ho zaplavila. Frank použil přítomný čas, což znamenalo, že Beth je stále naživu.

"To opravdu čekáš, že ti to zbaštím?" řekl Giordano. "Po tom, co jsi s ní prožil takový románek?"

"Obelhala mě. A zneužila."

"To je ovšem špatné."

"Špatné pro ni. Chci ji najít a dát jí to, co si zaslouhuje."

"A čekáš, že ti řekneme, kde je?" zeptal se Frank.

"A ještě kde je Brian McKittrick. S tím mám taky nevyřízené účty. On ji za mnou poslal. A není to poprvé, co se na mě podepsal. Teď mi za to všechno musí zaplatit."

"I na toho si musíš stoupnout do řady," řekl Frank. "Jdeme po nich po obou."

"Po obou... ? Myslel jsem, že pracuje pro vás."

"To jsme si taky mysleli. Měl se ohlásit už včera, ale neozval se. Jestli se rozhodl, zeji zítra dovede před soudce!?"

"Franku," zasyčel Giordano, "kolikrát ti ještě budu muset říkat, abys držel zobák?"

"Neprozrazujete mi žádné tajemství," řekl Decker. "Já vím, že má zítra proti vám svědčit. Kdybych ji našel, vyřešil bych i váš problém. Všechno mi řekla - ."

Znovu zazvonil telefon.

Tentokrát se pohledy obou mužů upřely na Deckera.

"To bude znovu ten váš přítel," řekl Giordano. "Řekněte mu, ať přestane otravovat."

Decker zvedl sluchátko.

"Chci Nika," ozval se arogantní hlas s lehkým novoanglickým přízvukem.

Brian McKittrick.

10

Deckerovi se rozbušilo srdce. „Je ta žena ještě naživu?“ zeptal se a doufal, že ho McKittrick nepozná.

"To víte, že je. A jestli nedostanu do dnešní půlnoci milión dolarů, bude zítra svědčit před soudem."

"Kde jste?"

"Kdo je u telefonu? Jestli nedostanu do deseti vteřin Nicka, tak to položím."

"Počkejte! Tady je."

Decker podal telefon Giordanovi, který na něho tázavě zvedal obočí. "McKittrick."

"Cože?" Giordano hrábl po sluchátku. "Ty parchante, měl jsi volat včera. Kde... Ne! Neříkej nic! Máš zapnuté to kódovací zařízení, co jsem ti dal? Tak to zapni." Giordano přepnul spínač na černé krabičce vedle telefonu. "Teď můžeš mluvit, ty parchante."

Decker postoupil dál od stolu. Pozornost Franka a dalších čtyř mužů v místnosti byla upoutána na Giordana, který vztekale křičel do telefonu.

"Milión dolarů! Ty ses snad pomátl. Už jsi ode mě dostal dvě stě tisíc... To se ti zdá málo? A co takhle, nakolik si ceníš svůj život? Řekl jsem ti přece, co dělám s takovými chytráka-ma, jako jsi ty. Udělal jsem s tebou nejlepší obchod, jaký ti kdo kdy nabídl. Dělej, co jsi slíbil. Dokaž mi, že jsi to udělal, a já zapomenu, že jsme kdy spolu tenhle rozhovor vedli."

Decker se nenápadně rozhlédl po místnosti a jeho pohled se zastavil u krbu.

Giordano naslouchal se sluchátkem u ucha. Z jeho tváře se daly vyčíst zuřivost a úžas. "IV zatracenej parchante, tak ty to myslíš vážně? Ty chceš milión dolarů... Ne, nemusíš mi to připomínat... já vím lip než ty, že mě její svědectví může dostát na zbytek života za mříže." Výraz jeho tváře ještě víc ztvrdl. "Ano, vím kde to je. Ale do půlnoci je moc brzy."

Potřebuj u víc času. Potřebuju... Ne, nechci se z toho vykroutit. Nepokouším se tě podfouknout. Chci jen jediné - vyřešit svůj problém. Říkám ti pravdu. Nevím, jestli se mi podaří získat ty peníze do půlnoci... Ukážu ti, že mám dobrou vůli. Víš, kdo je ten chlápek, se kterým jsi mluvil na začátku? Tvůj starý kamarád Steve Decker. Ten, kterého jsme měli v Santa Fe sejmout zároveň s tou děvkou."

Všichni se podívali na Deckera.

"No ano. Poctil nás návštěvou. Zavolal, že si chce se mnou popovídat od srdce k srdci. Stojí přímo přede mnou.

Nechceš přijít a setkat se s ním?... Ne? Nevěříš mi?... Dobře, tak poslouchej, co ti nabízím. Přinesu ti důkaz, že Decker je mrtvý. Dostaneš milion, ale ty peníze do půlnoci nesezenu... Ne, počkej..." Giordano praštil telefonem. "Ten parchant zavěsil. Do půlnoci. Řekl buď do půlnoci, nebo není o čem jednat. Bojí se, že bych s ním nějak vybábral, kdyby mi dal víc času."

"Kde se s ním máš setkat?" zeptal se Frank vztekem celý bez sebe.

"Dvě míle odtud, na vyhlídce."

"Na Palisádách?"

Giordano přikývl. "Ten parchant je tady někde poblíž. Máme nechat peníze a Deckera u stánku s občerstvením."

"A on tam přiveze tu ženskou?"

"Ne. Řekl, že to neudělá dřív, dokud nebude mít jistotu, že ho necháme s penězi odejít."

"Doprdele!"

Giordano přistoupil ke zdi s knihami a kamsi hmátl - zřejmě odjišťoval zámek.

"Ty mu ty peníze chceš opravdu dát?" zeptal se Frank.

"A co jiného mi radíš? Teď není čas na vymýšlení nějakých habadůr. Mým prvořadým cílem je, aby se ta ženská zítra neobjevila před soudem. S McKittrickem se můžeme vypořádat

později. S těma penězma nezmizí ze světa. Ale teď..." Giordano zatlačil a celá velká knihovna se odsunula stranou. Za ní se objevil sejf. Mafián chvíli manipuloval s voličem bezpečnostního kódu, potom škubnutím otevřel těžké dveře a začal vytahovat svazky bankovek sepnuté gumičkami. "Tamhle ve skříni je kufřík. Přines ho."

"Uvažoval jsi o tom, že by mohl sebrat peníze a stejně ji dovést k soudu?" Frank šel pro kufřík. "Anebo že bude chtít zítra ráno další milion?"

"Tak dostane další milion! Já nechci strávit zbytek života v kriminále!"

"Měli bychom se pokusit ho sledovat," řekl Frank. "Nebo ho sbalíme, jak si přijde vzít ty peníze. Věř mi, že bych ho dokázal přinutit, aby nám řekl, kde ji má."

"Ale co když dojde k přestřelce a on bude mrtvý dřív, než se to dozvíme? Ne, já nechci riskovat. Je mi sedmdesát roků. Vězení by mě zabilo." Znovu zazvonil telefon.

"Třeba je to zase McKittrick." Giordano zvedl sluchátko. "Co je?" zamračil se. "Sakra, nerozumím ani slovo. Zase si musel vypnout kódér." Vztekle přepnul spínač na svém vlastním kódovacím zařízení a zahulákal: "Už jsem ti jednou řekl... Kdo? Decker? Panebože, ten už tu není. Přestaňte otravovat. Je pryč. Jeden z mých lidí ho zavezl zpátky do města... Nechtě si ty kecy a poslouchejte - je pryč."

Giordano praštil telefonem a obrátil se k Deckerovi. "Tak to by snad stačilo. Myslel jste, že se té vaší ochranky leknu, co?" Otočil se ke svým strážcům. "Vemte toho otravu někam na útesy a skončete to s ním."

Deckerovi se sevřel žaludek.

"Ale před půlnocí ho přivezte ke stánku s občerstvením na vyhlídce. Frank tam bude s penězi."

"To tam mám jet já?" ozval se Frank překvapeně.

"A komu jinému bych měl s tolika penězi důvěřovat?"

"Myslel jsem, že tam pojedeme spolu."

"Zbláznil ses? Ty nebudeš stát zítra před soudem. Kdyby mě dnes chytili při něčem podezřelém... Hej!" obrátil se Giordano na své strážce. "Na co čekáte? Řekl jsem, abyste ho vzali ven a skončili to s ním."

Jeden ze strážců sáhl pod kabát a chystal se vytáhnout zbraň. Deckerovo tělo bylo už hodnou chvíli napjaté jako stlačená pružina. Teď pružina vystřelila. Na tento okamžik se připravoval už ve chvíli, kdy Giordano mluvil s McKittrickem. Vedle krbu visela souprava křbového nářadí. Decker tam skočil, chytl dlouhou těžkou vidlici na obracení polen a ze všech sil jí máchl přes půl místnosti. Muže, který se pokoušel vytáhnout pistoli, zasáhl do krku. Ten vykřikl, pustil zbraň, chytil se za hrdlo a skácel se na jiného strážce, který už byl v tom okamžiku mrtev, protože mu těžký nástroj prorazil lebku. Ve chvíli, kdy třetí držel pistoli a chystal se vystřelit, zasáhla ho prudce vržená vidlice a zabodla se mu do prsou. Decker se bleskurychle sehnul, sebral ležící pistoli a zastřelil čtvrtého strážného, který ve snaze uhnout spadl na zem. Druhým výstřelem srazil starého Giordana a...

Frank! Ale ten už v místnosti nebyl. Těch několik vteřin mu stačilo, aby přes tlustý závěs vyrazil okno a vyskočil ven. Decker za ním vystřelil, ale zřejmě ho nezasáhl, protože nezaslechl žádný výkřik. Ještě si stačil všimnout, že kufřík s penězi je také pryč, ale v dalším zlomku vteřiny uviděl strážce s probodnutou hrudí, jak se snaží vzepřít o židli a pozvednout pistoli.

Bez váhání ho střelil do hlavy. Další ranou skolil muže, který hlídal ve vstupní hale a teď vtrhl do místnosti. Poslední výstřel patřil psovi. Uvědomil si, že snad ještě nikdy nepocíťoval tak zběsilou zuřivost. Světlo! Další výstřel a místnost se ponořila do tmy. Vrhł se k rozbitému oknu, ale vzápětí si vzpomněl na výbojková světla a otevřený prostor okolo budovy bez možnosti úkrytu. Kromě toho tam dál v zahradě za některým z velkých stromů mohl číhat Frank. Ale i kdyby tam žádná světla nebyla, bílý župan by ho prozradil i ve tmě. Ztraceně! Strhl župan a odhodil ho. Znovu zaváhal, protože mu došlo, že i nahé tělo je natolik světlé, že bude ve tmě vidět.

Horečně uvažoval. Do půlnoci mnoho času nezbyvalo. Musí něco dělat! Musí se dostat na vyhlídku! Ještě sebral

jednomu z mrtvých strážců druhou pistolí a vyběhl do vstupní haly právě v okamžiku, kdy tam vrazil další strážce. Decker bez míření vystřelil, muž se zhroutil k zemi.

Otevřeným zadním vchodem cákal dovnitř déšť. Decker se přitiskl ke zdi a pátravě se rozhlédl po osvětleném prostoru v okolí domu. Neviděl žádnou známku toho, že by se Frank skrýval za nějakým stromem. Vzápětí však prudce ucukl hlavou, když těsně vedle něho odštípla kulka kus sloupku dveřní zárubně. Světla! Na zdi za sebou uviděl řadu vypínačů. Skočil k nim a chodba i okolí domu se ponořily do tmy.

Aby využil momentu překvapení, vyrazil okamžitě z otevřených dveří a prolétl otevřeným prostorem ke skupince keřů, kterou uviděl před tím, než zhasl světla. Déšť se zdál ledově studený. Decker se vrhl k zemi hned vedle prvního keře. Okolo zasvítl kulka a těsně za ním vyrýpla z trávníku drn. Frank ho viděl! Popolezl k dalšímu keři. Najednou si uvědomil, že už pod sebou nemá měkký trávník, ale že leží v mokré hlíně květinového záhonku. To je ono! Nabral do dlaně hrst hlíny a rozmazal si ji po obličeji. Totéž udělal s celým tělem. Musel jednat rychle, protože věděl, že déšť jeho maskování rychle

smyje.

Ted! Příkrčený vyrazil ke skupince stromů. Výstřel vyšlehl právě z toho místa, kam měl namířeno. Decker sebou hodil na zem. Další záblesk - kulka hvízdla těsně nad ním. Decker třikrát vystřelil. Měl pocit, že uviděl klesat k zemi temnou postavu. Vstal a doběhl k nejbližšímu stromu.

Zastřelil ho? Snažil se proniknout pohledem tmou a rozeznat temný stín na zemi. Měl dojem, že ležící muž má na sobě tmavý oblek. Frank neměl oblek.

Kde je Frank? Dalo se čekat, že za chvíli se tu objeví policie, protože výstřely musely být slyšet i v sousedství. Pokud nedostanu Franka před příjezdem policie, nemám šanci, blesklo hlavou Deckerovi.

Z opačné strany domu se ozval hluk otevíraných garážových dveří. Nejistě! Frank na něho nečekal venku, ale skryl se v garáži!

Decker věděl, že někde ve tmě mohou číhat další ozbrojení strážci, ale neměl na vybranou. Ted' když byl starý Giordano mrtev, nebylo jisté, co vlastně Frank hodlá udělat, protože vézt peníze McKittrickovi už nemělo smysl. Franka totiž nemohlo Bethino svědectví ohrozit. Peníze si mohl nechat a vzkázat McKittrickovi, ať si s Beth udělá, co chce, protože jemu už na ní nezáleželo. Beth už nebyla důležitá, ovšem McKittrick nemel jinou volbu než ji zabít, aby neprozradila jeho úlohu před úřady.

Na druhé straně domu zaburácel motor. Decker se bez dalšího váhání vrhl k zadnímu vchodu. Odněkud ze tmy vyšlehl výstřel, ale Decker se už nezdržoval s odpovědí. Jeho jedinou myšlenkou bylo dostat se k přednímu vchodu a doufat, že se mu podaří zastřelit Franka, až bude vyjíždět.

Proběhl chodbou, rozrazil přední dveře a přikřčil se za zdi. Tmou probleskly reflektory a okolo se mihl velký tmavý cadillac. Decker vystřelil - ozval se zvuk třístíčího se skla. Auto jelo dál. Decker znovu vystřelil, ale zaslechl jen bouchnutí, jak kulka narazila na plech karoserie. Vpředu ve tmě zaskřípala otevírající se brána. Vzápětí se zdálky ozvaly jiné zvuky. Sirény! Policie!

Na příjezdové cestě stál oldsmobil, kterým Deckera přivezli z Manhattanu. Decker vyrazil ze dveří a několika skoky byl u něho. Trhnutím otevřel dveře - panebože, klíčky trčely ze zapalovací skříňky.

Vskočil dovnitř a přibouchl dveře, aby zhaslo vnitřní osvětlení. U vchodu do domu se něco mihlo. Dva stíny. Zpředu běžel k autu další muž. Jsem v pasti! blesklo mu hlavou. Ze tmy vyšlehly výstřely. Decker ještě neměl čas zvednout svou pistolí, když se oba muži u vchodu vrhli zpět. Další výstřely srazily oba k zemi. Šokovaný Decker si uvědomil, že zmizel i ten vpředu. Proboha, vždyť to byl...

"Jsi v pořádku?" houkl na něho Esperanza.

"Jo! Naskoč, budeš řídit!"

"Proč jsi nahý?"

"Není čas na vysvětlování! Vlez si za volant!"

Kvílení sirén se rychle přibližovalo. Decker vyběhl do tmy směrem ke keřům napravo od vchodu.

"Kam letíš?" křikl Esperanza, když si sedal za volant.

Decker horečně tápal mezi větvíčkami. Konečně! Sebral vysílač, utíkal zpátky k autu a trhnutím otevřel zadní dveře. "V tom autě, co právě odjelo, je Frank Giordano!" houkl na Esperanzu. "Musíme ho za každou cenu chytit!"

Esperanza vyrazil ještě dřív, než Decker stačil zabouchnout zadní dveře. Brána se právě zavírala a za ní napravo mizela zadní světla cadillaku. Kvílení sirén z levé strany sílilo.

"Drž se!" houkl Esperanza. Oldsmobil vrazil do úzké mezery mezi oběma přivíracími se křídly brány. Zleva se ozvala rána a skřípění - levé křídlo zachytilo karoserii auta. Dec-kera polil na okamžik strach, že tu zůstanou viset, ale Esperanza jen přišlápl na plyn a oldsmobil vyrazil jako zdívocelý býk ven. Hned za bránou strhl Esperanza volant doprava, auto se smýklo, ale on ho včas vyrovnal a vyrazil za cadillakem.

"To jsem netušil, že poldové umí takové věci," poznamenal Decker. Chvěl se zimou. Najednou si vzpomněl, že Giordano přikázal svým strážcům, aby hodili jeho oblečení do auta. Začal hmatat okolo sebe.

"Naučil jsem se to při závodech na horských serpentínách," řekl Esperanza. "Když mi bylo třináct."

Decker našel oblečení a začal si ho natahovat na mokré a blátem pomazané tělo. Stále však kontroloval situaci vzadu, jestli neuvidí majáky policejních aut. Přestože se kvílení sirén ozývalo čím dál blíž, nebylo vzadu vidět nic než tma.

Najednou byla tma i vpředu, když Esperanza bez varování vypnul světla. "Není třeba, aby policie viděla, kterým směrem jedeme," poznamenal klidně.

Asi půl bloku vpředu blikla brzdová světla, jak cadillac zahýbal doleva. Ve chvíli, kdy vůz zmizel za rohem, objevila se vzadu světla reflektorů. Policejní auta zastavila před branou Giordanova domu.

"Ještě o nás neví, ale teď budeš muset přibrzdit a uvidíš brzdová světla."

"O jakém přibrzdování mluvíš?" Esperanza najel plnou rychlostí do křižovatky a strhl volant doleva. Pneumatiky zakvilely, auto se smýklo až k pravému obrubníku, srovnalo se o něj a Esperanza znovu přišlápl plynový pedál. "Taky jsem trochu jezdil akcelerační závody," řekl. "Když mi bylo čtrnáct."

"A cos dělal, když ti bylo patnáct? Jezdil jsi autorodeo?" Decker si začal natahovat ponožky. "Panebože, jak můžeš jet v takové tmě? Nebylo by lepší zapnout už světla?"

Jen o vlasek minuli auto parkující na kraji ulice. Esperanza s úlevou vydechl. "Asi jo." Světla reflektorů probleskla tmou. "To nám moc nepomůže. Nevíš, kde se v tomhle krámu zapínají stěrače? Tady? Ne. Aha tady." Stěrače se rozkmitaly.

Cadillac znovu odbočil doleva.

Esperanza šlápl na plyn a přibrzdil těsně před odbočkou. Přesto se uprostřed křižovatky dostal na olejové skvrně do smyku a znovu narazil na protější obrubník. Tentokrát se však srovnal až o sloup pouličního osvětlení.

"Ne. Když mi bylo patnáct, tak jsem už s autama nejezdil. V tom období jsem je kradl," řekl Esperanza.

"Jak ses v tom jejich doupěti najednou objevil?"

"Když mi ten chlap řekl do telefonu, že jsi pryč, hned mi bylo jasné, že ses dostal do problémů. Pořád jsem kontroloval indikátor, ale ten se nehýbal. Z toho jsem usoudil, že mi Giordano lhal a že jsi pořád uvnitř. V té telefonní budce jsem si připadal k ničemu, tak jsem řekl taxikáři, ať mě zaveze přímo před dům. Právě v tu chvíli se zevnitř ozvala střelba."

"Ale když jsme vyjeli z brány, žádný taxík jsem neviděl." "Už byl pryč. Sotva uslyšel střelbu, přinutil mě, abych zaplatil a hned odjel. Asi jsem mu byl podezřelý už dřív, protože si všiml, jak se dívám na ten indikátor, a pořád se ptal, jestli někoho sleduju. No a pak jsem přelezl plot a uviděl tě nastupovat do auta."

"Zapomněl jsi na to, že jsi z mé tašky vytáhl pistoli." "Mám takový dojem, že to nebyl špatný nápad." "To teda ne."

Jsem ti moc zavázaný. Díky." "S tím si nedělej starosti, já už něco vymyslím, čím bys mi to splatil. Ale teď mi řekni, co se dělo uvnitř." Decker mlčel. "Tak co se tam dělo? Co ta střelba?" nedal se odradit Esperanza.

"Pořád si musím připomínat, že jsi polda," řekl Decker. "Nerad bych šel do detailů."

Na příští odbočce je cadillac zavedl na opuštěnou hlavní třídu.

"Za chvíli budeme na mezistátní," poznamenal Decker.

"Asi ho už před ní nechytím. Nick Giordano je mrtev, co?"

"Jo."

"Sebeobrana?"

"Jo."

"Tak jaký je problém? Máš strach, že by tě policie obvinila, že už jsi tam jel s úmyslem zabít ho?"

"Jestliže to napadlo tebe, napadne to i je."

"Je fakt, že se to jeví jako nejjednodušší způsob, jak vyřešit problémy Diany Scolariové."

"Beth Dwyerové. Jmenuje se Beth Dwyerová. Pokouším se zachránit Beth Dwyerovou." Decker ukázal dopředu na proud pohybujících se světél. "Tamhle je nájezd na mezistátní."

Koncová světla čadil laku zamrkala - Frank Giordano brzdil před obloukem, který vedl k nájezdovému pruhu. Příliš prudce. Bylo vidět, že cadillac se dostal do divokého smyku.

"Panebože!" vykřikl Esperanza. Jejich vůz se nezadržitelně řítí k autu Franka Giordana, které se smýkalo napříč silnicí.

"To se už nedá...!"

Cadillac s děsivou neodvratností rostl. Esperanza dupl na brzdy a vzápětí šli do smyku i oni.

Světla se mihala jako záblesky stroboskopu. Najednou nebyl cadillac vidět - vylétl ze silnice, blesko hlavou Deckerovi.

Náraz, ohlušující rána. Oldsmobil do něčeho narazil pravou zadní stranou. Skřípání plechu, tříštění skla. Konečně stáli.

"Jsi v pořádku?" Esperanzův hlas se chvěl.

"Jo! Kde je Giordano?"

"Tamhle!" ukázal Esperanza před sebe. Znovu nastartoval a snažil se vycouvat z blátivého pole, kam se dostali po bočním nárazu do stromu. Kousek od nich se právě z příkopu vyhrabal cadillac a znovu zamířil k nájezdu na mezistátní silnici.

"Už jsi zabil otce." Esperanza vzrušeně dýchal. "Jestli zabiješ i syna, bude mít Beth Dwyerová po problémech."

"Mluvíš, jako kdybys s mými metodami nesouhlasil."

"Jen tak uvažuju."

Giordano vjel přímo do hlavního proudu vozidel a přinutil několik aut vybočit ze svého pruhu. Klaksony se rozhoukaly.

"Veze milión dolarů," ukázal Decker před sebe.

"Cože?"

"Pro McKittricka. Je to cena za to, že ji zabije. Nejpozději za hodinu a půl by je měl dostat."

Esperanza najel na mezistátní za cadillakem. "Ale co když je nedostane? Třeba ji pustí."

"Ne. Ten chlap by ji zabil tak jako tak. Ty peníze musí dostat. Třeba bych toho dokázal využít, aby mě zavedl k Beth. Jenže Frank Giordano už nemá důvod vézt mu ten milión a taky mu ho nevěze. Místo, kde měl peníze předat, je odtud jen pár mil na sever, ale on míří na opačnou stranu."

Navzdory dešti rozjel Esperanza auto na sedmdesát mil za hodinu, vybočil do předjížděcího pruhu a blížil se ke cadillaku, který jel asi pět aut před nimi v pravém pruhu. Déšť byl tak hustý, že stěrače sotva stačily stírat přední sklo.

Najednou i Giordano vybočil do předjížděcího pruhu - zřejmě proto, že kvůli autům vpředu nemohl zvýšit rychlost.

Sprška vody od zadních kol cadillaku způsobila, že Esperanza jel chvíli téměř poslepu. Zaklel a strhl auto do pravého pruhu. Teď měli před sebou na úroveň cadillaku čtyři auta.

Giordano najednou nečekaně zpomalil. Ve chvíli, kdy se ocitl na jejich úrovni, uviděl Decker, že právě přední okno

cadillaku je stažené a Giordano zvedá ruku s pistolí. "Pozor, chystá se střílet!" vykřikl. Esperanza dupl na brzdy. Právě když Giordano vypálil, spadlo jejich auto o pár centimetrů tak, že kulka těsně minula přední sklo.

Giordano znovu přibrzdil a chystal se k dalšímu výstřelu. Decker se sklonil k podlaze a hledal pistolí, kterou tam odhodil v okamžiku, kdy odjížděli z Giordanova domu. Frank Giordano znovu vystřelil. Kulka proletěla bočním oknem u řidiče, zabzučela Deckerovi okolo hlavy a vyšla pravým zadním oknem. Vzápětí se přední bezpečnostní sklo rozpadlo na tisíce drobných úlomků, které se rozprskly do Esperanzova obličejce.

"Nevidím!" vykřikl Esperanza.

Oldsmobil zakolísal.

Giordano natahoval ruku k dalšímu výstřelu.

V tu chvíli vypálil Decker. Výstřel v malém uzavřeném prostoru působil stejně, jako kdyby někdo Deckerovi vši silou připlácí z obou stran dlaně na uši. Nebyl ani čas stáhnout zadní okno. Kulka udělala díru ve skle, prošla otevřeným oknem Giordanova auta a prorazila jeho přední sklo. Giordano se stáhl. Ted už nemohl střílet, protože měl co dělat, aby udržel vůz

na silnici.

na silnici.

Esperanza se stále pokoušel dostat z obličejce střepiny skla, zatímco oldsmobil se nebezpečně blížil k pravému svodidlu. Decker se prudce natáhl přes přední sedadlo a uchopil volant.

Aby se vyhnul střetu s autem, které jelo před nimi, strhl vůz doleva a z boku vrazil do Giordanova cadillaku. "Drž plyn!" houkl na Esperanzu. "Co děláš?" vykřikl dezorientovaný řidič. Decker stále nahnutý přes přední sedadlo znovu strhl oldsmobil proti cadillaku. Při třetím nárazu už Giordano svůj vůz nezvládl - najel na obrubník zatravněného středového pásu, přeletěl nízkou bariéru a řítil se přímo proti autům z protějšího směru.

"Pozor!" vykřikl Esperanza. Pozdě. Decker cítil, jak se jejich auto zvedá a letí vzduchem. Oldsmobil dopadl a smýkal se šikmo proti blížícím se reflektorům. "Brzdi!" houkl Decker na Esperanzu. Kola zaskřípěla o šterk na krajnici. Cadillac před nimi prorazil hradbu keřů a zmizel kdesi dole. Decker strhl volant v zoufalé snaze vyhnout se pádu ze svahu.

Neměl ponětí, jak prudký a hluboký svah je. "Proboha, brzdi!" křičel na Esperanzu. Hrana svahu se přibližovala. Decker divoce kroutil volantem. Musel auto za každou cenu udržet na krajnici, dokud se Esperanzovi nepodaří zabrzdit. "Drž nohu na brzdě!" Auto se znovu ve smyku stočilo napříč a konečně se zastavilo.

"Panebože," zaskuhral Decker. "Jsi v pořádku?" "Snad jo." Esperanza si stíral střepiny skla ze zkrvaveného obličejce.

"Konečně něco vidím. Naštěstí mi to nezasáhlo oči." "Jdu po něm!" Decker vyrazil s pistolí ven. Do tváře ho udeřila sprška studených dešťových kapek. Nejasně si uvědomoval, že za ním zastavuje jakési auto, ale on si ho nevšímal a zkoumal temný svah porostlý stromy.

Světla cadillaku zářila směrem nahoru, jako by se auto převrátilo a leželo na zádi. Decker zamířil trochu vpravo a začal opatrně slézat po kluzké trávě. Asi po deseti metrech, kde svah končil, se obrátil doleva a s pistolí v ruce se blížil k převrácenému autu.

11

Někde vpředu zapraskala větev. Decker se zastavil a napjatě poslouchal. Chvilí bylo slyšet jen šumění deště ve větvích stromů. Zase! Tam, blízko auta!

Přikrčil se, aby splynul s nízkým podrostem. Mezi stromy se pohyboval stín. Muž se zapotácel a dostal se tak do místa, kde jeho siluetu částečně ozářilo světlo reflektorů. Klopýtal předkloněný dopředu a držel si břicho. Decker uslyšel zasténání. Muž se znovu zapotácel a ponořil se do tmy, ještě předtím se však natočil tak, že bylo vidět, že si nedrží břicho, ale svírá kufík.

Decker se opatrně plížil směrem k němu. Nespěchal, i když času nazbyt také neměl. Ted si nemohl dovolit udělat chybu. Najednou uslyšel jiné zvuky, které ho zneklidnily - na svahu nad ním se začaly ozývat hlasy. Ohlédl se a uviděl světla ručních baterek, mířících na převrácený cadillac. Ted" teprve si uvědomil, že když začal sestupovat ze svahu, zastavilo nahoře auto, jehož řidič se asi chtěl podívat, co se stalo. Ted už tam mohla stát další auta. Decker jen doufal, že mezi nimi není policejní hlídka.

Znovu se pohnul směrem, kde tušil Giordana. Slyšel, že shora začínají slézat ze svahu nějací lidé. Lesem se ozývaly vzrušené hlasy a znemožňovaly Deckerovi zachytit zvuky, podle kterých by mohl odhadnout, kam se Giordano pohybuje. Znovu se přikrčil v podrostu, aby ho neobjevil některý z míhajících se kuželů světla. Peníze, znělo mu hlavou. Bez nich se k Beth nedostanu.

Zkusil vykročit do tmy, ale najednou cítil, že jeho noha se propadá do prázdna. Zoufale hrábl rukou do vzduchu, a zachytil se větve stromu. Znovu se vyškrábal na kluzkou kamennou římsu, na které stál předtím. Cítil, jak mu po krku stéká voda a mokré šaty se mu lepí na tělo. Chvilí zhluboka dýchal, aby se uklidnil. Neměl tušení, jak hluboký je sráz, ze kterého málem spadl, ale jeho sklon musel být zvlášť příkrý. Jestli Giordano sklouzl tam někam dolů, bude skoro nemožné ho v té tmě najít.

Lidé se světlý se dostali až ke cadillaku a začali prohledávat jeho okolí. Hledají řidiče, uvažoval Decker. Pokud Giordano nespádl dolů a je stále živ, bude před nimi prchat. Ale kterým směrem? Decker se rozhodl vydat se vpravo.

Nebýt větve ve výši pasu, pod kterou se shýbal, zasáhl by ho kámen v Giordanově ruce do hlavy místo do zad. Šok z úderu byl větší než bolest. Téměř omráčený Decker spadl na zem a pistole mu vypadla z ruky. Giordano znovu zuřivě zaútočil. Decker se bleskově odvalil a kámen z Giordanovy ruky dopadl s temným žuchnutím kousek od jeho hlavy.

Decker podkopl útočníkovi nohy. Giordano dopadl plnou vahou na něho a málem mu vyrazil dech. Decker si podvědomě uvědomoval, že vedle něho už musí být okraj srázu. Nad ním se znovu zvedla ruka s kamenem. Decker

reflexivně odrazil útok, ale najednou cítil, že klouže dolů. Obě těla padala tmou, válela se po sobě, narážela na skalnaté výčnělky a znovu klouzala dolů, až se konečně tvrdě zastavila.

Decker si uvědomil, že nesmí váhat. Přestože byl zcela dezorientovaný a nemohl chytit dech, udeřil pěstí do místa, kde tušil Giordanovu hlavu. Cítil však, že jeho úder sklouzl po rameni. Giordano znovu zaútočil kamenem, který stále svíral v ruce. I on udeřil naslepo, ale podařilo se mu zasáhnout Deckera tvrdě do žeber. Prudká bolest Deckera vyburcovala k zuřivé akci. Pozvedl se na kolena a sekl do tmy hranou ruky, ale opět Giordano nezasáhl. Kolem hlavy mu znovu zasvištěla ruka s kamenem. Aby předešel dalšímu úderu, vrhl se proti Giordanovi a srazil ho dozadu. Cítil, že na něco narazili. Decker uslyšel ostré heknutí. Giordano ztuhl. Jeho tělo se křečovitě chvělo a z úst mu vycházely zvuky, jako když uniká vzduch z prasklé pneumatiky. Potom jeho paže poklesly a tělo znehybnělo. Rozhostilo se ticho, jen dešť jemně šuměl v korunách stromů.

Decker nechápal, co se stalo. Snažil se popadnout dech a připravoval se k dalšímu zápasu, ale jeho protivník se nehýbal. Deckerovi pomalu docházelo, že Giordano je mrtev, ale nechápal, proč jeho tělo zůstává třet v tak nepřirozeně vzpřímené poloze.

"Říkám ti, že jsem něco zaslechl!" křičel jakýsi muž. Mezi stromy se míhala světla. Hluk kroků se blížil k okraji srázu, ze kterého před chvílí spadli.

Nesmím připustit, aby ho objevili! blesko hlavou Deckerovi. Vrhł se k nehybnému tělu, které stále zůstávalo v té děsivě vzpřímené pozici, a snažil se ho stáhnout dolů. Nešlo to. Decker hmátl dozadu a s hrůzou zjistil, že Giordano je napíchnutý na ostrý pahýl zlomené větve.

Hlasy a hluk kroků se ozývaly čím dál blíž. Musím ho někam uklidit, uvědomil si znovu. Prudkým škusnutím strhl tělo na sebe a chtěl ho zatahnout někam, kde by se dalo alespoň trochu zamaskovat. Najednou strnul - shora na něho dopadl

kužel světla.

"Hej!" zavolal na něho muž nahoře.

"Našel jsem ho!" odpověděl Decker. "Slyšel jsem tu nějaký hluk. Je tady!"

"Panebože... !" ozval se další hlas. "Podívejte na tu spoustu krve!"

"Je živý? Zkuste mu puls!?" křikl další hlas.

"Nevím!" houkl Decker. Ostrá světla ho bodala do očí. "Slyšel jsem, jak padá dolů. Asi je mrtvý."

"To nemůžete vědět! Musíme zavolat první pomoc!"

"Může mít zlomený vaz! Neměli bychom s ním hýbat!" Po Deckerově tváři stékaly proudy vody. "Je tam někde nahoře lékař?"

"Sanitku! Zavolejte sanitku!"

Několik mužů se začalo škrábat dolů.

"Proč šel od auta tímhle směrem?" zeptal se muž, který právě sestoupil sólu. "Copak neviděl, že silnice je na druhé straně?"

"Mohl být po té havárii v šoku," řekl Decker.

"Panebože, podívejte se na něho!" Jeden z mužů se odvrátil.

"Musel při pádu do něčeho narazit!"

"Ale co ta žena, která s ním byla?" zeptal se Decker.

"Žena?"

"Zaslechl jsem ženský hlas!" řekl Decker. "Sténala, jako by byla zraněná! Kde je?"

"Hej, vy tam!" křikl muž. "Hledejte dál! Musí tu být ještě nějaká žena!"

Skupina se rozdělila a po svahu se opět míhala světla baterek.

Decker využil chaosu a zmizel ve tmě. Musel se ztratit dřív, než ho začnou podezírat. Vyrázil do svahu. Klouzal po mokré hlině, zachytával se vystouplých kořenů, padal a zase se šplhal dál. Vtom si uvědomil, že odsud nemůže odejít bez Giordanova kufříku. Bleskově si v hlavě přehrál sled událostí. Kufřík musel zůstat někde nahoře, protože když ho Giordano napadl, žádný neměl. Ale kde? Pokud ho najde někdo z těch, co lezou po svahu a hledají zraněné, může svůj plán na záchranu Beth zabalit.

S prudce bušícím srdcem se vyškrábal nahoru a uviděl, že kolem havarovaného cadillaku se pohybuje spousta světel. Zatím ho kryl nízký podrost, ale každou chvíli mohl někdo z těch nahoře zaměřit kužel světla jeho směrem a objevit ho. Těžce oddychoval. Přikrčil se za strom a snažil se zorientovat. Kde může být to místo, na kterém ho Giordano napadl? Bylo to spíš napravo nebo nalevo? Podíval se dolů, kde odhadoval, že by mohlo ležet mrtvé Giordanovo tělo. V duchu si znovu přehrával celý zápas. Aby dopadli právě tam, musel se s Giordanem střetnout kus dál nalevo.

Klekl si a po rukou a po kolenou začal lézt po mokré studené zemi. V tu chvíli sklouzlo jedno ze světel směrem k němu. Proboha ne! Cítil, jak mu srdce skáče až v krku. Musí najít kufřík s penězi! Musí ho najít, protože bez něj Beth nezachrání!

Málem ho minul. Teprve zpětně si uvědomil, že to, o co zavadil nohou, není kořen. Zalila ho obrovská vlna úlevy.

Otočil se, hrábl po kufříku a přitom pravým kolenem narazil na něco tvrdého - pistole. V tu chvíli začal věřit, že všechno dobře dopadne. Pořád ještě má šanci Beth zachránit!

Jen kdyby ho stále neohrožovala ta zatracená světla. Co kdyby jedno z nich patřilo policii? Mokřý a špinavý se plazil dál, až se dostal k místu, kde poprvé vstoupil mezi stromy. Ohlédl se a čekal na okamžik, kdy se kužely světel přesunou dál od něho. Při první příležitosti vyrázil nahoru a zůstal stát ve skrytu jednoho z krajních stromů. Kolem se míhala auta, pneumatiky svištěly, ostrá světla reflektorů prorážela dešťovou clonu. V odstavném pruhu stálo několik aut. Většina z nich byla prázdná. Hned za oldsmobilem stál vůz policejní hlídky. Naštěstí i ten byl prázdný, ale na jak dlouho?

Decker uviděl, že Esperanza sedí shrbený za volantem. Ted nesměl váhat! Vyrázil na silnici a rychlým krokem se po

krajnici blížil k autu.
Otevřel zadní dveře a Esperanza se narovnal.
"Jsi schopen řídit?"
"Jo."
"Tak jeď."
Esperanza nastartoval a rozjel se. "Vypadáš hrozně," řekl. "Nebyl jsem na procházce v růžové zahradě." Decker se ohlédl a zadním okénkem pozoroval, jestli za nimi nevyjelo některé ze stojících aut. Zdálo se, že ne.
"Nevěděl jsem, kdy se vrátíš a jestli se vůbec vrátíš," řekl Esperanza.
"Já jsem zase nevěděl, jestli budeš někde u auta. Udělal jsi dobře."
"Vím, jak se v takových situacích chovat. Dělal jsem řidiče partě zlodějů."
Decker se na něho podíval.
"Když mi bylo šestnáct," dodal Esperanza. "Vidím, že máš kufřík."
"Mám."
"Co Frank Giordano?"
Decker neodpověděl.
"Takže Beth Dwyerové ubyl zase jeden nepřítel."
"Bylo to v sebeobraně," řekl Decker.
"O tom nepochybuju."
"Potřeboval jsem ten kufřík."
"Nebo milion dolarů? Věřím, že s tolika penězi by leckoho přešla chuť zachraňovat ženu, která ho obelhala."
"Bez Beth bych nedokázal zachránit ani sebe."

Kapitola desátá

1

Panebože, to je šílenství," zašeptal Esperanza. "Připadá mi to jako vyslovená sebevražda. Bud' se udusíš sám, nebo tě zabije McKittrick."
Decker cítil, jak se nad ním Esperanza sklání a tahá ho z auta ven do deště. Už předtím mu dal instrukce, aby s ním zacházel tak, jako by byl jedním z Giordanových pacholků a tahal z auta mrtvolu. Situace musela vypadat naprosto věrohodně, protože nemohli vědět, jestli je McKittrick odněkud nepozoruje.
Esperanza ho táhl kalužemi jako pytel brambor. Teď o půl noci a v dešti bylo krajně nepravděpodobné, že by někdo odbočil ze silnice a vydal se obdivovat výhled z Palisád. Za pěkného počasí by odtud byla vidět světlá lodí plujících po Hudsonu a zář Hastingsu i Yonkersu, ale v dešti nemohla vyhlídka nabídnout nic než tmu. Ale pro případ, že by tu přece jen nějaký řidič zastavil, zůstal Esperanza s autem stát přímo u vjezdu na parkoviště, aby nebylo vidět, jak táhne tělo za stánek s občerstvením.
Decker slyšel Esperanzův namáhavý dech. Snažil se, aby jeho tělo viselo zcela bezvládně. Ucítil náraz na zem a uvědomil si, že leží v kaluži. Při pádu se stočil tak, že ležel na levém boku. Pootevřel oči - před ním se ve tmě rýsoval odpadkový koš. Podle zvuků kroků usoudil, že Esperanza odchází k autu a zase se vrací. Ještě uviděl, jak pokládá kufřík na zem vedle zadní stěny stánku, a potom Esperanza zmizel. Po chvíli se ozvalo bouchnutí dveří, Esperanza nastartoval a odjel. Zvuk motoru pomalu slábl a jediné, co Decker slyšel, byl vzdálený hukot dopravy na mezinárodní a bušení dešťových kapek do plastové fólie pytle, který měl přetažený přes hlavu.
"Domluva byla taková, že McKittrick najde u stánku peníze a moji mrtvolu," musel Decker několikrát opakovat Esperanzovi, když se řítili od jednoho městečka ke druhému a úzkostně kontrolovali hodinky. Museli najít nějaký otevřený obchod, kde by koupili několik potřebných věcí. Začali hledat o půl jedenácté, pak bylo jedenáct, čtvrt na dvanáct... "Musíme tam být do půlnoci," připomínal pořád Decker. Teprve o půl dvanácté měli to, co potřebovali. Esperanza pak zastavil na pusté okresní silnici a Deckera připravil.
"Proč bychom tam nemohli nechat peníze se vzkazem, který by byl jako od Giordana, že tě zabije teprve až McKittrick splní svůj slib?" Esperanza utáhl prádelní šňůru okolo Deckerových nohou.
"Protože nechci udělat nic, co by vzbudilo jeho podezření. Až tam budeme, polož mě tak, aby bylo vidět, že mám svázané nohy. Pamatuji, že tam bude tma."
"Ale takhle mu budeš vydaný na milost a nemilost. Co kdyby z něčeho usoudil, že zase nejsi tak moc mrtvý?" namítal Esperanza. Přesto mu svázal ruce za zády.
"Právě proto se musíme snažit, aby o tom ani na chvíli nezapochyboval. Přece ho nemůže napadnout, že se mu takhle vydávám dobrovolně. "Není to moc utažené?"
"Na to nehleď. Lepší, když to stáhneš víc, ať to vypadá věrohodně. Musíš si představovat, že jsem mrtvý, a že ti nemonu říkat, jak moc mě to bolí. McKittrick musí uvěřit, že před ním leží moje mrtvola!"
"Jenže ono se může stát, že až se k tobě dostane, budeš opravdu mrtvý, protože se udusíš. Ten pytel mi nahání hrůzu."
"To je ono. Právě ten pytel ho přesvědčí, že vůbec nezačne pochybovat. Spěchej! Udělej, co jsem ti řekl."

K napodobení krve použili směs bezbarvého třtinového sirupu s Červeným potravinářským barvivem - Deckerovi tu metodu kdysi popsal jeden patolog.

"Musíš to narařičit tak, abych vypadal, jako by mě pořádně zřídili," trval Decker. "A spěchej, máme už jen čtvrt hodiny!"

Esperanza utáhl pytel, který měl Decker přehozený přes hlavu. Decker se nadechl a folie mu přilnula k zakrvácenému obličej. V místech, kde měl ústa, mu Esperanza rychle propíchl díрку a vložil do ní malý kousek trubičky na pití. Decker ji vzal mezi zuby a zkusil dýchat tak, aby folie pytle zůstala přilepená na obličej.

"Funguje to? Máš dost vzduchu? Panebože to vypadá hrozně," zašeptal Esperanza.

Decker neznatelně přikývl.

Teď ležel ve tmě a poslouchal, jak do plastového pytle na jeho hlavě buší dešťové kapky. Už si vyzkoušel, že když bude dýchat pomalu a lehce, bude mu to minimální množství vzduchu stačit. Jenže jak dýchat lehce a uvolněně, když mu srdce bušilo jako zblázněné? Provaz, kterým měl pytel stažený okolo krku, se mu bolestivě zařezával do kůže.

Esperanza to samozřejmě udělal na jeho naléhání. Všechno muselo vypadat tak, jako by na zemi ležela mrtvola, protože kdyby o tom McKittrick jen na vteřinu zapochyboval, vyřešil by své pochybnosti tím, že by mu vpálil kulku do čela.

Bylo ovšem nebezpečí, že to McKittrick udělá tak jako tak. Decker se však spoléhal na to, že až uvidí pod plastovou folií jeho příšerně zkrvavenou tvář, uzná, že další masakr je zbytečný. Stejně tak se spoléhal, že McKittrick nebude mít žaludek na to, aby pytel uvolnil a zmasakrovanou hlavu zkoumal. Přesto si Decker uvědomoval, že se rozhodl k obrovskému riziku. "Je to naprosté šílenství," prohlásil několikrát Esperanza. "Jdeš na jistou smrt." Ale jakou měl jinou volbu? Pokud se předání peněz neuskuteční přesně podle domluveného scénáře, mohl by McKittrick pojmout podezření, že se jedná o nastraženou léčku, a odjet bez kufříku. Tím by ztratili jakoukoliv možnost sledovat ho a zjistit, kde drží Beth. Ať Decker rozebíral situaci z kterékoliv strany, vždy došel k názoru, že nemá jinou možnost - McKittrick musel najít jeho mrtvolu.

"To ji tak moc miluješ?" zeptal se Esperanza, když mu nasazoval pytel na hlavu.

"Šel bych za ní třeba do pekla."

"Abys zjistil, jak je to vlastně s jejím vztahem k tobě?" Esperanza se na něho podíval zvláštním pohledem. "To už není o lásce, ale spíš o ješitnosti."

"Ne, to je o naději. Kdybych nevěřil, že ke mně cítí to, co já k ní, pak by mi už na ničem nezáleželo. Utáhni tu smyčku."

"Jsi nejzvláštnější chlap, s jakým jsem se kdy setkal." "Řekni rovnou, že jsem blázen."

Ležel ve studené kaluži, a ze všech sil se pokoušel potlačit chuť strhnout si ten hrozný pytel z hlavy a někde se skrýt. Začínal pociťovat nedostatek kyslíku. Třeba existuje nějaké jiné řešení, na které nepřišel. Je možné, že by to dělal jen kvůli tomu, aby Beth dokázal, kam až je kvůli ní schopen jít?

V zoufalé snaze nějak se rozptýlit si vybavil okamžik, kdy ji uviděl poprvé. To bylo před dvěma měsíci... Proboha, tak nedávno? Zdálo se mu, že ji zná dvacet let... stála tehdy v přijímací místnosti realitní agentury. Jak se k němu obrátila, tak se mu rozbušilo srdce. Nikdy předtím ho žádná jiná žena neupoutala tak silně. Opět ji viděl, jako by právě teď stála před ním... její bohaté kaštanové vlasy, její opálená pleť zářící zdravím, její postava, která přímo vybízela, aby očima hltila křivky jejích nader a boků. Byl fascinován její nádherně modelovanou bradou, širokými lícními kostmi, krásným a vysokým čelem... Znovu se viděl, jak k ní přistupuje, pak si najednou vybavil večer, kdy se poprvé milovali, kdy se zblízka díval do jejích šedomodrých očí a dotýkal se ústy jejích smyslných rtů. Líbal její krk, jazykem chutnal sůl a slunce její kůže, cítil její pyžmo... když do ní vstoupil, zdálo se mu, jako by svůj život až do této chvíle žil jen naplň a teprve teď se stal celým člověkem - ne pouze fyzicky, ale citově, duchovně. Znovu se přes něho přelila ta hřejivá vlna blaženosti a štěstí, ta nádherná vidina společného života s ní...

2

Hluk přicházející odněkud zezadu ho tvrdě vrátil do přítomnosti. I když plastový pytel tlumil všechny zvuky, předtucha vybičovala jeho vnímavost do krajnosti. Slyšel namáhavé oddechování a praskání větví. Někdo šplhal nahoru po srázu.

Panebože! blesklo mu hlavou. Čekal zvuk příjezdějího auta, ale McKittrick tu zřejmě celou dobu byl a pozoroval je. Pokud udělal Esperanza jediný nevěrohodný pohyb, pokud mu uklouzlo jediné uklidňující slovo, pak musel McKittrick poznat, že to všechno je jen nastražená past, a v dalších vteřinách ho zastřelí.

Ovládl ho pocit, jako by na něho sahala smrt. Zoufale se snažil potlačit chvění. Teď nesměl pohnout ani víčkem! Když se dříve pouštěl do nějaké zvlášť nebezpečné situace, uklidňoval se meditováním. Pokusil se o to i teď. Celou svou vůli se soustředil na myšlenky, které ho odváděly od pocitů paniky, strachu a úzkosti.

Ale představu blížícího se McKittricka se mu potlačit nepodařilo. Viděl temnou postavu vystupující ze tmy. Je jistě nervózní a připravený při sebemenší provokaci střilet. Možná má i baterku, a pokud ji použije, určitě si posvítí na jeho hlavu.

Bylo slyšet, jak McKittrick přelézá zábradlí a seskakuje dolů. Kdyby měl v úmyslu do ležícího těla vystřelit, pak to mohl udělat už teď. Decker přestal dýchat.

Kroky se zastavily vedle něho. Mučivá vteřina, kdy se nic nedělo. Potom ho McKittrick převrátil nohou na záda. I přes zavřená víčka Decker viděl, že mu svítí do obličej a zkoumá plastový pytel na jeho hlavě. Už předtím si posunul trubičku do koutku úst a maličko vdechl, aby měl fólii přilepenou na ústa. Zoufale se potřeboval nadechnout. Jak dlouho to může vydržet? Představil si Beth. Myslel jen na ni.

Světlo zhaslo. Deckerovy plíce byly napjaté k prasknutí. Konečně! McKittrick zamířil ke kufříku. Ozvalo se cvaknutí a potom jakési šustění. Co to dělal

Najednou Deckerovi svítilo - McKittrick překládal peníze do jiné tašky; zřejmě Giordana podezíral, že umístil do kufříku sledovací přístroj. Bylo to prozíravé, ale Decker takové jednání předvídal a vysílač vložil do jednoho svazku bankovek, který pak znovu zabalil, aby se nelišil od ostatních.

Něco zasvístělo vzduchem a spadlo do křoví. Kufřík, uvědomil si Decker. Bylo to logické, McKittrick nechtěl, aby tu zůstalo cokoliv, co by mohlo být nápadné. Ale jestli zahodil kufřík, co potom...

Ucítil, že ho za ramena uchopily silné ruce a smýkají jím ke srázu. Ruce ho zvedly a přetáhly přes zábradlí. Ne! Cítil, že letí vzduchem. Náraz - nedokázal potlačit heknutí. Proboha, neslyšel ho McKittrick! Valil se dolů, další náraz... padám z Palisád přímo do Hudsonu, blesklo mu hlavou. Za chvíli se rozbije dole o skály. Znovu na něco tvrdě narazil. Hlava... Ležel hlavou dolů a v polovědomí cítil, že mu něco stéká po tváři. Čelo... krev! Zoufale se potřeboval nadechnout. Neviděl, že by na něho mířilo světlo. Ale co bude dál? Esperanza musel podle indikátoru zaregistrovat, že McKittrick odjíždí, a bylo domluveno, že ho hned přijde vysvobodit. Jenže Decker nepočítal s tím, že by se McKittrick mohl pokusit tělo odstranit. Neodvážil se domyslet, co by se stalo, kdyby si Esperanza myslel, že ho McKittrick odvezl. V tom případě by ho nečekalo nic jiného než hrozná smrt. Provaz utažený okolo krku se mu zařezával do kůže a dusil ho. Vzduch! Vysunul trubičku z úst a hledal otvor v plastové folii. Nenašel ho. Protože už nebyl schopen vydržet, prudce vydechl a vzápětí se stejnou silou nadechl. Místo vzduchu mu však ústa a nos vyplnila ta hrozná folie. Zachvátila ho panika. Z toho nemá šanci se dostat!

Začal se svíjet a dít obličejem o zem, aby se pokusil pytel roztrhnout. Kdyby našel nějaký ostrý kámen, jenže všude cítil jen měkkou kluzkou hlinu. Sesmekl se asi o metr dolů. Konečně něco ostrého. Bez ohledu na bolest dřel tvář o ostrý skalní výstupek. Zoufale se svíjel, i když si uvědomoval, že může sklouznout ještě níž a zřít se ze skály. Možná by to byla lepší smrt, než...

Folie se zachytila o pahýl suché větve. Trhl hlavou doleva... Vzduch! Přitiskl tvář na pahýl, aby s ním neztratil kontakt, a zoufale jí o něj dřel. Cítil, že se folie maličko natrhla, ale stále mu zacpávala nos i ústa. Musí ten zatracený pytel dostat z hlavy, i kdyby ho měl sedřít dolů třeba i s kůží! Cítil, že se propadá do černé jámy. Znovu zoufale dřel obličejem o pahýl větve. Najednou vzduch... Dýchal!

Hlasitě chrčel. Proud studeného vlhkého vzduchu se mu zdál neuvěřitelně lahodný. Jeho hrud' se křečovitě zachvívala. Ležel na zádech, hltavě vdechoval vzduch a pomalu mu docházelo, že je živý.

3

Živý, ale jak dlouho? Ruce i nohy měl stále ještě svázané a mokré šaty se mu lepily na tělo. Pokud by ho Esperanza nenašel, mohl by do rána zemřít na podchlazení. Ale co, teď může alespoň dýchat. Nastavil tvář dešti, hltal vzduch a pokoušel se uklidnit křečovitě chvění těla. Jak dlouho tu asi leží? Je už McKittrick pryč? Neslyšel jeho výkřik? S hrůzou čekal, kdy se ze tmy vynoří temná postava a nad ním se objeví rozšklebená McKittrickova tvář. Nahoře zablesklo světlo! Že by...? Světlo zmizelo, ale zase se objevilo. Jako by někdo něco hledal. To nemohl být McKittrick! Decker hodil za hlavu všechnu opatrnost. "Tady!" vykřikl, nebo se alespoň pokusil vykřiknout. Jeho hlas zněl, jako by měl místo hlasivek skelný papír. "Tady!" vykřikl znovu. Kužel světla ozářil svah. Teprve teď uviděl, kde leží - svah porostlý keří a mladými stromky končil o kousek dál hranou, za kterou už nebylo nic. Nic než volný pád do řeky. "Tady jsem!" vykřikl znovu Decker. Kužel světla několikrát prokmitl kolem něho. Konečně! Ale je to opravdu Esperanza? Musím věřit, říkal si. "Deckere?" Esperanza! Díkybohu! Uviděl, jak přes zábradlí přelézá dlouhá hubená postava.

"Opatrně!" zavolal na něho.

Esperanzova kovbojská bota uklouzla na skále. "Zatraceně!" Zachytil se nejbližšího stromku, postoupil ještě o pár kroků a sklonil se nad Deckerem. "Proboha, ty vypadáš. Budeš schopný se postavit na nohy?" "Budu muset být schopný."

Esperanza vytáhl nůž a chystal se přerezat šňůru, kterou měl Decker svázané ruce a nohy.

"Dělej, nemáme mnoho času," pobízel ho Decker. "Musíme za ním. Nesmí nám ujet dál než na míli. Pomoz mi vstát."

Esperanza mu podal ruku, i když se sám sotva držel na kluzkém svahu.

"Mám nohy jako klády. Ještě se mi neobnovil krevní oběh.

Budeš mě muset nahoru vytáhnout."

Oba se namáhavě škrábali do svahu.

"Parkoval jsem asi o sto metrů dál na kraji hlavní silnice," řekl Esperanza. "Čekal jsem, ale žádné auto nepřijíždělo. Bylo už po půlnoci, tak jsem si myslel, že se už neukáže. Najednou jsem si všiml, že se ručička indikátoru začala hýbat.

Zacouval jsem na parkoviště a začal tě hledat."

"Byl schovaný tady v křoví." Decker namáhavě přelézal zábradlí. "Musel parkovat někde dál, protože odešel pěšky.

Pojď, musíme sebou hodit."

Esperanza doběhl k autu ještě před Deckerem a hned se podíval na indikátor sledovacího signálu. "Ještě reaguje," řekl vzrušeně. "Ukazuje na sever."

Decker se posadil dopředu, a sotva přibouchl dveře, Esperanza vyrazil.

4

"Signál je dost slabý," poznamenal Decker při pohledu na indikátor. Naskrz promočené šaty se mu lepily na tělo. Esperanza přišlápl plynový pedál. Ještě ani nestačil zapnout stěrače a už najížděli na mezistátní. Okamžitě se zařadili do

levého pruhu a začali předjíždět jedno auto po druhém.

"Panebože, mně je zima." Decker zapnul topení. Téměř necitlivými prsty pravé ruky se nešikovně snažil přerazit smyčku, která mu svírala levé zápěstí, ale jeho oči stále visely na displeji přijímače. "Zdá se, že signál je teď silnější." Ručička se vychýlila. "Pozor, musel odbočit! Jede kamsi doleva!"

Ve světle reflektorů se objevila odbočovací návěst pro silnici číslo 9.

"Zase odbočil doleva. Asi jede v protisměru po nějaké okrese," řekl Decker. Konečně se mu podařilo provaz přeráznout a do levé ruky mu začala proudit krev.

"Řekl jsi, že to mám pořádně utáhnout," poznamenal Esperanza, když viděl, jak si Decker masíruje rýhu po provaze.

"Já si nestěžuju. Vidiš, že jsem to přežil."

Na konci výjezdu z mezistátní odbočili doleva na nadjezd a potom opět doleva. Před nimi jelo za sebou několik aut.

"Zpomal! Signál je už hodně silný. Musí to být jeden z těch před námi," řekl Decker. Právě se mu podařilo přeráznout smyčku na pravém zápěstí a sehnul se, aby udělal totéž na nohou.

Přestože na něho z průduchu topení foukal horký vzduch, nepřestával se chvět. Znovu se ozvaly mučivé myšlenky. Co když už McKittrick Beth zabil? Nebo co když objevil, že ho někdo sleduje?

"Změnil směr. Jede doprava."

Esperanza přikývl. "Vidím ho. Byl čtyři auta před námi. Musím zpomalit, aby neviděl, jak odbočuju za ním."

Decker se narovnal. Tušil, že je čeká rozhodující okamžik. Přejel si rukou po čele a vyděsil se, když uviděl, že má dlaň celou rudou. To nebyl třtinový sirup s potravinářským barvivem, to byla opravdová krev.

"Nevím, jestli ti to pomůže, ale tam v té přihrádce jsem objevil čistý kapesník," řekl Esperanza. "Pokus se to krvácení zastavit." Odbočka doprava byla označená tabulí ROCKMAN ROAD. Esperanza vypnul světla. "Není třeba na sebe zbytečně upozorňovat. Pojedu podle jeho koncových světel."

"To chceš jet naslepo?"

"Jen chvíli." Esperanza přejel odbočku, otočil auto, znovu zapnul světla, a odbočil na Rockman Road z protisměru. "Pro případ, že by v zrcátku sledoval situaci za sebou, což bych já v jeho situaci rozhodně dělal. Takhle nás uvidí odbočovat z opačného směru a nebude nás podezírat."

"Vidím, že se v takových věcech nějak moc dobře vyznáš," poznamenal Decker.

"Musím přiznat, že jisté zkušenosti mám -jak se sledováním, tak i s tím být sledovaný. Jako kluk jsem byl v jednom gangu."

"Mimochodem, co tě vlastně napravilo?"

"Setkal jsem se s jedním poldou, který si mě vzal do parády."

"Asi na tebe musí být teď hrdý."

"Nějaký gauner ho před rokem zastřelil."

Z temné oblohy vyšlehl záblesk a chvíli potom následovalo zahřmění.

"To nám ještě chybělo," řekl Decker.

"Svinský dílo." Nebylo zřejmé, jestli se Esperanzova poznámka týkala blížící se bouře nebo jeho vzpomínek.

Při dalším záblesku ukázal dopředu. "Před námi je auto."

"Vidím. Signál je hodně silný a indikátor ukazuje přímo před nás. To musí být McKittrick."

"Měli bychom někam odbočit, aby nás nezačal podezírat." Za návěstní tabulí označující hranici městečka Closter nechal Esperanza McKittricka pokračovat rovně a sám zahrnul doprava. Potom objel blok a vrátil se zpět na Rockman Road. Mezitím se mezi ně a McKittricka dostala další auta.

"Podle indikátoru je pořád před námi." Decker se stále ještě pod promočeným oděvem chvěl zimou. Také ho bolelo rameno a záda od pádu na sráz na Palisádách, ale to teď téměř nevnímal. Myslel jen na Beth. "Ne, počkej. Teď se ručička pohnula. Zatáčí doprava."

"Jo, vidím ho," reagoval Esperanza. "Nerad bych jel přímo za ním. Přejedeme odbočku a uvidíme, kam zamíří. Může to být z jeho strany jen klamný manévr."

Projeli ztichlým náměstím a ocitli se na ještě tišším předměstí. Ručička indikátoru a záblesk na obloze jim ukázaly místo, ke kterému McKittrick odbočil: malý přízemní motel označený červeným neonem U PALISÁD. Za přední budovou stranou od ulice bylo asi dvacet ubytovacích buněk. Když jeli kolem, Decker se sehnul, aby ho McKittrick neviděl, kdyby odněkud sledoval ulici.

Projeli a Decker se pomalu narovnal. "Podle indikátoru se vysílač nepohybuje." "Co teď hodláš dělat?"

"Někde blízko zaparkujeme a pak půjdu obhlédnout situaci."

Znovu zahřmělo. Decker vytáhl pistoli, kterou vzal jednomu z Giordanových strážců. Viděl, že Esperanza strká do kapsy walthera. "Vezmeme i indikátor. Co kdyby to byl jen trik a za chvíli se zase rozjel pryč."

"Předpokládejme, že ji drží tady. Co chceš podniknout?" zeptal se Esperanza.

"Zatraceně těžká otázka." Decker vystoupil a vítr mu chrstl do obličeje spršku studeného deště. Znovu si vzpomněl na podobnou deštivou noc v Římě. Esperanza už stál vedle něho. Mokřé vlasy se mu lepily na krk a ze štítku baseballové čepice mu kapala voda. Jeho tvář vypadala v záři reflektorů projíždějících aut ještě hubenější a ostrý nos připomínal dravce.

Přední budově se vyhnuli a hned zamířili temnou uličkou dozadu. Decker si všiml, že ubytovací buňky byly postaveny ze škvárobetonových tvárnic a že neměly žádný zadní východ. Okna vedoucí do uličky byly jen malé světlíky ze

skleněných neprůhledných cihel.

Obešli celou řadu a přiřčení za odpadkovým kontejnerem pozorovali vchody do jednotlivých buněk. Indikátor stále ukazoval, že vysílač musí být v jedné z nich. I když před osmi z dvaceti parkovala auta, pouze ve čtyřech se za okny zakrytými závěsy svítilo. Dvě z těchto osvětlených buněk stály vedle sebe blízko místa, ze kterého obhlíželi situaci. Decker ani nepotřeboval indikátor, aby věděl, že signál přichází odsud. Karoserie modrého pontiaku, stojícího před nimi, při chladnutí občas zapraskala a tříšť dešťových kapek, která se rozstříkovala na jeho přední kapotě, se měnila v lehkou mlhu.

Teď se musím rychle k něčemu rozhodnout, uvažoval Decker. Jestliže McKittrick vězní Beth tady, pak mu nic nebrání, aby ji v nejbližších okamžicích zabil. Nebo pokud teď kontroluje peníze a objeví v jednom svazku sledovací přístroj, mohl by propadnout panice a zabít ji těsně před tím, než se pokusí utéct.

"Počkej tady," zašeptal Esperanzovi. "Budeš mě krýt." Proběhl kalužemi a připlížil se pod osvětlená okna. Záblesk na temné obloze ozářil na zlomek vteřiny krajinu a Decker měl v tu chvíli pocit, že ho všichni, co tady bydlí, museli vidět. Znovu ho však pohltila tma. Opatrně vystrčil hlavu a zjistil, že mezi staženými závěsy je úzká mezera, kterou je vidět na část místnosti. Byla tam dvojitá postel, skříň a televize. Kdyby na posteli neležela taška, mohlo se zdát, že tato buňka je neobsazená. Dveře nalevo, vedoucí zřejmě do další místnosti, byly otevřené.

Decker se přiřkl, když scénu okolo něho ozářil další blesk, a potom se přesunul k vedlejšímu oknu. Přes hřmění blížící se bouře uslyšel hlasy uvnitř, i když nerozuměl, co říkají. Jakýsi muž mluvil s nějakou ženou. Mužský hlas mohl patřit McKittrickovi a ženský Beth. Těžko říct. Také to mohly být pouze hlasy z televize. Najednou promluvil ještě někdo jiný podivným, znetvořeným mužským hlasem, ve kterém se ozývalo hluboké chraplavé zabarvení. Deckera přítomnost kohosi třetího zmátla, ale pak si uvědomil, že v době, kdy jel McKittrick pro peníze, musel Beth někdo hlídat.

Tak už konečně něco udělejl řekl si. Podíval se na číslo dveří a spěchal zpátky k Esperanzovi, aby mu vysvětlil, co má v úmyslu. Potom vyrazil zpět na silnici, kde předtím zahlédl u zavřeného benzinového čerpadla telefonní automat. Rychle vložil mince a navolil číslo.

"Informace," ozval se ženský hlas.

"Prosím vás, chtěl bych číslo motelu U Palisád v Closteru stát New Jersey."

"Je to číslo...," hlásil tentokrát monotónní hlas počítače. Decker si číslo dvakrát přefíkal, potom zavěsil, vložil nové mince a navolil ho,

"Motel U Palisád," ohlásil unaveně jakýsi muž.

"Dejte mi apartmá číslo devatenáct."

Recepční neřekl nic, ale za okamžik něco cvaklo a ozval se vyzváněcí tón -jednou, dvakrát... Decker si představoval, jak se McKittrick otáčí k telefonu a v jeho tváři se objevuje překvapení a zmatek. Kdo by mu teď mohl volat? Kdo ví, že tady vůbec je? Samozřejmě netuší, jak je odpověď prostá.

Telefon stále vyzváněl - podesáté, pojedenaťáté.

"Nikdo to nebere," ohlásil recepční. "Asi tam nikdo není."

"Zkuste to ještě jednou."

"Třeba už spí."

"Je to velmi nutné."

Recepční unaveně povzdychl. Opět se ozvalo cvaknutí a vyzváněcí tón. Jednou, dvakrát...

"Haló." McKittrickův hlas zněl váhavě a s jinou intonací než obvykle; zřejmě neměl zájem, aby ho ten, kdo volá, poznal.

"Jestli budeš rozumný, tak se z toho můžeš dostat," řekl

Decker.

Na druhé straně linky bylo ticho. Decker slyšel pouze bubnování deště do střechy telefonní budky.

"Decker?" Znělo to, jako by McKittrick pochyboval o svém zdravém rozumu.

"Už jsme spolu dlouho nemluvili, Briane, že?"

"Ale ty přece... Jak je možný...?"

"Jen to řekni -jak je možný, že nejsi mrtvý? No, je to možný, ale o tom teď s tebou nechci mluvit."

"Panebože!"

"Trochu zbožných myšlenek nikdy neškodí, ale myslím, že teď bych ti mohl lépe pomoci já než Bůh."

"Kde jsi?"

"Ale Briane, přece mě nemáš za padlého na hlavu. Za chvíli se mě zeptáš, jak jsem tě našel a kolik lidí s sebou mám. To všechno tě nemusí zajímat. Soustřed se na to, o co nám oběma jde: ty jsi dostal své peníze a já zase chci Beth Dwyerovou."

Na druhé straně se opět rozhostilo ticho.

"Jestli je už mrtvá, pak jsi ztratil všechny šance udělat se mnou výměnný obchod."

"Ne." Zdálo se, že McKittrick polkl naprázdno. "Není mrtvá."

Decker pocítil, jak se ho zmocňuje obrovská vlna úlevy. "Dej mi ji k telefonu."

"To není tak jednoduchý, Deckere."

"Možná nebylo, ale teď už je. Nick a Frank Giordanovi jsou mrtví."

"To snad -"

"Můžeš mi věřit, Briane. Nick a Frank vypadli ze hry, po Beth Dwyerové už nikdo nejde. Můžeš si nechat peníze a ji pustit. Jak ses k těm penězům dostal, to bude naše společné tajemství."

McKittrick váhal. I v telefonu bylo slyšet jeho napjatý hlasitý dech. "Proč bych ti měl věřit?"

"Uvažuj, Briane. Kdyby byli Giordanové živi, určitě bych teď s tebou nemluvil. To by tam na Vyhliďce vedle kufříku s

penězi opravdu ležela moje mrtvola."

McKittrickův dech se zrychlil.

"A také bych s tebou nemluvil já, ale oni - nebo by ti spíš vyrazili dveře a udělali s tebou krátký proces."

Decker měl pocit, že McKittrick zakryl dlaní mikrofon. Bylo slyšet tlumené hlasy. Čekal. Chvěl se zimou a strachem, co se může stát Beth.

Ve sluchátku zašustilo a McKittrick znovu promluvil. "Musel bys mě přesvědčit."

"Vidím, že hraješ o čas, Briane. Zřejmě se chceš pokusit fouknout, zatímco já tu s tebou budu mluvit po telefonu. Jenže máš smůlu, kamaráde, já nejsem sám. Jakmile se objevíš ve dveřích, pošlou ti moji přátelé pozdrav, a jestli se přitom Beth něco stane, garantuji ti, že si ty peníze užiješ tak nanejvýš v pekle."

Opět pauza. Další kolo tlumených hovorů. Když se McKittrick znovu ozval, byla z jeho hlasu cítit čím dál větší nervozita. "Jak mi zaručíš, že budu moci odejít, když ti vydám Dianu Scolariovou?"

"Beth Dwyerovou" opravil ho Decker. "Nevím, jestli ti něco říká pojem chlapská čest. Když jsem byl v Agentuře, byla důvěra základní věc, ze které jsme ve vzájemných vztazích vycházeli. Každý věděl, že se na mé slovo může spolehnout, protože jsem ho nikdy neporušil. Navíc v téhle věci mám jen jediný zájem, a to je Beth. Když budu mít ji, čerta starého mi bude záležet na tobě."

Decker měl výhodu, že z telefonní budky viděl jak na odpadkový kontejner, za kterým se krčil Esperanza, tak i na McKittrickovo apartmá. Ted' v něm obě okna zhasla. "Proč zhasínáš, Briane?" "Panebože, ty jsi někde tady?"

"Nepokoušej se o nějaké hlouposti. Jestli si myslíš, zeji použiješ jako štít, pak se ti může podařit uniknout, ale pamatuj, že ti to nevystačí na celý život. Půjdu za tebou jako honící pes. Doufám, že tě ten plastový pytel, který jsem měl na hlavě, přesvědčil, že jsem ochoten podstoupit kvůli ní jakékoliv riziko."

Ticho.

"Přemýšlej o tom miliónu, Briane. Nikdo ti není schopen dokázat, jak jsi k němu přišel. Nikdo ho po tobě nebude chtít zpátky. Ty peníze jsou tvoje, a až odtud odjedeš, můžeš si jich užívat, jak je ti libo."

"Za předpokladu, že mě necháš odjet."

"Všechno záleží na tom, jak se zachováš k Beth. Těhle rozhovor nemá smysl, dokud mi nedokážeš, že je Beth živá. Dej mi ji k telefonu."

Decker byl tak soustředěný, co uslyší ve sluchátku, že si ani neuvědomoval bubnování deště na střechu budky. Pak zaburácel hrom a skleněné stěny se otřásly.

Ve sluchátku to zachrastilo.

"To jsi ty, Steve?"

Decker cítil, jak mu podklesávají kolena. Přes všechno své odhodlání si nyní uvědomil, že jeho víra, že ještě někdy uslyší Bethin hlas, nebyla absolutní.

"Beth..." Nebyl téměř schopen mluvit.

"Nemohu uvěřit, že jsi to ty. Jak se -"

"Beth, ted' ti to nemohu vysvětlovat. Jsi v pořádku?"

"Mám hrozný strach. Ale zatím mi nikdo neublížil." Její hlas byl slabý a chvěl se nervozitou. Přesto to byla ona. Decker si živě vybavil záchvěv neopakovatelného vzrušení, který pocítil, když ho poprvé oslovila.

"Miluji tě, Beth," řekl. "Dostanu tě z jeho rukou. Kolik jich tam s tebou je?"

Něco bouchlo a ozval se McKittrickův hlas. "Ted' jsem ti podal důkaz, že je živá. Co navrhuješ dál?"

"Rozsviť a roztáhni závěsy."

"Cože?"

"Postav Beth tak, aby na ni bylo vidět. Vyjdi ven s penězi a nastup do auta. Po celou dobu na ni budeš mířit pistolí - tak budeš mít jistotu, že proti tobě nic nepodniknu."

"To bude fungovat jen do okamžiku, kdy vyjedu. Jakou záruku mi dáváš potom?"

"Musíš mi věřit."

"To jsou jen kecy!"

"I já ti chci věřit a také ti to dokážu. Zárukou, že budeš moci bez problémů odjet, budu já sám. Budu v tom autě s tebou. Někde za městem, až se přesvědčíš, že tě nikdo z mých lidí nesleduje, mě můžeš pustit a budeme vyrovnaní."

Ticho.

"Děláš si legraci," ozval se McKittrick.

"Nikdy jsem nemluvil vážněji."

"Jak víš, že tě nezabiju?"

"Nevím. Ale jestli to uděláš, nebudeš mít do konce života klid. Spoléhám na tvůj zdravý rozum. Říkám ti znovu, Briane, dej mi Beth, odvez si peníze a nikdy už o mně neuslyšíš."

Opět ticho. Decker si představoval, jak McKittrick uvažuje.

Ve sluchátku bylo slyšet nezřetelné hlasy; zřejmě se s někým domlouval. "Dobře," ozval se McKittrick po chvíli. "Dej nám patnáct minut. Pak vyjdeme ven. Čekám, že budeš stát u auta s rukama na střeše."

"Dobře. Vidím, že jsi pochopil. Ale pamatuj, že jestli se pokusíš o nějakou levtu, začnou moji přátelé jednat."

Zavěsil a vyšel do deště. V ústech měl sucho, srdce mu svíral strach. Přešel silnici a kradl se stínem podél zdi přední budovy dozadu, kde čekal Esperanza. Znovu ho roztrásla zima. Šeptem vysvětlil Esperanzovi, co se chystá udělat.

"Takže budeš dál pokoušet osud. Víš dobře, zeje to šíleně riskantní."

"Jakou mám jinou možnost?"

"Zabije tě."

"Proč by mě zabíjel? Copak by chtěl strávit zbytek života na útěku?"

"Před kým? Před tvými domnělými přáteli?"

"Abych se přiznal, tak předpokládám, že alespoň ty bys po něm šel."

"Hmm." Esperanza se zamyslel. "To bych šel. To bych teda šel."

V čísle devatenáct se za staženými závěsy rozsvítilo světlo.

"Nechám ti svoji pistoli, nemůžu si dovolit, aby ji u mě našel. Kdybys viděl, že se o něco pokouší, neváhej po něm vystřelit."

"To si piš, že nebudu váhat," řekl Esperanza.

"Až ti řeknu, tak hodíš směrem ke vchodu tuhle láhev. Vyhod' ji vysoko, ať nepozná, kde jsi."

Decker se odplížil zpátky do stínu hlavní budovy, aby neprozradil Esperanzův úkryt, a teprve pak vyšel na otevřené parkoviště. Kráčel kalužemi s rukama nad hlavou směrem k modrému pontiacu.

Závěsy se roztáhly jako opona v divadle. Deckerovi se sevřelo srdce. Uviděl Beth. Seděla přivázaná k židli a v ústech měla roubík. Její velké modrošedé oči byly široce rozevřené strachem, bledou ztrhanou tvář rámovaly rozcuchané vlasy. Pak ho uviděla a Deckerovi se divoce rozbušilo srdce. S jakou důvěrou k němu vzhlížela. Napětí a strach v jejích očích se změnil na úlevu a radostné očekávání. Beth věřila, že on je tím hrdinou, kterého si v dětství vysnila, hrdinou, který ji přišel zachránit.

Nalevo od Beth stál někdo, kdo mířil na její spánek revolverem. Nebylo vidět, kdo to je, protože ze skrytu závěsu trčela pouze natažená ruka se zbraní.

Cvakl zámek a dveře se pootevřely. Úzkou mezerou vyrazil do tmy pruh světla.

"Deckere?" McKittrick se stále ještě skrýval uvnitř.

"Jsem u auta -jak jsme se domluvili."

Dveře se otevřely dokořán a v nich se objevila silueta s rameny fotbalového hráče. McKittrick. Decker měl dojem, že Brianův hrudník je ještě mohutnější, než jak si pamatoval. Také jeho blond vlasy byly teď kratší a z ostře řezané hranaté tváře se dívaly oči, které připomínaly oči prasete.

McKittrick na něho mířil pistolí a usmíval se. V krátké chvíli svíravého strachu si Decker myslel, že ten zlosyn musí každou chvíli vystřelit. Nevystřelil. Pouze vyšel ven, chytl Deckera za rameno a přirazil ho k autu.

"Doufám, že nejses ozbrojenej, kamaráde." Po celou dobu, po kterou ho prohledával, držel ústí pistole přitisknuté na Deckerův zátylek.

"Řekl jsem, že nebudu, a taky nejsem. Jsem zvyklý dodržovat své slovo." S čelem přitisknutým na mokré plech střechy pontiacu mohl Decker pozorovat osvětlené okno. Na Bethinu hlavu stále mířila ruka s revolverem. Několikrát zamrkal, aby setřásl z řas kapky deště, které mu stékaly z vlasů. Beth se musela topit v hrůze.

McKittrick skončil s neurvalým prohledáváním a ustoupil dozadu. "Kamaráde, to bych rád věděl, kde bereš jistotu, že ti teď neproženu kulku hlavou?"

"Už jsem ti řekl - nejsem tu sám."

"A kdo tu s tebou je? FBI? To není jejich styl. Agentura? Proč by se měli zajímat o záležitost, která se netýká národní bezpečnosti?"

"Mám přátele."

"Pne! Nezapomeň, že jsem tě v Santa Fe nějakou dobu sledoval. Neměl jsi žádný přátele, alespoň ne takový, co by byli ochotný nasazovat kvůli tobě krk."

"Mám tu přátele z dřívější doby."

"Aha, tak mi je ukaž."

"Pošlete mu pozdrav," křikl Decker do tmy.

Pár metrů od vchodu do pavilonu se o chodník roztříštila skleněná láhev. McKittrick sebou divoce škubl.

"Tohle pro tebe mohl udělat první ožrala, kterému jsi dal na další flašku," řekl McKittrick, když se vzpamatoval.

"Problém je v tom, že to nevíš jistě," řekl Decker. "Proč bys měl riskovat?"

"Proč? Protože bych byl šťastím bez sebe, kdybych se tě mohl jednou provždy zbavit."

Deckera opět polila hrůza, že ten parchant stiskne spoušť.

Místo toho McKittrick křikl do okna: "Můžeme jet!u"

Ve dveřích se objevila postava v dlouhém plášti do deště a nepromokavém klobouku s širokou střešou, která visela dolů a zakrývala jí tvář. Muž, nebo kdo to byl, držel v levé ruce tašku a v pravé revolver, kterým stále mířil na Beth v okně.

McKittrick otevřel zadní dveře auta, aby mohl muž v plášti hodit tašku dovnitř. Teprve když ten v plášti zmizel ve voze, otevřel McKittrick pravé přední dveře a řekl Deckerovi, aby nastoupil. Muž na zadním sedadle si sedl za Deckera a přitiskl mu hlaveň revolveru na zátylek. McKittrick se posadil za volant. Do poslední chvíle však mířil na Beth.

"Výborně. Tak se mi to líbí," ušklíbl se McKittrick. "Všechno pěkně v klidu bez zbytečného rozruchu. A teď, kamaráde, máš mít to, o co sis říkal." Tón jeho hlasu zvážněl. "Vezmeme tě na menší projížďku."

Nastartoval, rozsvítil světla a couval. Reflektory ozářily Beth. Decker přes mokré přední sklo nezřetelně viděl, jak škupe

za provazy a pokouší se uhnout hlavou před prudkým světlem. Auto couvalo dál a Beth se vzdalovala. Teprve teď McKittrick zařadil rychlost a vyjel z motelového parkoviště. Decker naposled zachytil pohledem osvětlené okno. Hrálo ho vědomí, že Beth je konečně v bezpečí, ale v téže okamžiku na něho dolehla opuštěnost a tíha jeho vlastní situace. "Kdo by si to kdy pomyslel." McKittrick odbočil doprava do jedné z postraních uliček. "Najednou takovej romantik." Decker mlčel.

"Hej." McKittrick se přestal dívat na silnici a namířil pistoli Deckerovi do obličeje. "My tě vezem na projížďku a ty ani nepromluvíš."

"Jo, máš pravdu," ozval se Decker. "Ona mě to naučila."

McKittrick cosi pohrdlivě zamumlal a pohlédl do zpětného zrcátka. "Zdá se, že nás nikdo nesleduje."

"Věděla, kdo jsem, když jsi ji za mnou poslal?" zeptal se Decker.

"Cože?"

"Považovala mě za další článek ochranky?"

"Poslyš, Deckere, je mi tě líto. Tak sis zakládal, jakej ses profík, jak se dovedeš ovládat, a najednou si zničíš život kvůli ženské."

"Já to vidím trochu jinak."

"Tak mi řekni, jak to vidíš ty?"

"Nezničil jsem si život," odpověděl Decker. "Naopak jsem ho našel."

"Ale ne na dlouho. Ale když už jsme u zničeného života, tak ty jsi zničil můj. Nebejt tebe, tak jsem byl pořád ještě v Agentuře. Povýšili by mě a otec by byl na mě hrděj. Nemusel bych přijímat takovou posranou práci u nějakých marshalů, který chráněj gangstery." McKittrick zvýšil hlas. "Možná bych byl pořád ještě v Římě!"

Muž na zadním sedadle cosi zamumlal tak chrčivým hrdelním hlasem, že mu Decker vůbec nerozuměl. Už ten hrozný hlas jednou slyšel - když poslouchal pod oknem McKit-trickova pokoje. Najednou se zarazil. Co to bylo? Jako by v něm ten hlas vyvolával jakousi palčivou vzpomínku. Jako by ho už někdy dřív slyšel.

McKittrick zřejmě rozuměl, co muž říkal. "Nebudu držet zobák!" odsekl. "Nic tím neprozrazuju! On ví zrovna tak dobře jako já, že žáril na moje úspěchy! Proč se míchal do věcí, který jsem měl rozdělaný? Kdyby mě nechal jednat, mohl jsem dnes bejt národní hrdina!"

"Neznám žádného národního hrdinu, který by se spolčoval s takovou spodinou, jako byl Giordano."

"Poslyš, něco ti řeknu. Když mě dobrý chlapi vykopli, chtěl jsem zkusit, jak se ke mně budou chovat špatný chlapi."

No, slavný to taky nebylo, dokonce si začínám myslet, že mezi nima moc velký rozdíl není." McKittrick se zasmál. "Ale s těma prachama se zachovali korektně, to musím uznat."

"Jenže nakonec jsi zradil Giordana ty." "Protože jsem poznal, že existuje jen jedna správná strana - ta moje. Ale tobě musím říct, kamaráde, že ses na špatnej straně. Teď si promluvíme vážně." McKittrick cosi vytáhl z kapsy. Decker si na okamžik myslel, že je to nějaká zbraň, ale pak poznal vysílač sledovacího přístroje. "Nejsem zase takovej pitomec, za jakýho mě máš. Po tom tvým telefonátu mi vrtalo hlavou, jak jsi mě mohl najít. Čekal jsem, že se mě budou snažit nasadit do auta něco podobného tomuhle, proto jsem ten jejich kufřík zahodil. Ale udělal jsem chybu - nepomyslel jsem na samotný peníze. Tak jsem dodatečně prohlídl jeden balíček po druhým a hádej, co jsem našel?"

McKittrick stiskl knoflík, a když okno sjelo dolů, vztekle zahodil vysílač do příkopu. "Takže nakonec, kdo z nás je chytřejší? Ať máš za sebou nevíš koho, nebude tušit, kam tě zavezu. Jsi můj, kamaráde."

McKittrick zahrnul na postranní cestu, zastavil a vypnul světla. Bylo ticho, jen děšť bubnoval vytrvale na střechu auta. Na okamžik ozářil krajinu blesk a Decker zjistil, že se dívá do ústí McKittrickovy pistole. Jeho tep byl téměř shodný s frekvencí rychlého kmitání stěračů.

"Samozřejmě že ten milion můžu na nějakou dobu někde schovat," ozval se McKittrick. "Ale když mě nebudeš honit, nebudeš muset nic schovávat."

McKittrick si zálibně prohlížel svůj prst na spoušti.

"Udělalí jsme obchod," řekl Decker hluše.

"Jo, to udělali. Ale vsadím se, že jsi mě chtěl podfouknout. Vystup!"

Deckerovy nervy byly napnuté k prasknutí.

"Řekl jsem vystup!" opakoval McKittrick. "Dělej! Otevři ty dveře!"

Decker nahmatal kliku, ale stále se díval na McKittricka. Věděl, že až otevře dveře a vystoupí ven, McKittrick vystřelí. Zoufale hledal možnost úniku. Kdyby byli sami, mohl se pokusit McKittrickovi zbraň vyrazit, ale na zadním sedadle seděl druhý muž, který by mu při prvním agresivním pohybu prostřelil hlavu. Mohl by se také vrhnout do příkopu - třeba by ho ve tmě a v dešti nezasáhli smrtelně.

S křečovitě napjatými svaly pootevřel dveře.

"Víš vůbec, jestli tě opravdu miluje?" zeptal se McKittrick. "Co myslíš, věděla, čím jsi byl dřív? Co když tě jen využila ke svému prospěchu?"

"Ano, právě to bych chtěl vědět," řekl Decker.

"Tak se jí na to zeptej."

"Cože?"

"Vrať se a zeptej se jí na to."

"Jak - ?"

V McKittrickově hlase se ozval samolibý tón. Decker tušil, že ten člověk s ním hraje hru, ale nevěděl jakou. "Dodržel jsem svůj díl naší dohody. Můžeš jít. Vrať se k Dianě Scolariové a zkus zjistit, jestli opravdu stojí za tu cenu, kterou jsi byl ochotnej zaplatit."

"Neznám Dianu Scolariovou, znám jen Beth Dwyerovou."

"Ty jsi fakt nemožnej romantik."

V okamžiku, kdy se Deckerovy nohy dotkly země, McKittrick pustil spojku a pontiac vyrazil dopředu. Ještě než se stačily dveře samy přibouchnout, ozval se zevnitř McKittrickův smích. Koncová světla auta se rychle zmenšovala. Decker stál sám v dešti a tmě.

Kapitola jedenáctá

1

Stál a pořád nebyl schopen pochopit, co se právě stalo. Zdálo se mu, jako by byl uprostřed snu. Roztřesený a otupělý z šoku, že nebyl zastřelen, ještě teď pochyboval, že ho McKittrick nechal jít. Stejně tak mu stále ještě zněl v uších jeho zneklidňující smích. Tady něco nehrálo.

Ale teď neměl čas o tom přemýšlet, protože se musel co nejrychleji vrátit do Closteru. Rozběhl se k poblikávajícím světlům městečka. Přes únavu z posledních vyčerpávajících

dnů, kdy pořádně nespál a nejedl, přes bolest z mnoha drobných poranění a přes umrtvující chlad, který mu pronikal do celého těla, měl pocit, že nikdy neběžel tak rychle jako teď.

Poryvy větru s deštěm mu útočily do tváře, ale na to nebral ohled. Natahoval nohy, plíce se mu napínaly k prasknutí, srdce cítil až v krku - nic ho nemohlo zadržet. Spěchal k Beth.

Dorazil na kraj města, proběhl ulicí vedoucí k motelu, zahlédl oldsmobil, který Esperanza zaparkoval ve vedlejší uličce... konečně červený neon motelu.

Zcela vyčerpaný zahrnul okolo rohu hlavní budovy a doklopýtal k pootevřeným dveřím pavilonu číslo devatenáct.

Beth ležela na posteli, vedle klečel Esperanta a držel ji u úst sklenicí s vodou. Decker si ještě stačil všimnout, že na zemi se válí provazy a roubík, ale pak už vnímal jen Beth. Její krásné kaštanové vlasy byly bez lesku a rozčuchané, tvář pohublá a vyčerpaná, oči zapadlé. Klesl na kolena a něžně ji pohladil.

Vůbec si neuvědomoval, že na něho musí být hrozný pohled, mokré vlasy přilepené na čelo, tvář plná škrábanců a zaschlé krve, špinavé, potrhané a promáčené šaty, visící na něm jako hadry posledního žebráka... Co na tom teď záleželo? Teď vnímal jediné to, že Beth je v bezpečí.

"Beth..." Hlas, přiškrcený vyčerpáním a pohnutím, jako by ani nepatřil jemu. "Co je ti? Nejsi zraněná?"

"Ne." Její tělo se zachvívalo. "Krvácíš. Tady na tváři..."

V jejích očích byla bolest. Teprve teď si uvědomil, že Beth vzlyká.

"Lehni si," obrátil se k němu Esperanta. "Jsi na tom hůř než ona."

Decker cítil, jak se mu do očí tlačí slzy. Objal ji a přitiskl svou tvář na její rameno. To byla chvíle, na kterou čekal.

Všechno jeho odhodlání, všechny útrapy, kterými prošel, směřovaly k tomuto jedinému okamžiku.

"Jsi poraněný," zašeptala Beth.

"To nic není." Sevřel ji, jako by ji už nikdy nechtěl pustit.

"Ani nevíš, jak jsem se o tebe bál. Opravdu ti nic neudělali?"

"Ne. Nejhorší byly ty provazy a roubík. A žízeň."

"Myslíš to vážně, Deckere," ozval se znovu Esperanta. "Vypadáš hrozně. Měl by sis lehnout."

Místo aby Esperantu poslechl, vzal sklenicí s vodou a nutil Beth, aby se ještě napila. "Jsi živá... živá," opakoval několikrát, jako by tomu nemohl uvěřit.

"Měla jsem hrozný strach."

"Už na to nemysli." Znovu něžně pohladil její vlasy. "Už je to za námi. McKittrick je pryč."

"A co ta žena?"

"Žena?"

"Naháněla mi hrůzu."

Decker se zarazil. "Jaká žena?"

"Ta, co byla s McKittrickem."

Deckerovi se sevřel žaludek. "Pokud jsem viděl, byl s ním nějaký muž."

"V dlouhém plášti do deště a s širokým kloboukem."

Cítil, jak mu po páteři proběhlo zamrazení. "To byla žena?"

"Ano. Krásná žena, ale její hlas byl groteskní. Musela mít něco s krkem, protože měla na hrdle velkou svaštělou jizvu."

Teď teprve pochopil. Už věděl, proč mu ten nepřírozený hrdelní hlas připadal tak známý.

I když mu vlastně nerozuměl ani slovo, přesto si vybavil ten zvláštní přízvuk... ano, italský přízvuk.

"Řekni mi, Beth. Byla vysoká? Štíhlá? S úzkými boky a krátkými tmavými vlasy? Vypadala jako Italka?"

"Ano. Jak víš, že - ?"

"Panebože! Jak jí McKittrick oslovoval? Jakým jménem?"

"Renata."

Deckerovým mozkem projelo hrozné tušení. Vyskočil a divokým pohledem se rozhlédl po místnosti. "Musíme okamžitě odtud!"

"Co se děje?"

"Nenechala tu něco? Nějakou tašku? Nebo balíček?"

"Když se chystali odjet, zanesla do vedlejší místnosti takovou igelitovou tašku, co se dává v obchodech. Musela ji tam nechat, protože pak ji už neměla."

"Rychle pryč!" vykřikl Decker a nutil Beth vstát. "Musíme okamžitě pryč! Ta ženská je teroristka, umí zacházet s výbušninami! Musela tu nechat bombu!"

Jako šílený tahal Beth ke dveřím. Hlavou mu mihla vzpomínka na jinou deštivou noc před patnácti měsíci, kdy se krčil na dvorku jednoho římského domu za dřevěnou bednou.

Z bytu ve čtvrtém poschodí vyšlehl záblesk a domem oťásla ohlušující detonace. Decker se zapotácel, jak ho odhodil tlaková vlna. Vzápětí se na jeho hlavu snesla sprška střepů a úlomku zdiva. Dvůr ozářily plameny. Přikrčený za bednou se pátravě rozhlížel a hledal pohledem dalšího člene bandy. Brian! Kde je Brian? Periferním viděním zaznamenal jakýsi pohyb v levém vzdálenějším koutě dvorku blízko vchodu, kterým sem s Brianem vešli.

Ale to nebyl Brian. Ze stínu schodiště se vynořila vysoká štíhlá postava žehy Renata! V běhu ke dveřím několikrát nazdařbůh vystřelila. Její výstřely ne hlasitější než rány pěstí do polštáře, zcela zanikly v hukotu a praskotu ohně. Decker, který se po kolenou u po loktech doplázil k okraji bedny, vykoul a za prchající ženou dvakrát vystřelil. První kulka pleskla do zdi těsně před ní, ale druhá už ji zasáhla do krku. Zarazila se a ruka jí vylétla k hrdlu. Mezi prsty jí vytryskla krev. Decker věděl, že i kdyby její zranění nebylo přímo smrtelné, zemře v každém případě do tří minut na zdušení.

Ale Renata nezemřela, uvědomil si s hrůzou Decker. McKittrick ji musel najít a znovu se s ní dát dohromady. Zřejmě ho přesvědčila, že oni dva nejsou nepřátelé. Ano, měli stejný zájem, spojovala je nenávisť k němu, k Deckerovi. Takže za tím vším sloji Renata!

"Rychle ven!" vykřikl znovu a strkal Beth ze dveří. "Rychle za kontejner!" Za sebou slyšel dupat těžké Esperanzovy boty. Najednou záblesk a ohlušující detonace. Uvědomil si, že ho zvedá jakási obrovská síla, jako by dostal úder nějakou gigantickou pěstí. Letěl vzduchem... neslyšel, neviděl, necítil nic... Teprve pak tvrdě dopadl na mokrou dlažbu. Beth byla vedle něho.

Převalil se na ni, aby ji uchránil před padajícími troskami. Něco ho udeřilo do ramene a kousek od jeho hlavy dopadl úlomek tvárnice. Všude skleněné střepy.

Po první vlně šoku si začal vnímat, že se pod ním hýbe Beth, že mu zní bolestivě v uších, že prší a z vedlejšího pavilonu vybíhají křičící lidé. Beth se dusila. Odvalil se a ramenem narazil na další velký kus roztržené tvárnice.

"Jsi zraněná?"

„Noha...“

Třesoucí se rukou ji jel po holeni, ale najednou ve světle požáru uviděl, že jí z pravého stehna trčí ostrá štěpina jakéhosi dřeva. Vytrhl ho a z rány se vyvalil proud krve. Dvě tři vteřiny v šoku zíral, ale pak se vzpamatoval.

"Musím ti zaškrtnít cévy!" Strhl opasek a stáhl jí stehno kousek nad velkou tržnou ranou.

Kdosi zasténal.

O pár kroků dál se pohnul tmavý slin a z trosek se pomalu zvedala postava.

Bohudík, Esperanza byl živý.

"Deckere!"

To ale nebyl Esperanzův hlas. Decker měl zalehlé uši a nedokázal rozeznat, odkud přichází.

"Deckere!"

Ted už pochopil. Na silnici před hlavní budovou stál modrý pontiac a McKittrick vykloněný ze staženého okna křičels divoce rozšklebenou tváří: "Mohl jsem to spustit, když jste se cukrovali uvnitř, ale to by bylo moc jednoduchý! Teprve jsem začal! Ted' už se mě nezavíš! Jednou, když to budeš nejmíň čekat, tě i s tou tvou děvkou roztrháme na kusy!"

V dálce zavyla siréna. McKittrick se stáhl do vozu a v zápatí se vynořil s automatickou puškou. Decker strhl Beth k zemi. O plech kontejneru zazvonila dávka kulek. Esperanza vytrhl pistoli a několika výstřely střelbu opětoval. Pneumatiky zakvílely a pontiac zmizel.

2

K první siréně se připojila druhá.

"Musíme zmizet!" křikl Esperanza.

"Pomoz mi s Beth!"

Vzali ji každý z jedné strany a táhli do tmy vzadu. Z pavilonů vybíhali šokovaní hosté motelu a shlukovali se na parkovišti. Decker se málem srazil se dvěma muži, kteří běželi proti němu.

"Co se stalo?" křikl jeden z nich.

"Asi vybuchl plyn!" odpověděl Decker.

"Potřebujete pomoc?"

"Ne! Odvážíme tu ženu do nemocnice! Podívejte se, jestli tu nejsou další zranění!"

Beth při každém kroku sténala bolestí.

V temné uličce se zastavili a čekali, až přeběhne několik lidí běžících k ohni. Potom rychle přenesli Beth k místu, kde čekal zaparkovaný oldsmobil.

"Jed!" houkl Decker. "Já s ní zůstanu na zadním sedadle!"

Esperanta zabouchl přední dveře a nastartoval, zatímco Decker držel Beth, aby nesklouzla, když oldsmobil vyrazil dopředu.

"Jak je jí?" zeptal se Esperanta.

"Co jsem ji zaškrtil nohu, tak nekrvácí, ale teď jí to budu muset uvolnit, aby nedostala gangrenu."

Decker uvolnil femen a z rány se opět vyvalila krev. Rychle sáhl do své tašky na podlaze, vytáhl čistou košili, přiložil jí složenou na ránu a udělal tlakový obvaz.

"Není ti špatně od žaludku? Nebo nevidíš dvojmo?"

"Hrozně se mi točí hlava."

"Musíš to vydržet! Dovezeme tě k lékaři."

"Kam?" zeptal se Esperanta.

"Zpátky do Manhattanu. Do Closteru jsme jeli na západ, takže na příští odbočce zahni doleva a na další zase doleva."

"Aha, zpátky na mezistátní," pochopil Esperanta.

"Jo. A potom na jih." Decker pohladil Beth po tváři. "Neměj strach, jsem tu s tebou. Zase budeš v pořádku."

Beth mu stiskla ruku. "To musí být šílenec ten McKittrick," řekla.

"Horší než v Římě," poznamenal Decker.

"V Římě?" Esperanta se tázavě otočil. "O čem to mluvíš?"

Decker zaváhal. Byl rozhodnut, že o Římě nebude s nikým mluvit, ale teď si uvědomil, že právě kvůli tomu, co se tam stalo, mohli před pár minutami Beth i Esperanza zemřít. Měli právo se na to ptát a měli také právo se to dovědět. Jejich životy mohli na těch událostech záviset i v budoucnu. Řekl jim všechno... o třiačtyřiceti mrtvých Američanech, o McKittrickovi, o Renatě a o deštivé noci, kdy na dvoře jednoho římského domu střelil Renatu do krku.

"Takže to je téroristka?" zeptal se Esperanta.

"McKittrick se do ní zamiloval. Po tom, co všechno skončilo tragedií, si odmítl přiznat, že ho podvedla. Myslim, že ji pak našel a chtěl, aby mu řekla pravdu, ale ona si ho zřejmě znovu omotala okolo prstu a teď ho využívá ke své pomstě. Navíc zřejmě zjistila, že by se mohla přizvít na Giordanových penězích."

"Poznala jsem, že tě nenávidí." Beth byla stěží schopná vyslovit souvislou větu. "Nemluvila o ničem jiném... než jak se ti pomstí."

"Klid, Beth. Nenamáhej se."

"Musím ti to říct... je to důležité. Pořád McKittrickovi připomínala, co jsi udělal jejím bratrům... Co se tam tenkrát stalo?"

Decker se odvrátil. Znovu se mu v paměti vybavila ta deštivá noc v Římě.

Po levé straně se něco hnulo. Bleskově se otočil. Za odpadkovým kontejnerem se vynořila hubená postava jednoho z bratrů...

Bylo zřejmé, že mladíka výbuch překvapil stejně jako Deckera. I když držel v ruce pistoli, jeho pozornost se zcela obrátila na druhou stranu dvorku, odkud se ozval výkřik. V záři plamenů se objevil další z bratrů. Pravděpodobně ho zasáhl nějaký intenzivně hořící předmět, protože jeho šaty a vlasy byly v jednom plameni. Hořící postava zoufale křičela.

Decker dvakrát vystřelil na prvního z bratrů a zasáhl ho do prsou a do hlavy. Když se terorista svalil na zem, Decker se vztyčil za bednou a dvakrát vystřelil na muže v plamenech.

Také ten se okamžitě zhroutil k zemi.

"Je to krevní msta," řekl. Uvědomil si, že Renata ho musí nenávidět ještě víc než McKittrick. Představil si, jak se ti dva ve své zášti vzájemně podporují, živí se jí a jsou čím dál víc

posedlí pomstou. Ale co na něho vlastně připravili? Přece to museli do nekonečna probírat. Jaká pomsta se jim zdála dostatečně uspokojující? Mohli mě tam ve tmě v polích bez problémů zastřelit, ale to jim zřejmě bylo málo, uvažoval. Chtěli, abych se jich bál, abych neměl nikdy klid. Teprve podle Bethina šokovaného výrazu si uvědomil, že uvažoval nahlas.

Přesto se nedokázal zastavit. Jeho úzkostné myšlenky se odvíjely dál.

"Kdyby se McKittrick a Renata neupnuli na mě, tak by v Santa Fe k ničemu nedošlo. Fakticky byl McKittrick ze CIA vyhozen, ale oficiálně odešel na vlastní žádost. Dokonce dostal tak dobré hodnocení, že se bez problému uchytí u Marshals Service. I v jejich službách mě stále sledoval. Když ho přidělili k tvé ochraně a když zjistil, že v mém

sousedství je dům na prodej, napadl ho plán, který pak uskutečnil."

Decker cítil, že se blíží chvíle, kdy se musí odvážit položit Beth otázku, která ho celou dobu jejich odloučení mučila. Už ji nemohl déle odkládat. Musel to vědět.

"Věděla jsi, kdo jsem, když ses se mnou poprvé setkala?"

Neodpověděla. Měla zavřené oči, jen její hrud' se vzrušeně zdvihala.

"Řekl ti McKittrick, že jsem pracoval u CIA? Dal ti instrukce, že to máš na mě zahrát, abych vyhledával tvou společnost a potom se vlastně stal tvým tělesným strážcem?"

Beth těžce dýchala a stále mlčela.

"Ano, v tom spočíval jejich plán," řekl hořce. "Narafičili to, abych se do tebe zamiloval, a pak tě prozradili Giordanovu

gangu. Nakonec by ještě za uskutečnění své pomsty dostali
milion dolarů."

"Vidím světla," přerušil ho Esperanta. "To bude mezistátní."

"Musím to vědět, Beth. Navedl tě McKittrick, aby ses na mě pokusila zapůsobit a já se do tebe zamiloval?"

Stále mlčela. Jak ji měl přimět, aby mu řekla pravdu? Vjeli na mezistátní a světla protijedoucího auta ozářily Bethinu tvář. Teprve teď poznal, že nemá zavřené oči, aby se vyhnula jeho pohledu. Její tělo leželo na sedadle bezvládně, dech byl sotva znatelný. Beth omdlela.

3

Byly přesně tři hodiny po půlnoci, když Esperanta zastavil před jedním z domů na Osmdesáté druhé ulici v Západním Manhattanu. Všude bylo ticho a pusto, jen kapky deště vytrvale pleskaly do kaluží. Nikdo je neviděl, když vynášeli Beth do vestibulu. Zazvonili u bytu číslo osma téměř vzápětí se z interkomu ozval hlas; Decker, kterého velmi znepokojoval Bethin stav, se už cestou ohlásil telefonem z jedné čerpací stanice. Zazněl bzučák a elektrický zámek se odemkl.

Decker s Esperanzou vnesli Beth do výtahu a vyjeli do čtvrtého poschodí. Nahoře čekal u výtahových dveří muž, který jim pomohl zanést Beth do bytu. Muž byl vysoký, hubený jako tyčka, měl vysoké čelo a prošedivělý vous. Decker uslyšel, jak za nimi někdo zavřel dveře a zamkl je. Ohlédl se a uviděl silnou ženu s šedivými vlasy.

Muž je vedl chodbou do jasně osvětlené kuchyně, kde byla na stole i na zemi prostřená folie z umělé hmoty. V chromovaném sterilizátoru ležely chirurgické nástroje. "Umyjte si ruce,"

řekla žena v zeleném nemocničním plášti a podávala Deckerovi láhev s dezinfekčním roztokem.

Decker poslechl. Žena pomohla muži navléknout chirurgickou roušku a rukavice, stáhla mu přes obličej štít z plexiskla a gestem vybídla Deckera, aby pomohl zase on jí. Pak vzala nůžky a bez zaváhání rozstříhla Beth zakrvácené kalhoty. Z uvolněné rány se proudem vyvalila krev.

"Kdy se jí to stalo?" Doktor přiložil prst na kůži nedaleko rány a stiskl. Krvácení se zastavilo.

"Asi před čtyřiceti minutami," odpověděl Decker. Voda, která z něho kapala, pleskala o folii z umělé hmoty.

"Za jak dlouho jste jí zaškrtil nohu?"

"Téměř okamžitě."

"Zachránil jste jí život."

Žena otřela houbou krev, doktor pak přetřel okolí rány alkoholem a dal Beth umrtvující injekci. Ta zřejmě ještě nezačala působit, když ránu pinzetou prohlížel, protože Beth zasténala.

"Mohu jí poskytnout jen to nejnutnější ošetření. Potřebovala by infuzi a v případě, že byla zasažena stehenní tepna, by to chtělo mikrochirurgický zákrok."

Doktor dal Beth další injekci obsahující roztok antibiotika. "Měla by dostávat v pravidelných dávkách další antibiotika," řekl.

Žena znovu přetřela okolí rány nahnědlým dezinfekčním roztokem a doktor se sehnul, aby si prohlédl její vnitřek brýlemi s malou odklápěcí lupou. Jakmile žena skončila s dezinfikováním, stiskla prstem místo, na které předtím tlačil doktor. Ten se začal připravovat na sešívání.

"Neměl jste mě volat," stěžoval si doktor při práci Deckerovi.

"Neměl jsem jinou možnost." Decker se díval na bledou Bethinu tvář, mokrou od deště a potu.

"Ale vy už přece u Agentury nejste, že?" řekl doktor.

"Netušil jsem, že jste se to dověděl."

"Nedověděl, ale myslím si to. Jinak byste se na mě neobrátil."

"Řekl jsem vám, že jsem neměl jinou možnost. Mimochodem, asi víte, že jsem odešel na vlastní žádost... a kromě toho jste mi mohl pomoc odmítnout."

Decker držel Beth za ruku. Její prsty se zatínaly do jeho dlaně, jako kdyby se topila.

"Nemohl. Já jsem byl ten, kdo neměl jinou možnost."

Doktor pokračoval v sešívání rány. "Pokud si vzpomínám, řekl jste mi do telefonu něco, co znělo jako výhrůžka."

"Nebyla to výhrůžka, ale konstatování, že k vám přijedeme tak jako tak. Jen jsem naznačil, že by pro vás bylo lepší, kdyby se vše odbylo v tichosti. Sousedé přece nemusí vědět, že tu vykonáváte vedlejší praxi."

Žena na něho ostře pohlédla. "Zaneřádili jste nám byt. Dobře víte, kde je klinika. Mohli jste -"

"Nebyl čas," přerušil ji Decker. "Vzpomněl jsem si, že jste mě tu jednou ošetřovali."

"To bylo zcela výjimečně."

"Vím o dalších výjimečných případech, které jste dělali. Samozřejmě za tučný honorář. Myslím, že vás dnes k ochotě vedl ještě jiný důvod než strach z výhrůžek."

Doktor se zamračil. "O jakém tučném honoráři mluvíte?"

"O tom, který mám v tašce. Osmnáctikarátový zlatý řetěz, zlatý náhrdelník, prsten s nefritem a tučt zlatých mincí."

"Žádné peníze?" Doktor se ještě víc zamračil.

"Ty šperky mají hodnotu kolem dvanácti tisíc dolarů. Můžete si je schovat na horší časy. Věřte mi, že se vám budou hodit, když budete ve spěchu opouštět zem a nebudete mít odvahu jít do banky."

"Takové problémy nás nečekají."
"Zatím," řekl Decker. "Doporučuji vám, abyste pro tu ženu udělali všechno, čeho jste schopni."
"Zase mi vyhrožujete?"
"Ne. Řekl jsem doporučuji."
Doktor se zaškaredil ještě víc než předtím, pokračoval však v práci. "Za těchto okolností a při takovém poranění bych považoval za odpovídající dvacet tisíc dolarů."
"Cože?"
"To, co jste mi nabídl, jsem nucen brát pouze jako zálohu."
Přestal pracovat a narovnal se. "Je to snad moc?"
Decker se díval na zpola zašitou ránu. "Ne."
"Myslel jsem si to." Doktor pokračoval v sešívání. "Kde máte ty věci?"
"Tady v tašce."
"A jak to uděláme se zbytkem?"
"Dostanete ty peníze."
"Jakou mi dáte záruku?"
"Máte moje slovo. Jestli vám to ovšem nestačí..."
"Hmmm," rozhodl se Esperanta přerušit napětí. "Co kdybych s něčím pomohl. Stojím tu jen tak..."
"Můžete vytříit krev v chodbě a u výtahu," řekla žena. "Jestli to uvidí někdo ze sousedů, zavolá policii."
Podle jejího panovačného tónu se dalo soudit, že považuje Esperantu za hispánského sluhu. Esperanzovy oči hněvivě zaplály, ale jen se zeptal: "Čím to mám udělat?"
"Pod výlevkou je kbelík a hadr. Vezměte si gumové rukavice."
Když Esperanta odešel, ovinula žena Bethinu levou paži gumovou páskou a začala jí měřit tlak.
"Kolik má?" zeptal se Decker.
"Sto na šedesát."
"Nízký, že?"
Žena přikývla. "Ale zatím to nepředstavuje žádné nebezpečí. Má štěstí," dodala.
"Takhle podle vás vypadá žena, která má štěstí?"
Ozval se ostrý tón zvonku telefonu. Všichni tři se na sebe podívali. Telefon zazvonil znovu.
"Kdo by mohl v tuhle hodinu..."
"Mám pacienta na intenzivce." Doktor se dal znovu do práce. "Nechal jsem v nemocnici číslo... pro případ, že by se jeho stav zhoršil. Už když jste volal vy, jsem myslel, že je to z kliniky."
Ukázal zakrvácené rukavice a řekl: "Já to vzít nemůžu."
Další zazvonění. Žena se nehýbala.
"Nechci, abyste se zdržovali," řekl Decker a zvedl sluchátko. "Haló."
"To jsi nečekal, co Deckere?"
Decker přestal dýchat.
"Co je s tebou?" ozval se McKittrickův samolibý hlas. "Co mlčíš? Nemáš čas si popovídat se starým kamarádem?"
"Kdo je to?" zeptal se doktor.
Decker zvedl varovně ruku.
"Třeba jsi konečně zjistil, že nejsem takovej idiot, za jakýho jsi mě považoval." McKittrick byl blaženost sama.
"Když jsem viděl, jak jí stahuješ nohu řemenem, řekl jsem si, kampak ji teď asi poveze? A představ si, uhodl jsem to. Pozoroval jsem vás, jak jste přijeli. Nejspíš jsi zapomněl, že já to místo taky znám. Čím to, že děláš najednou takový chyby?"
"Víš, co si myslím?"
Decker mlčel.
"Něco jsem se tě ptal." McKittrickův hlas ztvrdl. "Udělal bys lepší, kdybys mě nedráždil, nebo vám tady uspořádám větší ohňostroj, než jsem měl původně v úmyslu."
"Dobře, tak co si myslíš?"
"Myslím, že jsi prostě ztratil styky."
"Už mě to unavuje," řekl Decker. "Poslouchej, co ti řeknu.
Naše dohoda pořád platí. Nech nás na pokoji a já zase nechám na pokoji tebe."
"Jak to myslíš?"
"Nepůjdu po tobě."
"Kamaráde, ty se přestáváš orientovat v situaci. Jestli ti to nedošlo, tak teď jdu po tobě já."
"Chceš říct ty a Renata."
"Takže jsi ji poznal?"
"Jo. Musela tě spoustu věcí naučit, protože dřív jsi nebyval tak dobrý."
"Vážně? Možná by byla ochotná naučit něco i tebe - třeba jaký to je, když ztratíš někoho, koho miluješ. Zkus se podívat z okna a něco uvidíš."
Cvak. Spojení se přerušilo.

Decker pomalu zavěsil.

"Kdo to byl?" ptal se znovu doktor.

Podívat se z okna? uvažoval Decker. Proč? Chce snad po mně vystřelit? Najednou si s hrůzou uvědomil, že Esperanza šel uklízet k výtahu. Vyrázil do chodby. Co když McKittrick?!

"Esperanzo!" U výtahu nebyl nikdo a indikátor ukazoval, že kabinka je v přízemí. Vteřinu váhal, jestli má výtah přivolat, ale když si vzpomněl, jak zoufale pomalu jede, rozběhl se ke schodům.

"Esperanzo!" Bral schody po třech a dusot jeho bot se rozléhal prázdnou chodbou. Seběhl do druhého poschodí a potom do prvního. "ESPERANZO!" Zdálo se mu, že zdola se ozvala odpověď. "Nechod' ven!" křikl. Vyrázil do přízemí, ale po několika schodech o cosi zakopl - kbelík s vodou se s rachotem koulel ze schodů. Za posledním odpočívadlem narazil na šokovaného Esperanzu. "Rychle nahoru! Venku je McKittrick s Renatou!"

V tom se dům otřásl v základech. Decker se vzpamatoval, až když ležel vedle Esperanzy na zemi a od vstupních dveří doznívaly zvuky tříštění se skla. Pak se v celém domě rozhostilo děsivé ticho. Decker se pomatu a s pocitem bolesti nadechl.

Skrz clonu dusivého kouře uviděl zdemolovanou vstupní halu. Místo dveří zela díra. Namáhavě se zvedl a odvážil se vykouknout ven. V místě, kde zaparkovali auto, se černala hromada dýmajících trosk.

"Panebože!" vydechl Esperanza.

"Rychle nahoru! Ne výtahem, musíme po schodech!"

V okamžiku, kdy vrávorali ke schodišti, zahlédl Decker, jak se v dýmu vstupní haly mihla temná postava. Něco s bouchnutím dopadlo na dlažbu chodby a zřejmě se kutálelo dál.

Dostali se k odpočívadlu a vyrazili na další úsek schodiště.

Dole se ozval dutý zvuk, jako by hozený předmět narazil na dřevo. Výtah! Byl otevřený! Že by granát -

Domem otřásla další exploze a tlaková vlna srazila oba na kolena. Ze zdí padala omítka. Tříštění skla. Vstupní hala byla v plamenech a kouř stoupal do vyšších pater.

Nebyl čas myslet na bolest. Oba se zvedli a znovu vyrazili po schodech nahoru. Dveře výtahu na dalším odpočívadle byly vyražené a ze šachty se valil kouř. V celém domě se rozezněl poplachový signál. Z jednoho bytu vyběhl starší muž v pyžamu.

"Dole něco vybuchlo! Hoří tam!" křikl Decker. "Je tu nějaký nouzový východ?"

Muž chvíli nebyl schopen slova. "Požární schodiště vzadu," vyblekotal nakonec.

"Utíkejte k němu!"

Decker vyrazil nahoru za Esperanzou. V dalším poschodí bylo na chodbě několik vyděšených nájemníků.

"Zavolejte někdo hasiče!" vykřikl Decker, když běžel kolem nich. "Výtah je zničený a dole na schodech hoří! Musíte k požárnímu schodišti!"

Najednou ztratil přehled, ve kterém poschodí je. Čekal, že to následující bude třetí, ale ocitl se ve čtvrtém. Dveře doktorova bytu byly otevřené. Vrazil dovnitř a našel Esperanzu, jak se dohaduje s doktorem.

"Nesmíte s ní hýbat nebo se jí otevřou stehy!" křičel doktor.

"K čertu se stehama! Jestli tu zůstane, tak uhoří! Všichni tu uhoříme!"

"Někde tu má být požární schodiště!" křikl Decker. "Jak se k němu dá dostat?"

Doktor ukázal na konec předsíně. "Oknem v druhé ložnici."

Decker se sklonil k Beth. "Musíme ji vynést! Asi ji to bude bolet."

"Venku je McKittrick?" zeptala se Beth vyděšeně.

"Ano. On a Renata. Plní své hrozby - jde po nás. Jen jsem nečekal, že tak brzy."

"Udělej to, co je nutné." Beth si olízla rozpraskané rty. "Výdržím bolest."

"Jdu otevřít okno," řekl Esperanza.

"Pomozte nám," obrátil se Decker na doktora a jeho ženu.

Všichni sebou trhli, když se znovu ozval telefon.

Ted už Decker věděl, kdo volá. Sáhl po sluchátku a zařval: "Proboha zastav to! Chceš pozabíjet všechny lidi v domě?"

"Lidi v domě zabíjet nechceme, ale s váma jsme teprve začali!" křičel McKittrick. "Snaž se, ať je to trochu zajímavější."

Zatím jsi dělal jen to, co jsem čekal. Co myslíš, kdo je teď ten hlupák?" Ozval se zlý smích a vzápětí se spojení přerušilo. Decker praštil sluchátkem a pohledem odhadoval folii, na které Beth ležela. "Myslíš, že ji to udrží?" obrátil se na Esperanzu, který se vracel z ložnice.

"Nic lepšího tu není. Vezmi ji u hlavy."

Zvedli Beth ze stolu a vycouvali z kuchyně.

Doktor vystrčil hlavu ze dveří na chodbu, ale vzápětí přibouchl dveře. "Proboha, na schodech i ve výtahu hoří!"

"Řekli jsme vám, abyste nám pomohli!" řekl Esperanza vztekle přes rameno.

"Vezmi ty šperky," křikl doktor na svoji ženu.

"A nezapomeňte na zlaté mince, vy parchanti!" houkl Decker. Sehnutý nad Beth couval předsíní do ložnice. Záclonase od otevřeného okna vzdouvala téměř až do půli místnosti.

Výhlédl ven. Požární schodiště vedlo do temného dvora a už teď železné schody rezonovaly pod nohama vyděšených nájemníků.

"Sakra!" zaklel Decker. "Dolů nemůžeme, tam nás budou Renata a McKittrick čekat."

"Proč myslíš?" ozval se Esperanza.

"Je to past! McKittrick tenhle dům zná, určitě na nás dole čekají."

"Ale tady zůstat nemůžeme! Oheň se za chvíli rozšíří na celou budovu!"

"Ještě existuje jedna cesta."

"Nahoru," řekla Beth.

Decker přikývl. "Přesně tak."

Esperanza zíral, jako by nechápal.

"Na střechu," dodal Decker. "Musíme se dostat blíž ke konci bloku a teprve tam sešplhat po požárním schodišti."

McKittrick nebude vědět, kde jsme."

"Ale co když se oheň rozšíří i na další domy a úplně nám odřízne možnost úniku?" namítl Esperanza.

"Nemáme jinou možnost," rozhodl Decker. Vysunul Beth tak, že se opírala zády o parapet, potom se kolem ní protáhl ven a znovu ji zvedl. Za chvíli ležela na mokřém kovovém můstku a tvář jí skrápěl studený déšť.

Otřel jí čelo. "Jak se cítíš?"

"Jde to."

Usmál se na ni.

"Nezasloužím si tě," dodala.

"Co to říkáš?" Políbil ji na tvář.

Také Esperanza už byl venku. "Ta bomba musela obsahovat nějakou zápalnou složku, protože oheň se šíří úžasně rychle. V předsíni už hoří."

Decker se snažil rozeznat, co je nad nimi. Byli jen kousek od střechy. "Musíme se tam dostat dřív než oheň."

Když Beth zvedali, zaslechli blížící se zvuk sirén.

"Možná že tu bude dřív policie než hasiči," řekl Esperanza.

"Přece se McKittrick nemůže odvážit napadnout nás přímo před nimi."

"Bude tam obrovský zmatek a s tím on počítá." Decker zvedl Beth do výšky. "Policie bude mít práci s organizováním záchrany obyvatel domů, nebudou mít čas zjišťovat, co se stalo."

Z okna pod nimi vyrazily plameny a ozářily železné schody.

"Panebože, teď nás uvidí!" Decker se přikrčil, jako by čekal kulku.

"Třeba ne. A když jo, tak nebudou vědět, jestli lezeme nahoru nebo dolů," řekl Esperanza.

Vystoupili na odpočívadlo a na okamžik Beth položili. Když ji znovu zvedli, zasténala bolestí. Po několika dalších krocích Deckerovi sklouzla noha z mokrého stupně a málem ji pustil.

"Už jsme blízko."

Pod nimi vybuchovaly plameny.

"Ještě kousek."

Zvuk sirén, blížících se ulicí na druhé straně domu, sílil.

Decker narazil zády na nízký střešní parapet. S vypětím všech sil Beth zvedl, opřel ji o římsu a pomohl Esperanzovi.

Byli na střeše. Oba muži namáhavě oddychovali.

"Jen si chvíli odpočineme."

"Zatím nemusíme nikam spěchat," řekl Esperanza. "Zdola na nás nikdo nevidí."

Decker cítil, jak se mu ruce i nohy chvějí vyčerpáním. "Jakmile zjistí, že jsme neslezli dolů, dojde jim, kde jsme," řekl.

"Nemůžeme tady být dlouho."

"Chvilí si odpočítejte," zamumlala Beth.

"Není čas na odpočívání."

Pokusila se sama zvednout. "Možná bych mohla jít."

"Ne: Otevřela by se ti rána. Mohla bys vykrváčet."

Decker horečně uvažoval. Směrem nalevo je dělilo od konce bloku jen několik domů, jenže jemu se zdálo, že by bylo riskantní sestupovat tak blízko. McKittrick s Renatou byli

schopni těch pár požárních schodišť uhlídat. Kdyby se však vydali na opačnou stranu, mohli by se dostat dál.

Sehnul se, počkal, až se přichystá i Esperanza, a znovu Beth zvedl. Zamířili směrem, kde tušili střechu vedlejšího domu.

"Pozor, za tebou je ventilační komín," řekl Esperanza.

Decker obešel trubku, ze které stoupal dusivý kouř.

"Strojovna výtahu," varoval znovu Esperanza.

Malým okénkem bylo vidět, že i tam už hoří.

"Šíří se to úžasně rychle."

Bylo slyšet, jak k přední straně domu přijíždějí další auta se spuštěnými sirénami.

Decker se ohlédl a zjistil, že vedlejší dům je o jedno poschodí vyšší.

"Tam vpravo na zdi je železný žebřík," řekl Esperanza.

Decker zamířil doprava. "Jediný způsob, jak se dostat nahoru, je..." Stěží lapal po dechu. "Beth, asi už nemám sil, abych tě po tom žebříku vynesl. Myslíš, že by ses dokázala na tu poraněnou nohu postavit?"

"Snad."

"Já vylezu nahoru, Esperanza tě zatím bude podpírat. Pak ti podám ruku a zkusíš pomalu lézt. Budu tě tahat."

Pomohli jí na nohy a opřeli o zeď. Decker se chytil železnou konstrukci a sbíral síly k výstupu. Chvilí měl pocit, že je na pokraji svých sil, ale když se podíval na Beth, znovu se vzchopil. Nahore si lehl na břicho a natáhl se dolů. "Můžeš." Nahmatl její ruku. Málem se ho zmocnila panika, když zjistil, že jí sám není schopen vytáhnout.

"Nemusíš tak moc," ozvala se Beth. "Stačí když mi pomůžeš vždycky o jeden stupeň a já se pak o něj opřu zdravou nohou."

Decker zatnul zuby. Beth lezla pomalu stupeň po stupni. Ted už jí mohl zachytit pod pažemi a pomáhat jí účinněji. Konečně se dostala do té úrovně, že se sama opřela o římsu.

Ještě jí pomohl přes okraj a posadil ji. Sám vyčerpaně klesl vedle ní.

Bylo slyšet, že ted, leze nahoru Esperanza. Objevil se a pod paží svíral složenou folii z umělé hmoty. Ze strojovny výtahu začaly šlehat plameny a požární žebřík, po kterém se před pár minutami dostali na střechu, byl zahalen oblakem kouře.

"Ted' už nemůžeme zpátky, ani kdybychom chtěli," řekl Decker.

Rozprostřeli folii, Beth si lehla a znovu ji nesl dál bludištěm větracích trubek, antén a střešních nástaveb.

Zář plamenů jim ukazovala, kde je konec střechy. Další dům byl opět o jedno poschodí nižší.

"Ted' už to bude lehčí," utěšoval ji Decker.

Ohlušující rána ho srazila na kolena. Pustil Beth a padl vedle ní. Slyšel, jak Beth křičí strachem. Teprve pak měl čas si v plné hrůze uvědomit -

To nebylo náhlé zahřmění.

To byla další bomba!

Ozvěna detonace doznívala nocí. Ležel na břiše a třesoucí se rukou hmatl po pistoli. Zíral přímo před sebe, kde se ve tmě rýsovala zdemolovaná střešní nástavba.

"Zase jsi na mě nedokázal nic vymyslet!" ječel samolibý hlas.

McKittrick je na střeše! projelo Deckerovým mozkem hrůzné poznání.

"Zase jsi mi vběhl přímo do rány," hulákal McKittrick. "Varoval jsem tě, ale ty děláš přesně to, co se dá čekat dopředu! Vidíš, že nejsi tak geniální, jak sis o sobě vždycky myslel!"

"Táhni k čertu!" zařval Decker. "Jsme vyrovnaný, tak co ještě chceš?"

"My dva a vyrovnaný? Nikdy! Teprve až kopnu do tvój mrtvolý budeme vyrovnaný!"

Jeho hlas přicházel odněkud zleva, jako by se ukrýval za strojovnou výtahu. S prstem na spoušti se Decker pozvedl na koleno připravený vyrazit.

"Je tu policie, McKittricku!"

Po tomhle výbuchu budou vědět, že to není obyčejný požár!

Uzavrou celou ulici! Nedostaneš se z toho!"

"Nemám strach! Budou si myslet, že vybuchly nějaké hořlaviny!"

Parchant! Decker si uvědomil, že z McKittricka se stal expert na kladení výbušných náloží. Renatina škola...

Musela být někde blízko.

"Barvy! Terpentýn! Čistící prostředky!" vykřikoval McKittrick. "Při takovém ohni se bude policie v první řadě starat o ty lidi dole! A taky si nebudou jisti, co ještě může bouchnout! Budou se držet dál!"

Ze střechy vedlejšího domu vyšlehly plameny. Decker si uvědomil, že nemají na vybranou - vrátit se už nemohou, a pokud zůstanou tady, oheň se brzy rozšíří až k nim.

"Jsem připravený," zasyčel na Esperanzu. "Kterou stranu si bereš?"

"Levou."

"Dobře."

"Jdeme!" Decker vysprintoval k nejbližší ventilační trubce, pak k další. Když se chystal přeběhnout poslední úsek ke strojovně výtahu, ta najednou zmizela. Oslňující záblesk ji rozmetl na kusy.

"Zase špatně, Deckere!" nesl se v doznívajícím hukotu exploze ječivý hlas. "Tam jsem nebyl! A nejsem ani tam, kam míří ten tvůj komplic!"

Další výbuch vytrhl kus střechy. Decker měl pocit, že zaslechl výkřik, nemohl však říct, jestli pocházel od Esperanzy, nebo od některého z obyvatel domu.

Cítil se zcela bezmocný. Ten zlosyn mohl rozmístit nálože po celé střeše a stejně tak na vedlejším domě. Ale jak je možné, že to udělal tak rychle, když ještě před pár minutami volal z telefonního automatu?

Vzápětí si uvědomil, že odpověď je naprosto zřejmá a jednoduchá. McKittrick nevolal z žádného telefonního automatu, měl u sebe mobilní telefon. Volal odsud ze střechy, když tu rozmístoval nálože. To ale znamenalo, že jejich auto vyhodila do vzduchu Renata a také hodila bombu do výtahové šachty.

Jsme v pasti! uvědomil si Decker. Ti dva vědí o každém našem kroku.

Jsme v pasti, opakoval si. Za námi je dům v plamenech, před námi McKittrick.

Co tak požární schodiště tohoto domu? uvažoval zoufale.

Kdybychom se k němu dostali... nesmysl! Bylo víc než jisté, že i tam McKittrick nastražil nálož. A pokud nenástražil, stačil je držet z úkrytu v šachu. Dole Renata, nahoře McKittrick.

Oba hnáni nenávistí, oba odhodláni ke všemu.

Uvědomoval si, že musí něco udělat, ale nevěděl co. Připravil se k zoufalému výpadu ve směru, ze kterého se naposled ozval McKittrickův hlas. Sotva se však zvedl, oslňující záblesk před ním zvedl kus střechy a tlaková vlna ho srazila zpět.

"Nezeptal ses, jestli můžeš, ty starej osle!" ozvalo se odkudsi.

Kde ten parchant může být? Zřejmě ne na téhle střeše, protože by se neodvážil aktivovat nálože málem pod svýma

nohama. Ale pokud není tady, tak kde?

Odpověď byla opět zřejmá - na střeše vedlejšího domu!

Musel být na žebříku nebo na nějaké jiné konstrukci, odkud sem viděl. Tak mohl jednoduše odpalovat nálože a v okamžiku exploze se ukrýt.

Decker namířil na cosi, co se mu jevilo jako hlava vykukující za okrajem střechy, ale když už se chystal stisknout spoušť, uvědomil si, že je to pouze mihotavý stín vržený plameny.

Za jeho zády se šířil oheň, kterému vůbec nevadil vytrvalý déšť.

"Tak co teď uděláš?" ječel McKittrick. "To hodláš čekat,

až se tam všichni usmažíte? Kdy už konečně sebereš odvahu a půjdeš po mně?"

Dočkáš se, ty parchante, pomyslel si Decker. Jeho pohled se zastavil u díry ve střeše po poslední explozi. Cesta k tomu, jak se dostat McKittrickovi do zad, se otvírala přímo před ním.

Přeběhl několik kaluží k temnému rozeklanému otvoru, chytl se za okraj, spustil nohy dovnitř a seskočil.

5

Dopadl na něco, co se pod jeho vahou zvrtilo. Zavrával, máchl rukama do prázdna ve snaze něčeho se zachytit, převrhl židli a konečně skončil na podlaze.

Z otvoru nad sebou zaslechl vzdálený ječivý hlas. "Nemysli si, že se přede mnou schováš, Deckere!"

Protože okna zakrývaly závěsy, byla v místnosti téměř absolutní tma. Namáhavě vstal a hledal dveře. Na stěně nahmatl vypínač, ale neodvážil se rozsvítit, protože měl strach, že by

ho světlo prozradilo. Konečně našel dveře. Když však otočil knoflíkem a udělal krok dál, poznal podle pachu, že se ocitl ve skříni.

"Deckere!" vřeštěl McKittrick nahoře. "Jestli jsi za tím ventilačním komínem..."

Místností otřásl výbuch, ze zdí padala omítka. Decker našel další dveře, otevřel je a uviděl matně se rýsující obdélník okna. Vzrušeně si uvědomil, že je na konci spojovací chodby.

Přiskočil k oknu a uviděl zmatek požárních a policejních aut, mezi kterými pobíhali příslušníci záchranných oddílů a obyvatelé domů v pyžamech nebo županech.

Najednou ucítil kouř. Otočil se a spěchal na druhou stranu bytu, kde byla okna obrácená dozadu. Proběhl kolem otevřených dveří na chodbu, což znamenalo, že lidé, kteří tu bydleli, už utekli ven.

Jenže tato cesta do bezpečí byla pro Deckera nepoužitelná.

K čemu by mu bylo, kdyby se on sám zachránil a Beth s Esperanzou nechal nahoře s tím šilencem. Dřív než ho stačila varovat vůně čerstvých malířských barev, zakopl o kbelík a vra-

zil do žebříku. Když se konečně zorientoval, zjistil, že tady se na požární schodiště nevstupuje z okna ve druhé ložnici, ale z vedlejšího okna, které bylo na konci spojovací chodby.

Otevřel ho a vylezl na kluzký železný můstek. Plameny, které šlehalý z oken domu po pravé straně, vytvářely téměř denní světlo a Decker se modlil, aby ho Renata nezahlédla.

Doufal, že požární schodiště domu nalevo bude tak blízko, aby na něj dokázal přeskočit, ale teď viděl, že je to nemožné, protože ho od něj dělila propast nejméně šesti metrů.

Zoufale přemýšlel, jak se tam dostat. Věděl, že jestli se mu to nepodaří, Beth zemře.

Vrátil se zpátky do chodbičky a vyklonil se z okna vedlejší ložnice. Teď už se požárnímu hodišti sousedního domu dost přiblížil, ale pořád bylo od okna téměř tři metry. Pokud by se odvážil ke skoku, měl by jen nepatrnou naději, že neskončí dole na dlažbě.

Proboha, musí přece najít způsob, jak se tam dostat! Žebřík! Vrazil zpátky do chodby, vzal malířský žebřík a vlekl ho do ložnice. Cestou se modlil, ať je dost dlouhý. Prostrčil

žebřík oknem a posouval ho směrem k požárnímu schodišti.

Dosáhl tam!

Něco zadunělo. Že by další exploze? Nejsou už Beth a Esperanza mrtví?

Teď nebyl čas na úvahy! Vylezl na okno a opatrně se opřel o první příčli. Žebřík se pod jeho vahou nebezpečně prohnul.

Co když se zřítí dolů? Vší silou zahnal představu pádu a roztřesenýma rukama šmátral po další příčli. Všechno bylo kluzké od deště.

Nápor větru žebřík o několik centimetrů posunul. Ne! Decker natáhl ruku, ale na zábradlí požárního schodiště stále nedosáhl. Další nápor větru smýkl žebříkem tak, že se jeho

konec nesmekl ze zábradlí. Zlomek vteřiny předtím se Decker odrazil nohou a zoufale hrábl do tmy. Levá ruka zachytila zábradlí, ale prsty na mokřém kovu klouzaly. Reflexivně hrábl

druhou rukou a křečovitě sevřel kovovou trubku. Chvilí visel neschopný popadnout dech.

Zaslechl, jak dole pod ním žebřík třískl o beton. Někdo vykřikl. Nezaslechl to McKittrick? Nedal si dohromady, co ten zvuk mohl znamenat? Nepůjde se podívat na požární schodiště?

Pokusil se přitáhnout. Ruce se mu chvěly. Cítil, jak mu prsty tuhnou a ztrácí v nich citlivost. S vypětím všech sil se vytáhl o kousek výš a zachytil se za zábradlí předloktím. Déšť ho

bičoval do tváře. Vteřinu odpočíval a pak znovu napnul síly.

Hrana zábradlí ho bolestivě dřela do hrudi. Zaťal zuby, vzepřel se druhou rukou a kolenem se opřel o kovovou podlážku.

Znovu vteřinu odpočíval. Konečně se mu podařilo dostat se břichem na úroveň nejvyšší trubky zábradlí a zcela vysílený přepadl na schodiště.

Chvilí ležel neschopen pohybu, ale zachvění kovové konstrukce ho okamžitě postavilo na nohy. Sáhl po pistoli a zíral do tmy nad sebou. Nikoho neviděl. Začal pomalu stoupat po schodech. Ještě nikdy se necítil tak vyčerpaný jako teď, ale jeho odhodlání nepolevovalo.

Když se dostal k okraji střechy, vystrčil hlavu a rozhlédl se. McKittrick stál na žebříku upevněném na zdi domu, na jehož střeše byli uvězněni Beth a Esperanza. Stál tak, že nad úroveň vedlejší střechy měl vystrčenou pouze hlavu a mohl se tak při odpálení nálože schovat.

Decker opatrně vystoupil na střechu a vykročil deštěm proti němu.

"Kde sakra jsi?" křičel McKittrick. "Ozvi se, nebo tu tvou ženskou rozmetám po celém Manhattanu! Leži hned vedle balíku C4! Stačí, abych jen trochu pohnul prstem"

Decker potlačil chut okamžitě stisknout spoušť. Pořád to ještě bylo příliš riskantní. Co kdyby nezabil McKittricka jedinou ranou? Co kdyby ten zloduch stačil odpálit nálož a zabít Beth vteřinu před tím, než by ho Decker poslal do pekla?

Na požárním schodišti se ozvalo dupání těžkých bot. Decker uskočil za ventilační trubku. Na střechu vylezly tři temné postavy. Zřejmě netušily, jaké na ně tady čeká nebezpečí.

Museli to být hasiči, protože na sobě měli těžké gumové kombinézy. McKittrick se otočil a uviděl je. Okamžitě si přehodil detonátor do levé ruky, zachytil se předloktím za žebřík a pravou rukou sáhl po pistoli. Třikrát vystřelil. Dva muži se na místě sesuli, třetí zavrával a přepadl přes okraj střechy. Hukot plamenů překryl výstřely i výkřik padajícího muže.

McKittrick stále s levou paží zaháknutou za žebřík zastrkával pistoli za opasek. Teď! Decker vyrazil k žebříku, vyskočil na první stupně a bleskově chňapl po detonátoru v McKittrickově levé ruce. Naštěstí se mu podařilo využít momentu překvapení a zmocnit se ho. McKittrick zaklel a pokusil se znovu vytáhnout pistoli. Pozdě. Decker stiskl spoušť, ale McKittrick mu ještě stačil ruku srazit, takže kulka se zaryla do zdi. Obaspadli ze žebříku a pokračovali v zápase v kalužích vody.

Decker svíral v jedné ruce detonátor a v druhé pistoli, v zápase tělo na tělo však bylo těžké vystřelit bez nebezpečí, že postřelí sám sebe. Oba muži se váleli jeden po druhém.

Jednu chvíli McKittrick Deckera přitiskl a téměř se mu podařilo zmocnit se detonátoru, Decker ho však kopl kolenem do rozkroku a na okamžik se uvolnil. Vzápětí McKittrick znovu zaútočil a vyrazil mu z ruky pistoli. Ta odletěla asi dva metry od nich, a jak se McKittrick pro ni natahoval, Decker ho znovu tvrdě zasáhl kolenem.

Oba muži se od sebe oddělili a Decker vyskočil na nohy.

Na okamžik se zapotácel a narazil na parapet, takže málem přepadl přes okraj střechy. McKittrick toho využil, sáhl za opasek a znovu se snažil vytáhnout svoji pistoli. Decker skočil k požárnímu schodišti v zoufalé snaze někde se skrýt, přitom šlápl na něco, co tam upustil jeden ze zastřelených mužů. Požárníka sekera! Bleskově se shýbl a mrštil jí po McKittrickovi právě ve chvíli, kdy jeho soupeř zvedal ruku s pistolí.

Ještě zaslechl McKittrickův smích, pak však už jen děsivý zvuk, jak ostří sekery prorazilo lebeční kost. McKittrick vrával jako opilý a potom padl.

Bože! Decker přesto nevěřil, že je mrtev. Přiskočil k němu, vytrhl mu z ruky jeho vlastní pistoli a třikrát ho střelil do hlavy.

6

"Deckere!"

Byl tak vysílený, že zprvu ani nevnímal, že na něho někdo volá.

"Deckere!"

Teprve teď se otočil. Z výšky sousední střechy na něho hleděl Esperanta, za ním šlehala do tmy zář plamenů.

Decker udělal krok dopředu, ale zavrával a musel se zastavit. Jeho organismus se bouřil a odmítal dál snášet to neustálé fyzické i nervové vyčerpání. Ještě však nebyl konec.

Musel tu dlouhou cestu k Bethině záchraně dotáhnout do konce. Jako v mrákotách přistoupil k žebříku. Vůbec nevěděl, jakým způsobem se dostal nahoru. Prošli mezi černými děrami po explozích a našli Beth, jak se snaží uniknout před postupujícími plameny. Kus dál hořela složená plastická folie, ve které ji přinesli.

"McKittrick je mrtev," řekl Decker hluše.

"Díkybohu," zamumlala Beth.

"Ještě je tu ale Renata." Zvedli Beth a zpola ji nesli, zpola táhli k žebříku.

Decker cítil, že jeho vědomí se opět ztrácí. Nevěděl, jak dostali Beth po žebříku na sousední střechu, ale když míjeli McKittrickovo mrtvé tělo, zastavil se.

"Co je?" zeptal se Esperanta.

Příliš unavený na vysvětlování začal prohledávat kapsy McKittrickova promočeného oblečení. Konečně nahnal klíče od auta - někde dole musel být modrý pontiac.

Hledal však ještě něco jiného - pistoli, kterou mu McKittrick vyrazil z ruky. Nesměl ji tady nechat. Unavená paměť se pokoušela vybavit si průběh zápasu. Klekl si na kolena a chvíli hmatl kalužemi, než ji našel. Zastrčil pistoli za opasek a

v tom okamžiku si uvědomil, že musí udělat ještě další věc.

Zachvěl se, jak se o něho pokoušela mdlوبا. "To není všeho."

"A co ještě?"

"McKittrickova mrtvola. Nemůžeme ji tu nechat. Nechci, aby ji identifikovali."

Odtáhli tělo k žebříku. Esperanta vylezl nahoru, Decker mrtvolu zdvihl a společnými silami ji dostali nahoru. Tam ji vzali za ruce a za nohy, zatahli co nejbližší ohni a hodili

do plamenů. Decker za ní hodil ještě i požární sekou.

Při vědomí ho snad držel pouze strach z Renaty. Vrátili se k Beth a vydali se s ní ke střeše sousedního domu, aby se dostali co možná k nejvzdálenějšímu požárnímu schodišti.

"Třeba najdeme ještě jinou cestu dolů," řekl Esperanza a vedl je ke dveřím jakéhosi přístavku na vedlejší střeše. Když však vzal za kliku, zjistil, že jsou zamčené. "Běžte stranou,"

řekl. Postavil se tak, aby se kulka nemohla odrazit k němu, a několikrát vystřelil. Zdemolovaný zámek povolil, jakmile Esperanza kopl do dveří.

Před nimi se objevilo mdle osvětlené schodiště. Bylo prázdné a tiché, nikdo tu nekřičel, nikdo neprchal ve zmatku dolů.

"Asi jsou už všichni pryč," poznamenal Decker.

"Mohli by jsme sjet výtahem. Sem se ještě požár nedostal," navrhl Esperanta.

Sjeli do přízemí. Vyšli z domu a razili si cestu mezi zmateně pobíhajícími lidmi.

"Ustupte, vedeme zraněnou ženu," musel jednu chvíli křiknout Esperanta.

Přešli na pravý chodník, minuli několik požárních vozů a vyhnuli se muži v zeleném plášti, který spěchal k sanitce.

Decker si všiml, že Beth při každém kroku křiví obličej bolesti.

"Tamhle je nějaký pontiac," řekl Esperanta. Nedaleko křižovatky stál nový model modré barvy - musel to být ten, kterým přijel McKittrick. Decker zkusil klíč a auto otevřel.

Půl minuty na to ležela Beth na zadním sedadle. Decker si klekl vedle ní na podlahu a Esperanta vklouzl za volant.

Těsně před nimi stál vůz záchranné služby a vlevo blokoval cestu

požární vůz. "Drž ji," houkl Esperanta.

"Co chceš dělat?"

"Musím nějak vyjet." Esperanta nastartoval, stočil volant prudce doprava a zařadil zpátečku. Auto s trnutím vyjelo na chodník.

Beth zasténala. Decker se nad ní sehnul a tělem ji držel, aby nesklouzla ze sedadla. Esperanza rozjel auto po chodníku.

Lidé, kteří stáli v cestě, uskakovali stranou. Dojeli na konec ulice a sjeli z chodníku na vozovku.

Beth při nárazu znovu zasténala.

Esperanza se podíval do zpětného zrcátka. "Zdá se, že po nás nikdo nejde," řekl. "Ted už můžete jen odpočívat a kochat se z vyjížďky."

Decker se cítil tak unavený, že ho namáhalo i dýchání. Navíc se začal neovladatelně chvět. Možná na tom měl částečně zásluhu i pokles hladiny adrenalinu při opadnutí napětí,

ale hlavně to bylo způsobeno tím, že téměř celou noc strávil v promočeném oděvu na chladném dešti.

"Musíš najít místo, kde bychom se mohli ubytovat. Rychle!"

"Co se děje?"

"Myslím, že... začínám mít... příznaky," Decker drkotal zuby, "podchlazení."

"Ježíšmarja!"

"Musím si... svléknout ty mokry ha... hadry."

"Přitiskni si ruce k tělu. Nesmíš usnout! Je tu nějaká deka nebo něco podobného?"

"Ne."

"Ted můžu dělat jenom to, že zapnu topení," řekl Esperanza. "Zkusím najít nějaký noční bufet, kde by se dala sehnat horká káva. Musíš vydržet!"

"Musím vydržet! Musím..."

"Přitiskni se ke mně," ozvala se Beth. "Víc. Zkus se zahřát o moje tělo."

Tiskl se k ní, ale přesto měl pocit, že její hlas přichází odněkud z dálky.

Kniha dvanáctá

1

Viděl vysokou štíhlou ženu s tmavými vlasy a zející ranou na krku. Renata! Ruka s kamenem se chystala udeřit ho do hlavy. Ne! Hrůzou se probudil. Nad ním se skláněla Beth a v ruce držela mokrou žínku.

"Klid. Ničeho se neboj. Jsi v bezpečí." Esperanzův hlas ho definitivně vrátil do reality.

Několikrát zamrkal. Jen pomalu si začínal uvědomovat, co se stalo. Celé tělo ho bolelo mdlou tupou bolestí, ale kůže na rukou a v obličeji pálila, jako by ho někdo pobodal tisíci jehlami. Také v hlavě cítil bodavou bolest. Přes zatažené závěsy pronikalo do místnosti tlumené denní světlo.

"Kde to jsme?"

"V motelu na kraji Jersey City."

Decker se rozhlédl po zšeřelé místnosti a vzpomněl si na motel, ve kterém McKittrick vyznail Beth.

"Jak dlouho... ? Kolik je hodin?"

"Skoro sedm večer." Beth sedící vedle něho mu přiložila na čelo horkou žínku.

"Tady se při ubytování nikoho na nic neptají," řekl Esperanza. "Pavilony jsou dost daleko za kanceláři a recepční nemá přehled, kdo jde dovnitř."

Stejně jako v tom předchozím motelu, kde málem vyletěli do povětří, pomyslel si znovu s tísnivým pocitem Decker.

"Přijeli jsme sem v šest ráno," řekla Beth. "Když počítám i čas v autě, tak jsi spal skoro třináct hodin. Už jsem měla strach, že se snad vůbec neprobudíš."

"Kdybys viděl, jak jsem se nadřel, než jsem z tebe stáhl ty promočené hadry a dostal tě do vany. Na hypothermii je nejlepší voda, ale musí se začít s vlažnou a teprve potom teplotu pomalu zvyšovat. Když jsi začal mít rozumnou barvu, vytáhl jsem tě a strčil do postele. Nalili jsme do tebe horké kafe a pak si k tobě lehla Beth a snažila se tě zahřát svým tělem. Člověče,

v životě jsem neviděl chlapa, který by byl tak na dně jako ty."

Beth dál otírala Deckerovo čelo. "A který by byl tak poškrábaný a pořezaný. Nemohli jsme zastavit krvácení z těch ran v obličeji."

"No, už jsem prožil příjemnější noci než byla ta včerejší."

Decker měl pocit, že má místo jazyku struhadlo. "Dal bych si... trochu vody."

"Ale bude to teplá voda," řekl Esperanza. "Je mi líto, ale pořád si nejsem jistý, jestli se ti vrátila tělesná teplota na normální hodnotu. Opatrně!" řekl a nalil mu pohárek něčeho z termosky.

Decker se otřepal. "Doufal jsem, že to bude čaj. Kde jste to sebrali?" Decker ukázal na termosku.

"Byl jsem nakupovat. Sehnal jsem trochu jídla, nějaké oblečení, berle pro Beth a -"

"Tys nás nechal samotné?" zhroutil se Decker.

"Beth měla tvoji pistoli. Seděla na židli a pozorovala dveře. Někdo pro ty věci musel jít."

Decker se pokusil posadit. "Renata po nás půjde."

"Jak by mohla vědět, kam jsme zmizeli?" namítl Esperanza. "Byl jsem zvlášť opatrný. Kdykoliv jsem měl sebemenší podezření, že nás někdo sleduje, objel jsem blok nebo zajel do postranní uličky. Když jsme sem dorazili, nikdo za námi nejel."

"Pamatuj, že my jsme McKittricka také dokázali vystopovat."

"Protože jsme měli sledovací přístroj. Myslíš, že McKittrick a Renata si něco podobného nainstalovali na své vlastní auto? Vždyť ani neměla čím se za námi pustit."

"Mohla ukradnout první auto, které ji přišlo pod ruku. Věřím, že by to dokázala."

"To by ale musela vědět, že už nejsme nahoře na střeše a že jsme odjeli jejím autem. Ale i kdyby nás viděla, než sehnala někde jiné auto, byli jsme dávno pryč. Nemohla tušit, kam zamíříme. Uklidni se, Renata nás nemůže ohrozit."

"Zatím..."

Nebyl to Decker, ale Beth, kdo tu poznámku vyslovil. Obrátila se na Deckera. "Ale nedělej si naději, že ses jí zbavil."

"To nedělám," řekl pochmurný Decker. "Zabil jsem její dva bratry a to je dostatečný důvod, aby za mnou šla třeba až na konec světa."

"On je tu ještě další důvod - peníze," řekla Beth.

Decker se na ni zmateně podíval. Potom se obrátil na Esperanzu.

"Podíval jsem se do kufru auta a kromě výbušnin, kterými by se dala vyhodit do vzduchu sochu Svobody, jsem tam objevil tamhleto," ukázal na plátěný pytel na zemi vedle postele.

"Milión dolarů."

"To snad..." Decker měl pocit, že se o něho znovu pokouší mrákoty.

"Nevstávej!" varovala ho Beth. "Začínáš blednout. Radši si lehni."

"Půjde po nás." Decker přivřel oči a poddal se malátnosti.

Ještě se pokusil pohlédit Beth po tváři, ale jeho ruka klesla.

2

Když se znovu probudil, byla tma. Ještě pořád ho bolelo celé tělo a pořád se cítil slabý jako moucha, ale potřeboval na záchod. Vstal a po několika krocích si bolestivě narazil

rameno o zeď. Konečně našel dveře koupelny, zavřel za sebou a teprve potom rozsvítil. Nechtěl, aby se Beth probudila.

Podíval se na sebe do zrcadla a zhroutil se. Kromě škrábanců

a podlitin zdobily jeho pohublou tvář těžké kruhy pod očima a pichlavé strniště.

Opatrně spláchl, ale když se vrátil do místnosti, uviděl, že Beth je vzhůru a sedí na posteli. Také Esperanza na druhé posteli se pomalu zvedal.

"Je mi líto."

"Nespali jsme," řekl Esperanza.

"Čekali jsme, až se probudíš," dodala Beth. "Jak ti je?"

"Asi tak, jak vypadám." Decker se dovlekl k posteli a posadil se. "A co ty?"

Beth se odsunula ke stěně, aby si mohl lehnout. "Nohu mám oteklou a cuká mi v ní, ale zatím se nezdá, že by v ráně byla infekce."

"Alespoň že to." Lehl si a zabalil se do přikrývky. "Kolik je hodin." Prsty si třel čelo.

"Dvě." Esperanta vstal a natáhl si kalhoty. "Jsi natolik fit, abysme si mohli promluvit?"

"Mám hrozně sucho v krku," řekl. "Ale tu zatracenou teplou vodu už nechci," dodal vzápětí.

"Koupil jsem tonik s pomerančovou příchutí."

"Sem s ním."

Decker vypil čtvrtinu dvoulitrové láhve a teprve pak ji zase zavřel.

"Co tak něco sníst?" zeptal se Esperanta.

"Měl bych to zkusit, ale obávám se, že se můj žaludek bude bouřit."

Esperanza otevřel malou ledničku. "Mám tu pár zabalených sendvičů. Jaký chceš, s tuňákem, s kuřecím masem nebo se salámem?"

"S kuřecím masem."

"Chytej."

Decker byl překvapen, že to dokázal. Roztrhl celofánový obal a zakousl se do provlhlé housky. "Fantazie."

"Co bysme pro tebe neudělali."

"Musíme se rozhodnout co dál." Bethin vážný tón kontrastoval s Esperanzovými pokusy o humor.

Decker ji něžně vzal za ruku. "Soudce nebude moc nadšený, že ses nedostavila ke svědectví. Dají tě hledat."

"Už jsem to zařídila," prohlásila Beth.

"Zařídila? A jak, proboha?"

"Esperanza mě zavezl k telefonu. Zavolala jsem svému právníkovi a on mi řekl, že už svědčit nemusím. Porota se sice sešla, ale když konstatovala, že Nick Giordano je mrtvý, rozhodla obžalobu proti němu zastavit." Beth zaváhala.

"Franka Giordana jsi zabil také?"

Decker neodpověděl.

"Kvůli mně?"

"Beth, uvědom si, že je tu s námi policista."

Esperanza se rozpačitě podíval na ruce. "Hmm... myslím, že se půjdu trochu projít."

"Tak jsem to nemyslel..."

"Neurazil jsem se. Vím, že vy dva si máte dost co říct. Neříkejte, že vám nebude vhod, když se na chvíli ztratím."

Esperanza vklouzl do bot, sáhl po košili a vyšel ven.

Beth čekala, až za sebou zavře dveře. "Esperanta mi řekl, čím vším jsi včera v noci musel projít." Natáhla se a vzala ho za ruku. "Nikdy ti nebudu schopná dost poděkovat."

"Nemusíš děkovat, úplně by mi stačilo, kdybys mě... měla ráda."

Beth se na něho podívala úkosem. "Říkáš to, jako bys o tom pochyboval. Já tě přece mám ráda. Miluju tě, a ty to víš."

Nikdy předtím mu to neřekla. Slova, po kterých tak toužil, ho rozechvěla a zaplavila vlnou hřejivého štěstí. Zadíval se na ni pohledem, ve kterém se radostné pohnutí mísilo

s bolestí. Jak málo se ta pobledlá žena se ztrhanou tváří, rozcuchanými vlasy a vpadlými očima, na kterou se teď díval, podobala Beth ze Santa Fe. A přece to všechno, čím musel

projít, absolvoval kvůli ní. Kvůli ní riskoval život, kvůli ní byl znovu ochoten jít do jakéhokoliv nebezpečí.

Hrdlo se mu stahovalo dojetím. "Jsi krásná."

Lehce se začervenala.

"Už si svůj život nedovedu představit bez tebe," řekl.

Beth se na něho podívala zvláštním pohledem a pak ho navzdory svému zranění prudce a vášnivě objala. "Nezasloužím si tě," zašeptala.

Stejná slova řekla už dříve, když jí pomáhal z doktorova bytu na požární únikové schodiště. Byl zmaten. Chtěla tak vyjádřit pouze hloubku svých citů, nebo ho opravdu zneužila a teď cítila vinu?

"Co je s tebou?" zeptala se.

"Nic."

"Ale -"

"Ještě spolu musíme probrat spoustu věcí," řekl rychle. "Neptal se tě ten tvůj právník na McKittricka?"

Vypadala, jako by ji náhlá změna tématu zaskočila. "Ptal."

Řekla jsem mu, že si myslím, že právě on prozradil Giordanovým místo mého pobytu. Také jsem mu řekla, že jsem McKittricka od začátku podezírala, a že když mě potom odvezl do New Yorku, při první příležitosti jsem mu utekla. Když se mě ptal, kde teď je, řekla jsem, že nevím."

"Dobře. Drž se téhle verze. I kdyby jeho tělo našli, pochybuju, že by ho dokázali identifikovat. Jeho zmizení zůstane záhadou - bude to vypadat, že utekl před zatčením."

Hlavně nesmíš při případném výsledku působit nejistě ba váhavě. Drž se své původní verze a říkej, že nevíš, co se s ním stalo."

"Budu ale muset vyvětlit, kde jsem byla od soboty odpoledne, kdy mě McKittrick odvezl ze Santa Fe," řekla.

"Zavolám jednomu svému příteli v Manhattanu. Dluží mi jednu malou laskavost, a pokud budeš potřebovat alibi, určitě ti ho poskytne. Když budou chtít vědět, jaký máš k němu vztah,

řekneš jim, že jsem se ti o něm zmínil v Santa Fe a že jsem tě žádal, aby ses u něho během pobytu v New Yorku zastavila. Bude to vypadat jako přirozená věc, že ses po svém útěku od McKittricka obrátila právě na něho."

"Ještě je tu jeden problém... týká se tebe."

"Jak to myslíš?"

"Máme oba s Esperanzou strach, že najdou tvoje otisky prstů. Věci, kterých se dotýkal, byly sice většinou zničeny

výbuchem a ohněm, ale přece jen je nebezpečí, že se tvoje otisky najdou. Když jsi spal, pustili jsme si televizi, abychom se dověděli, jak se policie staví k včerejším událostem. Giordanovu smrt začala vyšetřovat FBI a v televizi hlásili, že se v domě Nicka Giordana našly otisky prstů. Našly se na jakémisi krbovém pohrabáči, kterým byl zabít."

Bylo patrné, že na ni představa brutální vražedné zbraně působí děsivým dojmem.

"A co?"

"Vyšetřovatelé si myslí, že v domě Giordanových došlo boji dvou zločineckých gangů. Ale až identifikují tvoje otisky..."

"Zjistí, že jsou registrovány na jméno muže, který před patnácti lety zemřel."

Beth na něho udiveně zírala.

"Kde bys teď chtěla žít?" zeptal se Decker.

"Cože?" Znovu ji zmátla další náhlá změna tématu. "Žít?"

Samozřejmě zase v Santa Fe."

"Se mnou?"

"Ano."

Decker se na ni zamyšleně díval. "Nevím, jestli je to nejlepší rozhodnutí."

"Ale Giordanova rodina už mě ohrožovat nebude."

"Zapomněla jsi na Renatu." Decker se odmlčel, jako by tím chtěl zdůraznit, co řekl. "Pokud budu živ, bude všemi prostředky usilovat, aby pomstila své bratry. Vedle mě budeš v neustálém nebezpečí."

Už zase byla bledá jako stěna.

"To jsi ale věděla," řekl Decker. "Takže se tě znovu ptám: Kde bys chtěla žít?"

Dívala se, jako by v ní něco umřelo.

"Kdybychom se rozešli," dodal Decker.

"Rozešli? Ale proč -"

"Kdybychom se někde v Santa Fe na veřejnosti pohádali, třeba večer u Escalera nebo v jiné známé restauraci, kdyby se rozneslo, že jsme se rozešli, mohla by o tebe Renata ztratit zájem, protože by jí nestálo zato ohrožovat někoho, kdo už se mnou nemá nic společného."

Neřekla nic, jen její oči byly ještě smutnější.

"Čím víc o tom přemýšlím, tím jsem přesvědčenější, že pokud se rozejdeme, nechá tě Renata na pokoji." Musel k tomu okamžiku dojít. Musel znát pravdu.

"Ale..." Chtěla něco říct, hlas ji však zradil.

"Mohl bych tě třeba obvinít, že jsi od začátku našeho vztahu věděla, kdo jsem. Mohl bych ti udělat scénu, že jsi svou lásku ke mně jen předstírala, že jsi mě uplácela sexem, abych byl ochoten dělat ti osobního strážce. Abych k tobě chodil domů, abych tě hlídal i v posteli."

Začala plakat.

"Mohl bych přede všemi rozhlásit, jaký jsem byl hlupák, že jsem riskoval život jen tak pro nic za nic. Pokud po mně Renata půjde, a o tom vůbec nepochybuje, musí se o naší hádce dovědět. Uvěří tomu. Zvláště když já ze Santa Fe odjedu a ty tam zůstaneš."

Beth hořce vzlykala.

"Kdo zabil tvého manžela?" zeptal se Decker, jako by ji chtěl dorazit.

Neodpověděla.

"Mohli bychom vykonstruovat nějakou teorii," pokračoval. "Třeba že ho zastřelila nějaká zločinecká organizace. Nebo někdo z jeho strážců. Můžeme říct, že jim šlo o peníze a vraždu nastražili tak, aby podezření padlo na tebe. Jinou teorii bychom zase mohli založit na tvrzení, že Nickův syn, Frank, žárlil, jakou přízeň věnuje jeho otec tvému manželovi, a rozhodl se že ho odstraní a vinu svede na tebe."

Decker čekal.

"Jaká teorie by se ti víc líbila?"

"Žádná." Beth si utírala hřbetem ruky oči.

"Potom tedy...?"

"Já jsem ho zabila."

Decker strnul.

"Ano, zabila jsem svého manžela," řekla hluše. "Zabila jsem ho, aby mě už nikdy nemohl bít."

"A ty peníze jsi vzala také ty?"

"Ano."

"A pak sis za ně koupila dům v Santa Fe?"

"Ano. Vyšetřovatelé neměli zájem dokázat mi to všechno. Potřebovali moje svědectví, aby mohli odsoudit Nicka Giordana."

"Věděla jsi, kdo jsem, už před tím, než ses se mnou setkala?"

"Ano."

"Potom je pravda, že jsi mě využila."

"Jen první dva dny. Netušila jsem, že tě budu tak přitahovat. A už vůbec jsem netušila, že se do tebe zamiluju."

"Moc bych si přál, abych ti mohl věřit."

V místnosti se rozhostilo tíživé ticho.

"Vždycky jsem si přála žít na jihu Francie," řekla po chvíli nečekaně.
Ted byl zase Decker zmaten. "To myslíš vážně?"
"Ne na Riviere. Ve vnitrozemí. V jihozápadní Francii, v Pyreneích. Četla jsem jednou o tom kraji článek v časopise. Byly tam fotografie hlubokých údolí s loukami a lesy a říčkami stékajícími z hor. Všechno to bylo neuvěřitelně krásné. Myslím, že bych tam namalovala krásné obrazy... zvláště kdybys byl se mnou ty."
"A to by ti nevadilo, že bys tam musela žít s vědomím neustálé hrozby, že se jednoho dne objeví Renata?"
"Ne."
"Že se budeš muset celý život ohlížet za sebe?"
"Bez tebe by mi pohled před sebe stejně nic neříkal."
"Potom," Decker se na chvíli odmlčel, "se vrátíme zpátky do Santa Fe."

3

"Jsi si jistý, že děláme dobře?" zeptal se Esperanza.
"Nejsem, ale lepší řešení neznám," odpověděl Decker.
Stáli v hlučné, přeplněné hale mezinárodního letiště v Newarku. Decker se právě vrátil od pokladny společnosti United Airlines a ukazoval lístky. "Letí nám to v osm třicet. Přestoupíme v Denveru a v Albuquerque jsme ve dvanáct čtyřicet sm."
"Nemáme místa vedle sebe," řekla Beth, když se podívala na lístky.
"Dvě místa jsou vedle sebe, třetí je jinde."
"Vy dva si sedněte spolu a já budu dávat pozor, jestli o vás někdo nejví podezřelý zájem."
"Bojím se, že mě s těmi berlemi bude okukovat každý," řekla Beth.
"Zato já budu s tím poškrábaným a modřinovým obličejem úplně nenápadný." Decker se rozhlédl, jestli je někdo neposlouchá. "Ale Renaty se moc nebojím. Těžko mohla předpokládat, že jsme si vybrali právě tohle letiště. V Santa Fe to už bude horší."
"Myslíš, že tam na nás bude čekat?" zeptala se Beth.
"Co jí jiného zbývá? Někde nás musí hledat, a kde jinde by měla začít než v Santa Fe. Ví, že i kdybych se tam nechtěl vrátit musím prodat dům a převést svoje peníze do jiných bank. Bude chtít být poblíž, aby se pokusila z některého bankovního úředníka vytáhnout, kam ty peníze převedu. Beth si podmačeně prohlížela dav kolemjdoucích, jako by se bála, že se právě teď může odněkud vynořit Renata. "Ale to přece není možné, bankovní informace jsou přísně důvěrné. Přece nemůže jen tak přijít do banky a chtít tvoji novou adresu."
"To samozřejmě ne, ale když třeba některého bankovního úředníka navštíví doma a přitiskne mu ke spánku pistoli, určitě se s ním dohodne," řekl Decker. "Nezapomeň, že Renata je profesionální teroristka a navíc ji žene touha pomstít své bratry. A k tomu ještě vidina jednoho miliónu. Ta se nezastaví před ničím. Být jí, začal bych v Santa Fe a zůstal tam tak dlouho, dokud bych nezjistil, kterým směrem se pustit dál." Esperanza se podíval na hodinky. "Už bysme měli pomalu jít k nástupnímu terminálu."
S určitým neklidem se pohnuli z temného výklenku a vmísili se do proudu cestujících. Oba muži drželi Beth mezi sebou, aby ji při chůzi s berlemi nikdo neohrozil. Pomoc při chůzi však nepotřebovala; přestože používala berle poprvé, její přirozené pohybové schopnosti jí umožňovaly pohybovat se jistým a pevným krokem.
Decker cítil obdiv a hrdost, když se na ni podíval. Nepozoroval na ni žádné bolestinství, naopak, z celého jejího zjevu vyzařovala odhodlanost. Byla připravená na vše, co bylo nezbytné udělat.
A co ty, zeptal se v duchu sám sebe. Prošel jsi za poslední dny peklem, ale jsi připraven na to, co tě ještě čeká?
Ano, na všechno!
Cítil, že sám sebe obelhává. Ted, když bylo rozhodnuto, co budou v nejbližších hodinách dělat, se jeho myšlenky opět vrátily k Beth. Nemohl si zvyknout na skutečnost, že je vedle něho, ale když nebyl s ní, cítil se zároveň zvláštním způsobem neúplný a nedokonalý. Dokonce i během těch několika minut, kdy kupoval letenky, si to uvědomil.
Jsem opravdu připravený na všechno? Obracel se ke svému svědomí, když přicházel po boku Beth k řadě cestujících před bezpečnostní kontrolou. Možná ne tak docela na všechno, musel si přiznat. Nebyl například připravený na možnost, že by se Beth znovu ocitla v bezprostředním ohrožení života. Ani na to, aby se dověděl, že ho opět obelhala a své city dál jen předstírá. Nebyl připravený na zjištění, že je nepoučitelný snílek a hlupák.
Před bezpečnostní kontrolou se zastavil a nechal Esperanzu s Beth projít dřív. Teprve asi po minutě přistoupil k pultu i on. Měli to tak domluvené, aby s ním nemuseli sdílet problémy, pokud by se tisíc stodolarových bankovek v jeho příručním zavazadle zobrazilo na rentgenovém monitoru a vyvolalo tak zvláštní zájem letištní bezpečnostní služby. Po pravdě řečeno sám si nedovedl představit, jak by vysvětloval, kde k tomu miliónu dolarů přišel. Zřejmě by na něho padlo podezření, že ty peníze pocházejí z nezákonného obchodu s drogami. Protože na rentgenovém monitoru se zobrazovaly obrysy jak kovových, tak i nekovových předmětů, dalo se očekávat, že tam bankovky budou vidět. Proto Decker jednotlivé balíčky rozbíhal a bankovky zamíchal mezi špinavé košile, toaletní potřeby, noviny, nějaké knížky a další věci. Doufal, že z toho chaosu, který se na monitoru zobrazí, bude bezpečnostní služba zajímat jen to, že tam

nevidí žádné zbraně.

Jakási žena ve frontě před Deckerem položila své zavazadlo na dopravní pás a bez problémů prošla detektorem kovových předmětů. Teď byla řada na něm. Cítil, jak se mu rozbušilo srdce. Nevšímal si upřeného pohledu, kterým zkoumala jeho tvář uniformovaná členka bezpečnostní služby, a odložil do košíku hodinky a klíče od auta. Zbraní se s Esperanzou

zbavili už dřív, když je před cestou na letiště hodili do jakési kanalizační stoky.

"Co se vám stalo?" zeptala se ho žena za pultem.

"Nehoda s autem." Prošel detektorem kovových předmětů.

Žádné pískání se neozvalo.

"Vypadá to ošklivě," poznamenala žena.

"Mohlo to dopadnout hůř." Vzal si hodinky a klíče. "Ten opilec, co to zavinil, skončil v márnici."

"To jste měl štěstí," řekla.

"To tedy měl." Postoupil k místu, kde se vyzvedávala zavazadla z dopravního pásu, a strnul, když viděl, že pás stojí.

Muž u minitoru zkoumal nezřetelné obrysy zmatku v jeho zavazadle.

Decker se snažil působit dojmem cestujícího, který spěchá na letadlo, ale nechce mít potíže, protože evidentně nemá ve svém zavazadle nic závažného.

Muž u monitoru se zamačkal a naklonil se blíž k obrazovce. Decker cítil, jak mu ve spáncích pulsuje krev. Muž pokrčil rameny, stiskl knoflík a zavazadlo vyjelo z prostoru rentgenu.

"Vypadáte, jako byste se popral s medvědem," řekl muž.

Decker se usmál. Sebral z pásu milion dolarů a zamířil spolu s ostatními cestujícími k terminálu. Ještě se však zastavil u telefonního automatu. Nejdříve zavolal na informace, zeptal se na spojení na letiště a pak vyťukal číslo, které mu operátorka řekla. "Chtěl bych letištní bezpečnostní službu, prosím."

"Bezpečnostní služba," ozval se po chvíli příjemný mužský hlas.

"Doporučoval bych vám, abyste se podívali na tmavě modrý pontiac, který parkuje na hlavním parkovišti." Decker udal poznávací značku. "Zapsal jste si to?"

"Ano, ale -"

, V zavazadlovém prostoru najdete výbušniny."

"Cože .

"Nemusíte mít strach, nejsou napojené na roznětky. Auto je bezpečné, ale přesto být vámi byl bych opatrný."

"Kdo-"

"Není to žádná hrozba pro letiště. Prostě se mi to dostalo do rukou a nevím o jiném způsobu, jak se toho svinstva bezpečně zbavit."

"Ale -"

"Ať se vám daří." Decker zavěsil.

Než pontiac opustil, setřel namydlenou žínkou všechna místa, kde mohly zůstat otisky prstů. Nebýt výbušnin, nechal by auto někde v postranní uličce, ať se o něj postarají zloději. Než letištní bezpečnostní služba pontiac najde, budou všichni tři na cestě do Denveru.

Rychle zamířil k místu, kde na něho s napětím čekali Beths Esperanzou.

"Už jsme měli strach. Trvalo ti to hrozně dlouho," řekla Beth.

Decker si všiml, že se podívala na tašku. O co se bála, o ty peníze, nebo o něho? napadlo ho. "Proběhlo to dobře, ale pocity jsem měl všelijaké."

"Musím jít. Už vyvolávali moje číslo," řekl Esperanza.

Decker přikývl. Zvykl si na Esperanzovu přítomnost tak, že mu teď připadlo trochu zvláštní, že se mají rozdělit.

"Uvidíme se v Denveru."

Esperanza zamířil k terminálu, zatímco Beth obdařila Deckera zamilovaným úsměvem. "Ještě jsme spolu nikdy nikam necestovali. Prála bych si, aby to pro nás byl začátek nových zážitků."

"Pokud budou lepší než ty, které se na nás hrnuly od té páteční noci, pak proč ne." Decker se snažil, aby jeho poznámka vyzněla jako žert.

"Ať nás čeká cokoliv, bude to lepší."

"Doufejme." Ale co když ne? Co když to nejhorší ze všeho na ně teprve čeká, napadlo ho.

Beth pohlédla k odbavovacímu pultu. "Vyvolávají naše čísla."

"Pojdme. Už se musíš těšit, až si od těch berlí odpočineš."

Deckerovou mysl se znovu mihla pochybnost. Děláním dobře, že se vracím do Santa Fe?

"Nepotřebujete pomoc při nastupování?" zeptala se letuška, která si brala od Beth lístek.

"Děkuji, ale mám s sebou přítele." Znovu se zamilovaně ohlédl na Deckera.

"Zvládneme to," řekl Decker. Vykročili do kryté chodby vedoucí k letadlu. Ještě pořád by se mohli vrátit, uvažoval.

Proud cestujících ho však unášel dál. O dvě minuty později seděli na svých místech v prostřední části letadla. Další letuška vzala Beth berle a uložila je do šatny. Oba si zapjali bezpečnostní pásy. Milion dolarů leželo u jejich nohou.

Ještě pořád se dají všechna rozhodnutí změnit, uvažoval Decker. Beth měla možná pravdu. Možná by pro ně jižní Francie byla přece jen bezpečnějším místem.

Vmysli si znovu vyvolával rozhovor, který spolu vedli v noci v motelu. Ptal se jí, jestli je ochotná zůstat s ním i za cenu, že bude muset žít v ovzduší strachu a stále se bude

muset ohlížet za sebe. "Bez tebe by mi pohled před sebe stejně nic neříkal," odpověděla. Uvidíme, jestli to myslela doopravdy. Snad se věci časem vyřeší. Boeing 737 roloval na rozjezdovou dráhu. Beth sepjala ruce. "Moc jsi mi chyběl," zašeptala. Decker jí stiskl ruku. "Ne tak jako ty mně." Motory zaburácely. "To, co jsi pro mě udělal, mě definitivně přesvědčilo. Teď už nemusím pochybovat, co ke mně cítíš," řekla a něžně se k němu přitiskla.

4

Palubní rozhlas oznámil, že letí ve výšce deset kilometrů. Decker se díval z okénka a přemýšlel. Překvapilo ho, že poprvé od doby, co se s Beth zná, má problémy s konverzací. Slova, která si vyměňovali, mu připadala prázdná v porovnání s tím, co s ní potřeboval prodiskutovat. Žádný vážný rozhovor však nemohli riskovat, protože by je mohl slyšet někdo z nejbližších cestujících. Nakonec byl vděčný, že se začala roznášet snídaně. Dostali houbovou omeletu se sýrem a on se pustil do jídla, jako by týden hladověl. Měl sice opravdu

hlad, ale zároveň bral jídlo jako vítanou záminku k tomu, aby nemusel pokračovat v nic neříkající lehké konverzaci.

Když dojedl, odmítl kávu a omluvil se Beth, že je unavený.

"Nedělej si násilí, já přece nechci, abys mě za každou cenu bavil," řekla Beth. "Klidně si schrupni. Možná že se taky pokusím usnout."

Sklopila sedadlo a opřela si hlavu o jeho rameno. Decker zavřel oči, ale spánek nepřicházel. Stále se mu hlavě honily neodbytné myšlenky, stále ho pronásledovaly vzpomínky na ten dlouhý sled otřesných zážitků. Cítil sice únavu, ale jeho nervová soustava byla v nejvyšším stupni pohotovosti, jako by se na něm začínaly projevovat symptomy závislosti na přílivu adrenalinu. Ostatně tyto pocity mu nebyly neznámé. Setkával se s nimi už ve službě v armádě nebo CIA a dostávaly se vždy po skončení nějaké nebezpečné mise. Nebezpečí, boj, akce, to byly věci podobné drogám a stejně jako drogy vytvářely hrozbu závislosti.

V mladším věku právě tohle opojení vyhledával. Intenzita pocitu, že přežil nějaké nebezpečí, byla tak silná, že se mu pak obyčejný život jevil jako neskonale nudný. Z toho také

vyplývala zvláštní dychtivost jít z jedné akce do druhé a překonávat strach jenom proto, aby mohl znovu zažívat tu úžasnou euforii, když se vracel zpět živý. Nakonec ale přece

jen rozpoznal, jak nebezpečná a zničitelná je tato vášeň. Když se usadil v Santa Fe, byl přesvědčen, že jediné, po čem nyní touží, je klid. Asi proto ho překvapila jistá dychtivost, s jakou se chystal na boj s Renatou. Omlouval to tím, že nemá smysl prodlužovat nejistotu a čekat, až na něho zaútočí ona. Kdyby se mu podařilo zrežimovat okolnosti jejich střetu, měl by o to větší naději, že z něj vyjde jako vítěz. Čím dřív k tomu dojde, tím lépe, uvažoval. Ale z jiného pohledu mu právě tato nedočkavost dělala starosti a trápila ho pomyšlením, že opět sklouzává tam, kde už jednou byl.

5

"Nevím, jestli děláme dobře, že se hned vracíme do Nového Mexika," uvažoval Esperanza. "Kdo nám zaručí, že na nás nebude čekat přímo tady na letišti?" Připojil se k Deckerovi a Beth, kteří zůstávali na svých místech a čekali, až ostatní cestující vystoupí do haly albuquerqueského letiště. V jejich blízkosti už nikdo nebyl, takže mohli bez obav mluvit.

"To není její způsob," řekl Decker. "Každý, kdo by na tak malém letišti pořád obcházel dokola a hlídal každé letadlo, musel by nutně vzbudit podezření bezpečnostní služby."

"Ale ona by to přece nemusela dělat sama. Mohla by si někoho najmout a střídat se s ním," namítal Esperanza.

"Jistě. Dokonce si myslím, že si ani nemusí nikoho najímat. Nevěřím, že je sama. Když využívala McKittricka," Decker pohlédl směrem k Beth, protože se mu opět hlavou mihla pochybnost, jestli ho Beth nevyužívala stejně jako Renata McKittricka, "držela zřejmě své přátele v odstupu, aby v něm nevzbuzovali žárlivost. Teď, když zmizel z obrazu, může si pozvat na pomoc zbylé členy své teroristické skupiny z Říma."

Decker zvedl tašku s penězi. "Milión dolarů stojí za určitou námahu. Řekl bych, že tu určitě jsou a střídají se, ale nesledují přiletý letadel."

"A co tu teda dělají?"

Přerušila je letuška, která přinesla Beth berle.

Beth poděkovala a všichni tři se pohnuli k východu.

"Vysvětlím ti to, až budeme sami." Decker se obrátí k Beth: "První, co uděláme, bude, že tě zavezeme k nějakému doktorovi. Musíš si dát prohlédnout stehy. Vlastně ne," zavrtěl hlavou. "V první řadě si musíme půjčit auto."

"Půjčit?" divil se Esperanza. "Ale vždyť jsi v letištní parkovací garáži nechal svůj džíp."

"A ještě ho tam nějakou dobu nechám," řekl Decker. Chvilí počkal, až okolo nich projde jakýsi muž, a potom pokračoval: "V tom džípu je zamknutý tvůj služební odznak a pistole."

Můžeš se bez těch věcí ještě alespoň den obejít?"

"Čím dřív je budu mít, tím líp. Proč vlastně nechceš použít svoje auto?" pořád nechápal Esperanza, ale vzápětí si odpověděl sám. "Aha, protože ho Renata zná. Myslíš, že do něj mohla nainstalovat nálož?"

"A riskovat, že se mnou vyhodí do vzduchu tašku s miliónem dolarů? To nemyslíš vážně. Moje auto bude naprosto

bezpečné, alespoň co se týká výbušnin, akorát že v něm bude sledovací zařízení."

Právě když opouštěli v šedém buicku parkoviště firmy Avis, vysvitlo slunce. Decker vyjel po cestě stáječící se obloukem kolem čtyřposchodových parkovacích garáží a podíval se na velké kovové makety jezdeckých koní na travnaté ploše před letištěm. Nemohl si nevzpomenout na zlou předtuchu, která se ho zmocnila, když je při své pouti do Santa Fe uviděl

poprvé. Nyní se vracel zpět a jeho pocity byly mnohem složitější než tenkrát.

Projel další zatáčkou a dostal se na hlavní tepnu vedoucí z letiště do města. V dále po pravé straně se na pozadí horského masivu Sandia rýsovala silueta čtrnáctiposchodového

hotelu Best Western. "Tam někde je Renata nebo někdo z jejich přátel a dávají pozor, kdy se pohne indikátor sledovacího přístroje. Před hotelem je připravené auto, a když bychom projížděli okolo, už by nás byli připraveni sledovat. Člověk v autě by měl samozřejmě mobilní telefon a hned by zprávu oznámil dalším členům skupiny. Při první příležitosti by na nás vletěli. Nebudou váhat, protože vědí, že bych si mohl proti nim zařídit nějakou obranu. Okamžitá akce, to bude jejich taktika. Když najdou peníze, nebudou mě muset mučit, aby ze mě dostali, kam jsem je schoval. Samozřejmě že mě budou mučit, ale jen pro vlastní potěšení. Nebo spíš Renata mě bude mučit. Ještě si nejsem jistý, na kterém místě mého těla by začala, jestli by mi uřízla penis nebo se zaměřila na hrdlo - nevím, asi to první, protože kdyby mi podřízla hrdlo, což by zřejmě strašně ráda, aby se mi pomstila za sebe, přišla by o ten obrovský požitek slyšet mě křičet."

Beth seděla s nataženou nohou na zadním sedadle, Esperanza vpravo na předním. Oba se podívali na Deckera, jako by si mysleli, že se napětí předchozích dnů muselo podepsat na jeho zdravém rozumu.

"Líčíš to nějak příliš živě," řekla Beth.

"A jak můžeš s takovou jistotou vědět to o tom sledovacím přístroji a hotelu Best Western?" zeptal se Esperanza.

"Říkám jen to, jak bych se zachoval já, kdybych byl na jejím místě," řekl Decker.

"A proč by to nemohl být Airport Inn nebo Village Inn nebo některý z dalších motelů směrem k městu?"

"Jsou příliš malé a příliš nepohodlné pro ty, kteří nechtějí budit pozornost."

"Jestli to víš tak jistě, můžu zařídit, aby městská policie prohledala všechny pokoje v Best Westernu."

"Bez povolení k prohlídce? A s rizikem, že jejich akce skončí naprostým fiaskem? Ten, co je v hotelu, má určitě dobrý výhled, navíc venku jsou další jejich lidi, takže než by se policie k něčemu dostala, byla by Renata se svými přáteli pryč. Tím by se všechno narušilo a ztratil bych šanci předvídat jejich další kroky."

"Znepokojuješ mě," řekla Beth.

"Čím?" Decker se blížil k nájezdu na mezistátní číslo 25.

"Připadáš mi, jako bys byl dočista jiný člověk. To; co říkáš, zní, jako bys to všechno považoval za hru, na kterou se už těšíš."

"Možná se znovu vracím do své staré profese."

"Cože?"

"Jestliže to máme přežít, musím něco takového udělat. Nemám jinou možnost. Musím se stát tím Deckerem, kterým jsem byl ještě před rokem a půl -- než jsem přijel do Santa Fe. Proto mi McKittrick vybral roli tvého souseda, nebo snad ne? Proto jsi koupila ten dům v mém sousedství. Kvůli tomu, čím jsem byl dřív."

7

Ve chvíli, kdy se buick vyšplhal na vrchol La Bajady a před nimi se objevilo Santa Fe s impozantní kulisou horského masivu Sangre de Cristo, nepocítil Decker radostné vzrušení z návratu, ale něco úplně jiného a nečekaného - prázdnotu. Za těch několik dní se stalo příliš mnoho věcí. Hispánské hlíněné domy ve stylu puebla mu připadaly stejně exotické a krásné jako vždy, zářijová příroda hýřila jasnými barvami, vzduch byl stále stejně čistý a viditelnost na stovky mil daleko - znovu byl v zemi tančícího slunce. Všechno bylo tak, jak to opustil, ale on cítil, že ho od toho odděluje neviditelná hráz. Chyběl mu pocit domova. Vracel

se do míst, kde žil rok a pár měsíců, nic víc. Ale to už přece znal, přesně stejné pocity měl, když se po skončené akci u agentury vracíval do svého bytu ve Virginii. Bylo to stejné odcizení, které si mnohokrát uvědomil v Londýně, Paříži, Athenách, Bruselu, Berlíně nebo v Káhíře... a naposledy v Římě. Věděl, proč to tak je. Z obavy, aby neztratil svou ostražitost, se neodvážil identifikovat se svým okolím. Stejně tomu bylo i teď - jestli chtěl doufat, že přežije, nesměl si dovolit žádné city, žádné rozptylování. S tím se teď vracel do Santa Fe.

Nad Beth se skláněl shrbený doktor s ryšavými vlasy. "Buďte bez obav, je to perfektně zašité," konstatoval.

"To jste mě opravdu uklidnil," řekl Decker. Doktor byl jeho bývalý klient a příležitostně se spolu vídávali ve společnosti.

"Díky že jste nás přijal bez ohlášení."

Doktor pokrčil rameny. "Dnes odpoledne nepřišli dva objednaní pacienti, takže to zase žádný velký problém nebyl."

Znovu se sklonil nad Beth a prohlížel její poranění na stehně.

"Akorát se mi nelíbí tahle zarudlá oblast. Jak k jste k tomu zranění vlastně přišla?"

"Automobilová nehoda," pospíšil si Decker s odpovědí místo Beth.

"Vy jste byl s ní? Asi ano, soudě podle vaší tváře."

"Smůlovatý konec jedné dovolené."

"Budte rád, že nemuseli šít i ten váš obličej." Doktorova pozornost se opět soustředila na Beth. "To zarudnutí svědčí o tom, že se v ráně rozvíjí infekce. Dostala jste protitetanovou injekci?"

"Nebyla jsem natolik při vědomí, abych si to pamatovala."

"To ví jen doktor, který ji ošetřoval," poznamenal Decker.

"Tak jí raději dáme ještě jednu." Doktor dal Beth injekci a převázal ránu. "Napišu vám nějaká antibiotika. Chcete ještě něco na ztlumení bolesti?"

"Budte tak hodný."

"To by mělo stačit." Doktor podal Beth dva předpisy. "Můžete se sprchovat, ale nenamáčejte ránu v napuštěné vaně. Pokud by tkáň ve vodě příliš změkla, mohly by se stehy vytrhnout. Za tři dny se mi přijďte ukázat. Potřebuju se přesvědčit, že se infekce nešíří dál."

Beth se posadila na vyšetřovatelském stole, zkrivila obličej bolesti a začala se oblékat. O zranění ramene se raději nezmínila, protože nechtěli zbytečně dál budit podezření. Zatím v jeho okolí žádné zarudnutí nepozorovali, ale jestli v něm přece jen nějaká infekce byla, pak na ni budou účinkovat antibiotika, která teď dostala.

"Rád jsem vám pomohl, Steve. Chystám se kupovat ještě nějaké nemovitosti k pronajímání. Nemáte pro mě nějakou nabídku? V sobotu odpoledne jsem volný."

"Ještě nevím, jak na tom budu s časem. Zavolám vám."

Decker otevřel dveře, aby mohla Beth s berlemi vyjít do čekárny, kde čekal Esperanza. "Hned přijdu," řekl jim a vrátil se do ordinace.

"Co je, Steve? Chcete si dát ošetřit ty zhmožděninny na tváři?"

"Ne, kvůli tomu jsem se nevrátil. Víte, obávám se, že to bude znít trochu melodramaticky, ale chtěl bych vás požádat, abyste se o naší návštěvě před nikým nezmiňoval."

"Nerozumím. O co se jedná?"

"Je to taková delikátní věc. Vlastně dost trapná. Moje přítelkyně je v rozvodovém řízení a bylo by nepříjemné, kdybyse její manžel dověděl, že se spolu scházíme. Zkrátka mohlo

by se stát, že by vám někdo zavolal, představil se jako její manžel nebo soukromý detektiv a chtěl vědět, jaké ošetření jste jí poskytl. Byl bych opravdu nerad, kdybyste komukoliv

řekl, že jsme tu byli spolu."

"Budte bez obav, nemám ve zvyku podávat takovéto informace," řekl doktor odměřeně. "Vím. Řekl jsem to jen proto, že manžel mé přítelkyně dokáže být někdy velmi dotěrný." Decker zvedl tašku s penězi.

"Budte ujistěn, že ode mě se nikdo nic nedoví."

"Díky, Jeffe. Máte to u mě." Přesto když opouštěl ordinaci, měl pocit, že doktor té jeho povídačky moc nevěří.

Zastavil se u sekretářky. "Chtěl bych zaplatit."

"Jak se jmenuje pacientka?"

"Brenda Scottová."

Bylo velice nepravděpodobné, že by se Renata pokoušela kontaktovat všechny lékařské ordinace v Santa Fe, ale Decker byl zvyklý žádnou situaci nepodceňovat. Záměrně Beth nevzal ani ke svému lékaři, ani na pohotovost do nemocnice Sv. Vincenta. Bylo jasné, že pokud by se Renata chtěla přesvědčit, jestli se vrátili do Santa Fe, obrátila by se v první řadě na tato místa. Možná to byla přehnaná opatrnost, ale opět se v něm probouzely dřívější návyky.

9

Domek s dvorem lemovaným jukovými keři se Deckerovi jevil úplně jinak, než jak ho viděl před několika dny. Nebo několika roky? Tehdy jsem tu byl v noci a moje vzpomínky se vážou k noční náladě, proto ten rozdíl, uvědomil si. Zaparkoval u okraje chodníku a pohlédl na zakrslé měsíčky v malé předzahrádce.

"Myslíš, že je bezpečné, aby ses tady ukazoval?" obrátil se na něho Esperanza. "Mohli si zjistit, kde bydlím, a čekat tady."

"Jak by se dověděli, že jsi byl se mnou právě ty? Vždyť tě pořádně ani neviděli."

Zvláštní, i Esperanza zíral na svůj dům, jako by s ním nebylo něco v pořádku. Proč je tak nervózní? uvažoval Decker. To má opravdu strach, že Renata je někde nablízku? Nebo snad proto, že...? Decker si vzpomněl na Esperanzovu zmínku a jakési hádce se svou ženou. Třeba měl ze setkání s ní strach.

"Šel jsi se mnou do obrovského rizika. Jsem ti moc dlužný. Díky." Decker napřáhl k Esperanzovi ruku.

"Ano." Beth se naklonila ze zadního sedadla. "Zachránil jste mi život, nikdy vám to nedokážu oplatit. Vím, že když řeknu díky, je to strašně málo."

Esperanza dál zíral na příjezdovou cestu k domu. "Myslím, že bych měl poděkovat já vám."

Decker svažl obočí. "Nechápu..."

"Nechápal jsi ani v tu noc, kdy jsem se rozhodl jet s tebou." Esperanza se mu podívala zpřímá do očí. "Říkal jsem ti, že si potřebuju na nějakou dobu odpočinout od své ženy a že mám

hroznou chuť někomu pomoci."

"Vzpomínám si."

"A taky jsem ti říkal, že s někým, jako jsi ty, jsem se ještě nesetkal. Moc jsem se od tebe naučil."

"Hmm... to snad..."

"Jednou se člověk musí rozhodnout." Esperanza zaváhal. "Už jsem se tu cítil jako mrtvý."

Decker se na něho překvapeně podíval.

"Když jsem poprvé utekl se zlodějskou bandou, věděl jsem, že jednou bude muset být něco jiného než jen to pubertální řádění a ježdění odnikud nikam. Jenže jsem nevěděl co. Pak

se mě ujal ten policajt, o kterém jsem ti vyprávěl. Dal jsem se k policii, abych byl jako on, abych mohl dělat dobro."

Esperanzův hlas prozrazoval silné rozrušení. "Ale někdy, když vidíš všechny ty parchanty, co se jimi svět jen hemží, máš chuť se vším praštit."

"Pořád nechápu..."

"Jenže člověk si zvykne na všechno. Už jsem si ani nemyslel, že by mě tyhle věci mohly ještě někdy zvednout. Ale když jsem se v těch minulých dnech snažil držet s tebou krok..."

najednou se se mnou něco stalo... znovu jsem se cítil živý. Panebože, jaký já jsem měl v některých chvílích strach. Ale pak..."

"Pak sis zvykl."

"Jo," zašklebil se Esperanta. "Pak jsem si zvykl. Možná jsem se vrátil do svých klukovských let, tenkrát jsem si taky myslel, že se mně nemůže nic stát." Esperanza zvažněl a znovu se podíval na dům. "Zvykl jsem si na tebe. No, myslím že je čas, abych šel." Otevřel dveře a vysunul své kovbojské

boty ven. Decker pozoroval vyčouhlou postavu s dlouhými vlasy, jak zamyšleně kráčí ke schodům před vstupními dveřmi, a najednou si uvědomil, co mu tu pořád chybělo. V tu noc stála na příjezdové cestě motorka a malý pickup.

Ted' tam byla pouze motorka.

Když Esperanza zmizel uvnitř, obrátil se Decker na Beth. "Musím pro tebe najít nějaký hotel mimo město. Dnešní noc nebude moc klidná."

"Pro mě? Chci zůstat s tebou."

"Proč?"

Neodpověděla.

"Chceš říct, že budeš mít strach, když nebudu vedle tebe. To mohlo platit dřív, ale teď si musíš zvyknout na úplně jinou situaci. Ted' pro tebe bude nejbezpečnější držet se ode mě co nejdál."

"Myslela jsem to trochu jinak," řekla Beth.

"A jak?"

"Nebýt mě, tak ses do téhle situace nedostal. Prostě tě nehodlám nechat, aby ses z ní pokoušel dostat sám."

"Možná se bude střílet."

"Já umím střílet."

"Aha." Vzpomněl si, že zastřelila svého manžela a vybrala jeho sejf. Pohlédl za sebe, kde na podlaze ležela taška s miliónem dolarů. Že by nechtěla ztratit kontrolu nad těmi penězi?

Je tohle ten důvod, proč s ním chce zůstat?

"Proč jsi na mě pořád takový?" zeptala se.

Na tohle nebyl Decker připraven. "Jaký? Z čeho usuzuješ, že-"

"Jako by šel z tvých slov mráz."

Sklopil oči a díval se na své ruce. "Neměla jsi mi lhát."

"O tom, že jsem chráněný svědek? Dostala jsem přísné instrukce mlčet."

"Od McKittricka?"

"Steve, pamatuješ, jak jsi mě přivezl z nemocnice a jak jsme spolu mluvili před mým domem? Pokoušela jsem se ti říct, co jsem jen mohla. Prosila jsem tě, abychom odjeli spolu a ně-
kde se skryli, ale ty jsi trval na tom, že mám jet sama."

"Domníval jsem se, že je to pro tebe nejbezpečnější. Myslel jsem, že ten útok byl vedený proti mně, a předpokládal jsem, že brzy přijde další. Kdybych věděl, že jsi chráněný svědek, zachoval bych se úplně jinak."

"Jinak? A jak?"

"Rozhodl bych se, že pojedu s tebou. V tom případě bych samozřejmě narazil na McKittricka a včas zjistil, co se okolo tebe vlastně děje. Ručím ti, že bych nám oběma ušetřil všechny ty hrůzy, kterými jsme museli projít."

"Takže je to pořád moje chyba? To jsi chtěl říct?"

"Neříkal bych tomu chyba. Já -"

"A ty jsi mi nelhal? Všechny ty výmysly o tom, co jsi dělal, než jsi přijel do Santa Fe, o původu tvých jizev po kulkách? Zdá se mi, že těch, lží bylo dost na obou stranách."

"Přece jsem nemohl každému při první příležitosti hlásit, že jsem pracoval v CIA."

"Já jsem snad nebyla každý," řekla dotčeně Beth. "Copak jsi mi nevěřil?"

"Víš..."

"To si mám myslet, že jsi mě nemiloval natolik, abys mi věřil v těch nejzákladnějších věcech?"

"Asi to byl podvědomý návyk z dřívějších let. Nemohl jsem si dovolit věřit lidem. Ta víra mě mohla stát život. Navíc tvoje nařčení, že jsem tě dost nemiloval, abych ti věřil, je dvojsečné. Totéž bych mohl říct i já - nemilovala jsi mě natolik, abys mi řekla pravdu o své minulosti."

"Možná máš pravdu," řekla hluše. "Možná mezi námi opravdu nebylo dost lásky." Unaveně se opřela dozadu. "Co jsem také mohla čekat? Znali jsme se všeho všudy dva měsíce a z toho jako milenci osm dní, když..." Na chvíli se odmlčela.

"Život se nemůže změnit v osmi dnech."

"Může. Můj se změnil během několika minut, ve kterých jsem se rozhodl odjet do Santa Fe."

"Ale vlastně se tak moc nezměnil."

"Jak to myslíš?"

"Sám jsi to řekl - znovu ses dostal tam, kde jsi byl před tím." Beth tekly po tváři slzy. "A mojí vinou."

Chtěl se natáhnout přes opěradlo sedadla, vzít ji za ruku a obejmout ji, ale než se stačil pohnout, Beth ho předešla:

"Jestli chceš náš vztah skončit, tak řekni..."

"Ale já přece..."

"Nepřipustím, abys mě donekonečna obviňoval, že jsem tě zneužila. Neřekla jsem ti o své minulosti proto, že jsem měla striktní příkaz o celé věci mlčet. Ale i tak jsem byla v pokušení říct ti to, jenže jsem měla strach, že bys mě opustil, až by ses dověděl pravdu."

"Ne, to bych neudělal!"

"Steve, tohle je jediné vysvětlení, které ode mě uslyšíš. Můžeš ho přijmout nebo nepřijmout, ale o jednom nepochybuj - nehodlám se schovávat v žádném hotelu, zatímco ty budeš stát sám proti Renatě a její bandě. Ty jsi kvůli mně riskoval život. Jak bych sama před sebou vypadala, kdybych teď souhlasila, že budu sedět někde v závětrí a čekat, jak to všechno dopadne. Decker byl ohromen.

"Takže, jak se rozhodneš?" zeptala se. "Jestli odpustíš ty mně, že jsem ti lhala, odpustím totéž i já tobě. Jsi ochotný začít s novou důvěrou od začátku?"

"Jestli to bude možné..." Přemohlo ho pohnutí.

"Všechno je možné, když se o to budeš snažit."

"Když se o to budeme snažit oba..." Deckerův hlas se zlomil. "... tak ano."

Venku bouchly dveře. Esperanza stál na schodech. Měl oblečeny čisté džínsy, čistou džínsovou košili a na hlavě stetson.

Na pravém boku se mu houpalo pouzdro s poloautomatickou pistolí. Z jeho výrazu však bylo zřejmé, že to nebyla jediná proměna, která se s ním za těch několik minut udála.

Jeho těžké boty zaskřípaly na štěrk.

"Co je?" zeptal se Decker zmateně. "Vypadáš, jako by tě nikdo -"

"Je pryč."

"Tvoje žena? Je v práci nebo -?"

"Odešla."

"Jak odešla?"

"Odešla ode mě. Všechno odvezla - nábytek, hrnce, pánve, svoje oblečení, dokonce i kaktus, který jsem měl v kuchyni. Vzala všechno kromě těchhle kalhot a pár mých košil."

"To snad není možné," řekl Decker.

"Zjistil jsem telefonem, že je u své sestry v Albuquerque."

"To je mi lito."

Esperanza ho neposlouchal. "Nechtěla se mnou mluvit, jen mi vzkázala, že už mě nechce vidět."

"Proto, že jsi nechtěl nechat práce u policie?"

"Pořád říkala, že jsem se oženil se svou prací." Odmlčel se a po chvílce dodal: "Měli jsme mezi sebou problémy, ale odcházet kvůli tomu nemusela. Všechno se dalo vyřešit."

Teprve teď se na ně pořádně podíval a zřejmě si všiml napjatého výrazu v Bethině tváři. "Mám dojem, že nejsem sám, kdo řeší jisté problémy."

"Museli jsme si pár věcí vyjasnit," řekla Beth.

Esperanza nastoupil do auta. "Můžeme jít na to."

"Na co?" zeptal se Decker opět zmaten.

"Musíme skončit tu rozehranou hru s Renatou."

"Ale to už není tvoje hra. Zůstaň doma a pokus se dohodnout se svou ženou."

"Přece v tom nenechám své přátele samotné."

Přátele? Decker si s bolestí připomněl, jakou cenu zaplatili Hal a Ben za to, že byli jeho přáteli. "To je nesmysl, všichni tě tu znají. Jsi policista. Jestli nastanou nějaké komplikace, nemusí nám to projít stejně hladce jako v New Yorku nebo New Jersey. Nakonec ještě přijdeš o práci."

"Třeba mi jde právě o to. Nastartuj, Renata čeká."

Decker otevřel dveře krámku a nad jeho hlavou se ozval zvonek. Vítal ho nasládlý pach konzervačního oleje. Všude okolo na regálech a věšácích byly pušky, pistole, revolvery a další zbraně. Byl to stejný obchod, který Decker navštívil před patnácti měsíci krátce po svém příjezdu do Santa Fe. I prodavač, podsaditý, opálený muž, byl týž. Vlastně všechno bylo jako tenkrát, včetně mužovy kostkované košile a coltu .45, připraveného na dosah.

"Přejete si, pane?"

Decker přistoupil k pultu. "Chtěli bychom si s přáteli vyjet na lov a potřebujeme se vybavit."

"Máme všechno, co budete potřebovat, a co nemáme, můžeme objednat."

Decker neměl čas čekat pět dní na povinný výpis z trestního rejstříku, který byl potřeba pro zakoupení pistole, a chtěl využít toho, že puška se dala koupit okamžitě. Ještě před tím, než Kongres vydal zákaz prodeje útočných střelných zbraní, mohl by si vybrat třeba i AR-15, což byla civilní verze vojenské M-16. Ale teď byla jeho volba omezená. "Chtěl bych re-mingtonku .270."

"Ano, máme."

"Winchesterovku .30-30 s krátkou hlavní - dvacet čtyři palců."

"Není problém."

"Dvě dvouhlavňové brokovnice ráže deset."

"Ráže deset nemáme, ale máme těžší - ráže dvanáct. Výrobce Stoeger."

"Ještě lepší. Potřebuje se zúžením vývrtu hlavně."

"Není problém." Prodávač si sepisoval objednávku. "Obě s krátkou hlavní."

"Jasně. Ještě něco?"

"Poloautomatickou pušku ráže A.22."

"Se zásobníkem na deset nábojů."

"Nemáte nějaké na třicet...?"

"Jo, tři poslední. Vláda hrozí, že jejich prodej zakáže."

"Dejte mi všechny tři. A dvě krabičky nábojů pro každou zbraň, hrubé broky do brokovnic, tři lovecké nože, tři maskovací obleky, dva větší velikosti, jeden střední, potom ještě tři páry tmavých bavlněných rukavic, maskovací líčidlo na obličej, dvě skládací kempinkové lopaty a tučet kempinkových jídelních souprav - těch z armádních přebytků. A ještě nejlepší soupravu první pomoci, jakou máte."

"Těch jídelních souprav tučet? To bude výprava jako hrom."

Ještě vám chybí luky a šípy," zažertoval prodávač.

"Dobrá myšlenka," poznamenal Decker.

11

Celý nákup stál téměř sedmáct set dolarů. Decker nechtěl platit kreditní kartou, protože měl obavy, že si Renata o ní může opatřit informace a dovědět se tak, že je ve městě a že nakupoval v obchodě se zbraněmi. Vymyslel si tedy historku, že vyhrál větší částku u blackjackových stolů v Las Vegas, a zaplatil hotově. Tady se nemusel bát, že sedmáct stodolarových bankovek vzbudí podezření. Tady byli v Novém Mexiku. Co se týkalo zbraní, nikoho nezajímalo, jak je člověk zaplatil, co s nimi hodlá dělat. Prodávač se Deckera dokonce ani nezeptal, jak přišel k podlitinám a škrábancům v obličeji.

Věděl, že zbraně a osobní poznámky nejdou v žádném případě dohromady.

Decker se musel několikrát vrátit, než celý nákup odnesl do buicka. Esperanza mu pomoci nemohl, protože ho ve všech obchodech se zbraněmi znali.

"Panebože, Deckere, to vypadá, jako by ses připravoval na ozbrojené svržení vlády. A co je tohle, proboha? Na co budeš potřebovat luk a šípy?"

"Až všechno ostatní sežene, pak na ně vyrukuje s lukem a šípy."

Zavřeli kufr a nastoupili do auta. Beth čekala na zadním sedadle a v její tváři bylo stále ještě napětí z rozmluvy, kterou absolvovali před Esperanzovým domem. "Čemu se smějete?" zeptala se.

"Ale vedeme jen takové žertíky ohledně naší výbavy." Decker jí opakoval, o čem mluvili.

Zakroutila hlavou a trochu se usmála. "Jako malí kluci."

Bylo zřejmé, že se jí stále nedaří dostat se do obvyklé nálady.

"Na co jsi kupoval všechny ty ešusy?" zeptal se Esperanza.

"Tři pro nás, ale co těch zbývajících devět?"

"Žádné tři pro nás, použijeme všech dvanáct stejně. Uděláme z nich bomby - rostlinné hnojivo a topná nafta, však uvidíš." Decker se podíval na hodinky a nastartoval. "Musíme sebou hodit. Je skoro půl páté a ještě je třeba zařídit spoustu věcí."

12

O hodinu později, kdy už měli za sebou několik dalších nákupů, mířili po Cerrillos Road na mezistátní číslo 25. Tentokrát se však obrátili směrem od Albuquerque na sever.

"Proč jedeme pryč z města?" zeptala se zneklidněná Beth a naklonila se dopředu. "Říkala jsem ti, že do žádného motelu nechci."

"Taky do žádného motelu nejedeme. Slyšela jsi někdy rčení: Zákony končí v Pecos?"

"Myslíš jako to, co platilo v dobách osídlování západu?"

"Ano. Jenže ten výraz Pecos se vztahuje k řece Pecos a tam právě míříme."

Po dvaceti minutách jízdy odbočil Decker doleva na státní silnici číslo 50 a krátce potom dorazili do městečka Pecos, jehož tradiční dřevěné domky se špičatými střechami byly

v ostrém kontrastu k hispánskému stylu staveb v Santa Fe. Znovu odbočili doleva, projeli kolem Klášterního jezera, kam jezdil Decker v létě na lososy, minuli klášter, podle kterého bylo jezero pojmenováno, a začali se šplhat úzkou točitou silnicí lemovanou vysokými borovými lesy. Slunce klesalo za rozeklané skalní útesy na západním obzoru a vrhalo

na celou krajinu bizarní stíny.

"Jedeme do Pecoské přírodní rezervace," oznámil Decker. "Kousek od silnice v té roklině napravo teče řeka Pecos. Zatím není vidět, protože je skrytá za skalami, ale její hukot je slyšet až sem. Místy je jen šest metrů široká, jenže čím je užší, tím je divočejší."

"Silnice je úplně pustá," řekla Beth. "Kam vlastně jedeme?"

"Tohle je oblast, kam se jezdí rybařit. Tady v lese jsou roztroušené rybářské chaty, ale teď v září jsou už většinou opuštěné. Občas se také někdo rozhodne svou chatu prodat."

Projeli zatáčkou a u cesty se objevila tabulka: Majetek Edny Freedové. Na prodej. Pod tím bylo menším písmem: kontaktujte realitního zprostředkovatele Stephena Deckera. Následovalo telefonní číslo.

Přímo za tabulkou odbočil Decker ze silnice, přešel úzký dřevěný mostek a po kamenité lesní cestě dojel na mýtinu. Před nimi se objevil malý dřevěný srub. Stál nedaleko mýtiny

na kraji útesu, obklopený hustým lesem s těžko proniknutelným podrostem. K předním dveřím vedly schůdky z polen, vsazené do svahu.

"Od jara jsem se tu chatku pokoušel prodat," řekl Decker "Samozřejmě pořád mám od ní klíče."

Beth vystoupila z auta a vytáhla berle. Zimomřivě se zachvěla. "Ve městě bylo teplo, ale tady nahoře je pěkně čerstvo."

"Od řeky táhne vlhko," řekl Decker. "Proto jsem koupil pro každého teplé spodní oblečení. Než začneme, měli bychom si ho obléct."

"Teplé oblečení? Ale snad budeme v té chatě, nebo ne?"

"Ne. Budeme venku - možná celou noc."

Beth se dívala nechápavě.

"Pojďte, máme dost práce." Decker otevřel zavazadlový prostor auta. "Navleč si rukavice a pomoz mi nabít všechny zbraně. Dávej pozor, abys nikde nezanechala otisky prstů."

Říkám nikde, to znamená ani na nábojích ne. Umíš zacházet s brokovnicemi?"

"Umím."

"Někdy mi musíš říct, kde ses to naučila. S tím poraněným ramenem bys asi nebyla schopná při výstřelu udržet pušku, proto jsem koupil ty dvouhlavňovky. Jsou širší, a když se položí na nějakou podpěru, budou dostatečně stabilní. Můžeš jen ležet a vystřelit, aniž bys pušku zvedala a mířila. U každé brokovnice budeš mít k dispozici dvě rány. Zlomit pušku a znovu ji nabít už není tak těžké."

"A na jakém místě budu hlídat?" zeptala se Beth s takovým odhodláním, až to Deckera překvapilo.

"Ještě nevím. Trochu se tu s Esperanzou porozhlédneme a pak si uděláme plán. Zatím můžeš uvažovat, co by Renata se svou bandou udělala, kdyby dnes v noci přijeli. Posud, z které strany by se tak asi mohli přibližovat, a podle toho si zkus vybrat svůj post. Za hodinu bude tma. Do té doby musíme mít všechno připravené a pak si uděláme zkoušku."

13

Čas, kdy bylo třeba začít jednat, se rychle blížil. Krátce před devátou hodinou přistoupil Decker k Esperanzovi. "Brzy přiletí na albuquerqueké letiště poslední dnešní letadlo. Déle už čekat nemůžeme. Myslíš, že zvládneš ty zbývající věci, které ještě musíš udělat?"

V chladném vzduchu stoupala od Esperanzových úst pára.

"V kolik hodin asi přijedete?"

"Předpokládám tak okolo půlnoci."

"Budu připraven. Nezapomeň tohle," Esperanza mu podal příruční tašku, ve které přivezli peníze. Teď v ní ovšem byly pouze staré noviny, které našli v chatě. Balíčky bankovek ležely naskládány v batohu u Esperanzových nohou.

"Celý plán padne, jestliže Renata nebude přesvědčená, že ty peníze jsou u mě."

"A musí mě vidět s tebou," poznamenala Beth.

"To také," souhlasil Decker. "Pokud neuvidí, že jsme spolu, bude přemýšlet, proč jsme se rozdělili, a nemůže dojít k ničemu jinému, než že jsem tě nejdřív odklidil do bezpečí a teď se ji snažím vtáhnout do pastí."

"A já jsem si celou dobu myslela, že jsi mě vzal s sebou jenom proto, abych ti dělala společnost."

Decker se zarazil. Byl to jen žertík, nebo...? Radši na její poznámku neodpověděl. Otevřel auto, posunul sedadlo vedle řidiče dozadu, aby si mohla natáhnout nohu, a pak jí pomohl dovnitř. Ještě naložil berle, sedl za volant a zabouchl dveře.

Cítil, že by měl něco říct. "Jestli se z toho dostaneme... jestli konečně jeden druhého poznáme..."

"Myslela jsem, že už mezi námi žádné nejasnosti nejsou, že už se známe."

"Jenže to bych nejdřív musel vědět, koho to vlastně znám Beth Dwyerovou, nebo Dianu Scolariovou?"

"Ty jsi nikdy nepoužil krycí jméno?"

Nevěděl, co odpovědět. Nastartoval, pokynul Esperanzovi a rozjel se k mýtině. Za můstkem zamířili po pusté silnici směrem na Pecos. Celou cestu po mezistátní číslu 25 jeli mlčky. Teprve když za sebou nechali Santa Fe a blížili se k

Albuquerque, Beth to už nevydržela.
"Zeptej se mě něco."
"A co?"
"Něco. Cokoliv." Její hlas se chvěl těžko potlačovaným vzrušením.
"To je těžké..."
"Tak to, sakra, zkus! Než přijedeme na letiště, chci vědět, jak na tom spolu jsme."
Decker přidal plyn a předjel dodávkové auto.
"Pokud se nebudeme snažit, náš vztah sám ze své podstaty nevydrží."
"Dobře." Decker váhal. Soustředěně se díval před sebe do úzkého světelného tmelu, který ve tmě razily reflektory. "Jednou jsi mi vypravovala o svém dětství. Říkala jsi, že tvoji rodiče se hádali a ty ses bála, že tvůj otec vtrhne do ložnice a zabije tě. Vypravovala jsi mi, jak jsi naaranžovala polštáře, aby to vypadalo, že jsi přikrytá až po hlavu, a pak jsi spala pod postelí.
Je ta historka pravdivá?"
"Samozřejmě že je. To sis myslel, že jsem to říkala jen proto, abych tě získala jako svého ochránce?"
Decker neodpověděl.
Napětí v Bethině tváři ještě zesílilo. "Teď jsi předvedl svůj obvyklý způsob uvažování - neustále každého podezírat, že se tě pokouší oklamat?"
"Takhle jsem uvažoval dřív - než jsem přijel do Santa Fe."
"A teď ses ke svým starým zvykům vrátil."
"Pochop, že tyhle zvyky mi umožňovaly přežít. Kdybych se jich držel, kdybych neopustil svou ostrážitost..." Zarazil se. Najednou si uvědomil, že ho jeho myšlenka zavádí někam, kam se vůbec nechtěl dostat.
"Tak by ses do mě nezamíloval. To by sis teď přál?"
"Ne, to jsem neřekl. Teď si už nejsem jistý, co jsem vlastně chtěl říct. Renatina hrozba by nade mnou visela, i kdybych se do tebe nezamíloval. V tom by se nic nezměnilo. Já..." Decker cítil muka vlastního vnitřního zmatku. "Ale já jsem se do tebe zamiloval! A kdybych se mohl vrátit zpět, kdybych mohl vrátit čas..."
"Tak?" Bethin hlas se zachvěl.
"Udělal bych to samé."
Beth úlevou vydechla. "Takže mi věříš?"
Bolely ho ruce, jak křečovitě svíral volant. "Všechno, co dělám, směřuje k důvěře."

14

S neklidem a obavami vystoupil z auta na jasně osvětleném parkovišti půjčovny aut hned vedle albuquerqueského letiště. Pomohl ven Beth a oba pak zamířili k terminálu. V druhém poschodí blízko místa, kde vyjíždějí po dopravním pásu zavazadla, odevzdal úředníkovi společnosti Avis klíče od auta, nahlásil počet najetých mil a stav paliva v nádrži a zaplatil.
"Chystáte se odletět posledním spojem?" zeptal se úředník.
"Ano. Chtěli jsme si prodloužit výlet jak nejdéle to šlo."
"Však se k nám zase brzy vrátíte."
"Určitě vrátíme."
Poodešli kus dál, aby je nebylo od přepážky kanceláře Avis vidět, a vmísili se do davu sestupujícího z vyšších úrovní terminálu. Snažili se působit dojmem, že právě přiletěli. Spolu s ostatními sestoupili do přízemí a zamířili ven k parkovacím garážím.
"Teď to teprve začne," zamumlal Decker.
Garáž byla osvětlená zlověstným žlutavým světlem sodíkových výbojek. Decker si byl celkem jist, že Renatini lidé nebudou postávat okolo příletového terminálu, protože by tak riskovali, že na sebe upoutají pozornost bezpečnostní služby. Ale už si nebyl tak jist, že na něho nebudou čekat přímo v garáži u jeho auta; garáže totiž nebyly pod tak přísným dohledem jako ostatní letištní prostory. Občas je sice prošel strážný, ale nebylo žádným problémem oklamat ho třeba tím, že by člověk předstíral nakládání nebo vykládání zavazadel a mohl se pak vrátit zpět až bude strážný pryč. Na druhou stranu bylo nepravděpodobné, že by se Renata rozhodla zaútočit na tak exponovaném místě, jako je letiště. Kromě bezpečnostní služby se všude pohybovali lidé a někdo z nich by si mohl všimnout poznávacího čísla jejich auta a upozornit městskou policii, aby zablokovala silnici vedoucí od letiště. Ne. Daleko pravděpodobnější bylo, že je Renatini lidé budou pouze sledovat a k útoku si vyberou nějaké příhodnější místo. Zatím ji budou hlásit, že se Decker objevila má u sebe zavazadlo odpovídající podle popisu tomu, ve kterém měly být peníze. Takový scénář Deckerovi vyhovoval, protože z něho si Renata musí vyvodit, že se tu cítí bezpečný - jinak by peníze nenosil s sebou, ale někde je ukryl. Džíp cherokee stál ve druhém garážovém poschodí nalevo od schodiště. Decker auto odemkl, pomohl Beth usadit se na přední sedadlo, dozadu hodil tašku a berle a sám se posadil za volant. Zastrčil klíč do spínací skříňky, ale pak zaváhal.
"Na co čekáš?" zeptala se Beth.
Decker se díval na svou pravou ruku svírající klíč. Na čele se mu perlil pot. "Teď se dozvíme, jestli byl můj předpoklad správný, nebo jsem se mylil."

"Jaký předpoklad?"

"Že do auta nenastražila výbušninu."

"To, že ses mýlil, se nedozvíme nikdy," řekla Beth. "K čertu s tím! Mluvili jsme o víře, tak musíme věřit. Nastartuj!"

Decker chvějící se rukou otočil klíčkem. Motor zaburácel.

"Ano!" vykřikl. Vycouval z parkovacího místa a projel kolem aut, do kterých několik cestujících skládalo svá zavazadla. Právě někdo z nich mohl patřit k Renatiným lidem. Za pár

vteřin zastavil u pokladny, zaplatil parkovací poplatek a zařadil se do proudu aut mířících z letiště k městu. Projeli zatáčkou a před nimi se objevila světlá hotelu Best Western. Téměř ve všech oknech se svítilo. Decker cítil, jak se mu zrychluje tep. "Právě teď mají za některým z těch oken poplach." Už se chystal zrychlit, ale včas si všiml policejního majáku na střeše jednoho z aut vpředu před nimi.

"Ještě teď se mi klepou kolena," řekla Beth.

"Soustřed' se. Musíš ten strach ovládnout."

"To nejde."

"Musí to jít!"

Policejní auto odbočilo.

Decker otevřel příhrádku mezi předními sedadly a vytáhl Esperanzovu služební pistoli. "Teď už asi nasedají do aut před hotelem."

"Řekni, jak jsi ty dokázal potlačit strach?"

"Nedokázal."

"Ale před chvílí jsi řekl - "

"Ovládnout ho, ne potlačit. Strach je dobrá věc, pomáhá přežít. Dává ti sílu, zachováváti ostražitost - ale jen v tom případě, když ho dokážeš udržet pod kontrolou. Když naopak strach ovládne tebe, zabije tě."

Beth se na něho upřeně podívala. "Zřejmě tě pořád ještě dost dobře neznám."

"Ano. To, co jsme spolu prožili, byly jen líbanky. Teprve teď začínají zasnuby." Decker vjel na mezistátní a zařadil se do řítícího se proudu světél.

"Líbanky? Zasnuby?... Mám to brát jako nabídku?"

"... Je to snad pro tebe nepřijatelná myšlenka?"

"Vím, že jsem tě zklamala. Asi bych nikdy nedokázala být tou ideální ženou, pro kterou jsi riskoval život."

"Pak jsme si kvit. Ani já nejsem ideální muž."

"Ale stejně mi připomínáš toho hrdinu, kterého jsem si vysnila jako malá holka."

"Všichni hrdinové jsou hlupáci, protože se nechávají zabíjet."

Decker šlápl na plyn, aby rovnal rychlost s ostatními. Proud aut jel šedesát pět mil za hodinu, přičemž maximální povolená rychlost byla padesát pět. "Teď se asi blíží k nájezdu na mezistátní. Nesmím připustit, aby se na nás dotáhli a pokusili se nás vytlačit na nějaké puštěné odpočívadlo."

"Nevadí ti mlčení?"

"Jak to myslíš?"

"Jestli tě to přilíší nerozptyluje? Jestli ne, tak mluvmé co nejvíc, protože mně to pomáhá nemyslet na strach."

"Tak o něčem začni."

"Jaké máš chyby?"

"To je teda téma."

"Chci to vědět. Celou dobu naší známosti ses ke mně choval tak, že jsem tě poznávala jen z těch lepších stránek, ale já chci znát i ty horší."

"To mi spíš vypravuj o těch svých." Decker se podíval do zpětného zrcátka a ujistil se, že se k nim žádné auto nepřibližuje nápadně vysokou rychlostí.

"Já se ptala první."

"Myslíš to vážně o těch špatných vlastnostech?"

"Naprostě vážně."

Chvilí mlčel a pak neochotně začal.

15

Vypravoval jí, že jeho otec byl důstojníkem z povolání, a že jeho rodina se proto musela často stěhovat po celých Spojených státech. "Vyrůstal jsem na pochodu, aniž bych se stačil sžít s lidmi nebo s prostředím, kde jsme právě bydleli." Vypravoval jí, že jeho otec nebyl zvyklý projevoval své city. Nedával najevo ani hněv, ani smutek, ale ani radost. "Postupně jsem se i já naučil skrývat to, co jsem cítil. A později, když jsem se po vzoru svého otce přihlásil do armády, se u mě tato tendence ještě posílila. Absolvoval jsem výcvik příslušníka

speciálních jednotek a tam se na city moc nehrálo. Přesto jsem se setkal s instruktorem, který si mě oblíbil, a v hodinách volna jsme strávili spoustu času filozofujícímihovory na nejrůznější témata. Většinou jsme však mluvili o tom, jak přežít kruté nelidské situace a přitom se nestat krutým a nelidským. Například jak reagovat v případech, kdy jsem nucen někoho zabít. Nebo jak se vyrovnat s tím, když je člověk svědkem smrti svého kamaráda. Řekl mi mnoho věcí týkajících se světa, lidského vědomí a emotivity, které nikdy nezapomenu."

Decker stále sledoval situaci ve zpětném zrcátku. Hustota provozu začínala být řidší, přesto

jel dál v předjížděcím pruhu, aby je neomezovala některá pomalejší auta.

"Co například?" zeptala se Beth.

"Řekl mi, že když se člověk v kritické chvíli k něčemu rozhodne, osud už zařídí, aby se to, k čemu se rozhodl, uskutečnilo. Všichni máme nějaké city. City samotné nás neohrožují, ale může nás ohrozit způsob, jakým si je uvědomujeme, to znamená myšlení. A myšlení se dá ovládnout tréninkem."

"To by pak ale mohlo skončit tak, že by si člověk tréninkem dokázal vypěstovat absolutní necitelnost."

"Ne necitelnost, pouze jakési filtry, kterými může ovládat míru vlivu citů na jeho konání, nebo lépe řečeno, které mu umožňují interpretovat city tak, aby ho v dané situaci neomezovaly. Jako například," Decker se zarazil a vlna hořkosti mu stáhla hrdlo, "v sobotu v noci byli před mýma očima zabiti dva moji přátelé."

"Kvůli mně?" Beth zbledla a vypadala zděšeně.

"Kdybych se nechal unést city, asi bych dopadl stejně jako oni. Neměl jsem čas přemýšlet, jaká je to hrůza. Musel jsem smutek nad jejich smrtí potlačit, odložit ho. Vlastně jsem až do této chvíle neměl pořádně čas si na ty dva vzpomenout."

"Myšlením se dají ovládnout city," opakovala přemítavě Beth.

"Tak jsem byl zvyklý žít." Decker znovu pohlédl do zpětného zrcátka. Zezadu se k nim velkou rychlostí blížila světla. Vjel do pravého pruhu, stáhl okno a sáhl po Esperanzově pistoli.

Blížící se auto vůbec neztlumilo světla. Decker prudce snížil rychlost. Vzápětí se kolem přehnal velký pickup a nezměněnou rychlostí pokračoval dál. Za chvíli jeho červená koncová světla zmizela ve tmě.

"Musí jet alespoň devadesát," poznamenal Decker.

Chvilí byli oba tiše.

"Takže ty nejsi moc rád, když tě ovládají city. To jsi mě celé léto klamal?"

"Neklamal. Chtěl jsem se změnit, snažil jsem se o to. Chtěl jsem se otevřít citu. Když jsi vstoupila do mé kanceláře, poprvé v životě jsem by připravený zamilovat se."

"A teď se cítíš zrazený, protože žena, do které ses zamiloval, se změnila v někoho jiného."

Decker neodpověděl.

"Přemýšlíš, jestli není bezpečnější vrátit se tam, kde jsi byl dřív... nepřipouštět žádné emoce, které tě dělají zranitelným."

"Máš pravdu, že mě něco takového napadlo."

"A?"

„K čertu s tím!" Vášnivě jí stiskl ruku. "Ptala ses, jestli jsem ochotný začít od začátku. Ano, jsem, protože ta druhá možnost mě děsí k smrti. Beth, já tě nechci ztratit. K čemu by mi byl život bez tebe. Myslím, že jsem se definitivně rozhodl... už se nechci vrátit zpátky, už nechci být tím, čím jsem byl." Ale měl bys, řekl si hned potom v duchu. Jedině tak dokážeš tuhle noc zachránit sebe i ji.

16

Začínal pocítovat povědomý tlak v břišní krajině, tak dobře známý z dob, když byl ještě u Agentury. Omeleta, kterou snědl v letadle, mu ležela v žaludku a tlačila ho jako kámen, stejně

jako hamburger se smaženými brambůrkami zhltnutý narychlo odpoledne u stánku na ulici. Jako za starých časů, uvědomil si. Uvažoval, jak mohou být jejich pronásledovatelé daleko a k jakému postupu se asi rozhodli. Co když část bandy čeká v Santa Fe? V Albuquerque mohly být jen spojky, jejichž úkolem bylo informovat Renatu o situaci a sledovat ho. Ale také

bylo možné, že žádný sledovací přístroj ve hře není a celý jeho plán je k ničemu. Ne! řekl si rozhodně. Není přece žádný amatér a ví, jak se věci dělají. Tihle parchanti neumějí vymyslet nic, co by ho mohlo překvapit. Jak je to krásné být si něčím jistý, pomyslel si smutně.

Minuli tři odbočky do Santa Fe a pokračovali dál po mezistátní číslu 25. Decker si pobaveně představoval zmatek v řadách jejich pronásledovatelů, až zjistí, že nechávají Santa Fe za sebou. Teď za nimi vyrazí obě skupiny: ta, co je sleduje z Albuquerque, i ta, co čekala v Santa Fe. Byl si tím jist, stejně jako si byl jist, že nejriskantnější úsek cesty - málo frekventovaná státní silnice číslo 50 - na ně teprve čeká. Byla to úzká temná cesta vedoucí z větší části lesy. Tady byproti nim mohla Renatina banda podniknout útok, aniž by riskovala, že je někdo překvapí. A ujet jim bylo těžké, protože na některých úsecích byla i rychlost čtyřicet pět mil za hodinu odvahou. Shrbený nad volantem zíral Decker do tmy a snažil se odhadovat delší rovné úseky, kde by mohl maximálně zrychlit.

"Sleduj situaci vzadu, jestli za námi někdo nejede," řekl Beth, protože teď nemohl riskovat ohlížení.

"Nic nevidím. Počkej - možná teď."

"Co je?"

"Tam v zatáčce... jedno, vlastně dvě auta."

"Panebože!"

"Ale nezdá se, že by nás chtěli dohnat. Třeba to nejsou oni."

"Nebo nás nechávají, aby zjistili, kam míříme, a mohli se podle toho zařídit. Podívej, tamhle je Pecos."

Krátce před půlnocí byla silnice téměř prázdná. Decker přibrzdl, zahnul doleva na pustou hlavní třídu a pokračoval na sever směrem k horám.

"Už za námi nikdo nejede," ozvala se Beth. "Asi to byl někdo z místních."

"Asi." Jakmile vyjel ze spícího města, opět zvýšil rychlost. Začali stoupat úzkou temnou silnicí do lesů. "Anebo to byli Renatini lidé a drží se zpátky, abychom nepoznali, že nás sledují. Musí se divit, kam to jedeme."

Zdálo se, jako by místo lesa byla po stranách silnice neproniknutelná temná zeď.

"Nevypadá to tu moc pohostinně," poznamenala Beth.

"To ne. Alespoň si bude Renata myslet, že jediným důvodem, proč sem jedeme, je, že se tu někde chceme skrýt. Užmusíme být blízko..."

17

Málem minuli tabulku označující odbočku k chatě. Decker na poslední chvíli přibrzdl a vjel na sotva viditelnou lesní cestu. Když přejížděli úzký most přes říčku Pecos, uvědomil si, že místo, které chystají jako past pro Renatu, se stejně tak může stát pastí pro ně. Přejeli setmělou mýtinu a zaparkovali před schůdky k chatě. Decker vypnul motor a teprve pak stiskl tlačítko ovládání reflektorů, čímž spustil časovací obvod, který vypne světla až za dvě minuty.

Pomohl Beth z auta a pak vytáhl tašku a berle ležící na zadním sedadle. Musel se zoufale přemáhat, aby to vše dělal bez viditelného spěchu, protože kdyby mezitím na kraj lesa

dorazili Renata a její lidé, mohli by podle jeho spěchu poznat, že jejich příjezd čeká a vlastně je vlákal do pasti. Potlačil tedy netrpělivost a pohyboval se tak, jak se cítil - unaveně. Došli

ke dveřím. Světla auta stále ještě svítila, a tak neměl problémy najít v kovové skřínce na dveřích klíč a odemknout.

Vešel za Beth dovnitř, zamkl za sebou a rozsvítil světlo. Teď se už nemuseli přetvařovat, protože okenice byly zavřené a nikdo je zvenku nemohl vidět. Rychle pomohl Beth navléknout si na kalhoty a na blůzu maskovací kombinézu a pak si to samé navlékl i on. Teplé polypropylenové rybano si oba oblékli už před tím, než odjeli na letiště. Nakonec si oba pomazali obličej tmavým líčidlem, aby je ve tmě nezdárala světlá barva pleti.

Deckerovi připadalo, že jim všechny ty činnosti trvají nekonečně dlouho. Ještě si navlékli tenké bavlněné rukavice, aby jim v chladu neztuhly prsty, a Decker zapnul malé tranzistorové

rádio. Do ticha zazněl roztoužený hlas jakéhosi zpěváka country. Nechali světlo rozsvícené, vyšli ven a Decker za sebou zavřel dveře. Na okamžik zůstali stát na nejvyšším schůdku.

Objal Beth okolo ramen, aby jí dodal odvahy. Cítil, jak se chvěje. Stiskla mu ruku a zmizela ve tmě nalevo od chaty.

Povzbuzen její odvahou vyrazil na opačnou stranu. V místech, kam nedopadalo světlo z oken, se zdála být hustá tma, ale po chvíli, když si jeho oči přivykly, začal vnímat měkké nezřetelné stíny vrhané zamlženým měsícem. Když v podvečer s Esperanzou obcházel chatu, rozhodl se využít téměř skrytou stezku vzadu za chatou, kterou chodila k říčce zvěř. Po ní se teď Beth plížila k místu v lese, kde bylo její stanoviště. Tam Esperanza vykopával mělký zákop, u kterého ležely na podpoře z klád dvě dvouhlavňové brokovnice.

K podobnému, předem připravenému zákopu mířil i Decker. Když dorazil na místo, zalehl za kládu a po chvíli nervózního hmatání sevřel v ruce winchestrovku. Byla to účinná zbraň určená pro střelbu na střední vzdálenost v nepřehledném lesním terénu, přesně takovém jako tady. Měla k dispozici čtyři náboje pro okamžitou střelbu, jeden v nábojové komoře a tři v zásobníku.

Vedle pušky ležela automobilová baterie. Také tu koupili dnes odpoledne v Santa Fe. Táhlo se k ní dvanáct párů drátů, které vedly k esušům naplněným topnou naftou a rostlinným hnojivem, jehož hlavní složkou byl ledek. Tyto dvě látky smíchané ve vhodném poměru tvořily dosti účinnou výbušninu.

Decker navíc otevřel několik brokovnicových nábojů a přidal do výbušné směsi trochu hrubých broků a střelného prachu. Jako roznětku vložil do každé bomby malou žárovku s obnaženým vláknem, u které předtím opatrně rozbil sklo. Takto připravené výbušné náložky umístili s Esperanzou na vybraných místech a zamaskovali listím. Stačilo tedy přiložit příslušný pár drátů k pólům baterie a proudem, kterým se rozžhaví vlákno žárovky, by se nálož odpálila.

Decker byl připraven. Někde za říčkou Pecos na druhé straně silnice číhal v úkrytu Esperanza. Dalo se čekat, že až pronásledovatelé zjistí, že Decker odbočil na lesní cestu, zastaví někde dál a opatrně se vrátí pěšky, aby si obhlédli situaci. Esperanzovým úkolem pak bylo přiblížit se k opuštěnému autu a vypustit vzduch z pneumatik, aby později nemohli uniknout. Možná to budou dvě auta- jedno se skupinou sledující je z letiště, a druhé, které se k nim připojilo v Santa Fe. Po vyřazení aut se měl Esperanza opatrně plížit za Renatinou bandou a v případě, že by vypukla střelba, zaútočit na ně s poloautomatickou puškou ráže 22 s třiceti náboji v zásobníku a s dalšími dvěma zásobníky za pasem. Jeho zbraň měla sice malou ráži, ale zato byla poměrně tichá a dalo se s ní střilet rychlými dávkami, což mohlo být velice účinné při střetu na krátkou vzdálenost. Všechno tedy bylo připraveno: Beth s brokovnicí, Decker s winchestrovkou a v záloze s remingtonkou, Esperanza se svou poloautomatickou puškou a navíc výbušné náložky. Kdyby šlo všechno podle plánu, musela být celá banda do třiceti vteřin zlikvidována.

Problém byl ovšem v tom, že podle Murphyho zákonů se každá dokonale naplánovaná akce nakonec zvrhne v něco úplně jiného. Právě to si Decker uvědomil, když zíral do tmy

a čekal. A v jeho plánu bylo mnoho momentů, ve kterých se mohla skutečnost podstatně lišit od předpokladů. Co když nechají u aut stráž? Co když rozestaví u mostu hlídky a dál se pustí jen několik z nich? Co když Beth neudrží nervy na uzdě a zahájí palbu v nevhodný okamžik? Anebo co když ji naopak strach ovládne natolik, že vůbec nedokáže vystřelit? Co když

18

Ze tmy se ozval zvuk, jako by pod něčí nohou zapraskala suchá větev. Decker naslouchal se zadrženým dechem. Přitisknutý k mokré zemi se snažil rozlišit cokoliv podezřelého na pozadí šumění nedaleké vody a tlumené hudby doléhající sem z chaty. Měl pocit, že zapraskání větvičky se ozvalo odněkud od příjezdové lesní cesty, ale zase si nemohl být jistý,

jestli ten zvuk vůbec způsobila lidská noha. Byli přece hluboko v přírodní rezervaci, a právě teď se kolem nich mohla pohybovat spousta lesní zvěře. Uvažoval, jestli ten podezřelý zvuk slyšela i Beth a v případě že ano, jak zareagovala.

Bude schopná ovládnout strach?

Pořád úzkostně uvažoval, jestli se rozhodl správně. Kdyby s ním Beth nejela, mohlo by Renatu snáz napadnout podezření, že tu na celou její skupinu chystá past. Ale bylo nezbytné,

aby kvůli tomu zatáhl Beth do tak nebezpečné situace? Nežádal po ní víc, než mohla unést?

Svou podezíravostí jsi ji vyprovokoval, že se tě rozhodla doprovázet, vyčítal si. Ona ti přece nebyla povinná nic dokazovat. Ne, takové úvahy teď nemají smysl! Ted se musí soustředit

na jednu jedinou věc - přežít tuto noc. Zajistit, aby Beth tuto noc přežila.

Pomalu vydechl. Přestože hodnou chvíli napjatě poslouchal, žádný další podezřelý zvuk se už k jeho uším nedonesl.

Napravo od něho byla chata a do tmy zářila rozsvícená světla, ale on se tím směrem nedíval, aby si zachoval schopnost vidět ve tmě. Raději svůj pohled zaměřil na mýtinu a na vyústění lesní cesty. Světlo vycházející z oken však muselo mít stejný

účinek i na toho, kdo by se k chatě blížil ze tmy. I ten by musel mít problémy orientovat se v místech, kam světlo nezasahovalo. Naopak rozptýlená zář umělého světla se mísila s mdlým jasnem měsíce a pomáhala tak Deckerovi přehlédnout celou noční scénu. Cvrčci cvrkali a z tranzistorového rádia v chatě se nesl další truchlivý song o prázdných srdcích a otevřených dveřích.

Najednou Decker strnul - znovu zaslechl zapraskání suché větve. Tentokrát si však byl jist, že zvuk se ozval z hustého křoví napravo od lesní cesty. Horečně uvažoval. Jak mohla Renata a její lidé překročit říčku, aniž by uviděl jejich siluety? Že by se dostali přes most dřív, než zaujal pozici na svém nynějším stanovišti? To se mu nezdálo

pravděpodobné, protože trvalo pouze několik minut, co neměl výhled na most. Těžko se dalo předpokládat, že by Renata měla čas dorazit k odbočce na lesní cestu (navíc nebyla žádná světla příjíždějícího auta vidět), stačila by se zorientovat v situaci a ještě přejít se svými lidmi most dřív, než vyšel z chaty. To by se dalo stihnout jen za cenu

spěchu, který by byl na hranici hazardu. Jenže nic takového neměla Renata ve zvyku. Když se ozvalo zapraskání potřetí, zvedl winchestrovku. Co Beth? Slyšela to také? Nevystřelí dřív, než to bude nezbytně nutné? Kdyby spustila palbu na cíl, který by pořádně neviděla, mohla plán pasti dokonale zmařit a sama sebe tím přivést

do záhuby. Cestou do Albuquerque jí Decker tohle nebezpečí několikrát připomínal a zdůrazňoval, že brokovnice je zbraň účinná pouze na krátkou vzdálenost, a proto nesmí vystřelit dřív než on. Také se obával, jestli bude se svým zraněným ramenem schopna mířit a střílet s dostatečnou rychlostí. Čekal, ale nic se nedělo. Žádný další podezřelý zvuk se neozval. Po chvíli odhadl, že mohlo uběhnout tak pět minut a stále nic. Ticho. Neodvážil se podívat na hodinky,

protože je z opatrnosti, aby ho ve tmě neprozradil svítící displej, strčil do kapsy. To samé přikázal udělat i Beth. Mohlo uběhnout asi deset minut. Cestou z letiště upozorňoval Beth na pocity, které ji čekají, když bude muset ležet třeba i několik hodin bez pohybu. Zdůrazňoval, že musí překonat netrpělivost, nemyslet na minulost ani na budoucnost,

ale pouze na konkrétní přítomný okamžik. Instruoval ji, že si musí říkat, že jde o válku nervů. Musíš to brát jako soutěž se svým protivníkem, musíš ho vyprovokovat, aby se on pohnul dřív. Na letišti v Albuquerque trval na tom, že oba musí jít na WC, i když ani jeden z nich nijak zvlášť velkou potřebu necítil. Řekl jí, že v rozhodujících okamžicích může být plný

močový měchýř příčinou ztráty soustředění a o nějakém odskočení si se nedá vůbec uvažovat, protože každý pohyb může způsobit prozrazení. V takovém případě by tedy bylo řešením

pouze ulevit si tak, jak člověk je, v oblečení, ale to by opět nevyhnutelně vedlo ke ztrátě soustředění.

Patnáct minut. Dvacet. Žádný podezřelý zvuk. Žádná známka, že by se někdo pohyboval po lesní cestě nebo v křoví

okolo. Trpělivost, říkal si neustále, ale současně ho znovu a znovu napadaly pochybnosti, jestli byla jeho logika správná. Třeba v jeho autě žádný sledovací přístroj nebyl. Třeba Renata vůbec nevstoupila na půdu Nového Mexika.

19

Zamrazilo ho. Nebyl to však noční chlad, který v něm ten pocit vyvolal, ale zjištění, že zahlédl v temnotě lesa jakýsi pohyb. Byl to jen stín, jako by se někdo přikrčený přesunul

od jednoho keře k druhému. Jenže ten stín se nepohnul tam, kde by ho Decker čekal, blízko lesní cesty, ale úplně jinde na kraji mýtiny na půl vzdálenosti k chatě. Jak se tam mohl

dostat, aniž bych ho předtím viděl? uvažoval vylekaně Decker.

A kde jsou ostatní? Jeho neklid se zvýšil, když nedaleko toho prvního stínu zaznamenal další pohyb. Tentokrát se ale temná postava neplížila podél mýtiny, ale vynořila se z hloubi lesa, jako by přicházela ze severní strany místo ze

západní. Zbývalo jediné vysvětlení: museli najít jiný přechod přes řeku. Ale jaký? Ještě než se setmělo, byl se podívat hodný kus cesty po silnici za odbočkou a žádnou jinou lesní cestu neobjevil. Neviděl ani žádnou pěší lávku přes řeku,

dokonce ani kládu, přeražený strom nebo kameny, po kterých by se dalo

dostat na druhou stranu. Teprve když se z lesa vynořil třetí stín, konečně Deckerovi došlo, co se stalo. Skupina se rozdělila. Část bandy zřejmě zamířila po silnici zpět, aby hlídala vyústění lesní cesty na silnici, zatímco druhá skupina šla dál, až se dostala k odbočce k další chatě a přešla po jejím mostě. Podle Deckerova odhadu to mohlo být asi čtvrt

míle daleko. Uvědomil si, že v tomto Renatu podcenil. Ted se tedy zbytek bandy připlížil lesem od severu a objevil se na kraji mýtiny, aniž by je mohl Esperanza zezadu sledovat. Nejhorší bylo, že se další stíny mohly vynořit z

kteréhokoliv směru za chatou a obklíčit ji. Z kteréhokoliv směru. Mohly se tedy objevit i Deckerovi za zády. Stejně tak Beth. Hlavou mu bleskla děsivá představa, jak se k Beth zezadu blíží temný stín a vrhá se na ni dřív, než je schopna

udělat jediný pohyb na svou obranu. První, co mu přišlo na mysl, bylo, že se musí okamžitě dostat k ní a bránit ji.

Naštěstí však tomu impulsu odolal, protože si v další vteřině uvědomil, že by se takovou neuváženou akcí bez

skutečného přehledu o situaci mohl pouze prozradit a tím přivést Beth ještě do většího nebezpečí. Potíž byla v tom, že

až se situace vyjasní, mohlo by být pozdě.

Děsivě blízko od něho zapraskala větvička. Byli za ním. Srdce mu vyskočilo až do krku, když uslyšel opatrné plíživé kroky. Nekonečně pomalu začal otáčet hlavu. Celou tu dobu za sebou tušil ústí namířené pušky, ale nesměl riskovat náhlý pohyb. Teď se musel spoléhat jedině na to, že ten, koho má za sebou, o něm neví. Cítil, jak mu po čele stéká pot. Kousíček po kousku se mu otevíral pohled do temnoty lesa za jeho zády. Další plíživý krok po jehličí. Teď! Asi tři metry od sebe uviděl obrys postavy. Renata? Ne. Na ni byl stín příliš mohutný. Musel to být muž. Byl otočený zády k Deckerovi, v rukou svíral pušku a díval se směrem k chatě. Teď se přikrčil a zmizel v nízkém křoví. Decker si představil situaci z mužova pohledu. Osvětlená okna chaty, hudba nesoucí se ven... Všechno muselo nasvědčovat tomu, že ti, po kterých jdou, jsou skutečně uvnitř. Tři postavy na druhé straně, mýtiny zmizely. Zřejmě se rozdělili a chystali se přiblížit k chatě z několika stran. Decker uvažoval, jestli se Renata pokusí zaútočit hned, nebo bude čekat, až zhasnou světla. Ale co když při tom, jak budou vybíhat z lesa, narazí na Beth? Deckerův původní plán byl založen na předpokladu, že v okamžiku, kdy celá skupina překročí most a dostane se pohromadě na kraj mýtiny, vybuchnou v jejich blízkosti nastražené nálože a současně se vetřelci dostanou do palby z pušek vedené ze tří různých stanovišť. Teď však zbývala jediná cesta, jak se mohl pokusit využít chystaného momentu překvapení...

Opatrně se vysunul ze zákopu. Úzkostlivě dával pozor, aby nezpůsobil sebemenší hluk, který by ho mohl prozradit.

Každý pohyb prováděl téměř tak pomalu, jako když před chvílí

otáčel hlavu. Protáhl se mezi dvěma keři a o kousek se přiblížil místu, kde zmizel temný stín s puškou. Doufal, že muž je celou svou pozorností soustředěn na chatu. Už to bylo dvanáct let, kdy Decker naposled někoho zabil tímto způsobem. Sevřel pevně lovecký nůž a posunul se o kousek dál. Tady. Asi dva metry od něho. Muž klečel na jednom kolenu, svíral pušku a pozoroval chatu. Když se člověk v kritické chvíli k něčemu rozhodne, osud už zařídí, aby se to, k čemu se rozhodl, uskutečnilo. Pozvedl se a bez váhání vyrazil. Levou rukou sevřel muži

nos a ústa, pravou mu bleskurychle proťal hrdlo. City samotné vás neohrožují, ale může nás ohrozit způsob, jakým si je uvědomujeme. Cítil, jak mu pod rukama tryská horká krev. Muž ztuhl, křečovitě sebou zaškubal a zůstal mu bezvládně viset v rukou. Pomalu položil bezvládné tělo na zem. Tréninkem se dá ovládnout myšlení a tím i city.

20

S divoce bušícím srdcem klečel za hradbou keřů a snažil se rozeznat nějaký pohyb. Kolik jich je a kde jsou? Někteří asi zůstali na silnici a hlídají cestu. A co ta druhá sousední chata, ta směrem na jih? Musí vědět, že tam je, protože jeli okolo. Co když se část bandy vrátila tam a blíží se k chatě z opačného směru? Možná k nim patřil i ten mrtvý. Když se něco může vyvinout zle, tak se to určitě zle vyvine. Obě skupiny se musely řídit nějakým plánem, jak se k chatě přiblížit. Ale jak svůj pohyb synchronizovali? Mohli mít miniaturní vysílačky, i když Decker pochyboval, že by riskovali třeba jen zvuky vyvolané šepotem. Vrátil se k mrtvole,

ale žádnou vysílačku neobjevil. Jak jinak by tedy mohli svůj útok synchronizovat. Hodinky! Sáh do kapsy, zakryl displej dlaní a opatrně si zkontroloval čas. Padesát pět minut po půlnoci. Za pět minut jedna. Že by byli smluveni přesně na jednu hodinu? S hrůzou si uvědomil, že mu zbývá už jen pár minut na to, aby se připravil. V nejvyšším spěchu ale přesto opatrně se proplížil křovím zpět ke svému mělkému zákopu, který mu čím dál víc připomínal hrob. Tam začal rychle hmatat po drátech a vybral dva páry od náloží umístěných zcela vpravo. Uchopil každý drát do jedné ruky, našel póly baterie a čekal. Navzdory chladnému nočnímu vzduchu mu na čele vyrazil pot a mísil se v nechutnou mazanici s tmavým líčidlem, kterým měl natřený celý obličej. Upřeně pozoroval chatu, i když si byl vědom, že pohled na osvětlená okna mu zruší noční vidění. Útok musel začít každým okamžikem. Ještě asi patnáct vteřin byl klid. Pak se ozvalo tříštění okenních skel a tmou vyšlehly záblesky následované vzápětí ohlušujícím duněním výbuchů granátů. Ze stínů stromů začaly vybíhat temné postavy s puškami v rukou. Dvě se vrhly k předním dveřím, jedna zamířila k zadním. Zřejmě právě k té se měl připojit muž, kterého Decker před pár minutami zabil. Na okenních závěsech se míhaly chaotické stíny. Bylo slyšet výkřiky a kletby. Teprve teď, když našli chatu prázdnou, jim došlo, že spadli do nastražené léčky. Decker nespustil oči z obou vchodů. Vyrazí ven všichni jedněmi dveřmi, nebo se opět rozdělí? To druhé. Zahlédl, jak jedna postava vybíhá zadním vchodem. Bez váhání přiložil odizolované konce drátů k pólům baterie. Noc se změnila v den. Pod běžící postavou se s oslnivým zábleskem zvedla zem a k obloze vytryskl divoký gejzír, který vrhl tělo velkým obloukem směrem k lesu. V tom stejném okamžiku se na prahu předního vchodu objevily dvě další siluety. Obě při zásahu tlakové vlny zavrávaly, ale než se stačily vzpamatovat, Decker odpálil další nálož. Gejzír vytržené země, těla

letící vzduchem... Chatu zachvátily plameny. Oslepený Decker pustil dráty, sáhl po winchestrovce a vypálil několik ran do míst, kde tušil, že dopadlo tělo, vyhozené prvním

výbuchem. Podle nezaměnitelného třesnutí brokovnice poznal, že Beth začala střílet na těla, která dopadla blízko jejího postu.

Další rána. Další a další. Decker si s neklidem uvědomil, že tu někde mohou být zbývající členové bandy a záblesky výstřelů by mohly Beth prozradit. Bylo domluveno, že bezprostředně po prvních výstřelech vezme obě pušky a odkulí se o pět metrů dál, kde byl připraven ještě jeden zákop. Tam měla znovu obě pušky nabít a podle okolností pokračovat v palbě. Teď ale nebyl čas zkoumat, jestli Beth dodržuje plán. Výstřelil poslední ránu z winchestrovky, odhodil ji a vytáhl Esperanzovu devítimilimetrovou berettu. Vstal a v předklonu vyrazil k zadní straně chaty, tam, kam dopadlo tělo osamocené postavy. Snažil se držet ve stínu keřů a stromů, ale čím víc se blížil k hořící chatě, tím bylo těžší, ne-li nemožné, zůstat skryt. Na druhou stranu mu zář plamenů pomohla objevit ležící tělo. Výstřelil a podle škrubnutí těla poznal, že je zasáhl. Uslyšel další výstřely z brokovnice. Dlouhými skoky doběhl k tělu; ne, bohužel to nebyla Renata, ale jeden z jejích bratrů. Narovnal se, a protože se cítil jako terč na střelnici, už se chtěl vrhnout do tmy blízkého lesa.

V tom okamžiku ho

však přepadl strach o Beth. Je v pořádku? Podařilo se ji zabít ty druhé dva, co vyběhli z chaty? Dostal chuf okamžitě se přesvědčit, jestli jednou z nich není Renata. A co Esperanza? Co bylo s ním? Zneškodnil stráž, kterou, jak předpokládali, nechala Renata u mostu? Ale Decker věřil, že Esperanza se sám o sebe postará, zatímco Beth... Věděl, že riskuje, ale přesto oběhl hořící chatu, aby někde vpředu našel úkryt a mohl střílet na ty dva, co byli výbuchem vrženi na mýtinu blízko jeho auta. Pokud zůstali živí, mohli se soustředit na Beth a pokusit se ji zneškodnit. Takhle je Decker chtěl překvapit z druhé strany. Jenže místo toho čekalo řekvapení jeho samého, když mu okolo hlavy hvízdla kulka a zaryla se do stěny chaty. Odhadl, že výstřel přišel odněkud zleva, přibližně z míst, kde ještě před chvílí ležel v zákopu. S mužem, kterého zabil, šel zřejmě ještě někdo další, kdo se v lese opozdil. Vrhł se k zemi a odkulil se ke kmeni mohutné borovice. Další kulka vytrhl kus drnu těsně za ním. Výstřel evidentně vyšel ze stejného místa jako ten předchozí. Decker se přesunul na opačnou stranu kmene a vystřelil tam, kde se před pár vteřinami objevil záblesk. Uviděl další záblesk, ale než stačil znovu vystřelit, zaslechl výkřik.

21

Beth! Nebylo pochyb, že to byl její hlas. Přes hukot plamenů šířící se z hořící chaty zaslechl praskot větvi a hluk zápasu někde na kraji lesa za sebou.

Beth znovu vykřikla a vzápětí se ozval další hlas, který křičel něco, co snad mohlo být Deckerovo jméno. Chraplavý, směšný a zároveň děsivý hlas. Ten hrdelní skřek znovu vykřikl jeho jméno. Renata! S vědomím, že někde vpředu je střelec, který po něm pátil, se Decker odvážil ohlédnout. Jeho hrozné podezření se potvrdilo. Vysoká štíhlá ženská postava

v černé kombinéze držela levou paží Beth okolo krku, zatím co pravou rukou jí tiskla ke spánku ústí pistole.

Renata!

I na vzdálenost třiceti metrů byla patrná zuřivost a bezmezná zášť planoucí v jejích očích. Její levá paže svírala Bethino hrdlo tak těsně, že Beth s divoce vypoulenými očima a otevřenými ústy marně lapala po dechu. Její prsty se zarývaly do Renatiny ruky ve snaze osvobodit se, ale se svým zraněným ramenem nemohla proti Renatě uspět.

"Deckere!" křičel hlas, kterému bylo stěží rozumět. "odhod' pistoli a zalehni s rukama za hlavou! Dělej! Nebo ji zabiju!" Stál ochromený bezvýchodností situace.

"Dělej! Neslyšel jsi?"

Zdálo se mu, že zaslechl cvaknutí natahovaného kohoutku.

Na tu vzdálenost to bylo samozřejmě nemožné, ale jeho představivost byla tak živá, že měl dojem, jako by byla pistole u jeho vlastního spánku.

"Ne!" vykřikl. "Počkej!"

"Udělej, co jsem řekla, nebo ji zabiju!"

"Steve, zachraň se!" podařilo se Beth vyrazit pár slov.

"Drž hubu!" Renata utáhla stisk a Bethina tvář zmodrala.

Decker horečně uvažoval, jakou má šanci, kdyby se na Renatu pokusil vystřelit. Ruční zbraní na třicet metrů při mihotavém světle požáru... navíc cítil, jak se mu vzrušením těžce zvedá

hrud' a třesou ruce... I kdyby se o to pokusil, Renatě by stačil náznak jeho pohybu, aby stiskla spoušť a prostřelila Beth hlavu.

"Dávám ti tři vteřiny!" křičela Renata. "Jedna! Dvě!"

Decker si představil, jak se Renatin prst na spoušti napíná.

"Počkej !" vykřikl znovu.

"Odhod' pistoli!"

"Vycházím ven !"

S rukama nad hlavou vystoupil z úkrytu kmene stromu. I když se k němu z pravé strany šířilo horko od ohně, cítilv zádech zlověstné mrazení. Ten na druhé straně mýtiny ho stále musel mít na mušce.

„Odhod pistoli!"

..Decker konečně poslechl pistole žuchla do trávy u jeho nohou. Udělal několik váhavých kroků dopředu. Cítil svíravý strach z hrozby smrtící rány od střelce za sebou, ale na druhou stranu si uvědomoval, že by radši zemřel sám, než by viděl umírat Beth.

Pomalů prošel okolo svého auta a uviděl těla obou mužů, které zasáhl výbuch před chatou. Zastavil se několik metrů před Renatou.

"Podívej se, ty parchante!" zavrčela a ukázala na mrtvolu.

"Podívej, co udělala!" Její jinak půvabná tvář byla zkřivena do odpudivého šklebu plného vzteku a nenávisti. "A podívej, co jsi udělal ty!" Zvedla hlavu, aby ukázala strašnou jizvu na krku. "Slyšíš můj hlas?"

Musel se namáhat, aby jí rozuměl.

"Zabil jsi mé bratry! Co mlyslíš, že bych ted' měla udělat já tobě?"

Decker neodpověděl.

"Myslíš, že by naše účty vyřídila stejná díra do tvého krku? Anebo tu díru mám udělat jí? Kde jsou moje peníze?"

"V příruční tašce, kterou jsem našel ve tvém autě v New Yorku."

"A kde je ta zatracená taška ted? Když jsme sem přijížděli, viděla jsem, že ji neseš do chaty."

Decker přikývl. "Tam jsem ji také nechal." Podíval se směrem k hořícímu objektu.

"Ty jsi ji nevzal s sebou ven?"

"Ne.

"Ty jsi ji tam nechal?"

"Ano. Kam bych ji měl brát."

"Můj milion dolarů?"

"Bez pár tisíc, které jsem utratil za vybavení."

"Lžeš!"

Decker se znovu zadíval směrem k plamenům. "Lituji, ale nelžu."

"Tak to dokaž!" vyštěkla.

"Jak? Čím to mám dokázat?"

"Přines mi ty peníze."

"Cože?"

"Běž do chaty a přines ty peníze!"

"Do toho ohně? Víš dobře, že nemám šanci."

"A jakou si tak myslíš, že máš jinou? Tohle je jediná šance, kterou ti dávám. Běž dovnitř a... přines... mi... moje... peníze!"

Za zády mu hučel oheň.

"Ne," řekl.

"Tak tam půjde ona." Renata se pootočila, aby měla Deckera na očích, a táhla Beth přes mýtinu směrem ke schodům.

"Pietro! Pojd ho hlídat!" vykřikla směrem na druhou stranu.

Beth se už nepokoušela vzpírat. Její ruce visely volně podél těla, a podle chvějících se víček na zavřených očích bylo zřejmé, že je na pokraji bezvědomí.

"Pietro!" vykřikla znovu Renata. "Co je s tebou? Řekla jsem, abys ho šel hlídat!"

Celý vnější plášť chaty byl v plamenech a dovnitř se tlačil dusivý kouř.

Renata dotáhla Beth na vrchol schodů. Zastavila se, protože dál ji žár ohně nepustil, a zřejmě se chystala přistrčit ji ke dveřím. Decker už nedokázal čekat. I když věděl, že ho v následující vteřině může srazit Pietrova kulka, divoce se vrhl ke schodům.

"Pietro!"

Doběhl k prvnímu schodu.

"Zastřel ho, Pietro!"

Byl v půli schodů.

Renata strčila Beth do plamenů a současně se otočila na Deckera.

Její pistole mu mířila do tváře, když ji ze zadu srazila něčí ruka. Beth! Zřejmě musela mdloby pouze předstírat. Po tom, co ji Renata strčila k hořícím dveřím, na okamžik zavrávala, ale pak se vrhla okamžitě zpět a pověsila se celou vahou Renatě na ruku s pistolí. Vzápětí obě ženy spadly na zem a koulely se v zápase dolů, kam s sebou strhli i Deckera.

Beth se snažila vytrhnout Renatě pistoli z ruky, ale ta se mocným škubnutím osvobodila a znovu se snažila zblízka zamířit na Deckera.

V tu chvíli se u vzdáleného okraje lesa zablesklo a ozval se dunivý výbuch. Vzápětí další výbuch o pár metrů blíž. Třetí ohlušující exploze asi uprostřed mýtiny srazila všechny tři

k zemi. Další záblesky, další sloupy vytržené země - někdo odpaloval nálože jednu za druhou.

Deckera zahalil kouř. Zcela ohlušený se snažil vzpamatovat z šoku. Kde je Renata? Kde Beth? Snažil se odvalit mimo dosah kouře. Najednou v bezprostřední blízkosti výstřel. Proboha! Druhý výstřel... třetí... Vykřikl a vrhl se tím směrem. Výstřely padaly

jeden za druhým... sedmý... osmý... Najednou závan větru kouř vyčistil a Decker zíral na dvě těla ležící jakoby v oběti.

"Beth!"

Devátý výstřel.

Vrhl se zběsile na Renatu a mrštil jí několik metrů stranou.

Vzápětí k ní znovu přiskočil a zvedl ji. Byl připraven utrhout jí hlavu, rozsápat ji holýma rukama za to, že zabila Beth. Ale...v rukou mu viselo pouze bezvládné tělo. Z mnoha ran na Renatině těle prýštila krev. Pochopil. Nestřílela Renata, ale Beth.

22

Výraz v Bethiných očích svědčil o tom, že je na pokraji hysterie. Málem vystřelila podesáté, teprve teď si však uvědomila Deckera, sklonila pistoli a sesula se k zemi.

Pustil Renatu a přiskočil k ní.

"Jsi zraněná?" vykřikl úzkostně.

"Ne. Jen vyčerpaná," zamumlala. "Snad už je to všechno."

"Jeden byl ještě v lese. Nevím, kde je teď."

"Je mrtvý," ozval se hlas z oblaku kouře.

Decker zvedl hlavu.

"Všichni jsou mrtví." Esperanzova postava se rýsovala proti plamenům jako přízrak. Pušku měl zavěšenou na rameni, v jedné ruce držel luk a v druhé toulec s šípy. "Když jsem uslyšel první výbuchy, zabil jsem dva chlapy, kteří hlídali výjezd na silnici. Věděl jsem, že v tom kraválu nebude moji dvaadvacítku slyšet, ale už jsem ji nemohl použít na toho, co

na něj Renata křičela Pietro. Bylo to už moc blízko mýtiny, a kdyby Renata zjistila, že nejsi sám, mohla zpanikařit a zabít vás oba dřív, než plánovala." Esperanta zvedl ruku s lukem. "Tak jsem ho vyřídil tímhle. Dobře, že jsi to koupil. Perfektní tichá zbraň."

"Dobře, že s ní umíš zacházet."

"To jsem ti zapomněl říct. Jako kluk jsem si občas s lukem zapytlačil. Parkrát jsem dokonce přinesl srnce."

"Nálože jsi odpálil také ty?" zeptal se Decker.

"Jo. Viděl jsem, jak na tebe Renata mřít. Na takovou vzdálenost jsem se neodvážil vystřelit a tohle bylo jediné, na co jsem přišel. Doufal jsem, že vás tlaková vlna povalí a že se pak vzpamatuješ dřív než ona."

"Nejdříve se vzpamatovala Beth. Pomoz mi, musíme ji dopravit do auta."

Když pokládali Beth na sedadlo, Esperanta už tušil, co se Decker chystá říct. "Jdeme uklízet?"

"Musíme vzít všechno, co by nás mohlo prozradit. Za chvíli tu bude policie z Pecos. Nemáme moc času, ten oheň je povede jako maják."

Esperanta hodil luk, toulec a dvaadvacítku do auta, zatímco Decker vyrazil k Bethinu postu sebrat obě brokovnice. Pušky tu nesměli nechat, ani kdyby na nich nebyly otisky prstů, protože policie by podle výrobních čísel našla obchod, kde je koupili, a z něho by se jim mohla dostat na stopu. Esperanza zatím zmizel v lese, zřejmě šel pro winchestrovku a baterii. Decker vykopal zbývající nálože, vytáhl z nich žárovkové roznětky a smotal dráty. Všechno pak dal do zavazadlového prostoru auta. Mezitím se vrátil Esperanta.

"Mám tašku s penězi, schoval jsem ji v lese pod listí. Co ještě?" zeptal se.

"Remingtonka. Je v zákopu blízko mostu."

"Tu už jsem taky vzal," řekl Esperanta.

"Berle. Lovecké nože."

"Bylo by dobré sebrat všechny krabice s náboji. A šíp, kterým jsem zabil toho chlapa."

"... sakra!"

"Co je?"

"Musel jsem použít tvou pistoli. Tamhle někde musí být dvě nábojnice."

"To není dobré. Nabíjel jsem je ještě před tím, než to všechno začalo. Budou na nich moje otisky."

"Zatraceně, tak je musím najít! Tady máš klíče, vezmi peníze a odvez Beth pryč. Já tu zůstanu a budu hledat do poslední chvíle, než se tu objeví policie."

Esperanta se nehýbal.

"Tak dělej !" Decker se vrhl k místu napravo od hořící chaty. Uvažoval, jak to bylo. Poprvé vystřelil, když byl schovaný za velkou borovicí. Znovu si přehrál v paměti, jak se vrhl k zemi, když se ozvaly výstřely, jak se dokoulel za kmen borovice, jak poklekl na koleno a stiskl spoušť. Ta nábojnice nemohla být dál než metr, nanejvýš metr a půl od ...

V záři ohně se cosi zalesklo. Decker se vrhl na kolena a zvedl devítimilimetrovou nábojnici. Zbývala ta druhá. Když se narovnal, uviděl, že od auta k němu běží Esperanta.

"Řekl jsem, abys jel."

"Bez tebe neodjedu."

"Ale?!"

"Ukaž mi, kde mám hledat!" křikl Esperanza.

Proběhli okolo hořící chaty dozadu. Tam ležel na zemi muž, do jehož mrtvoly Decker vystřelil.

"Tady někde," Decker ukázal na kraj lesa. Jeho hrud se těžce zdvihala.

"V tom roští nemáme šanci." Esperanza si klekl a horečně hmatal okolo sebe. "To světlo strašně mihotá. Vidím jen samé stíny."

"Musíme ji najít za každou cenu!"

"Poslouchej."

"Co ."

"Policie!"

"Zatraceně !"

"Ještě jsou daleko."

"Už moc ne." Decker lezl po kolenou mezi keři. "Říkám ti odjed! Nemá smysl, aby nás tu chytli všechny."

"Ani tebe. Zapomeň na tu zatracenou nábojnici. Odjedeš se mnou."

"A až ji najdou oni, a budou na ní tvoje otisky..."

"Třeba se ani nedají identifikovat. Třeba budou rozmazané."

"To jen doufáš, ale jestli je identifikují, pak jim nikdy nevysvětlíš, jak se tu ta nábojnice ocitla." Decker stále hledal mezi listím.

"Budu tvrdit, že mi pistoli někdo ukradl."

"Ty bys tomu věřil, být na jejich místě?"

"Asi ne."

"Tak..."

"Kašlu na to!" prohlásil Esperanza. "Jenom proto, že by na mě mohlo padnout podezření, neznamená, že na vás dva musí. Pojďme pryč a..."

"Našel jsem ji! Panebože našel!" Decker vyskočil na nohy a ukazoval drahocennou nábojnici. "Nikdy bych tomu nevěřil ."

Oba se rozběhli k autu. Esperanza vytáhl v běhu klíče, vklouzl za volant a nastartoval. Decker ještě ani nestačil zabouchnout zadní dveře, když auto vyrazilo přes mýtinu k lesní cestě, přeleťlo přes most a smykem vjelo na temnou okresní silnici.

"Vzali jsme všechno? Peníze? Zbraně?"

"Nevzpomínám si na nic, co by tam mohlo zůstat," řekl Esperanza s pohledem upřeným před sebe.

"Takže jsme se z toho dostali."

"Ještě nemáme vyhráno. Poslouchej." Esperanza pokynul dopředu, kde se ozýval silící zvuk sirén. Zpomalil a zhasl světla.

"Co chceš dělat?" zeptal se Decker.

"Vzpomínám si, jak jsme to dělali jako kluci." Esperanza zatočil na lesní cestu vedoucí k sousední chatě. Ještě i odsud byly vidět plameny hořící chaty. Zajeli za husté keře a Esperanza vypnul motor. Bylo vidět, jak se po silnici přeřítlo několik policejních a hasičských vozů s blikajícími majáky a kvílícími sirénami.

"Jako za starých časů," komentoval Esperanza. Znovu nastartoval, vycouval na silnici a světla zapnul, teprve až to bylo nezbytně nutné. Stejný manévř museli udělat ještě dvakrát. Druhou pauzu využili k tomu, že si svlékli maskovací kombinézy a alespoň trochu si utřeli tváře od černého líčidla. Kombinézy pak rozložili přes zbraně, aby je neprozradily, kdyby je třeba v Pecos nebo v Santa Fe zastavila policejní hlídka.

Decker se starostlivě sklonil k Beth. "Jak se cítíš?"

"Mám hrozně sucho v ústech."

"Jak jen to bude možné, někde zastavíme a seženeme něco na pití. Ukaž, podívám se, v jakém stavu máš tu ránu na noze..."

Sakra, trochu krvácí, ale není to tak hrozné. Stehy jsou jen trochu vytažené."

"Jestli jsou vytažené, zůstane větší jizva."

"Bohužel máš pravdu."

"Teď budeme perfektní dvojice."

Deckerovi chvíli trvalo, než pochopil. Beth se s bolestnou grimasou usmála.

"Víš, ty tvoje jizvy od kulek," řekla. "Jenže ta moje bude větší."

"Ty jsi úžasná," zasmál se Decker.

23

Po tři čtvrtě hodiny odbočil Esperanza z mezistátní na Old Pecos Trail a vzápětí na Rodeo Road. Blížil se k ulici, kde stál jeho domek. Bylo půl třetí ráno a ulice byly zcela pusté.

"Ráno zajedu za město a všechno včetně pušek někde zakopu," řekl Decker. "Akorát remingtonku si můžeme nechat, protože z té jsme nevystřelili. Mohl by sis ji vzít. Ten luk si vezmi taky."

"A polovinu peněz," dodala Beth.

"Žádné peníze nechci," řekl Esperanza.

"Proč ne? Kdybys je utrácel rozumně po malých částkách, v nikom by to nemohlo vzbudit podezření," přesvědčoval ho Decker. "Nikomu nemusíš vysvětlovat, jak jsi přišel k půl miliónu dolarů."

"Půl miliónu dolarů - to zní pěkně," připustil Esperanza.

"Zařídím vám bezpečný účet v nějaké bance na Bahamách," dodala Beth.

"Vím, že by to nebyl problém."

"Takže si je vezmete?"

"Ne."

"Proč ne?" nemohl pořád pochopit Decker.

"Za těch posledních pár dní jsem zabil několik lidí, ale udělal jsem to proto, abych pomohl zachránit životy jiných lidí. Kdybych si teď vzal ty peníze, asi bych se do smrti cítil jak loupežný vrah."

V autě se rozhostilo ticho.

"A co ty?" obrátil se Esperanza na Deckera. "Ty si je necháš?"

"Vím, jak s nimi dobře naložit."

"Jak?"

"Kdybych to teď prozradil, nemuselo by to vyjít."

"To zní trochu záhadně," poznamenala Beth.

"Brzy uvidíš."

"Mně spíš dělá starosti něco jiného," řekl Esperanza.

"Co?" zeptal se znepokojeně Decker.

"Ten prodavač v obchodu se zbraněmi. Až policie zjistí, že mýtinu je plná úlomků kovu z ešusů, a uveřejní se to v novinách, musí si ten člověk určitě vzpomenout na tebe, že jsi jich tam den předtím kupoval dvanáct. A navíc několik pušek."

"Je to možné," řekl Decker.

"A to tě nechává klidným?"

"Chystám se zavolat svému bývalému zaměstnavateli a ohlásit, že o Renatu bylo konečně postaráno - bez slitování, jak tomu rád říkal McKittrick. Vzhledem k tragédii, kterou

způsobila v Římě, budou mít šéfové ze CIA zájem, aby se její jméno nedostalo do souvislosti s tím, co se stalo v chatě. A také budou mít zájem, aby se v té věci neobjevilo moje jméno. Řekl bych, že použiji svého vlivu a pod záminkou ochrany zájmů národní bezpečnosti doporučí místní policii, aby zastavila vyšetřování."

"Zřejmě se na tom budu podílet," řekl Esperanza. "Ale pokud nebudou jednat rychle, může se stát, že už mě dnes pošlou vyslechnout toho prodáváče v obchodě se zbraněmi. Už teď je mi jasné, že jakákoliv souvislost mezi tebou a událostmi u té lesní chaty, je pouhá shoda okolností."

"Když mluvíme o místní policii..." Decker se natáhl přes přední sedadlo dopředu a otevřel příhrádku v palubní desce.

"Tady je tvůj policejní odznak."

"Výborně."

"A pistole."

"Konečně jsem zase polda." Světélka v Esperanzových očích se změnila v melancholický výraz, když zaparkoval před svým domkem. "Otázka je, kam teď vlastně patřím já. Tady to místo ve mně moc silné pocity domova nevzbuzuje. Zřejmě je tam pořád prázdné."

"Je mi líto, že vám kvůli mně utekla žena," řekla Beth.

"Kdybychom vám mohli nějak pomoci..."

"Občas můžete zavolat. Dejte mi vědět, jestli je s vámi všechno v pořádku."

"To víš, že zavoláme, ale stejně se na nás musíš přijít podívat," řekl Decker.

"Jistě." Znělo to, jako by už Esperanza byl duchem jinde. Nechal klíček v zapalovací skřínce a vystoupil.

"Mnoho štěstí."

Esperanta neodpověděl. Pomalou klátivou chůzí odcházel k domku. Ještě než stačil odemknout a vstoupit dovnitř, Decker přešel za volant a nastartoval.

"Pojedeme," řekl.

24

Na rozdíl od odcizení, které se ho zmocnilo, když se do Santa Fe vrátil z New Yorku, měl teď opravdu pocit, že se vrací domů. To je můj dům, proběhlo mu myslí, když uviděl temné kontury nízké stavby za kamennou zdí.

Zřejmě to musel vyslovit nahlas.

"Samozřejmě že je tvůj," řekla překvapeně Beth. "Žil jsi tu přece patnáct měsíců."

"Asi bych ti to těžko vysvětloval," řekl překvapen sám sebou. "Bál jsem se, že jsem udělal chybu."

Zajel pod krytý přístřešek pro auto, kam ho pustila senzory ovládaná brána. Vystoupil a pomohl ven i Beth.

Opřela se o něho. "A co já? Se mnou jsi také udělal chybu?"

Od Slunečních hor se ozývalo vytí kojetů.

"Večer po tom, co jsem se s tebou poprvé setkal, jsem tady stála poslouchal kojety. Vyli tak jako teď. Tenkrát jsem si moc přál, abys byla vedle mě."

"A teď jsem vedle tebe."

"Ted jsi." Decker ji políbil.

Odemkl zadní dveře, rozsvítil v kuchyni a opatrně zavedl Beth dovnitř. "Musíme jít do ložnice pro hosty. V té naší to pořád ještě vypadá jako po boji. Mohu ti něco nabídnout?"

"Čaj."

Zatímco se vařila voda, našel balíček sušenek polévaných čokoládou a vysypal je na talířek. Vypadaly žalostně. Ani jeden z nich si nevzal.

"Obávám se, že se budeme muset obejít bez teplé vody," řekl.

Beth unaveně přikývla. "Vzpomínám si. Při tom přepadení ti prostřelili bojler."

Převážu ti ránu na noze. Možná najdu i nějaké prášky proti bolesti."

Beth opět unaveně přikývla.

"Výdržíš tu nějakou dobu sama?"

"Proč? Kam chceš jít?" ozvala polekaně.

"Chci se zbavit těch věcí, co máme v autě. Čím dřív, tím líp."

"Půjdu s tebou."

"Ne. Odpočiň si."

"A kdy se vrátíš?"

"Možná až po rozednění."

"Nechci tu být sama."

"Ale..."

"Nemá smysl, abys mě přemlouval," řekla rozhodně. "Jdu s tebou."

25

Začínalo svítat. Decker hodil na hromadu ještě maskovací oblečení a podíval se na Beth. Stála opřená o pravé přední dveře jeho džípu a pozorovala ho. Byli v pusté krajině dvacet mil západně od Santa Fe a tma se pomalu měnila v mlžnaté našedlé příšeří. Vrátil se ještě pro nádoby s výbušnou směsí, vylil jejich obsah na hadry, navrch položil šíp, kterým Esperanza zabil jednoho z Renatiných bratrů, a znovu zašel do auta pro zbraně, s nimiž se v noci střídalo. Nechal si pouze remingtonku, z té se nestřílelo. Věděl, že oheň výrobní čísla zbraní

nezničí, ale žádné obavy z toho neměl. Kdyby někdo nějakou fantastickou náhodou ty zbytky pušek vykopál, stejně by je nepovažoval za nic jiného než za harampádí. Celou hromadu ještě polil benzinem, protože topná nafta z výbušné směsi hoří pomalu. Potom škrtl sirkou, zapálil celou krabičku a tu pak hodil na hromadu. Vyšlehl plamen a k jasnící se obloze vyrazil sloup hustého černého kouře. Přistoupil k Beth, objal ji okolo ramen a pozoroval oheň.

"Jak je ta báň z řecké mytologie? Ta o tom ptáku, který se pozvedl z plamenů?" zeptala se Beth. "Nejmenoval se Fénix?"

"Ano, symbol znovuzrození," přisvědčil Decker.

"Neznamená v italštině jméno Renata to samé?"

"Také mě to napadlo."

"Ale je to opravdu tak? Je tahle chvíle okamžikem znovuzrození?"

"Když budeme chtít, aby byla..."

Nad pohořím Sangre de Cristo se začínalo jasnít.

"Jak jsi to mohl všechno vydržet?" zeptala se Beth. "Ta poslední noc. Co všechno jsme museli přestát."

"Právě to jsem se ti pokoušel vysvětlit. Když jde člověku o život, musí potlačit všechny nepraktické city a dělat to, co je nutné, aby přežil."

"Ale já to nedokážu." Beth se chvěla. "Když jsem zabila svého manžela - a neznám člověka, který by si to zasloužil víc -, tak jsem potom tři dny zvracela."

"Udělala jsi tenkrát to, co jsi musela udělat. Stejně, jako jsme to udělali my v tyto dny. Pořád nemohu uvěřit, že tu stojím vedle tebe a objímám tě okolo ramen."

"A že jsme živi," dodala Beth.

"Ano, že jsme živi."

"Asi ses divil, kde jsem se naučila zacházet se zbraněmi."

"Jestli nechceš, nemusíš mně o své minulosti nic říkat."

"Ale já chci. Musím. Joey mě to naučil," řekla. "Náš dům byl plný zbraní. Dokonce jsme měli ve sklepě střelnici. Často mě nutil, abych se na něho dívala, jak tam střílí."

Plameny šlehaly stále výš

"Joey věděl, jak moc to nenávidím. I když jsem měla chrániče na uších, při každém výstřelu jsem sebou trhla a on se mi smál. Pak ho jednou napadlo, že by bylo náramně zábavné, kdyby mě přinutil střílet pistolí .357 Magnum, nejsilnější pistolí vůbec. Někdy jsem měla dojem, že mě jen dráždí a naznačuje mi, že bych ty zbraně mohla jednou obrátit proti němu. Jindy mi zase líčil, jaké peklo by mě čekalo, kdybych to zkusila. Zřejmě ho ta hra vzrušovala. Pak mě začal učit střílet z brokovnice. Ta byla ještě hlučnější a měla ještě bolestnější zpětné rázy. Tou jsem ho později zabila."

"Nemluv o tom."

"Dvouhlavňovkou. Stejnou, jakou jsem střílela dnes v noci."

"Beth, mlč." Decker ji políbil na místo, kde ji stékala slza.

"Od této chvíle žádná minulost neexistuje."

"Znamená to, že ani tvoje minulost neexistuje?"

"Na co narážíš?"

"Jsi schopen vrátit se k tomu klidu, který jsi tu našel? Dokážeš se definitivně odpoutat od svého starého života?"

"Od starého života ano, ale od tebe ne. Ani od tady toho."

Ukázal na siluetu hor, za nimiž začínalo vycházet slunce, na žlutnoucí osiky, na údolí, na borové lesy na úpatí kopců a na skořicově zbarvené chamisové keře na pozadí červené a oranžové horské půdy. "Ale v mém životě je dost věcí, které jsou už definitivně za mnou. Na ty už nechci ani vzpomínat."

"Věř mi, že mám stejné pocity," řekla Beth.

"Nemluvme o tom. Nikdy se tě na ty věci nebudu ptát a ty mi o nich nikdy nemusíš říkat, když nebudeš mít chuť. Jen si představuje, jaký tě musel ovládat strach a zmatek, když jsi

přišla do Santa Fe a chtěla se tu skrýt před mafiánskou bandou. Věděla jsi, kdo jsem a že bych tě dokázal ochránit, viděla jsi ve mně svého ochránce. Copak to bylo zneužití? A jestli

bylo, tak jsem šťastný, že jsi se ho dopustila - protože jinak bychom se nikdy nepotkali. Dokonce i kdybych to všechno od počátku věděl, chtěl bych, abys to dělala dál."

Decker se nahnul do auta a vytáhl tašku s miliónem dolarů.

"Po tom, co jsem tě zachránil, jsem si chvíli myslel, že se mnou zůstáváš kvůli tomu," ukázal na tašku.

Vykročil směrem k ohni.

Beth na něho hleděla se zděšením. "Co chceš dělat?"

"Říkal jsem, že vím, jak s nimi dobře naložit. Chci zničit minulost."

"Ty chceš ty peníze spálit?"

"Esperanza měl pravdu. Kdybychom si je nechali, nikdy bychom se nemohli cítit čistí."

Zdvihl tašku nad oheň.

"Milión dolarů?" vyrazila přiškrčeným hlasem Beth.

"Špinavé, krvavé peníze. Opravdu ti bude líto, když je spálím?"

"Zkoušíš mě?"

Dno tašky začalo doutnat.

"Chci se zbavit minulosti," řekl.

Bylo vidět, že Beth bojuje sama se sebou. Plameny olizovaly dno tašky.

"Tak co? Máš poslední šanci říct ne."

"Udělej to," řekla.

"Viš jistě, že si to přeješ?"

"Hod' tu tašku do ohně!" Beth k němu přistoupila. "Hod' ji tam kvůli naší budoucnosti."

Políbila ho. Hodil tašku do plamenů, ale ani jeden se za ní nepodíval. Stáli, drželi se v objetí a líbali se. Žili.